

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

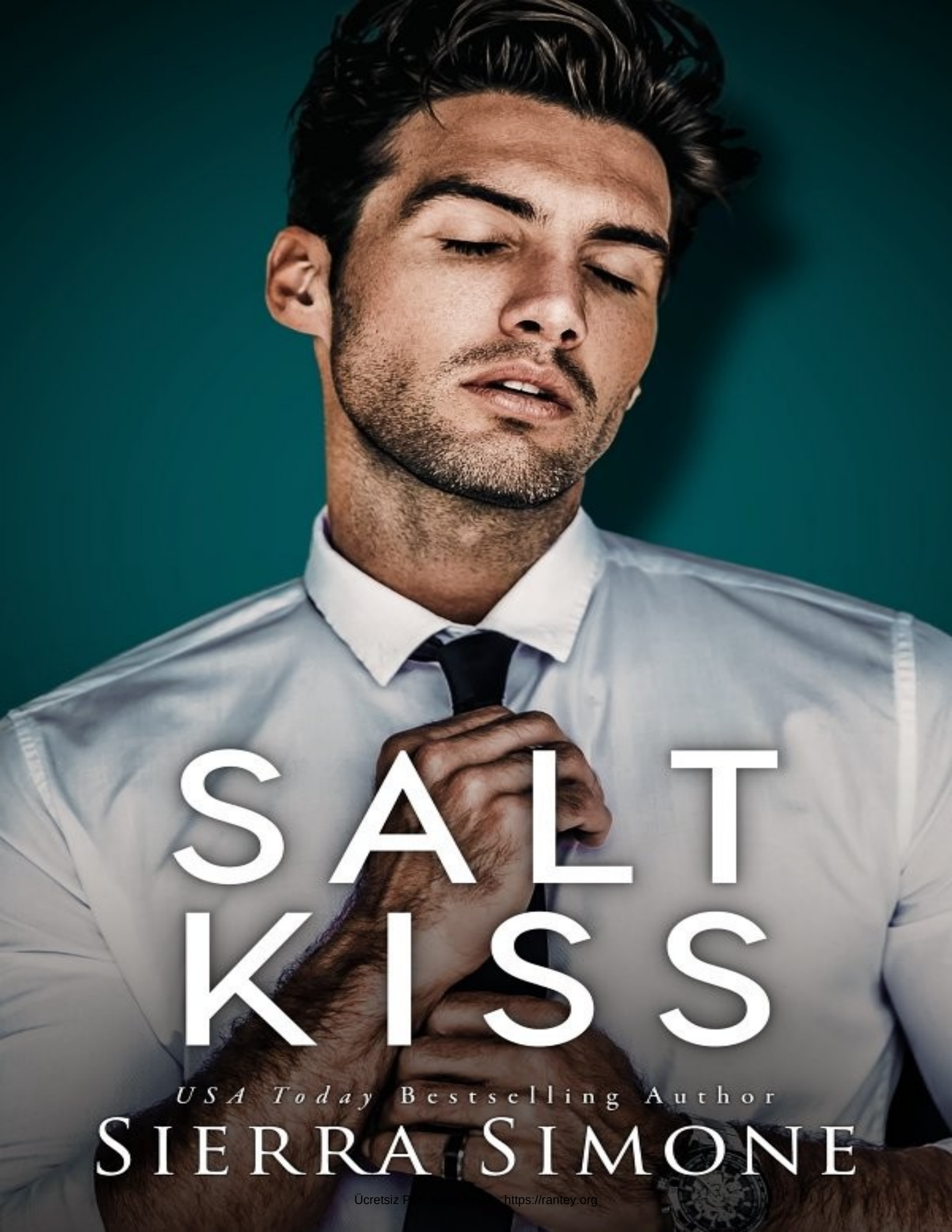
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

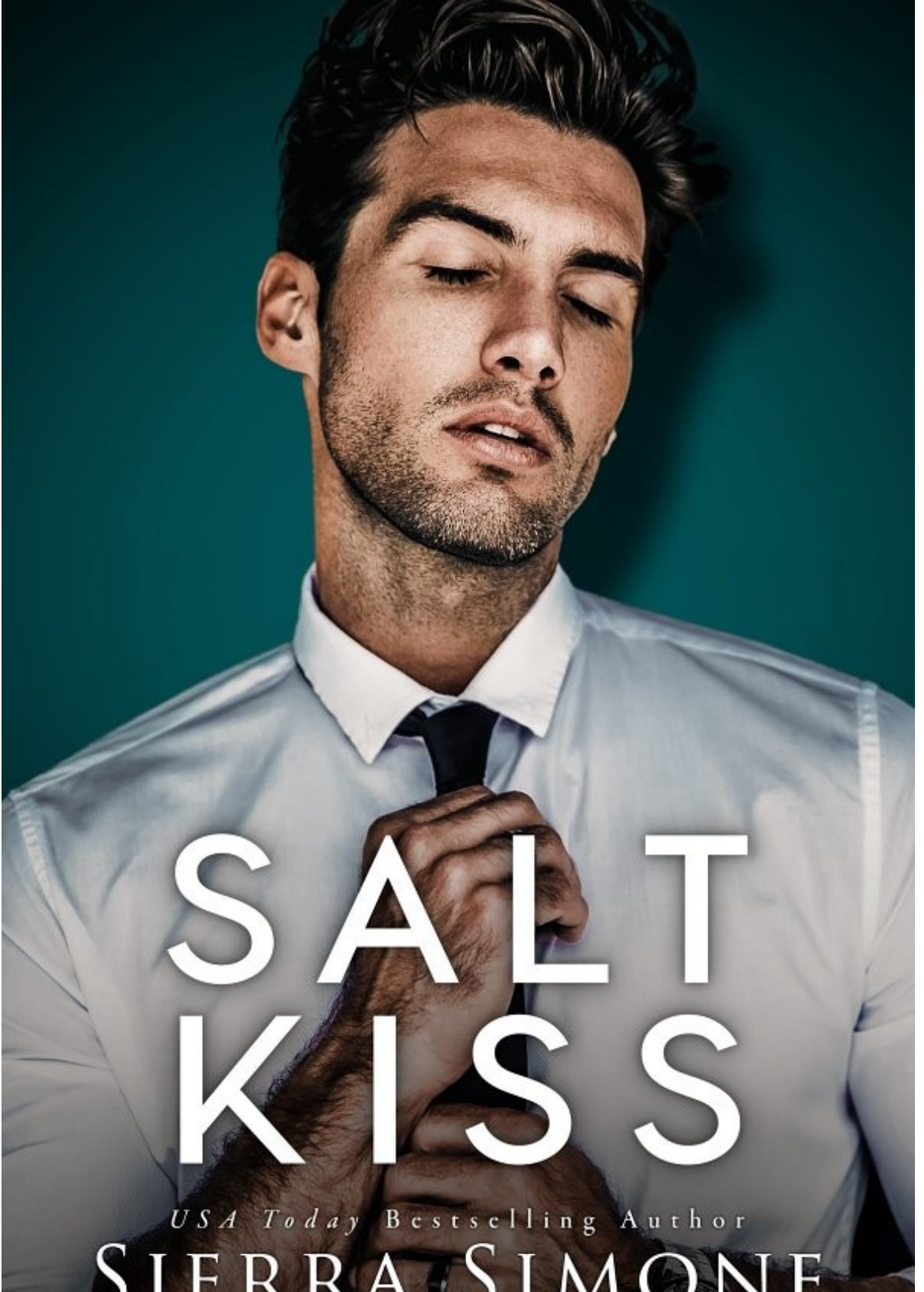
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SALT KISSES

USA Today Bestselling Author

SIERRA SIMONE

tuz öpücüğü

SIERRA SIMONE

OceanofPDF.com

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Teşekkür

Ayrca Sierra Simone Yazar
Hakkında

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by Sierra Simone

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Fotoğrafçısı: Michelle Lancaster Kapak

Modeli: Mitchell Wick

Kapak Tasarımcısı: Hang Le

Düzenleme: Erica Edits'ten Erica Russikoff

Düzeltilme: Michele Ficht

OceanofPDF.com

Christa'ya, çiçek açmama yardım ettiği için.

OceanofPDF.com

Lyonnesse'e doğru yola
çıktığımda, 100 mil
uzakta,
Kireç spreynin üzerindeydi,
Ve yıldız ışığı yalnızlığımı aydınlattı
Lyonnesse'e doğru yola çıktığımda
Yüz mil uzakta.

THOMAS HARDY

OceanofPDF.com

Önsöz

WASHINGTON DC'DE AY BİLE YALAN GİBİ GÖRÜNÜYORDU. ADAM DURDU

balkona çıktı ve gecenin üzerine boyanmış gibi görünen kırmızı diske baktı.

Kız kardeşi geldi ve korkulukta ona katıldı. Düşün kahkahaları ve dans sesleri arkalarından süzülüyordu. "Eee?" diye sordu.

"Planlarım değişmedi."

O öyle düşünmüyordu. Onun ne kadar bildiğini merak ediyordu. O, bilen, işini bilmek üzerine kurmuş olan adam. Ama bilmek onun da işiydi ve ikiz olmaları onları bu yarışma için mükemmel bir eş haline getiriyordu. Her zaman anlaşmazlık içinde olduklarından değil elbette, ama ağabeyi kendi oyununu, kendi kurallarıyla ve akli başında herhangi bir insanın kabul edebileceğinden daha yüksek bahislerle oynuyordu.

Kaybederse bunun sonuçlarını düşünmek bile istemiyordu. Ne de olsa güvende tutması gereken bir karısı vardı, rüzgâr türbinleri ve düşük karbonlu diyetlerle gezegeni kurtarmak isteyen çok zeki bir geveze. İşinde ona güvenen insanlar vardı. Düşünmesi gereken kendi mirası vardı.

"Blanche bunların hiçbirinden zarar görmez," dedi sonunda ve balo salonunun açık kapılarından düğüne bakmak için geri döndü. Ablaları Blanche yeni kocasıyla dans ediyordu, yüzü sevinçten parlıyordu, parmakları kocasının ceketinin içinde kıvrılmıştı. Blanche, şahin bir tuğgeneral olan Ricker Thomas'a aşık olmuş olsa da, onun kadar yumuşak ve

Geldiği gibi nazikti. Hafta sonlarını barınak köpeklerini sosyalleştirmek ve nankör nehir temizlikleri yapmakla geçiren bir pediatri hemşiresiydi ve öldükten sonra her zaman kendilerine park bankları tahsis edilen türden sevecen, cömert bir insandı.

İkizlerin aksine o iyiydi ve bunu küçük yaşlardan beri fark etmişlerdi, onu dünyanın pisliklerinden olabildiğince uzak tutmak için sözsüz bir anlaşma yapmışlardı. Küçük kardeşlerin büyükleri koruması alışılmadık bir durumdu ama Blanche kışın bir mum gibi parlıyordu ve ikizler bu alevi söndüren herkesi ya da her şeyi öldürebilirdi. Birbirleri de dahil.

"Blanche güvende olacak."

Ona inanmadı ama o bunu zaten biliyordu.

Bunun yerine ona "Planın aptalca," dedi. "Ve eğer Ricker'ın oğluna zarar verirse, ona da zarar verir."

Kardeşi de ona katılmıştı ve onun kimi aradığını biliyordu.

Uzun boylu ve siyah saçlı. Açık teni Carpathia'da geçirdiği dört yorucu görev nedeniyle güneşten bronzlaşmıştı. Düz bir burnu, yüksek bir alnı, kesik kaşları ve haksız bir şekilde somurtkan bir ağzı vardı. Henüz yirmili yaşlarının sonlarında olmasına rağmen, orman yeşili gözlerinde bir ömürlük hüznün ve öfke vardı.

Tristan Thomas. Blanche'ın yeni üvey oğlu. İki hafta öncesine kadar asker değildi, ama hâlâ bir kahramandı ve ceketine bir sürü parlak madalya ve parlak kurdeleler iliştirilmişti.

İkizine baktı, ama bunun bir önemi yoktu. Adamın yakışıklı yüzü her zamanki gibi okunmaz haldeydi.

"Başka birini bulabilirsin," diye işaret etti. "O olmalı," dedi kardeşi.

Onunla tartışmaya zahmet etmedi. Onun ne söyleyeceğini zaten biliyordu. "Peki ya başarırsan? Tüm bunlar işe yararsa ve Ys'i kalbinden bıçaklarsan, o zaman ne olacak? Tristan'a ne olacak? Müstakbel eşine?"

DC'nin en kötü kink kulübünün sahibi ve bir zamanlar CIA'in en korkulan operatörü olan kardeşi Mark Treven doğruldu ve smokin ceketinin düğmelerini ilikledi. "Bunu düşünmek için daha zaman var. Düğüne daha birkaç ay var."

Gözlerini kısmıştı. "Şu anla o an arasında çok şey olabilir." Mark'ın insanların piyon olmadığını bilmesi gerekirdi. İnsanların piyon olarak *kullanılmaması* gerektiğinden değil, hayır, hayır, öyle demek istememişti. CIA'de müdür yardımcısıydı, insan istihbaratı toplayan bir memur olarak yükselmişti. İnsanlar kullanılmak içindir.

Ancak insanların sorunu, konuldukları yerde kalmaya istekli hareketsiz parçalar olmamalarıydı. Ne kadar önemsiz ve klişe olursa olsun kendi düşünceleri vardı, kendi küçük hassas kalpleri, kendi küçük sadakatleri, vatanseverlikleri ve tanrıları vardı. Mark, Tristan Thomas'ı somurtkan küçük bir şövalye gibi tahtada hareket ettirebileceğini düşünebilirdi ama Tristan'ın başka planları olabilirdi.

Mark'ın bu gizemli müstakbel eşinin başka planları da olabilir.

Ama Mark bu konuda harekete geçmezdi ve belki o da onun yerinde olsaydı harekete geçmezdi. Tristan çok güzeldi. Ve eğer Mark'ın kaybettiğini kaybetseydi, o da dünyayı yakıp yıkardı.

"Blanche'ın yeni üvey oğlunu bozarsan ona hesap verecek kişinin sen olacağına söz ver," dedi sonunda.

"Neden Melody," dedi ikiz kardeşi, dişleri karanlıkta bembeyaz parlayarak, "sadece bunu isteyen birini yoldan çıkarabilirim."

OceanofPDF.com

bir

KAĞIT ÜZERİNDE ZATEN BU İŞ İÇİN MÜKEMMEL BİR ADAYIM.

West Point'e on yedi yaşında girdim ve mezun olduktan sekiz yıl sonra orduya katıldım. Diplomatik ortamlarda ve savaş bölgelerinde bulundum ve Carpathia'daki son görevim yeni başkanı ve Carpathia'nın sevgili eski First Lady'si Lenka Kocur'u isyancıların saldırılarına karşı korumakla geçti. Şifonyerimdeki bir kutuda, bir cesaret cihazı ve birkaç metal meşe yaprağının yanında duran bir Üstün Hizmet Madalyası var; hepsi de düzgün bir elbise çorabının altında.

Risk değerlendirmesi, gözetleme ve karşı gözetleme, silahlı ve silahsız dövüş, defansif sürüş ve ileri ilk yardım konularında eğitim aldım.

Eşim yok, sevgilim yok; sadece artık benimle nasıl konuşacaklarını bilmeyen bir avuç arkadaşım var.

İşim yok. Yönüm yok. Bir amacım yok.

E-posta bana gün gibi açık bir adres veriyordu ama babamın mütevazı, Amerikan yapımı hibrit arabasını kapalı otoparka çektiğimde gitmem gereken binanın Potomac'ta bir adada olduğunu görüyorum. Park edip arabadan iniyorum, bir elimle takım elbise ceketimin düğmelerini iliklerken bir yandan da yönümü bulmaya çalışıyorum. Kıydan düz bir araziye uzanan dar ve sadece yayaların geçebileceği bir köprü var. Adanın üzerinde beş katlı, dış cephesi camla kaplı, keskin açılı çatısı ve pruva şeklindeki ön cephesiyle kale ile gemi arası bir şekle sahip bir bina var.

Otoparktaki incelememi bitirdiğimde güneş camdan parılıyor - beş araba, hiçbir müstakbel işverenime ait olacak kadar güzel değil, güvenlik kameraları elektrik direklerine monte edilmiş - ve sonra su üzerindeki köprüden yeni eniştemin çalıştığı yere gidiyorum.

Lyonesse.

Buranın adı bu.

Wikipedia'ya göre dalgaların altında batmış bir ada krallığı. İnternet dedikodularına göre dünyanın seçkin günahkârları için ultra seçkin bir yuva. Mark'ın burada ağırladığı söylenen konuklar düşünüldüğünde, buranın etkileyici derecede güvenli olması şaşırtıcı değil.

Alçak bir masanın arkasından bir kadın beni selamlıyor. Gülümsemem gerektiğini kendime hatırlatarak ilerliyorum, çünkü uzun zamandır gülümsemek işimin bir parçası değildi. Sanırım oraya ilk kez gitmeden önce çok gülümserdim.

Artık hatırlayamıyorum.

Masaya doğru yürürken, mekânın ilgili ayrıntılarına, masanın arkasındaki açık renk ahşap panelli duvara yerleştirilmiş dar kapılara -biri vestiyer gibi sıradan bir şeye açılıyor, diğeri muhtemelen bir güvenlik ofisine veya benzer bir şeye bağlı- ve cam duvarlı bir geçide çıkan metal merdivenlere dikkat ediyorum. Bir asansör ve alçak, deri kaplı banklar var.

Kadın neredeyse normal resepsiyonist kıyafetlerine benzer bir şey giyiyor ama mor bluzunun kravat yakasının hemen üzerinde lateks bir yaka var. Adımlarım aksıyor, nabzım hızlanıyor. Boğazı uzun ve ince, pırıl pırıl lateks onun etrafında o kadar pürüzsüz ki ve onu o kadar doğal, o kadar rahat takıyor ki. Sanki son derece normal bir şeymiş gibi.

Belki de buradadır.

"Bir görüşme için buradayım," diyorum toparlanarak. Sorun sadece yakası değil; yumuşak saçları, yüksek yanakları ve omuzlarından sürtünmeden kayan ipek bluzuyla çok *güzel* ve ben hala

İpeksi, yumuşak ya da özel dikilmiş her şey. Güzel şeylere, pahalı şeylere, şımartıcı şeylere alışık değilim.

Carpathia soğuk ve çamurluydu, üniformalarımız kaba, herkes kasklı ve MCEP gözlüklüydü, dünyamız toprak, plastik ve metale indirgenmişti. Geçen hafta mabedin önündeki koridorda babama katılmak için yürüdüğümde, havada asılı kalan tütsü kokusundan neredeyse düşecektim. Resepsiyonda, bir dilim pastaya yalanmış gibi baktım, ölümlü çocuğu masal diyarında kalması için kandıran bir peri yiyeceğiydi.

Görevlerimin beni bu kadar kolay kırmasından utanıyorum. Hiç ateş etmemiş olsaydım, beni öldürecek atışı beklerken buz gibi çam iğnelerinin üzerinde titrememiş olsaydım bile, yine de her şeyin tekdüzeliğinden kırılırdım. Can sıkıntısı. Yoksunluk.

Bir de bana kahraman diyorlar.

"Elbette," diyor kadın, ayağa kalkıyor ve bir mil yüksekliğindeki topuklu ayakkabılarıyla beni asansöre götürüyor. İlerlerken gözlerimi o topuklardan ayırmıyorum, bakmayı reddediyorum. Asansörle en üst kata çıkıyoruz, bir dizi cam kapıdan geçerek bekleme odası gibi görünen bir yere giriyoruz. Bir duvar cam, geri kalanı soluk ahşap. Zemin cilalı beton. Her yerde kendi yansımalarımı yakalıyorum ve uzun boylu, takım elbiseli adamı kendim olarak tanımıyorum.

"Sizin için hazır." Kadın ahşap duvarlardan birindeki çatlak bir kapıyı işaret ediyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa ben lobide olacağım. Benim adım Bayan Lim."

"Teşekkür ederim, hanımefendi," diye cevap veriyorum ve sanki komik bir şey söylemişim gibi gülümsüyor. Sonra cam kapıdan içeri doğru ilerliyor ve ben de görüşmem için Mark Trevena'nın ofisine girmek üzere yalnız kalıyorum.

Ceketimi düzeltiyorum, nefes alıyorum. Babam burada olmamdan nefret ederdi ama şu anda balayında ve beni durduramaz. Annem de hayatta olsaydı bundan nefret ederdi - ölmeden önce belediye meclisi üyeliği olan ve gönüllü olduğu pek çok davası olan saygın bir banliyö sakiniydi. Hiçbir şekilde oğlunun kendi kariyerini lekelemesini istemezdi.

kahramanlık madalyaları ile bir kink kulübünün sahibi için çalışmak gibi adi bir şey.

Dürüst olmak gerekirse ben de bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Birkaç gün önce Mark'tan beni yeni koruması pozisyonu için görüşmeye davet eden e-posta geldiğinde, neredeyse siliyordum. Babamın bana söyledikleri dışında onun hakkında pek bir şey bilmiyordum; bir katil, yalancı ve üstüne üstlük sapkın biriydi. Bir kink kulübü fikrinin bile nefes alamıyormuşum gibi hissettirdiğinden bahsetmiyorum bile.

Ama silmedim.

Tekrar okudum. Babamın boş çiftlik evinin etrafında son birkaç haftadır dolaştığım gibi dolaştım - amaçsız, aç, bir gölge -Ve önümde daha ne kadar amaçsız hafta olduğunu merak ettim. Artık orduda olmaya dayanamıyordum - ne görevde, ne masa başında, ne de ikisinin arasında bir yerde- ama sivil hayatın şekilsizliği yavaş yavaş ortaya çıkan bir dehşetti. West Point öncesinden beri hiçbir şey olmadan, rutin, disiplin ve yapı olmadan geçen günler olmamıştı.

Bir şeye ihtiyacım vardı. Bir *işten daha fazlasına*. Saatlerce süren can sıkıntısının ardından gelen gevşeklikten, günün sonunda boş bir hiçlikten daha fazlasına. Küçük korkuları ve daha da küçük riskleri olan sivil hayatın sıkıştırılmış bir kabından daha fazlası. Zamanımı ve düşüncelerimi yutacak, beni meşgul edecek, artık şekilsiz olan hayatıma şekil verecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Mark'ın e-postasındaki her şey bunun sözünü veriyordu.

Uzun saatler, az özerklik. Silahlı bir gölge olurdum.

Görüşmeyi kabul etmeye karar verdim. Sonrasında her zaman hayır diyebilirdim ve muhtemelen derdim de. Mark gibi adamları, düşmanlarıyla yüzleşmeden öldüren adamları pek umursamazdım.

Ajan.

Casus.

Suikastçı.

Onları alkışlayan, hatta onlara *dönüşen askerler* vardı ama adil bir mücadele olmadan öldüren, istediklerini elde etmek için kandıran hiç kimseye saygı duyamazdım, istedikleri benim hizmet ettiğim ülkeye hizmet etmek olsa bile.

Sadakat bunun neresindeydi? Dürüstlüğü, namusu olmayan birinin sadakatine ya da bağlılığına nasıl güvenebilirsiniz?

Ama aynı zamanda ... artık ne önemi vardı ki?

Babamdan Mark'ın yıllardır CIA'de çalışmadığını biliyordum; internetteki dedikodulardan Lyonesse'in bir tür BDSM kulübü olduğunu biliyordum. Ölümden sekse geçmişti ve Lyonesse onun yeri idi. Eğer bir şeye sadık olacaksa, bu kendi yarattığı bu dünya olurdu ve bunu anlayabilirdim. Hatta belki buna güvenebilirdim.

Hâlâ kararsız bir şekilde, binanın burnunda gururla duran ofisinin kapısından içeri giriyorum. Güneş ışığı mekânı aydınlatıyor - cam; beton; soluk, soluk ahşap - iki sandalye ve büyük bir cam masa ile birlikte. Masanın arkasındaki sandalye boş, tüm ofis boş ve bir an tereddüt ediyorum, burada beklemeli miyim yoksa Bayan Lim'i tekrar bulmaya mı gitmeliyim emin değilim.

Ancak odayı daha yakından incelediğimde, arkamdaki duvarda çatlak bir kapı ve ötesinde bir koridor görüyorum. İçinden geçerek kaybedecek çok az şeyim olduğuna karar vererek kapıyı sonuna kadar itip açıyorum ve içeri giriyorum.

Başka, daha iç bir ofis bekliyorsam, çabucak aydınlanıyorum - geçtiğim kapılar süit odalara açılıyor gibi görünüyor. Ahşap zeminler, alçak kanepeler ve kitap rafları gözümün önüne geliyor. Belki Mark burada yaşıyordur. Ya da insanların onun burada yaşadığını düşünmesini istiyordur.

Ama dikkatimi çeken koridorun sonundaki kapı. Sanki ihtiyaç duyulduğunda açık kalmak üzere tasarlanmış gibi bir destek olmadan açık tutuluyor. Merdivenler erken bahar güneşinin parladığı bir kuyuya çıkıyor. Onları kullanıyorum ve çatıya çıkıyorum. Bir uçta pırıl pırıl bir havuz, diğer uçta ise iki sandalyeli bir masanın üzerine gerilmiş büyük bir güneşlik var. Altında Mark Trevena oturuyor, yeni kayınbiraderim ve potansiyel

işverenim.

Ben yaklaşırken ayağa kalkıyor ve tokalaşmam için elini uzatıyor.

"Tristan, seni tekrar görmek güzel," diye selamlıyor beni, sesi soğuk.

"Ben de efendim," diyorum elini tutarken. Kavrayışı o kadar güçlü ki Sinir uçlarım kıvılcımlanıyor ve o bıraktıktan sonra garip bir sıcaklık devam ediyor. Tam o sırada esinti çatının üzerinden geçiyor ve kokusunu alabiliyorum-

Temiz cilt ve-

Yağmur, belki. Havada gök gürültüsü ile taze yağmur.

Bu koku beni Bayan Lim'in lateks ve ipeğinden, düğündeki pastadan bile daha çok etkiliyor. Çok hafif ama yine de...

Mark oturmamı işaret edip kolay ve kaslı bir zarafetle sandalyesine döndüğünde bundan kurtulmaya çalışıyorum ama ona iyice bakabildiğim için aklımı işimde tutmak daha kolay değil, daha zor hale geliyor.

Görevdeyken özlediğim her şey o.

Sıradan bir mavi olan takım elbisesi o kadar mükemmel dikilmiş ki, güçlü omuzlarının ve pazularının, belindeki dar inceliğin izlerini görebiliyorum. Kravatı yumuşak ve pahalı bir şekilde parıldayan ipekten, gömleği ise birinin ona dokunması için yalvaran kremi bir beyaz. Ceketinin kolunun altından, ışığı yansıtan ve bir görevde sizi öldürtecek türden büyük bir saat parlıyor. Soğuk ve berrak bir şey içtiği taş bardağı eline alış şekli bile zamandan bahsediyor. Lüks. Şehvetli bir zevk.

Ve yüzü . . .

Bir an için aşağıya, bu çatı katında beni bekleyen masa düzenine bakıyorum, neredeyse kendime inanamıyorum. Onu daha önce düğünde görmüştüm; koyu sarı saçlarını ve aynı kararmış altınla tozlanmış çenesini zaten biliyordum. Mavi gözleri, düz, kalın kaşları ve daha önce kırılmış gibi hafif bir çıkıntısı olan güçlü burnu.

Ağzı şaşırtıcı derecede dolu ama aynı zamanda geometrik olarak çizilmiş. Hipnotik.

Biri yanıma yaklaştığında minnettarım, siyah pantolon ve korse giymiş, kızıl saçlarını at kuyruğu yapmış zayıf bir genç adam. İkimizin önüne de salata koydu, elimize su kadehleri tutuşturdu ve yemek isteyip istemediğimi sordu.

daha güçlü bir şey. Reddediyorum. Mark içtiği şeyden bir tane daha içmek için eliyle işaret ediyor ve genç adam zarif bir şekilde başını sallıyor.

İçgüdüsel olarak bir çatal alıyorum -bir asker yiyebildiği zaman yer ve duraklıyorum. Salata daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor, kelebek kanatlarına benzeyecek şekilde tasarlanmış yeşil-mor-sarı bir kreasyon. Sos, üst kısım boyunca antenler oluşturacak şekilde narin çizgilerle boyanmış. Doğranmış frenk soğanları, sanki kanat çırpışlarından gelen hava akımlarını taklit edercesine yaylar halinde serpiştirilmiş.

Bu kadar güzel, bu kadar ürkütücü derecede gerçekçi bir salataya gerek yok ve kafamı kaldırdığımda, gerçekliğin ince bir şekilde *gerçek dışı* hissettirdiği bir an yaşıyorum.

Bu bir seks kulübünde, katil olduğu bilinen bir adamla yapılan bir iş görüşmesi. Bununla ilgili her şey bayağı, ucuz ve cesur olmalıydı. Bunun yerine, camdan bir çardakta oturuyorum, önümde Capitol'ün alçak manzarası, etrafımda nehir, elimde bir mücevher parçasından daha ince işlenmiş bir salata var. Ve önümdeki adam . . .

Ona tekrar bakmak bir hataydı. Düşünde gölgelerde bir figürdü, sadece bir kez gün ışığına çıkmıştı, o da ablasını babama götürmek için. Ben babamın sağdıciyım, yeni gelinini o günlerde ne kadar umut toplayabiliyorsam o kadar umutla izliyordum. O düğün iyi bir şeydi. Ama artık iyi şeyleri hissetmem gerektiği gibi hissetmiyordum ve Mark'ı smokiniyle, yakasının ve papyonunun keskin çizgilerinin üzerindeki güçlü, bronz boynuyla, gecenin rengindeki gözlerini çerçeveleyen uzun kirpikleriyle gördüğüm anda, Blanche babamın önüne gelene ve Mark gidene kadar başka tarafa bakmıştım.

Şimdi başka tarafa bakamam. Bu bir röportaj ve odaklanmam gerekiyor.

Keşke onun yağmur kokusunu alamasaydım. Keşke salata bu kadar güzel olmasaydı. Keşke bu yer hakkındaki izlenimim şu anda ışığa, suya ve havaya bağlı olmasaydı. İstersem daha sonra hayır demem zorlaşacak.

"Söz veriyorum yemek için çok güzel değil" diyor Mark.

Sonunda gözlerimi onunkilere diktim. Güneş ışığı güçlü yüz hatlarını ya da onları bozan küçük şeyleri gizlemiyor. Neredeyse hiç olmayan altın sarısı kirli sakalı, burnunun köprüsündeki kırık parlama. Saçlarının arasında kaybolan ince bir yara izi.

"Yemek olacağını fark etmemiştim," diyorum, normallik hissini geri kazanmaya çalışarak. Bir adamdan, güzel bir salatadan, uzak bir manzaradan tedirgin olmam garip.

Beni mahveden cızırtılı tuvalerde ve soğuk çamurda geçirdiğim yıllar oldu. "Bunun bir röportaj olduğunu sanıyordum. Efendim."

Mark kendi çatalını kaldırırken, "Bir insanın yeme biçiminden onun hakkında çok şey öğrenebilirsiniz," diye gözlemliyor. Gümüş çatalın ucuyla kelebeğin kanatlarından birine bastırıyor ve kelebeğin ikiye ayrılma sesi duyuluyor. Parlak kırmızı bir şey dışarı sızıyor. Sanırım pancarla yapılmış bir sos. "Bir asker olarak öğrendiğim bir şey."

"Asker miydin?" Bu beni şaşırttı. Babam Mark'tan sanki Langley'nin alçak halılarından fırlayıp çıkmış gibi bahsetmişti. Bazen askerlerin doğrudan CIA'in paramiliter koluna alındığını biliyorum ama Mark'ın da bir zamanlar onlardan biri olabileceği aklıma gelmemiştir.

"Öyleydim."

"Peki ondan sonra ne oldun?" Sanırım bir noktaya değinmek ya da bizi ayırmak için soruyorum. Aynı olmadığımızı açıkça belirtmek için.

Mark'ın ağzı sanki ne düşündüğümü tahmin edebiliyormuş gibi hareket ediyor. Neredeyse bir gülümseme gibi. "Daha kötü bir şey."

Beni tedirgin eden dürüstlüğü. Ve o, o da beni tedirgin ediyor. Onun karşısında oturmak Carpathia'da ağaçların arasında yürümek gibi, tüfeğim hazır.

Yapacak bir şey bulmak için tabağıma bakıyorum ve çatalımı yeniden tutuyorum. Kelebek kanadı ben onu keserken çıtırdıyor. Bir ısırık alıyorum ve parlak

lezzet dilimde patlıyor. Salata gevrek, yumuşak ve iyi giydirilmiş. İçine karıştırılan yenilebilir çiçekler çok tatlı.

Mark'ın beni izlediğini görmek için kafamı kaldırdım.

"Sana söylemiştim," diyor. Sesi tatmin olmuşa benziyor. "Çok iyi," diye itiraf ediyorum.

"Bana ordudaki görevlerinden bahset," diyor Mark. Bir yudum almak için arkasına yaslanıyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. Çiğnememi ve yutkunmamı izliyor. Bir parmak eklemimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

Birdenbire bir iş görüşmesinden daha yüklü bir şeymiş gibi hissediyorum, ama nedenini söyleyemiyorum. Yüzü nötr, sesi sakın ve kibar.

Ama *bu* bir röportaj. Cevap vermek zorundayım ve öyle de yapıyorum. Elimden geldiğince objektif bir şekilde dört görevimi, yerlerini, amaçlarını özetliyorum. İkinci görevimdeki ARCOM'dan ya da son görevimdeki Bronz Yıldız'dan bahsetmiyorum. Eminim Mark bunların hepsini biliyordur. Ve her neyse, bu benim bir işte daha iyi olduğum anlamına gelmiyor.

Bu sadece diğerleri ölürken benim yaşadığım anlamına geliyor.

Salatalarımızın yerini kömürleşmiş ördek göğsü ve kereviz turşusu alıyor. Yaban havucu ve patates püresi, kremisi ve yumuşak. Hayatımda yediğim en güzel yemekti ve sefahat üzerine inşa edilmiş camdan bir sarayın tepesindeydi. Belki aylarca DFAC yemeklerinden ya da pis bir karakolda MRE'lerden sonra her şeyin tadı güzeldir, ama bunun o olduğunu sanmıyorum.

Ona görevlerimi ve ödevlerimi anlatmayı bitirdiğimde Mark içkisini yudumluyor. Üçüncü içkisini içiyor ve oldukça istikrarlı. Sık sık içmesi gerektiğini hissediyorum ve bunu koşullu gelecek için bir kenara kaydediyorum. *Eğer* bu işi kabul edersem, alışkanlıklarını ve ruhsal durumunu bilmem gerekecek. Ayık adamları hayatta tutmak daha kolay - bunu diplomatik eskortluk görevindeyken zor yoldan öğrendim.

Konuşmayı bırakıp çatalımı bıraktıktan sonra Mark beni değerlendirdi. Ve sonra içkisini bıraktı.

"Kısa keseceğim. Tek aday sensin. Yeni bir birincil korumaya ihtiyacım var, neredeyse sürekli yanımda olabilecek birine. Elbette nöbet değişimleri ve izinler olacak ama ideal olan kadar değil. Seyahat etmeyi ve bana yakın yaşamayı gerektirecek."

Servis görevlisi gelip tabaklarımızı alıyor, ama bize tatlı sunmak yerine önüme ince bir deri dosya koyuyor, sonra da Mark'a daha kalın bir tane veriyor. Benimkiyle birlikte bir de kalem geliyor. Pahalı, pırıl pırıl, görevdeyken yanımda taşıdığım, ucuz ve plastik olan ve yirmi kutuda gelen kalemlere hiç benzemiyor.

Mark konuşurken dosyayı açıyorum.

"Bu, konuşmamız daha ileri gitmeden önce bir ifşa etmeme anlaşması. Sessiz kalmanızdan başka bir şey için bir anlaşma değil; orada her zamanki incelikleri göreceksiniz."

Nezaket. Beş sayfa boyunca üstü örtülü yasal tehditler var. Öte yandan, Birleşik Devletler ordusunda görev yapmış olmak beni tehditlere alıştırdı. Söz konusu olan askeri mahkemeye çıkmak olduğunda, doğal olarak çenenizi kapalı tutmakta ustalaşıyorsunuz.

Kalemin kapağını açıp imzalıyorum ve mürekkebin kağıda akmasını izliyorum.

"Harika," diyor Mark. Dosyayı benden alıyor ve ona bakmadan sunucuya uzatıyor. Daha kalın bir portföy onun yerini alıyor. Onu açıyorum ve sonra öksürüyorum.

Anal kanca, penis ve taşak işkencesi gibi kelimelerle karşılandım.

Mark'a bakıyorum, o da benim bakışlarıma yumuşak bir bakışla karşılık veriyor. "Neden önce bana gizlilik sözleşmesini imzalattığını anlıyorum."

Mark, "Elbette bir kink kulübünde olanlar sizi şaşırtmamıştır," diyor. "Ama her halükarda, bu işi kabul etmeden önce olasılıklar hakkında bilgi sahibi olman en iyisi. Güvenlik ekibimde olman Lyonesse'in ve benim alışkanlıklarımın içinde olacağın anlamına geliyor. Konu sapkınlıklara tanıklık etmek olduğunda ne gibi sınırlarınız olduğunu bilmem gerekecek. Ayrıca bu sınırların ne kadar esnek olduğunu da bilmem gerekecek. Örneğin, her zaman tahmin edemem,

Bir koridorda yürürken özel odalarda neler olabileceğini. Pencerelelden neler duyabilir ya da görebilirsiniz. Dans pistinin etrafındaki kabinlerde neler olabileceğı."

"Peki ya alışkanlıklarınız? Efendim?"

Mark, sanki sorun apaçık ortadaymış gibi, "Sen benim kişisel korumam olacaksın," diyor. "Bana daha yakın kimse olamaz."

"Buna gerçekten ihtiyacın var mı?" diye soruyorum. Etrafımıza, çatı katına, dingin mavi gökyüzüne, elinde renkli ve tatlı görünümlü tabaklarla bize doğru gelen korseli sunucuya bakıyorum. "Burası seks için, değil mi? İnsanların seks yaptığı bir yeri işletmek seni neden tehlikeye atsın ki?"

Mark'ın çenesi, cevap vermeyi düşünürken dilini ağzının çatısına bastırmış gibi birazcık hareket ediyor. Sonra şöyle diyor: "Öncelikle, sapkınlık ve seks her zaman aynı şey değildir. İkincisi, sadece varlığının bile tehlikeyi önlediğini düşünüyorsanız, seks konusunda çok cazibeli bir görüşe sahip olmalısınız. Ve üçüncüsü, Lyonesse oldukça özel bir durumda. Sadece ünlüleri ve güçlüleri üye olmaya davet ediyoruz ve üyelik ödemelerini sadece bilgi olarak alıyoruz."

Anlamak bir dakikamı alıyor. Anladığımda, tiksinti ve hayranlık arasında bir şey hissediyorum. "Bilgi için ödeme. Sonra da bunu ne için kullanıyorsunuz? Şantaj için mi?"

Servis görevlisi tatlıları masaya koyarken Mark içkisini kaldırıyor. Kaşığıma henüz elime almıyorum, Mark'ın bardağındaki buzı bir kez döndürmesini ve ardından pratik bir yudum almasını izliyorum. Servis elemanı gidiyor ve Mark bardağını tekrar çeviriyor.

"Evet, şantaj," diye cevaplıyor. "Bazen."

"Bazen."

"Şantaj bir baltadır. Bıçağı ne kadar keskin olursa olsun, bir neşter kadar hassas çalışmasını bekleyemezsiniz. Bilgilerim için kütükleri parçalamaktan çok daha iyi kullanım alanları var."

"Ama baltalar da neşterler de düşman yaratabilir, efendim."

"Aynen öyle."

Dosyayı elime alıyorum. "Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Bir haftan var," diyor Mark. O da henüz tatlısına dokunmamıştı. "Senin olmanı istiyorum ama bundan daha fazla bekleyemem. Pişmanım."

Başımı sallıyorum ve ayağa kalkıyorum. O da ayağa kalkıp elimi sıkıyor ve bir kez daha dokunuşuyla sinir uçlarımdan kıvılcımlar fışkırıyor.

Dokunma açlığı - son zorunlu seansımdan sonra savaş stresi danışmanının söylediği buydu. *Ten açlığı*. Babama sarılmamı, bir evcil hayvan edinmemi ve bir flört uygulaması indirmemi tavsiye etti. O anda üçünü de reddettim ama bir el sıkışmadan sonra nefesimi tutmak zorunda kalıyorsam, belki de gereklidir.

"Size haber veririm, efendim," diyorum ve sonra kolumun altında folyo ve zihnimde çatalının kelebeğin kanatlarına çarpışını tekrar tekrar oynatarak Lyonesse'in camdan kalesine doğru yürüyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

iki

O GECE PORTFÖYÜMÜ KARIŞTIRIRKEN İKİ ŞEYİN FARKINDAYIM,
Elimde bira, babamın boş Virginia çiftlik evi etrafımda gıcırıyor ve iç
çekiyor.

Birincisi, bu iş nefret ettiğim her şey olmalı. Yalan söylemekten,
hırsızlıktan, manipölasyondan nefret ediyorum ve Mark bunları artık
ülkemiz için bile yapmıyor; *kendisi* için yapıyor. Bu açgözlülüktür; bu
bencilliktir. Ve bu Mark'ın ahlaksızlık krallığıyla geçimini nasıl sağladığının
da ötesinde bir şey.

Sayfalarca seks, acı ve aşağılama eylemleri arasında geziniyorum, her
terimden sonra basılan yardımcı açıklamalarla bile karşılaştığım şeylerin
yarısını Google'da aramak zorunda kalıyorum. Bu dünya hakkında hiçbir
şey bilmiyorum; seks hakkında pornodan gelmeyen neredeyse hiçbir şey
bilmiyorum. Bu kadar çok araştırma yapmak zorunda kaldığıma göre,
kapsamı sınırlı olduğu anlaşılan porno.

Ben yürüyen bir yumruk çizgisiyim. 29 yaşında bir savaş gazisi ve aynı
zamanda bakireyim. Ve hayatını düzüşerek kazanan birine gölge mi
olacağım?

Ama ikinci şey tamamen ve tartışmasız olarak şudur: Bir gün daha işsiz
eski bir asker olan Tristan Thomas olarak yaşayamam.

Babamın çiftlik evinde kalamam, şehirde Blanche'ın yanına
taşındığından beri bana izin vereceğini bilsem de. Saatlerimi okumaya
çalışarak, televizyon izlemeye çalışarak, pek de banliyö sayılmayacak bir
yerde araba sürerek geçiremem.

oldukça kırsal yollar yerine. Ciğerlerim kırık camdan yapılmış gibi hissedene kadar koşmak. Hâlâ takım arkadaşlarımı uyandırmaktan korkuyormuşum gibi dişlerimi sıkarak mastürbasyon yapıyorum.

Bir şeyler *yapmalıyım*.

Ya da daha doğrusu -Tanrı içimdeki askerin yardımcısı olsun- birinin bana bir şey yapmamı *söylemesi gerekiyor*.

E-posta gönderip işi kabul etmem gece yarısına kadar sürüyor. Maaş ya da sosyal haklara karşı çıkma zahmetine girmiyorum - ordudan sonra ikisi de utanç verici derecede iyi görünüyor. Muhtemelen yetersiz izin süresini telafi etmek için, ama umurumda değil. İzin istemiyorum.

E-postayı gönderdikten sonra bir duş alıyorum ve hala ucuz kolonya ve sönmüş basketbol topu kokan genç odamda yatıyorum. Eski eve doğru esen soğuk bir rüzgârla uykuya dalıyorum, yeni çadırlara doğru esen rüzgâr yerine rüya görüyorum. Uzun bir konvoy, kahve lekeli bir kağıt harita. Kurşunlar eğretili otlarının arasından ve sadece bir kez şah damarından geçiyor.

Hayalimdeki ben, o mermi için bir atıf yazacaklarını, beni bir şeye aday göstereceklerini zaten biliyor. Benim bir kahraman olduğumu söyleyecekler; cesaret ve yiğitlikten sanki anlaşılır, karmaşık olmayan şeylermiş gibi bahsedecekler.

Ama rüyamda bunun bir yalan olacağını biliyorum, tıpkı uyanık olduğum her an bunun bir yalan olduğunu bildiğim gibi.

Öldürmenin basit bir yanı yoktur. Hiçbir zaman, ama özellikle de en iyi arkadaşınızı öldürdüğünüz için size madalya vermek istediklerinde.

ERTESİ PAZARTESİ LYONESSE'E GERİ DÖNDÜM. BAYAN LIM, ÜZERİNDE
Bu kez yakası yerine dar belinde bir dizi anahtar vardı.

Masanın arkasından bir koridora. Tahmin ettiğimden çok daha büyük olsa da, gerçekten de bir güvenlik odasına çıkıyordu.

Beni Goran adında, koyu altın sarısı tenli, siyah saçlarını kısa kestirmiş ve ensesinde, takım elbise ceketinin yakasının üzerinden görünen bir Azrail dövmesi olan dev gibi bir adamın yanına bırakıyor. Beni selamlamak için dönmeden önce, amblemin kenarlarındaki yazıları yakalıyorum - Birinci Tabur, Dokuzuncu Deniz Piyadeleri. The Walking Dead.

"Merhaba yeni çocuk," diyor neşeyle. Benden birkaç on yıl daha yaşlı, gözlerinin etrafında bolca çizgi ve ağzının kenarında yıldız patlaması şeklinde bir yara izi var. Fener çeneli geniş bir yüzü ve pırıl pırıl bakışları var. Kahkahaları bir barı dolduracak türden bir adama benziyor - aynı zamanda bir barmenin asi bir müşteriye yardım etmek için aradığı türden bir adam. Ama aynı pırıltılı bakışların önündeki ekran duvarında hızlı ve etkili bir şekilde gezinmesini özlemiyorum. Onun gibi eski bir 1/9, nazik bir devden daha fazlası olurdu. Ve Mark bana birini sadece güler yüzlü kişiliği için işe alacak türden bir işveren gibi gelmiyor.

"Ben Tristan Thomas, efendim," diyerek uzattığı elini tuttum ve yanındaki sandalyeye oturdum. "Bayan Lim bugün bana etrafla gezdireceğinizi söyledi?"

"Kink kulübü oryantasyonu, doğru, doğru," diyor Goran, bir tomar kâğıda uzanarak. "Pozisyonunuzla ilgili biraz sıra dışı bir durum var."

"Birazcık mı?" Kâğıtları ve ardından bir kalemi kabul ederken soruyorum. Her şeyi gözden geçirmek için güvenlik ekranlarının önündeki uzun masayı kullanıyorum. İş sözleşmem. Başka bir Gizlilik Sözleşmesi. Doğrudan para yatırma formu. "Buradaki her şey sıra dışı."

Goran gülüyor ve ben haklıyım, bu odayı dolduran bir ses. Neredeyse beni gülümsetiyor, duymak o kadar güzel ki. "Aynen öyle, ama hoşuna gidecek. Carpathia'dan yeni döndün, değil mi? Yemekler daha güzel, manzara da öyle. Ayrıca Mark Trevena'dan daha dengesiz bir orospu çocuğuyla asla karşılaşamazsın, onun olduğu bir gün asla sıkıcı olmaz."

"Tamam," diyorum. Evrakları üstünkörü bir kez daha gözden geçirmeden imzalamaya başlıyorum. Dediğim gibi, ordu hayatımı imzalamam için beni mahvetti.

"Ama sizin pozisyonunuz burası için bile alışılmadık. Ben Lyonesse'in güvenlik şefiyim ama onun kişisel koruması olarak doğrudan Bay Trevena'ya rapor vereceksin. Ya da başka bir deyişle, o senin patronun ama tüm sıkıcı işleri bana getir, ben hallederim."

"Anladım. Lyonesse'in güvenlik ekibinde başka insanlar da var mı?"

Goran sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Biz on kişiyiz - siz dahil on bir kişi - ve daha büyük etkinlikler için dışarıdan bir ekiple anlaşıyoruz. Bay Trevena'nın ana ikametgâhı burada olduğu için, Bay Trevena başkentte olduğu zaman ekip sizin vardiyalarınız için hazır olacak. Ama o seyahat ettiğinde, siz yirmi dört-yedi nöbetçi olacaksınız. Her şey tamam mı? Küçük yazıları okuyarak fazla zaman kaybetmiyorsunuz, değil mi?"

Kâğıtları ona doğru kaydırıyorum, kalemi düzgünce üstüne yerleştiriyorum. "Hiçbir şey benim bulunduğum yerden daha kötü olamaz." *Bunu darağacı mizahı yaparak söylüyorum, ha-ha, hayatımın son sekiz yılını bağırarak, vurularak, korkutularak ve küçümsenerek geçirmiş olmam ve altmış kişinin yanında bile hala yalnız olmam komik değil mi?* ama bunu söylediğimde Goran'ın yüzü *kıpırdamıyor*.

"Evet," diyor ve sesindeki bir şey, Başkan Colchester oradayken, savaş hala bir *çatışma* değil de bir *savaşken* Carpathia'da olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Yürüyen Ölümler Carpathia'da takma adlarını birkaç kez daha kazandılar - herhangi bir Deniz taburunun en yüksek çatışmada öldürülme oranı. Ve bir dakikalığına, denizci ve asker arasındaki fark ortadan kalkıyor ve biz sadece düşüncelerimizin iç kısımlarında yara izleri saklayan iki adam oluyoruz, dağlar, ormanlar ve çok boş köyler şeklindeki yara izleri.

"Evet," diyor tekrar, ağır bir sesle ve sonra ayağa kalkıyor. "Gel bakalım. Kameralara bakacak birini buluruz, sonra da seni patrona teslim etmeden önce nikel turuna çıkarırım."

BANA BİR DİZÜSTÜ BILGISAYAR, KULAKLIK, SILAH VE KOŞUM TAKIMI VERİLDİ. SONRA İKİ KİŞİYLE TANIŞTIM.

diğer güvenlik ekibi üyeleriyle tanışmak ve vardiya rotasyonları hakkında bilgi sahibi olmak

-Gün boyunca iskelet ekip, akşama doğru artan vardiya kapsamı ile. Kulüp akşam yemeğinden sabah iki ya da üçe kadar en yoğun günlerini yaşıyor; Cuma ve Cumartesi günleri ise en yoğun günler; üyeler sabaha kadar içiyor, sevişiyor ve özel odaları kullanıyor. Goran'ın sevimli ama sıkı bir gemi işlettiği izlenimini ediniyorum ve tanıştığım iki ekip üyesi ona son derece saygı duyuyor gibi görünüyor.

Bir üst katta, cam duvarlı ofislere uğrayıp kulübün müdürü Dinah'la tanışıyoruz; koyu, mücevher tonlarında teni, alttan kesilmiş mor bukleleri ve biz tanıştırırken kulüp işleriyle ilgili çalan cep telefonu hiç susmayan ince bir kadın ve Mark'ın idari asistanı olan, neredeyse renksiz gözlü, açık tenli ve çilli genç bir adam olan Sedge. Ayrıca yüzünde temkinli bir ifade olan ve koyu renk saçları omuzlarına dökülen solgun bir kadınla tanışıyoruz. Andrea, kulübün saymanı. Kulübün parasının mı yoksa bilgi hazinesinin mi saymanı olduğunu bilmiyorum. Mark'ın bazen yaptığı kara postalara yardım edip etmediğini merak ediyorum.

Benden hoşlanıyor gibi görünmüyor.

Ancak Goran'ın neşesi tüm garip anları bastırıyor ve sonra binayı gezmeye başlıyoruz: merkezde, balkonlarla çevrili ve ön tarafında bir sahne bulunan büyük açık salon; en lüks ahlaksızlıkla döşenmiş ve hem misafirlerin hem de kulüp çalışanlarının güvenliği için panik butonları ve kameralarla donatılmış özel odalar; ikinci en yüksek kattaki çökmekte olan, speakeasy tarzı bar.

Asansörle aşağı inerken Goran, "Bazı kurumsal saçmalık seminerlerinde size sadece bir önceliğiniz olabileceğini söylerler," diyor.

zemin kata ve bir alt kata. "Ama siz bundan daha iyisiniz, bu yüzden size Lyonesse'de iki önceliğimiz olduğunu söyleyebilirim. Birincisi buradaki herkesi güvende tutmak -misafirler ve çalışanlar. İkincisi de ne pahasına olursa olsun bu katı kilit altında tutmak."

Asansörün kapıları rutubetli beton bir koridora değil, mavi ışıklarla aydınlatılmış geniş bir antreye açılıyor. Asansörümüzün karşısında cam çift kapılar var ve onların ötesinde ikinci bir set görüyorum. Ayrıca bir parmak izi tarayıcısı, bir retina tarayıcısı ve çok sayıda kamera görüyorum.

Goran'ın bana burada ne olduğunu söylemesine ihtiyacım yok. "Bilgi."

"Üyelik aidatları," diyor Goran, yaptığım çıkarımdan memnun olmuş gibi.

"Sunucular burada. Onları serin ve havalı tutmak için her türlü süslü şey var. Tüm bu teknik şeyleri bilmemize gerek yok ama Bay Trevena, Dinah ve Andrea dışında kimsenin buraya gelmemesini sağlamak bizim işimiz. Birinin bir şey almaya çalışmasına karşı oldukça sıkı bir şekilde ayarlandı, ancak kusursuz değil."

"Donatılmış mı?"

Goran kilitlere doğru başını sallar. "Geçerli bir başparmak ve retina taraması olmadan kapıları açmaya yönelik herhangi bir girişim alarmı tetikleyecektir. Sunucuların etrafındaki zemin ağırlık sensörleriyle donatılmıştır - makinelere herhangi bir şekilde izinsiz yaklaşırsa, oda kendini alüminyum panjurlarla kapatarak tepki verir ve sunucular kapanır. Biz sizi bırakana kadar hiçbir şey çevrimiçi olmayacak ve hiçbir çıkış yolu olmayacak."

"Ve bu kusursuz değil mi?"

Boynunu kaşıyor. "Kapatılması gereken çok fazla makine var ve hiçbir şeyin bozulmaması için doğru şekilde çevrimdışı olması gerekiyor ya da başka bir şey, bilmiyorum. Sonuç olarak, birinin sunuculara bağlanıp bir şeyler elde etmeye çalışmak için neredeyse tam bir dakikası olabilir."

"Ama o zaman da odada kilitli kalırlardı."

"Evet. Kapıların altından aşağıya inmeden önce yuvarlanmadıkları sürece - ama patlamayı tetiklemek için altmış saniyeden az zamanınız var.

Odanın mühürlenmesine neden olan sensör. Yani birinin istediğini alıp zamanında geri dönmesi pek mümkün değil ama imkânsız da değil ve bunu unutmamakta fayda var."

İki çift kapıya tekrar bakıyorum, ötesinde daha mavi ışıkla aydınlatılmış daha büyük bir oda seçebiliyorum. İnsanların buraya geldiklerinde ne tür bilgileri teslim ettiklerini ve birinin size her an şantaj yapma potansiyeline sahip olduğunu bilmenin buna değip değmeyeceğini merak ediyorum.

Goran düşüncelerimin nerede olduğunu hissetmiş gibi, "Kendin hakkında bilgi vermek zorunda değilsin, biliyorsun," diyor.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "İnsanlar başka ne verebilir ki efendim?" "Ah, benim tatlı asker yavrum," diye gülüyor Goran.

"Diğerleri hakkında bilgi

insanlar, elbette. Ya da sahip oldukları iş veya pozisyonlardan edindikleri bilgiler. Örneğin burada Moldovalı bir diplomatımız var - Bay Trevena'ya üniversitedeki kız arkadaşını aldattığı zamanı anlatmıyor. Bay Trevena'ya silah anlaşmalarından bahsediyor. Yeni paralı asker grupları. Carpathia'da devam eden isyana sempati duyan kabine üyeleri. Bu tür şeyler."

Sunucu odasına yeni bir saygı ve yeni bir ihtiyatla bakıyorum. Geçen gün Mark'la şantajdan söz ederken, sanırım insanların sessizlik satın almak için can atacakları tüm sığ ve adi tuhaflikları düşünüyordum. Devlet sırlarını değil. Savaş hareketlerinin fısıltıları, hükümet değişiklikleri ve bir araya gelerek hala savaşın kıyısından dönen bir dünyanın mozağini oluşturan diğer tüm tesseralar değil.

"Şimdi," diyor Goran, beni asansöre geri götürürken. "Yeni evini görelim."

İş teklifimin bir parçası da burada, kulüpte yaşamaktı ve çiftlik evinden gidip gelmek tam bir baş belası olacağından ve burası kirasız olduğundan bunu kabul ettim. Mark bana yeterince ödeme yapıyor.

Yakınlarda iyi bir daireyi karşılayabilirim, ama zar zor oturacağım bir ev için para ödemek israf gibi görünüyor.

Üçüncü kattaki dairemi gördüğümde doğru kararı verdiğimi anlıyorum. Tıpkı üstümdeki ofisi gibi binanın girişinde, nehre bakan cam duvarları, küçük ama pahalı bir mutfak ve bir o kadar pahalı mobilyaları var. Goran bana otoparkı ve diğer birkaç detayı açıklarken cam duvarlardan birine doğru yürüyorum. Pruva şehre değil, Potomac'ın kendisine bakıyor ve denize açılmak üzere olan bir gemi gibi işaret ediyor. Bir an için öyle olduğunu, tüm binanın açık okyanusa doğru hareket ettiğini ve üzerinde devasa yelkenler açtığını hayal ediyorum.

" ... ve bir saat içinde sizi ofisinde bekliyor olacak. Tahminimce o zaman kurallarını ve gerekliliklerini ve sizden ne isteyeceğini gözden geçirecek."

Başımı sallıyorum, gözlerim hâlâ nehrin gökyüzüyle buluştuğu yerde, Chesapeake Körfezi'ni ve ötesindeki Atlantik'i düşünüyorum.

" ... ve kimsenin sizin hakkınızda farklı düşünmeyeceğini bilmelisiniz. Böyle bir yerde çalışıp da düşüncelerinizi değiştirmemeniz mümkün değil ve eğer herhangi birimiz sizin yerinizde olsaydık, muhtemelen biz de aynı şeyi yapardık. Mark'ın öyle bir tarzı var ve buranın da öyle bir tarzı var. İliklerinize işliyor. Asla yapmayacağınızı düşündüğünüz şeyleri istemenize neden oluyor." Bir duraklama ve ardından neşeli bir ses: "Ve son koruması da bu anlaşmadan çok memnun görünmekten başka bir şey yapmadı."

Manzaraya sırtımı dönüp eski denizciye bakıyorum, tamamen kaybolmuş bir halde. "Pardon, efendim?"

Goran'ın kaşları kalkıyor ve sonra elleri yukarı kalkarken ağzı yavaşça kapanıyor. *Lanet olsun, boş ver* diyen birinin resmidir. "Biliyor musun, hiçbir şey söylememeliydim," diyor, biraz bocalıyor gibi görünüyor. "Önemli bir şey değil. Eminim her şeyi halledeceksiniz. Ya da çözemezsiniz. Her iki durumda da, beni ilgilendirmez."

Ona durmasını, kendini açıklamasını söylemek için ağzımı açıyorum ama o çoktan aceleyle vedalaşıyor, bu kadar iri bir adam için şaşırtıcı derecede hızlı.

Mark'ın böyle bir huyu var.

Asla istemeyeceğinizi düşündüğünüz şeyleri istemenizi sağlar.

Belki de Goran genel olarak burada çalışmaktan bahsediyordur. Sıradan olanın göz bağları ve iplerden oluştuğu, sıra dışı olanın ise su seviyesinin altında, iki cam kapının ardında kilitli tutulduğu bu yerde.

Yeni evime son bir kez baktıktan sonra Mark'ı üst katta bulmak ve onun gölgesi olarak yeni hayatıma başlamak üzere ayrılıyorum.

OceanofPDF.com

"AH, YENİ KORUMAM," DIYOR MARK, OFISINE GIRMEME IZIN VERIRKEN.

Bayan Lim.

Sandalyesinden kalkmış, takım elbisesinin ceketini çıkarmış, masasının kenarına atmış, yanında bir dizüstü bilgisayar, bir dosya ve her zamanki gibi buzlu votka ya da cin bardağı var. Geçen gün çatıda, takım elbisesinin kusursuz terziliğinin altındaki orantılarını gördüm, ancak ceket olmadan, sadece düğmeli gömleğinin pahalı pamuğuyla, sadece iyi şekillendirilmiş olmaktan daha fazlasını görebiliyorum. Pantolonunun içine doğru uzanan belinin düzgün hatları, kollarının ve omuzlarının kıvrımları en iyi dönemindeki bir erkeğe ait.

Goran bana burada bir spor salonu göstermişti - tüm kulüp misafirleri ve çalışanları için mevcuttu - ama garip bir şekilde, Mark'ı orada göstermelik kaslarla uğraşırken hayal edemiyorum. O daha çok koşu ve jimnastikle ilgilenirdi belki. Sabahları şınav, sonra squat ve mekik.

Kendime sadece fark ettiğimi söylüyorum çünkü seyahat ettiğimizde koşu rotalarını keşfetmeye yardım etmem gerekebilir. Onun alışkanlıkları artık beni ilgilendiriyor.

"İyi günler efendim," diyorum masasının önüne gelerek.

"Anladığım kadarıyla Goran evrak işlerini ve gerekli şeyleri halletmiş. Kıyafet kurallarını size açıkladı mı?"

"Evet, efendim." Bu pek de bir kıyafet kuralı değil - siyah ya da gri takım elbise, verilen bir ateşli silah ve söz konusu silahı taşımak için deri bir omuz kemeri. Fakat

en azından takım elbiseler için bir burs var.

Mark şu anda giydiğim takım elbiseye bakıyor, bakışları biraz fazla kısa pantolon paçalarından omuzlardaki darlığa kadar iz sürüyor. West Point'ten mezun olduktan sonra babam, bir erkeğin üniformasını giyemeyeceği durumlar için her zaman en az bir takım elbiseye ihtiyacı olduğunu söyleyerek bana bu takımı almıştı. Şimdi sekiz yaşında.

"Size görmenizi istediğim terzinin adını vereceğim." Herhangi bir itirazı engellemek istercesine elini kaldırdı. "Kulübün bunu karşılayacağından emin olacağım. Artık benimsin, o yüzden iyi görünmene ihtiyacım var."

"Evet, efendim."

"Şu asker tavırları," diyor. "Buraya iyi uyum sağlayacaklar. Sedge ile tanıştın mı?"

"Evet, efendim."

"Seyahat programımla birlikte her gün programımı e-posta ile gönderecek. Size seyahat konusunda elimden geldiğince önceden haber vermeye çalışacağım, böylece yapmanız gereken güvenlik düzenlemelerini yapabilirsiniz, ancak seyahatlerimin çoğu beklenmediktir, bu yüzden sözlerim ucuzdur. Kulüpteysen, toplantılarımın çoğu burada ofisimde olacak ve bunların çoğunda, üyelerim için gizlilik ve ihtiyat göstergesi olarak dışarıda beklemeniz istenecek."

Başımı salladım.

"Akşamları," diyor Mark, ceketini masadan kaldırıp omuz silkerek, "eğer seyahat etmiyorsam ya da şehirde akşam yemeği yemiyorsam, genellikle kulüpte yemek yerim ve sonrasında varlığımı belli ederim. Toplantıları da orada yaparım, daha gayri resmi olarak. Özel bir odada olmadığım ya da sizi açıkça kovmadığım sürece, yakın olmanızı beklerim."

Ceketinin kollarının manşetlerini keskin bir verimlilikle çekiştiriyor. O gümüş saati tekrar görüyorum ve ağaçların arasından ya da terk edilmiş bir binanın penceresinden nasıl parlayacağını düşünüyorum. Ateşine karşılık verebildim.

Bir keresinde karanlık bir sokakta birisi böyle bir saat takıyordu.

Şimdi hayat ne kadar tuhaf, ışığı yansıtabilen bir şey giymek dayanılmaz ve gösterişli bir şekilde umursamaz hissettiriyor. Mark'ın eli masasının üzerindeki dosyaya gidiyor, parmak uçları dosyanın ön yüzünü gözden geçiriyor. "Kulüpte nelere tanık olabileceğinize ve sınırlarınıza dair onayınızı e-posta ile gönderdiniz."

Gözlerim dosyaya kaydı. Bana terimler ve açıklamalarla dolu bir dosya verdi. Her gün benim hayal bile edemeyeceğim şeyler görüyor; dahası, bunları *kolaylaştırıyor*. Profesyonel bir ortamda izlemeye dayanabileceğim şeyleri paylaşmak o kadar da özel bir şeymiş gibi gelmemeli.

Mark, sanki içeriğindeki önemli noktaları ezberlemiş gibi dosyayı açmadan, "Su dökmek ya da pislik yapmak yok," diyor. "Lyonesse'de böyle şeyler yapmadığımız için sorun değil. Diğer her şeye tanıklık etme potansiyeliniz varmış gibi rahat görünüyorsunuz, ki denizaşırı ülkelerdeki sicilinize sahip birinden de bunu beklerdim. Birinin mutlu bir şekilde sopalanmasını izlemek, hava karardıktan sonra sigara yaktığı için parmaklarının havaya uçmasını izlemekten kesinlikle daha iyidir. Yine de . . ."

Ne olacağını biliyorum. İçeri girdiğimde otomatik olarak geçit töreni pozisyonuna geçtim, ayaklarımı diktim ve ellerimi arkamda birleştirdim ve şimdi kıpırdanmak, başparmaklarımı birbirine sürtmek için en ufak bir dürtü hissediyorum. Direndim.

"Burada *balmumu oyununa* açıklama getirmişsiniz," diye devam ediyor Mark. "Katı bir sınır olarak değil ama izlemekte zorlanacağınız bir şey olarak."

Mavi gözleri benimkilere dikiliyor ve bakışlarının nüfuz edici gücünü hissediyorum. "Normalde birini sınırları konusunda sorgulamazdım ama şu anda

Özel durumlar ve balmumu oyunu son derece yaygındır. Ve"-başını hafifçe eğerek-"konu sapkınlık olduğunda oldukça başlatıcı düzeyde şeyler. Bu yüzden merak ettiğimi kabul ediyorum. Ve işim gereği, bunun hafif bir tiksinti mi yoksa bundan daha acı verici bir şey mi olduğunu bilmem gerekiyor."

"Hayır," diyorum açıklamamı nasıl ifade edeceğimi düşünemedim. "Acı verici değil. Ve bir ... tiksinti değil." Ve sonra kızardım. Utanç verici, aşağılayıcı bir şekilde.

Yirmi dokuz yaşındayım ve balmumu konusunda çok heyecanlıyım.

Mark beni incelerken bir süre geçti. "Anlıyorum," diyor. "Ve burada işaretlediğin diğer şey -bükülmelerin *üremesi*-"

Yere bakmak zorunda kalıyorum. "Ayrıca tiksinti de değil," diyebildim. Çenem gergin, yüzüm yanıyor. "Sadece bir şey izliyor olsaydık profesyonel kalmakta zorlanabileceğimi belirtmek istedim. Bunun gibi."

Ayak sesleri duyuyorum; gözlerimi kaldırılabildiğimde Mark karşımda. Onu son gördüğümünden beri tıraş olmuş ve kirli sakalsız yüzü bir dergiden fırlamış gibi. Bir kaskın ve koruyucu gözlüğün altında saklanamayacak kadar yakışıklı, çarpıcı ve büyüleyici. CIA'in onu avlamasına ve kur yapması, yalan söylemesi ve öldürmesi için göndermesine şaşmamalı.

"Üreme," diye mırıldanıyor. Dudaklarından dökülen kelime günahkârca. "Efendim."

"Hamilelikle mi ilgili? Üreme ile mi?"

Ölmek istiyorum. "Bu hamilelikle ilgili değil."

Kelimeleri göğsümden çıkarmak zorundayım. Bu konu hakkında ilk kez konuşuyorum. Hem de hiç. "Seviyorum Yakınlığı seviyorum," diye ekliyorum biraz zorlanarak. "Bir parçanı birinin içinde bırakma fikri."

"Yani sıvının kendisiyle ilgili. Bir creampie kink gibi."

"Evet, ama-" Zorlanıyorum. Bir porno sitesine *üreme* yazmak ve arama motorunun işi yapmasına izin vermek, bunu yüksek sesle söylenen kelimelerle çerçevelemekten çok daha kolay. Patronumun önünde. "Korunmasız seksten daha fazlası."

Sahiplenme, hak iddia etme. Birini kullanma ya da kendimi kullanma fikri.

"Bu gerçekten bebek yapmakla ilgili değil," diye tekrarlıyorum, sadece son derece açık olmak için. "Üreme sapkınlığı benim için de geçerli. Sadece başkasına yapmak istediklerim için değil."

Mark'ın ifadesi değişmez ama göz bebekleri değişir.

Çiçek açıyorlar.

"Bildiğim iyi oldu," diyor bir dakika sonra. "Bu durumda, konu Lyonesse'de olup bitenlere geldiğinde taştan yapılmış olmanı beklemediğimden emin olabilirsiniz. Aslında öyle olsaydın hayal kırıklığına uğrardım."

"Efendim," diyorum. O keskin, anlayışlı bakışları tutmak gurur duyduğumdan daha fazla irade gerektiriyor.

Ağzının köşesi kıvrılıyor. "Pekala, bunu hallettiğime göre, şehirde bir toplantım var. Siz de gelip günümü oluşturan küçük işlerle tanışmaya başlayabilirsiniz."

OceanofPDF.com

dört

"SENİ MERAK EDECEKLER," DIYOR MARK O GECENİN İLERLEYEN SAATLERİNDE
Asansörle kulübün merkez salonuna çıkıyoruz.

"Kim?"

Asansör durup kapılar açıldığında cevap "Herkes" oldu.

Mark'ı cam duvarlı bir koridorda takip ederken şüpheliyim. Günü bir arabanın arka koltuğunda geçirdikten ve iki farklı kapının önünde durduktan sonra - bunlardan biri ağırlıklı battaniyeler satan bir şirketin ofisinde - neredeyse cansız bir gölge olmaya alıştım ve herhangi birinin merakına konu olma fikrini biraz gülünç buluyorum.

Sanırım babamın kim olduğunu bilselerdi, en azından Amerikan ordusundaki küçük liderliğe aşina olan DC yerlileri veya böyle bir bağlantıdan yararlanabilecek uluslararası konuklar için ufak bir ilgi titreşimi olabilirdi.

Kaşlarımın çatık olduğunu göremese de Mark düşüncelerimin hangi yöne meylettiğini biliyor gibi görünüyor ve omzunun üzerinden, "Sanırım bunu daha önce sormalıydım ama burada takma bir isimle çalışmak ister misin? Baban yüzünden mi?"

Bir an düşündüm. "Hayır, efendim."

Ben ünlü değilim ve generaller dünyasında babamın da kayda değer biri olduğu söylenemez. Ve eğer Mark, eskiden CIA için çalıştığını ve ikiz kız kardeşinin şu anda çalıştığını herkes bilirken kulübünde dolaşabiliyorsa -Birinin Tristan Thomas'ı General Ricker Thomas'a bağlaması gibi küçük bir ihtimalle başa çıkabilirim.

"Nasıl isterseniz," diye yanıtlıyor Mark ve sonra güvenli bir kapıdan geçerek kulübün kalbindeki devasa merkez salona doğru yürüyoruz. Birkaç kat yukarıdaki tavan, cam ve çelikten yapılmış bir çadır. Gün boyunca mekâna bir katedral hissi veriyor. Geceleri ise mor bulutlardan ve şehrin ışıltısını aydınlatacak kadar parlak yıldızlardan oluşan bir gölgelik. Sanki *"evet, gece çocukları, günah işleme zamanı şimdi"* dercesine mekânın üzerinde uzanıyor.

Ve günah işliyorlar, dans ediyorlar, içiyorlar, gördüğüm ten miktarına bakılırsa muhtemelen daha fazlasını yapıyorlar. Gözlerimi hızlıca yerdeki kalabalığın üzerinde gezdiriyorum, tehlikeli bir şey görmüyorum ve sonra dikkatimi balkonlara veriyorum. Üstümüzde iki kat daha var ve sonra pencereleri mekâna bakan bir kat - Mark'ın yaşadığı kulübün üst katı. Bizim balkonumuz, bazıları sandalyelerle, bazıları da deri döşemeli kabinlerle dolu kuytu köşelerden oluşuyor.

Mark'ı takip ederek balkonun ortasındaki en büyük koltuğa gidiyorum, sahneyi rahatça görebiliyor ve siyah deri bir koltuk, etrafı kolsuz başka sandalyelerle çevrili. Bir tür mimari deha sayesinde bu köşe, salonun kendisi kadar gürültülü değil. Mark'ın koltuğunun birkaç adım gerisinde, arkadaki yerimi aldığım da, kulaklığımdan Goran'ın güler yüzlü ses tonunu gün gibi net duyabiliyorum.

"Ee, evlat? Ne düşünüyorsun?"

Odayı ve kulübün konuklarını daha dikkatli bir şekilde görebilmek için yeni sabit pozisyonumuzu kullanarak, "Burası kalabalık, efendim," diyorum.

"Evet ve bugün sadece Salı. Hafta sonuna kadar bekle."

"Hayal bile edemiyorum."

Gerçekten yapamam. Burası ağzına kadar dolu görünüyor. Hayvanat bahçesi olmalı o zaman. Sürekli risk değerlendirmesi yapmak için bir kabus. Diplomatik eskortluk yaparken Karpatya'da çalışmak zorunda kaldığım geçit törenlerini ve mitingleri düşünüyorum ve endişe ensemin derisinde sıcak bir şekilde titreşiyor.

"Merak etme," diye yanıtlıyor Goran kolayca. "Kulüp görevi çocuk oynacağı olacak çünkü kimse Mark Trevena'yı kendi sahasında alt edecek kadar intihara meyilli değil. Sadece zamanını boşa harcayan insanlara onun yenilmez olduğunu hatırlatmakla yetineceğiz."

"Zamanını boşa mı harcıyor?"

"Göreceksin," diyor Goran ve ardından hat kapanıyor.

Kısa bir süre sonra kulüp müdürü Dinah bize katılıyor, üzerinde daha önce gördüğüm özel dikim pantolon takım değil, askısız deri bir tulum var, dar ve korseli, pırıl pırıl omuzlarını açıkta bırakıyor. Mark'ın yanına oturduğunda Mark'ın "Eee?" dediğini duyuyorum.

"Şimdilik sakinleştii," diyor Dinah. Köşe bu şekilde olduğu için, arkalarında dururken bile onları rahatlıkla duyabiliyorum. "Ama dikkatli hareket etmeliyiz. Eğer tanınırsa ... "

"Neyi riske attığının farkındayım. Ona Lyonesse'in sunabileceği her türlü ödeneği verdik. Birleşik Devletler Başkanı'ndan daha fazla mahremiyete ihtiyacı olduğunu mu düşünüyor?"

Birleşik Devletler Başkanı. . . Şu anda kimsenin bana bakmadığına seviniyorum çünkü yüz ifademini yaşadığım şoku ele verdiğinden eminim. Lyonesse'in ne zamandır açık olduğunu düşünüyorum ve sonra buraya hangi başkanın geldiğini merak ediyorum - iki yıl önce bir Karpat terörist saldırısında ölen merhum Başkan Maxen Colchester mı, yoksa Colchester'ın dul eşiyle evlenen şimdiki başkan Embry Moore mu?

Arkalarından sadece Dinah'nın elini omuz silkmiş gibi avuç içi yukarıya doğru kaldırdığını görebiliyorum. "Öyle düşünüyor gibi görünüyor."

Üç kişi daha onlara katılınca sohbetleri yarıda kesildi - hala daha önceki kıyafetlerini giyen sayman Andrea

Bugün koyu zeytin rengi tenli, uzun saçlı, tanımadığım takım elbiseli bir adam tasmalı, gömleksiz bir adamı yönlendiriyor. Mark'ın yanına oturup diğerlerini selamlarken, tasmalı adam da onun sandalyesinin yanında zarif bir diz çöküş pozisyonuna geçiyor. Bir an göz kırpıyorum. Bu gece dans pistindeki fetiş kıyafetlere rağmen -ve sıfır olmayan çıplaklık miktarı- ilk kez birinin açıkça boyun eğdiğini görüyorum. Mark'ın rıza formlarını incelemek için yaptığım onca araştırmadan sonra bile, yetişkin bir insanın, uzun boylu ve kaslı bir adamın, bir köpek gibi yönlendirilmesine izin verdiğini görmek sarsıcı.

Orduda geçirdiğim sekiz yıldan ve ondan önce West Point'te geçirdiğim dört yıldan sonra, bu fikrin kendisi bile tabu. Güç ve gurur; bunlar benim erkeklik kavramım boyunca ferforje demir kadar katı, dikenli tel kadar keskin bir şekilde ilerliyor.

Yine de orduyu düşünüyorum. Hazırolda durmayı, düz çizgiler halinde yürümeyi. Nereye gideceğimizin ve orada ne yapacağımızın söylenmesinin tatlı rahatlamasını, sadece yere düşüp kollarımız bitene kadar şınav çekmeyi bile.

Silkindim.

Bu tamamen farklı.

Ama Goran'ın tahmin ettiği zaman kaybettiriciler köşeye gelmeye başladığında, gözlerimin tekrar tekrar diz çökmüş adama döndüğünü fark ediyorum. Mükemmel bir uysallık içinde duran geniş gövdesine, kaslı uzuvlarına, yüzünü bir perde gibi örten uzun saçlarıyla başını eğmiş haline. Kendisini tasmalayan adamdan daha iri; kolayca ayağa kalkabilir ve ortağının elinden tasmayı çekip alabilir. Ama asla yapmaz. Ortağı başını okşamak için uzandığında vücudunda hiçbir gerginlik, omuzlarında hiçbir sertlik yok. Aksine, takım elbiseli adam bunu yaptığı anda, diz çökmüş adam uysalca onun içinde eriyor.

Eğer bir kedi olsaydı, mırıldanırdı.

Bunu izlemek beni ... hissettiriyor. Bu yanlışlık - beni kendi derimin içinde huzursuz eden şey bunun yanlışlığı; bu ihlal.

Bu karşılıklı beden değişimi değil, istemenin iyi ve sağlıklı olduğunu bildiğim yavaş ve şefkatli karşılıklılık değil. Bu *kontrol*.

Bu utanç verici.

Ve bu adam neden bunun olmasına izin veriyor? Yüzünü Dominant'ının bacağına sürüyor, oraya bırakılan boş öpücükler için yüzünü yukarı kaldırıyor?

Midemdeki kancayı görmezden geliyorum, onları görmezden gelmeye çalışıyorum. Şu anda Mark'ın karşısında oturan kişi yeni bir özel oda istiyor ve Dinah ile Andrea dikkatle dinliyor. Mark'ın yayılmış bacaklarından ve sandalyenin koluna vuran parmaklarından görebildiğim kadarıyla öyle değil.

Sonra, eski karısının hala kulüp üyesi olmasına öfkelenen biri var. Onlardan sonra gelecek ay bir vampir eldiveni gösterisi yapmak isteyen biri ve ondan sonra da sanki NASA fonları Mark'ın kontrolündeymiş gibi randevusunu Kongre'den geçmek üzere olan uzay araştırmaları tasarısı hakkında sızlanarak geçiren biri var.

Mark'ın bacakları açık ve başı yana eğik, profesyonel can sıkıntısının pençesindeki birinin resmi. Yüzünü göremiyorum ama yüzündeki esrarengiz ifadeyi hayal edebiliyorum. Hiçbir şey vermeyen, hiçbir şey vaat etmeyen ama yine de daha fazlası için çabalamanıza neden olan bir ifade.

Mark sadece bir ziyaretçi için doğrulur, krem rengi tenli ve siyah saçları tek gözünün üzerine dökülmüş bir kadın. Kırklı yaşlarında görünen kadının ince ama güzel bir ağzı ve gök rengi gözleri vardır. Mark'ın karşısına ilk oturduğunda ona taktığı isim Lady Anguish'ti. Ve BDSM hakkındaki yetersiz bilgimle bile onun bir Dominant olduğunu biliyorum. Bunu duruşundan, sesini yükseltmeden ya da öne eğilmeden, herkesin duymak için ona geleceğine güvenerek konuşmasından anlayabiliyorum.

Lyonesse'e yatırım yapmak istiyor, kulübün Los Angeles ve Londra'ya açılmasına yardımcı olmak karşılığında mülkiyetten pay istiyor. İyi bir savunma yapıyor ve Mark dikkatle dinliyor, başını sallayıp sorular soruyor ve sonunda ona ayın ilerleyen günlerinde bir toplantı sözü veriyor.

O gittikten sonra Dinah, "Bu bir hataydı." der. Mark sandalyesinde arkasına yaslanır. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Mülkiyeti bölmeyi düşünüyor olamazsın."

"Kendimi bir devralmaya açık hale getireceğimi düşünüyorsunuz."

"İstirapla mı? Evet Mark, biliyorum. Onu çok az tanıyoruz ve bildiğimiz tek şey aç olduğu."

Konuşurken Mark'ın sesi düşünceli. "Açlık her zaman kötü bir şey değildir."

"Açlıktan bahsetmişken," diyor Mark'ın yanındaki adam. Daha önce adının Arjun, yanında diz çökmüş olanın da Evander olduğunu öğrenmiştim. "Bu harika koruma örneğini nereden buldun?"

Arjun, Dinah ve Andrea hep birlikte bana bakıyorlar. Mark bakmıyor, dizlerinin üzerinde hareketsiz ve rahat duran Evander de bakmıyor.

Mark sonunda "Kız kardeşimin düğünü," diye cevap veriyor ve herkes sanki bu bir şakaymış gibi gülüyor.

"Peki diğerleriyle ilgilenmek için müsait olacak mı?" diye soruyor Andrea.

. . ile ilgilenin.

Ne demek istediğini anladığımda yüzüm kızardı ve duymamış gibi yapmaya çalışarak dosdoğru önüme baktım.

"Korkarım Tristan sadece benim için burada," diye yanıtlıyor Mark ayaklarını bileklerinden çaprazlayarak. "Kesinlikle *bak ama* seninle ilgili *olduğu sürece dokunma*." Sesi yumuşak, ama yumuşaklığın altında sert bir şey var. Hatta çelik gibi.

Sandalyesinin arkasına bakıyorum. Bu sahiplenme mi? Onun olduğum için mi beni paylaşmak istemiyor? Yoksa sadece koruma olarak burada olduğumu ve kimseyle *ilgilenmediğimi* bildiği için mi?

Göz ucuyla Arjun'un geniş gülümsemesini görüyorum. "Ama senin endişelendiğin kadarıyla değil, değil mi Mark?"

Andrea, "Hepimiz Mark'ı ve korumalarını biliyoruz," diyor.

Soğuk ses tonunda kontrolümü zorlayan bir bilmişlik var. Gözlerimi önümde tutuyorum, yüzüm nötr. Korumalar görünmez olmalı, zar zor orada olmalı ve buradaki ilk günümde bunu başaramazsam lanetleneceğim.

Orduda sabah kahvemi bile içmeden önce çok daha kötülerini duyduğumu kendime hatırlatıyorum ve konu seks temalı hakaretlere geldiğinde asker arkadaşlarım çok daha yaratıcı ve iğrençti. Ordudayken iyi huylu sataşmalar bile bir binanın boyasını dökmeye yeterdi, hele ki biri gerçekten derinizin altına girmeye çalışıyorsa.

İnsanların Mark için bir çeşit *arkadaş* olduğumu ima etmelerini kaldırabilirim. Benim işim onların yanıldığını kanıtlamak değil; onu güvende tutmak.

"Asla korkma Tristan," diyor patronum ayağa kalkıp takım elbisesinin ceketini iliklerken. "Namusun bozulmadan kalacak."

Bunun üzerine yüzümün kızarmasıyla savaştım. Hâlâ bakire olduğumu bilmesine imkân yok.

Bir espri yapıyor, bir deyim kullanıyor.

Hiçbir şey ifade etmiyor ve etse bile, ... gibi değil. Hiçbir şeyi değiştirmez.

Andrea, "Belki Mark o küçük sarışını geri getirmiştir," diyor. Sesinde sivri bir şey var ve Mark bunu kaçırmıyor.

"Evet, belki," der. Sesinde aynı derecede keskin, hatta daha keskin bir Çey vardır ve Andrea başını çevirir. Sarısıyla ilgili bir Çey aralarında anlaşmazlık konusu oluyor. Sarışının bir kadın olup olmadığını merak ediyorum ve sonra bu düşüncenin getirdiği sancıdan kurtuluyorum. Sarışın bir kadın *olsa* bile, bu Mark'ın sadece kadınlardan hoşlandığı anlamına gelmez. Ve her neyse, bunun benimle bir ilgisi yok.

Dinah, "Mark'ın itaatkârlarıyla ne yaptığı onu ilgilendirir," der ve Andrea sıkı bir gülümseme verir.

"Aksini hiç söylemedim."

"Herkes iyi geceler," diyor Mark bu konuşma daha fazla ilerlemeden ve sonra bana bakıyor. "Tristan?"

Dönüp salondan çıkarken onu takip ediyorum -saatler ilerledikçe daha gürültülü ve uygunsuz bir hal alan salondan- ve dışarı açılan kapılara doğru yürürken dans eden, sürünen, birbirlerinin kucağında kıvranan insanları inceliyorum. Bir şehir sokağı ya da dağ köyü yerine Lyonesse gibi bir yeri tehditler açısından değerlendirmeye alışmak biraz zaman alacak ama bu meydan okuma biraz heyecan verici. Burada bizi çok farklı türden tehlikeler bekliyor.

Arjun'un uzun parmaklarının Evander'in saçlarını boş boş karıştırdığını düşünüyorum.

Asansörlere geldiğimizde Mark durdu. "Kendimi yukarıda görebiliyorum," diyor.

"Evet, efendim."

"Bu gece hakkında ne düşünüyorsun?"

Tereddüt ediyorum. Mark'ın dürüst bir cevabı takdir edecek türden bir adam olduğunu düşünüyorum ama yine de diplomatik olmak istiyorum. "Farklıydı," diye cevap veriyorum sonunda.

"Elbette," diyor gülümsemeye benzer bir ifadeyle. Ve sonra, cam koridorun ışığında gözleri parlak bir maviye dönerek, "Evander'ın yerde diz çökmesinden daha kötüsü de olacak, biliyorsun," diyor.

Evander'ı izlemenin beni rahatsız ettiğini nereden bildiğini sormuyorum. Ya ben fark etmeden bana baktı ya *da* tahmin ediyor ve sözlerinden ne çıkacağını görüyor. Her halükarda, en güvenli cevap "Evet efendim" gibi görünüyor.

Beni izliyor ve çenesinde sanki söylemek istediği bir şey varmış da söylememeye karar vermiş gibi minik bir esneme görüyorum. "Senden sadece açık fikirli olmanı istiyorum," diyor. "Bana romantik biri gibi görünüyorsun. Burada da romantizm var, kendini bırakmakta. Teslimiyette."

Asansörlere doğru dönüyor, bronzlaşmış profili koridorun ötesindeki mavi ve siyah cama yansıyor. "Ben de ordudaydım," diye ekliyor. "Evander hakkında ne düşünebileceğini tahmin edebiliyorum. Hatta bu gece Arjun'un yanında diz çökmüş, narin ve çaresiz görünen bir kadın görsen neler hissedebileceğini de tahmin edebiliyorum."

Bunu hiç düşünmemiştim, ama konuştuğu anda, bu hayali kadın için bir koruma dalgası, bir endişe hissediyorum. Baskınlık ve boyun eğme hakkında internette okumak bir şeydir, ancak önünüzde gerçekleştiğinde, zorlamanın gerçekliği *tam orada* olduğunda . . .

"Lyonnesse'de benim dışımda kimsenin parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyacı olmadığına söz veriyorum," diye devam ediyor Mark. "Diğer herkes, nasıl görünürse görünsün, oynamayı seçtikleri bir oyunu kazanıyor. Buradaki herkes - ister sopayla dövülsün, ister elektrik verilsin ya da gelecek haftaya kadar becerilsin - burada olmak istedikleri için buradalar." Asansör düğmesine basıyor ve sonra bana bakıyor. "Açık fikirli ol, tek istediğim bu."

"Evet, efendim."

Asansörün zili çalıyor ve kapılar açılıyor. "Ve Tristan?" "Evet?"

"Bugün iyi iş çıkardınız." Mark gülümsüyor ve asansöre adım atıyor. Beklenmedik övgü beni aydınlattı. Çiftlik evine dönerken yol boyunca parlıyorum.

OceanofPDF.com

beş

EŞYALARIMI YENİ DAIREME TAŞIMAM İÇİN YARIM GÜN SÜRE VERİLDİ.

Lyonesse. İhtiyacım olduğundan değil. Görev yerleri ve bekâr evleri arasında mekik dokuyarak geçirdiğim yılların ardından, sahip olduğum tek şey birkaç kutu kıyafet, bir avuç kitap ve babamın düğününde takmak için sadece bir kez kılıfından çıkardığım bir hizmet haçı. Bir an için West Point'teki mezuniyet törenimden bir resim gözümün önüne geliyor: gri ve beyazlar içinde sırttan sekiz kişilik bir grup, bellerimizden sarkan ince Harbiyeli kılıçları.

Mezun olmak, Karpatya'daki yurttaşlarımıza katılmak, *bir fark yaratmak* için sabırsızlanıyorduk, bu ne anlama geliyorsa artık. On yıl önce dağlardan oyulmuş yeni bir ülke olan Karpatya'da kimse fark yaratmanın neye *benzediğini* ya da fark yaratıp yaratmadıklarını nasıl anlayabileceklerini bilmiyordu. Çünkü orada barış bir kez kazanılmış olsa da, bu sadece bir diktatörden biraz daha iyi bir adam iktidara gelene kadar sürmüştü. Diktatör devrildikten sonra da Amerikan ordusu Karpat hükümetinin kendi ülkelerinde tutunmasına yardım etmek için geri dönmüştü.

Barışı korumak, altyapı inşa etmek, yeni askerlerini ve havacılarını eğitmek için oradaydık ama düşman parlak renkli üniformalar giyen bir dış güç değildi. Onlar Karpatlardı, daha doğrusu onların bir azınlığıydı: ülkelerini kendilerinin en vahşi ve düşmanca versiyonu olarak görmek isteyen gayretli Karpatlar. Ve bunun gerçekleştiğini görmek için komşularını ve arkadaşlarını öldürmeye hazırdılar.

Hepimiz, West Point grilerimiz içinde, dünyada bir fark yaratmanın mümkün olduğu son yere doğru yürüyorduk.

İlk görev yerimizde kurtarmak için çok geç kaldığım, uçuşan kızıl saçları ve çilleriyle McKenzie Reed'e dokunuyorum. Onu ve diğer üç kişiyi bir sokağın sonuna kadar sürüklemiş, bu sırada sokağın diğer ucundaki görünmeyen düşmanlarla ateş teatisinde bulunmuştum. Yine de ölmüştü ve eğer herhangi birini öldürmeyi başardıysam da bunu asla öğrenemedim çünkü sonunda sokağı tamamen emniyete alacak kadar askerimiz olduğunda orada hiç ceset yoktu.

Bunun için, kurtardığım diğer iki kişi için, McKenzie bir su birikintisine kan kaybından ölmüş olsa da, yeşil gözleri gözlüğünün arkasında boş ve ağzı açık, sanki isimlerimizi söylemeye çalışıyormuş gibi hizmet haçı aldım.

Ama parmak uçlarımın üzerinde durduğu Sims, en uzun süre baktığım Sims.

Aaron Sims, dört ay önce hayattaydı ama artık değil.

Resmi bulduğum yerde kitaba geri koyup kapatıyorum, kitabı plastik bir çantaya koyuyorum ve babamın arabasına taşıyorum. Çiftlik evini kilitliyor ve etrafa üstünkörü bir göz atıyorum. Buraya o kadar çok kez veda etmiştim ki, şimdi veda etmek boş bir tiyatrodan oynamak gibi geliyor.

Şehre doğru trafiğe boğulmuş bir şekilde yola çıkarken arkama bakmıyorum, iki podcast sunucusu ben ilerlerken önerilen uzay araştırmaları tasarısı hakkında konuşuyor.

Bir sunucu "Bu ülkenin ikinci altın uzay çağına girdiğini kim görmek istemez ki?" diye soruyor.

"Görünüşe göre kırk yedi senatör," diye kuru bir şekilde yanıtlıyor diğeri.

"BABANA YENİ İŞİNDEN BAHSETTİN Mİ?" DIYE SORUYOR MARK.

Şoför Jago, bizi Foggy Bottom'da geç bir öğle yemeğine götürüyor. Sadece Mark ve

Ben arkada oturuyorum, Mark bir bacağına uzatmış, dirseğini arabanın kenarına dayamış. Rahatlığın resmiydi.

Bugün şimdiye kadar kaç bardak berrak likör içtiğini merak ediyorum.

"Ona bir e-posta gönderdim," diye cevap verdim bir dakika sonra. Kısa bir e-postaydı, sadece birkaç cümle uzunluğundaydı, çünkü babama yeni kayınbiraderinin koruması olma işini kabul ettiğimi *konusmaya yol* açmadan söylememin bir yolu yoktu ve konuşma kaçınılmaz olarak üzerime atılmadan önce ona çalışmak için daha fazla cephane vermenin bir anlamı yoktu. Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir Alfa Charlie; bu konuda hiçbir yanılsamam yok. Sadece balayından dönene kadar beklemek zorunda kalacağı için minnettarım.

"Sevgili kız kardeşimin kocasından bu konuda bir şeyler duymak için sabırsızlanıyorum," diyor Mark dirseğini aşağı doğru hareket ettirerek.

"Özür dilerim efendim," diyorum.

Babam için özür dilemek artık bir refleks. O iyi bir adam. O sadece önce General Thomas'tır, diğer her şey ikinci plandadır ve anaokulundan beri, veli toplantıları sırasında en sevdiğim öğretmenimi ağlattığından beri başımın belasıdır.

Mark elini sallar. "Özür dilemene gerek yok. Ya da bana efendim demene. Biz artık bir aileyiz."

"Sana başka ne diyebilirim ki? Amca mı?"

Küçük, özel bir gülümseme. "Belki daha sonra. Aksi takdirde, bana ne istersen onu söyle." "Peki efendim."

Restoranın önünde durduğumuzda bir kahkaha atıyor. Dünden sonra rutine aşına olduğum için önce ben dışarı çıkıyorum, etrafı hızlıca tarıyorum ve Mark'ın kapısını açıyorum. Mark arabadan çıkıyor, yüzündeki gülümsemenin izleri kaybolmuş. Ceketini düzelterek düğmelerini iliklerken gözleri parlıyor. Başıyla onaylıyor ve ben de onu restoranın girişine kadar takip ediyorum; Mark'ın ev sahibiyle tek kelime konuşmamasına rağmen hemen bir masaya oturtuluyoruz.

Onun bu ani ruh hali beni biraz tedirgin ediyor ama kendime bunun benimle ya da yaptığım bir şeyle ilgisi olmadığını söylüyorum. Muhtemelen bu yemekle ve kiminle buluşacağıyla ilgili bir şey.

Mark arabada *bir bankacı* olduğunu söyledi. *Londra ve New York arasında gidip geliyor.*

Geoffrey Laurence.

İsim benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ve Mark'ın ağzı bir karış açık kalmıştı.

Merak etmeyin. Onu tanımamak iyi bir şey.

Bana Mark'ın arkasında, restoranın girişini ve içeri girip çıkan insanların çoğunu görebileceğim küçük bir masa veriyorlar. Ayrıca Geoffrey Laurence'ın kendisini de görebiliyorum; kısa boylu, soluk benizli, gümüş saçları ve yarık çenesi olan bir adam. Takım elbisesi, moda ve gösterişle kendini duyurmak yerine dokusu ve kusursuz terziliğiyle kendini gizleyen türden pahalı bir takım. Para o kadar yerleşmiş ki artık kendisinin farkında değil.

Mark'ın tavrı yemeğin büyük bölümünde aynı kalıyor. Onun ve Geoffrey'nin ne konuştuğunu duyamıyorum ama konuştuğunda kelimeler kısa ve doğrudan gibi görünüyor. Konuşurken el kol hareketi yapmıyor; dinlerken Geoffrey'den gözlerini kaçırmıyor. Duruşu o kadar zahmetsizce kontrol ediliyor ki, çatalını uzatışında bile bir keskin nişancı hassasiyeti var. Sadece bir kez bir konuşma kırıntısı yakaladım:

Güvenlik raporundan emin misin?

Bilgiler gelecek hafta sızdırılacak. O zaman hepsinin daha önce satıldığını göreceğim.

Mark nasıl bir güvenlik raporundan bahsediyor olabilir ki onu bu kadar katı ve soğuk, dün gece kulüpte yemekten sonra bir aslan gibi durgun olduğu halinden bu kadar farklı bir hale getirmiş olabilir merak ediyorum.

Ve sonra hangi Mark'ın gerçek Mark'a daha yakın olduğunu merak ediyorum: hiçbir şey ele vermeyen bu kapalı kap mı yoksa dün geceki yeraltı dünyasının yayılan efendisi mi?

Ve öğle yemeği bittikten sonra - ki bu başlangıç yemeği bittiği andır, bugün likör ya da tatlıyla oyalanmak yok - Mark

Yüzünde okunamazdan da beter bir ifadeyle ayrılmak üzere duruyor. Açıklayamadığım bir şekilde olsa da, belki de tehlikeyi işaret ediyor. Gözleri kısık değil; ağzı hırıltılı ya da sert bir çizgi halinde değil. Sadece ifadesinde bir dikkat, bir sabır var.

Bu sabır herkesi temkinli yapmalı.

Ama bankacı caymış görünmüyor. Ya Mark'a alışkın ya da bir şey istiyor ve onu elde etmesinin sonuçlarının ne olacağını umursamayacak kadar çok istiyor. Carpathia'da böyle insanlar tanırdım. Nüfuz peşinde koşan yerel politikacılar, şan şöret ya da en azından iyi bir dövüş peşinde koşan denizciler, erzak kıtlığı baş gösterdiği anda anlaşma yapmak ve oradaki sivillerden son kuruşlarına kadar para koparmak için kasabaya üşüşen toptancılar ve aracılar. İşlerin onlar için kötü sonuçlandığına inanmak kolay olurdu, ama bu sadece zamanın üçte biri kadar doğruydı. Belki de Geoffrey Laurence Mark'tan istediğini alacak ve o soğuk ifadenin ardında ne olduğunu asla keşfetmek zorunda kalmayacak.

Geoffrey'nin iyiliği için, umarım öyledir.

Arabaya geri döndüğümüzde ve Jago yola çıktığında Mark garip bir ruh hali içinde. Parmakları dizine vuruyor ve çirkin üniversite apartmanlarının ve mülayim Dışişleri Bakanlığı binalarının yanından geçerken çenesi ara sıra geriliyor.

"Özür dilerim efendim," diyorum ve sonra tehlikeli bakışları bana yöneldiğinde bir şey söylediğime pişman oluyorum.

"Ne için?" diye sorar.

Ruh halini daha da kötüleştirmeden bir şeyi geri almak için artık çok geç, bu yüzden kendimi cevap vermeye zorluyorum. "Öğleden sonranızı bu kadar sinir bozucu hale getiren her türlü güvenlik raporu için."

Bir an bana baktı ve sonra gözlerini kaçırdı. "Öğleden sonramı mahveden rapor değildi, Tristan. Sadece şirketimdi."

Bankacı mı? Sanırım bunu anlayabilirdim - onda tanımlanamaz bir açgözlülük havası vardı ve Mark'ın günaha düşkün olduğunu düşünsem de, tüm günahkârlara düşkün olup olmadığını bilmiyorum.

"Birkaç yıl önce ona bir iş anlaşması teklif etmişim," diyor bir dakika sonra. "Ve verdiği cevap için onu hiç affetmedim."

"Reddetti mi?"

"Hayır." Mark'ın sesi sertti. "Kabul etti."

Bunu nasıl yorumlayacağıma dair hiçbir fikrim yok ve Mark'ın konuyla ilgili soruları memnuniyetle karşıladığı hissine kapılmıyorum. Her neyse, yerinden kalkıyor, oturuyor ve dönüp bana bakıyor. "Geri döndüğünde ne umuyordun?" diye soruyor.

Pencereden dışarı bakıyorum ama bakışlarının sıcaklığını hâlâ tenimde hissedebiliyorum. "Döndünüz mü efendim?"

"Evet, Tristan, geri." Çevremde, parmaklarının dizinin üzerinde büküldüğünü görüyorum. "Savaştan."

"Bu artık bir savaş değil," diyorum otomatik olarak. "Biz oradaydık-"

"Koalisyonun terörle mücadele görevi, evet, brifing odasında buna ne dediklerini biliyorum ve hala ne dediklerini de biliyorum. Yaşlı bir adamı şımartın ve buna savaş dememe izin verin."

"Sen-"

"Peki ne umuyordun? Oradayken, yorgunken, üşürken, korkudan altınıza sıçarken ya da ölümüne sıkılırken? Bir şeyler olmalı. Tutunduğunuz ve zihninizde saraylar inşa ettiğiniz bir şey. Uçaktan indikten birkaç gün sonra sahip olacağınıza dair kendinize söz verdiğiniz bir şey."

Umduğum bir şey mi?

Şimdi, aklım başımdayken, arkamda -ne kadar taze olursa olsun- dehşet varken ne umacağımı biliyorum.

Sims'in ölmemesi için.

McKenzie'nin ölmemesi için.

Hepimiz West Point'ten mezun olduktan sonra bilgisayar ekranlarının arkasında oturmak ya da kendimizi anlamsız çapaklar gibi gömmek istediğimize karar verdik.

Yönetimde bir yerlerde, en büyük baş ağrılarımızın evrak işleri ve yeterince ısınmayan ısıtıcılar olacağı bir yerde.

Uyanmam ve bir kez daha herkesin tanıdığı Tristan Thomas olmam için, onur korosunu ve ejderhalarla ilgili romanları seven ve basketbol antrenmanlarından sonra yürüyemeyecek kadar yorucu olan çocuk.

Ama ben oradayken? İçindeyken?

Geçmişini düşünüyorum. Bir ara biftek yemeği istediğime eminim. Öyle bir biftek yemeği ki mideniz ağırırdı, o kadar doyurucuydu ki, yanında iki çeşit patates, taze ekmekler ve turta vardı.

Seks istiyordum, bu kadarını biliyordum, ancak seks söz konusu olduğunda hayal gücüm bulanık olduğu ve çoğunlukla porno tarafından bilgilendirildiği için ayrıntıları çağrıştırmak zordu. Saatlerce uyumak istiyordum, o kadar uzun ve sert uyumak istiyordum ki, *yatak* kelimesinin yasal gerekliliklerini zar zor karşılayacak kadar yumuşak bir şiltede Tristan şeklinde bir iz bırakıyordum.

Ve sonra hatırladım.

Karakoldan üsse son kez döndüğümüzde bir karyolada oturduğumu hatırlıyorum. Ellerime bakmıştım. Sims'i ve bunun dışında kaç kişiyi kurtardığının artık bir önemi kalmayan pek çok insanı öldüren ellerime. Birisi eski bir iPad'i bir karyolanın üzerindeki sırt çantasına dayamıştı ve birkaç asker araba kullanmak ve suçla ilgili bir film izliyordu ve bir noktada kafamı kaldırdım ve iki karakter bir asansörde öpüşüyordu. O kadar yavaş ve şefkatli öpüşüyorlardı ki, film peri masalından çok uzak olsa da masalsi bir öpücük gibiydi.

O gece yatağa girdiğimde, ertesi günkü uzun ve resmi sorgulamayı beklerken o öpücüğü düşündüm. Katlanır bir sandalyede otururken, soğuk metal üniforma ceketimi ısıtıyor, Uzhhorod yakınlarındaki daimi üssün konforuna alıştıktan sonra kıcı donmuyormuş gibi davranmaya çalışan binbaşığı izliyordum.

Bu öpücüğün o aktörler için ne kadar hoş bir his olduğunu, dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu, ağızlarının ne kadar hassas olduğunu düşündüm. Hiçbir şeydeki gibi yumuşak

Hayatım, sadece savaşın dışında, gerçek dünyada, gerçek hayatta olabilecek bir şey gibi. En iyi arkadaşlarını öldürmediğin gerçek hayatta.

Ve o yumuşaklıktan, o şefkatten birazcık alabilseydim, yeniden bir bütün olurdum diye düşündüğümü hatırlıyorum. Düzeliir, iyileşirdim. Bunu biliyordum.

Dokunmaya aç. Danışmanın dediğı gibi.

"Bir öpücük," diyorum usulca.

"Öpücük mü?"

İleri harekât üssündeki o son günlerin anılarında çok kayboldum - Uzhhorod'a, sonra Stuttgart'a ve sonra eve dönüş -Sözlerimi izlemek için. Ne kadar konuştuğumu fark etmek için. "Daha önce sadece birkaç kez öpüldüm," diyorum. "Ama ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladım. FOB'daki son gecelerimden birinde öpüşerek bir film izlemiştik ve tek düşünebildiğim buydu. Birinin ağzının benimkine değmesi ve ellerinin üzerimde olması ne kadar güzel olurdu."

Mark'ın parmakları hareketsiz kaldı. "Bu düşünceler içinde seni kim öpüyordu?

Evden bir kız mı?"

"Evden hiç kız yoktu," diye itiraf ediyorum. "Erkek de yoktu. Bir şeyleri başlatma konusunda iyi değilim. Ve biri benimle bir şey başlattığında, ben-"

Yaptığım şeyi anlatacak kelime yok. *Saplantı* bile aşık olabileceğim hız ve yoğunluğu yakalayamıyor. Ve bir enfeksiyon gibi, saplantımın kök salması için sadece en küçük bir kesik, en sığ bir sıyrık gerekiyor. Tek bir bakış, bana bir fincan kahve uzatılırken söylenen nazik bir söz.

Bunu bir tür lanet olarak düşünüyorum, doğduğumdan beri sahip olduğum bir lanet ve gençken düşünebildiğim tek tedavi, bu laneti bir kişiye değil de bütün bir ülkeye aktarmaktı. En azından bir ülke, bir saplantıyı barındıracak kadar büyüktü ve ordu, göğsümün içinde mutlak bağlılığı beslemekten çok mutluydu.

"Bağlanıyorum," diyorum sonunda.

"Bana senin kadar güzel, senin kadar güçlü ve aptalca asil bir askerin, *bağlandığın* için öpecek birini bulamadığını mı söylüyorsun?"

Dikkatinin hâlâ benim üzerimde olduğunu fark ediyorum. Ve kullandığı kelime -güzel- ayaklarımın dibinde bir ok gibi yere saplanmış ve titriyor.

Bana güzel dedi.

"Bu bir sorun," diye cevap veriyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, aklım o ok gibi kelimede. *Çok güzel.*

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diyor. "Kim onlara bağlanmanızı istemez ki?"

Bunu o kadar kayıtsızca, o kadar yumuşak bir şekilde söylüyor ki anlamadığımı biliyorum. En ufak bir kışkırtmayla aşık olmak... Hayır, çoğu insan bunu istemez. Aslında, tanıdığım hiç kimse. Bu boğucu. İğrenç. Ben de böyle biri olabilirim ve lisedeyken sık sık öyleydim.

Genelde saklamak için elimden gelen her şeyi yaptığım bu istenmeyen kusurumu ortaya çıkardığım için şimdi biraz utanıyorum. Askeri disipline ve sessizliğe bu kadar çok güvenmemin bir nedeni var. En ufak bir açıklık verilirse, en kötü yanıma ortaya çıkar, hiçbir ilacın kontrol altına alamayacağı bir ateş gibi.

"Ne umuyordunuz efendim?" Konuşmayı kendimden uzaklaştırmayı umarak soruyorum. "Çıktığınızda mı?"

"Ordudan mı? CIA'e katılmak için ayrıldığım için buna ayrılmak demezsiniz herhalde."

"CIA'den o zaman," diyorum. "Ayrılırken ne istiyordun?"

Pencereden dışarı bakarken tırtıklı bir kahkaha. "Bir sürü insan öldürmek istedim."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Özellikle de bunu söyleme şeklinden ciddi olduğunu anladığım için.

Parmakları yine dizine vuruyor ve şehre bakarken çenesi gergin. Renkli yansımasının ötesindeki dünyaya gerçekten bakmadığı hissine kapılıyorum.

Yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde geçiriyoruz.

OceanofPDF.com

"BU GECE SALONA GITMEYECEĞİM," DIYOR MARK YÜRÜRKEN.

köprüyü geçip Lyonesse'e gidecekler. "Yani hizmetinize ihtiyaç duyulmayacak." "Hiç mi?" Parlak öğleden sonra güneşine bakarak soruyorum.

Bugün neredeyse hiç çalışmadım.

İçeri girdiğimizde cam kapılar bizim için açılıyor, ikimiz de Bayan'a başımızı sallıyoruz.

Masanın arkasındaki Lim, anahtarları yine beline takıyor.

"Bazı günler yirmi dört saat sürecektir Tristan, buna engel olamam. O yüzden kolay günler geldiğinde tadını çıkar." Mark asansörün düğmesine bastı ve ikimiz de içeri girdik, ben üçüncü katın düğmesine bastım ve sonra onun yerine en üst katın düğmesine bastım. "Ayrıca, eminim daha taşınacak ve bavulları açacak çok işin vardır."

Bilmiyorum, ama bunu itiraf etmek biraz acınası hissettiriyor. Kim tüm hayatının bir yığın çantaya sığabileceğini kabul etmek ister ki?

"Evet, efendim."

Ve benim katımda kapılar açıldığında, öğleden sonra yapacak bir işim varmış gibi iniyorum.

BİRKAÇ SAATİMİ DOLDURMAYI BAŞARIYORUM. BÜTÜN VALİZLERİ AÇIYORUM.

ve çoğunlukla kitaplar ve mutfak eşyaları, küçük ev aletleri ve hatta bazı temel gıda maddeleriyle dolu olan mutfağın iyi bir envanterini çıkarın. Bir kulüp çalışanı olarak, Lyonesse'in etkileyici mutfağından istediğim zaman yemek sipariş edebilirim, ancak kanamış gibi görünen kelebek salataları arzulamayacak kadar askerim. Bunun yerine bir markete gidip yarı ergen çocuk, yarı da formda kalmak istediğinizde yediğiniz türden saçma sapan yiyecekleri stokluyorum. Dolaplarım artık şekerli mısır gevreği ve peynirli makarna ile dolup taşıyor ve buzdolabım yumurta, sebze ve meyve ile dolu.

Güneş günün bittiğine karar verdiğinde babam arıyor ve telefonu açmadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum. "Merhaba baba," diyorum ve boştaki elimin cilalı beton tezgahı savaşa hazırlanır gibi kavradığını fark ediyorum. Ki öyleyim.

O cevap verirken kendimi bırakıyorum.

"Blanche eve dönmek için eşyalarını topluyor, ben de bir dakikamı ayırıp arayayım dedim."

Cevap vermeyeceğim. Eğer bunu bir kavgaya dönüştürmek istiyorsa, o zaman kavgayı başlatan o olmalı.

Ne yaptığımı bilecek kadar zeki ama aynı zamanda mutlu etmek istediği yeni bir karısı olan ve her an geri gelebilecek biri olduğu için sonunda pes edip konuşuyor. "Onca iş arasında, Tristan. Tüm patronlar arasında."

"Ailemle çalıştığım için mutlu olursun diye düşünmüştüm," diyorum.

"Olmadığımı biliyorsun. Her şeyden önce, o *işin* sahibi o." Babamın sesini tınlamadan tutma ve yine de tek bir kelimenin içinde anlam katmanlarını aktarmayı başarma konusunda bir yeteneği var. "İkincisi, onun eskiden ne olduğunu biliyorsun."

Bildiğim bir şey var. "Onun özgeçmişini onaylamak benim işim değil."

"Özgeçmiş." Babam yine aynı şeyi yapıyor, *özgeçmiş* kelimesi eşit bir şekilde çıkıyor ama yine de içinde bir onaylamama duygusu taşıyor. "Biz askeriz, Tristan. Adil dövüşler yaparız. *Onun özgeçmiş*i bir ölüm özgeçmiş." "

"Geçmişte kaldı."

"Öldürdüğü kişilerin aileleri için geçmişte kaldı denemez. Kişinev'i duydunuz mu?"

Birden kendimi kongre oturumundaymışım gibi hissettim. Bu da Tuğgeneral Thomas için alışılmadık bir durum değil. "Hiç sanmıyorum."

"Bir apartman dairesinde Karpas teröristlerinin yuvasını tespit etti. Liderlerini getirip resmen tutuklaması gerekiyordu ama bunun yerine o adamların her biri kayboldu. Moldovalı askeri ortaklarımızın bulabileceği hiçbir şey yoktu, kan lekesi bile. Öylece karanlığın içinde kayboldular. Bir sonraki ay, hepimiz birdenbire Doğu Avrupa'daki terörist hücrelerle ilgili büyük bir istihbarat paketine sahip olduk."

"Bu pek de kanıt sayılmaz."

"Ya Brüksel? Üç diplomat aynı sabah yataklarında ölü bulundu, üçünün de kalp krizi geçirdiği belliydi, üçü de ertesi gün çok önemli bir AB tasarısını oylayacaktı?"

"Bilemezsin."

"Roma, o gitmeden bir ay önce. Kendi kutsal odasında parçalanmış bir rahip buldular. Bir rahip, Tristan. Bana zemini ve duvarları sökmek zorunda kaldıklarını söylediler çünkü kan derzleri ıslatmış ve tüm sıvayı lekelemişti."

"Baba, dur." Tezgâhı tekrar kavıyorum. "Önemli değil."

"İnsanları öldüren, onlara işkence eden, rahipleri, politikacıları ve en azından adil bir yargılamayı hak eden insanları öldüren bir adamı koruyorsun. Ve benim *bildiğim* de bu-Tristan, Mark'ın yaptıklarının çoğunun yazılmamasının bir nedeni var."

"Yaptığı şey için özür dilemiyorum ya da buna göz yummuyorum. Ama bir işe ihtiyacım var ve bu da yapabileceğim bir şey," diyorum.

Bir duraklama oluyor ve ne olacağını biliyorum. Ne geleceğini biliyorum çünkü daha önce de geldi.

"Ordudan ayrılmamış olsaydın-" diye başladı babam.

Bir an için tek görebildiğim Aaron Sims'in önümde durduğu, silahını kafama doğrulttuğu, gözlerinin çaresiz ve yalvaran bakışlarıydı. Sims beni öldürmek istememişti.

Sanırım . . . Belki de yapmazdı.

Ama yine de onu öldürmek zorundaydım. Onu dağların yüksek, ağaçların sık olduğu ve doğduğumuz yerden çok ama çok uzakta olduğumuz yerde öldürmeliydim.

En iyi arkadaşımı öldürmek zorunda kaldım ve babam hâlâ orduda olmam gerektiğini düşünüyor.

"Gitmek zorundayım. Şu anda görevdeyim," diye yalan söyledim.

"Sonra ararım. Seni seviyorum."

Telefonu olabildiğince çabuk kapatıyorum ve sonra iki elimi tezgahın kenarına dayayıp üzerine eğilerek nefes alıyorum. Savaş stresi danışmanı, Sims'in anısı böyle olduğunda, onu görebildiğimde, yaprak dökmeyen ağaçların kokusunu aldığımde ve yanaklarımda kış sisini hissettiğimde özel bir şekilde, dörde kadar sayarak nefes almamı söylemişti.

Sims öldü ve onu ben öldürdüm ve şimdi nefes almalıyım.

Bir dakika sonra dik durabiliyorum ve bir dakika sonra anı yine sadece bir anı oluyor.

Bir kahraman. Babam uçaktan indiğimde beni selamlarken böyle demişti. *Kahramanca bir iş yaptın, oğlum. Gurur duy.*

Onun yerine neredeyse boş bir dairede titriyorum. Yapacak bir şeye ihtiyacım var. Bir şey-

Burada düşüncelerimle bir saniye daha yalnız kalamam. Daha iyi düşünmeden, üzerime tam oturmayan ceketimi omuzlarıma atıyor ve asansöre binip yukarı çıkıyorum.

Kapı kapalıysa, bana ihtiyacı olmadığından emin olacağım. Artık düşünemeyecek hale gelene kadar sınav çekeceğim. Köprüyü yürüyerek geçeceğim ve sonra karanlıkta neredeyse yolumu kaybedecek kadar uzun bir koşuya çıkacağım. Bir şeyler.

Ancak Mark'ın ofisinin kapısı kırıktır, içeride koridora ve ötesindeki süitime açılan kapı da öyle.

Kendi kendime, güvenlik için bana ihtiyacı olabileceğine dair çok doğal, çok profesyonel endişemi tatmin etmek için içeri bir göz atacağımı ve sonra daireme geri döneceğimi söylüyorum.

Ama çatıya açılan kapı açık. Mark çatıda.

Ben sadece işimi yapıyorum. Dün geceki yalvaranlardan daha fazlasıyla birlikte olabilir ya da herhangi bir fikir edinmeden önce korunmasız olmadığını bilmekten fayda sağlayacak yabancılarla buluşabilir.

Ama merdiven boşluğundan çıktığımda ve onu elinde bir bardakla uzak korkuluğa yaslanmış gördüğümde eminliğim buharlaşıyor.

O yalnız. Yalnız ve belli ki derin düşüncelere dalmış, ve ben rahatsız ediyorum.

O beni görmeden geri çekilmek için bir adım geri atıyorum ve sonra adımı duyuyorum.

"Tristan," diyor. Sesini yükseltmiyor ve böylece adım Lyonesse'in kıyılarına vuran suyun yavaşça akmasıyla birlikte geliyor. "Buraya gel."

Beni ilk başta buraya getiren dürtüden pişmanlık duyarak omuzlarımı dikleştirip ona doğru yürüyorum. Ben yaklaşırken dönüyor, kayalardaki her neyse ondan bir yudum alıyor ve sonra geriye doğru korkuluklara yaslanıyor. Beni izliyordu.

"Efendim," diyorum, özür dilemeye hazırlanıyorum. "Yapmadığınızdan emin olmak istedim-"

Bir el sallıyor. "Sorun yok. Bir dakika benimle kal. Gün batımı buradan harika görünüyor."

"Evet, efendim."

"Bir içki ister misin?" diye sorar. "Şu tarafta küçük bir bar var." "Bu gece korseli garson yok mu?" Kendimi durduramadan söylüyorum.

Ama alaycılığım yüzünden cezalandırılmadım. "Sadece sen varsın" derken sesinde neredeyse gülümsemeye benzer bir şey vardı. Ve ne yazık ki korse yok. Henüz yok."

Yüz ifademi yeterince hızlı gizleyememiş olmalıyım çünkü şimdi gülüyor, bir şarkının son notası gibi içimde dalgalanan alçak bir ses.

"Git kendine bir içki hazırla, Tristan. Ama çabuk ol, güneş batmak üzere."

Normalde alışıyor olmam gerekirken, patronumun önünde kendime bir içki hazırlamamalıydım ama boş daireme geri dönüp Sims'in hayaletine bakma düşüncesi daha çekici gelmiyor. Bu yüzden kendime artık orduda olmadığımı hatırlatıyorum ve bar ve yemek hazırlama istasyonu olarak hizmet veren küçük, çatılı alana giriyorum. Mükemmel bir Avrupa birası seçkisi var -askeri grevlerimden çok hoşlandığım bir řey- ve kendime bir Źywiec porter ısmarlıyorum.

Parmaklıklara geri dönüyorum ve Mark ikime bakıyor. "Arkada küçük bir servet değerinde single malt var, sen de bira getirmişsin."

"Hoşuma gitti."

Bana Sims'i hatırlatsa bile. Varşova'da nehre inip sızana kadar içtiğimiz R & R'ı. Kendimizi Atina'nın dışındaki Poseidon tapınağının önünde dururken bulana kadar Yunanistan'da başka bir R & R adasında atlamalı ve içeri soktuğumuz soğuk içecekleri açarak, Byron'un adını stnlardan birine yontulmuş bulmak için iplerin altına eğilmek için birbirimize meydan okuyoruz.

Mark kendi bardağını benim şişemin boynuyla tokuşturuyor ve sonra ikimiz de sağlıklı bir yudum alıyoruz.

"Sizde viski de yok efendim," diye belirttim.

"Ardıç meyveleri bir süper besindir, bu da cini soğuk sıkım bir meyve suyu yapar" diyor. "Sağlığıma dikkat ediyorum."

"Evet, efendim."

"şimdi izle."

İzliyoruz, sessizlik olması gerekenden daha kolay, daha önce arabadaki sessizliğin ne kadar huzursuz ve garip olduğu dşnldğnde. Güneş yavaş bir ihtişamla düz nehrin ve ötesindeki şehrin üzerine batıyor, ufuk Anıt ve Capitol tarafından kırılıyor ve turnalar gökyüzüne karşı yırtıcı kuşlar gibi tünemiş bekliyor. Turuncu ve pembe, mor ve maviye dönüşüyor, birkaç cesur yıldız şehrin ışıltısı arasında yollarını aydınlatmaya çalışıyor ve bunların hepsi önümüzde uzanan nehir tarafından iki kopya haline getiriliyor.

Trafik ve nehir bir tür yatıştırıcı senfoni oluşturuyor, bira güzel ve yanımdaki Mark bana kendimi -sanırım- farkında hissettiriyor. Ceketimi hafifçe çekiştiren esintinin ve giysilerimin tenimde bıraktığı hissin. Dudaklarımı ne kadar sık yaladığımın ve yutkundüğümün.

Gün batımı konusunda haklı olduğunu söylemek için ona döndüğümde, bardağını çıkıntının üzerine koymuş ve bana bakmaya başlamıştı bile. Beni izliyordu. Ne kadar süre bilmiyorum.

"Kıpırdama," diyor, sesi alçak. "Gözlerine yansıyan gökyüzünü görebiliyorum. Oldukça etkileyici."

Onun sözleriyle, ilgisiyle sabitlendim. Daha önce kimsenin bana böyle bir şey söylediğini sanmıyorum. Kimsenin bana sırf kendi zevki için bir direktif olarak *kıpırdamadan dur diye* mırıldandığını sanmıyorum.

I . . . Sevmediğimden değil.

Eğeri sağlıklı dşnebilseydim, kibarlık olsun diye, yeni patronumun gönlünü almak için, tam olarak neler olup bittiğini anlamak için diyebilirdim. Ama şu anda sağlıklı düşünemiyorum. Tek düşündüğüm çok yakınımda olduğu ve gün batımının son ışıklarının arkasında olduğu, sert yanaklarını ve çenesini, yüksek alnını ve uzun kirpiklerini mkemmел bir şekilde erevelediğı. Onu hem bakılması hem de uzak durulması zor biri haline getiren muhteşem zellikleri.

O koku -temiz yaz yağmuru- her yanıma sarıyor. Mark'ın eli ceketimin yakasına doğru kalkıyor; dokunuşunun yakanın entiğine kadar uzandığını ve sonra aşağı indiğini hissediyorum. Parmakları kumaşın içine kıvrılıyor, beni tutuyor.

Gözlerinde kalan gün batımını göremiyorum, sadece sayısız şehir ışığının parıltısını. Dolgun dudakları ayrılıyor.

Başını benimkine doğru eğıyor.

Öpücük yumuşak, dudakları ne kadar sert olursa olsun *ok yumuşak*. *Dudakları* benimkilere bir, iki kez srtndkten sonra tarıfsız bir esneklikle ağzıma yerleşiyor. Dudaklarımız birbirlerinden ayrılırken eli ceketimin içinde dolaşmaya devam ediyor ve sanki beni kokluyormuş gibi burnundan uzun bir nefes çektiğini duyuyorum.

Bu fikir o kadar kaba bir şekilde fiziksel ki, dili dayanılmaz bir beceriyle ağızıma dalmadan, ben daha da açılana kadar ölçülü taleplerle benimkine sürtünmeden önce bile beni ürpertiyor.

Parmakları ceketimde hafifçe geriliyor ve burnundan küçük bir hava çıkışı oluyor - memnun. Onun için açıldığım için memnun. Dili daha derinlere ulaşıyor, daha fazlasını istiyor, ta ki şimdi tamamen öpüşene kadar, hiçbir şey geri çekilmiyor. Tadı ardıç, narenciye ve tarçın gibi.

İçgüdüsel olarak ona uzanıyorum, daha fazlasını istiyorum ama o yakamı bırakıyor ve ben ona dokunamadan bileklerimi yakalıyor. Öpücük ıslak bir şekilde, aniden kesiliyor ve elleri bileklerimde kelepçe gibi sıkı bir şekilde dururken zor nefes alarak orada duruyoruz.

Sanki kendini zorlamak zorundaymış gibi başını sertçe sallayarak aniden beni bırakıyor.

"Ne-" Sesim kısık, titrek. Uzanıp ıslak ağızıma dokunmak istiyorum ama bunun yerine bir elim bileğimi ovuşturuyor. "Bu ne içindi, efendim?"

Mark sonunda, "En azından birimizin umduğu şeyi elde etmesi doğru görünüyordu," dedi.

Umdukları şey.

Bir öpücük.

Sonra bardağını çıkıntıdan alır ve çatıdan ayrılır.

Karanlıkta öylece kalakalıyorum, az önce olanlara düşünce ve mantık bağlamaya çalışıyorum. Bir öpücüğün olabilecek en masum hareket olduğu bir binanın tepesinde durduğumu, Mark'ın muhtemelen insanları ellerini sıktığı kadar sık öptüğünü kendime hatırlatıyorum.

Kendime onun benim *patronum* olduğunu hatırlatıyorum. Yeni üvey annemin kardeşi.

Muhtemelen kötü bir adam.

Ama sonunda merdivenlerden aşağı indiğimde, Mark'ın süitinin kapalı kapılarını geçip kendi katıma çıktığımda, bunların hiçbirini hatırlayamıyorum. Sadece ağızının benimkine karşı nasıl hissettiğini ve o öpücüğün bile nasıl olduğunu hatırlayabiliyorum.

Eve gelmeden önce bir öpücüğün olabileceğini hayal ettiğimden daha yumuşak ve ipeksi.

OceanofPDF.com

yedi

"-BU NOKTADA BUNUN BİR EFSANE OLDUĞUNU DÜŞÜNMEYE BAŞLADIM, TEK BİR KELİME BİLE YOK

Düğün organizatöründen. Hey, yeni çocuk, içeri gel."

Patronumun beni çatısında öpmesinden dört gün sonra, Mark'ın koruması olarak ilk tam ve gerçek haftama başlamak üzere güvenlik ofisine giriyorum. Goran ve güvenlik şefi yardımcısı Nat, uzun boylu, orta kahverengi tenli, kısa saçlı ve ön kolunun iç tarafında Semper Fi dövmesi olan bir kadın, ofisteki masada oturuyorlar, dizüstü bilgisayarları önlerinde açık.

"Kulübün haftalık programı," diyor Goran, ben otururken bir kâğıdı masanın üzerinden bana doğru kaydırarak. Ana güvenlik ekibi için haftalar Salı günleri başlıyor, hafta sonlarımız kulübün sakin günleri olan Pazar ve Pazartesi günlerinden oluşuyor. Daha küçük bir yardım ekibi o günlerde kulübü daha kolay idare edebilir ve Mark'ın hareketlerini de kontrol edebilir.

Hafta sonumdan pek hoşlandığım söylenemez. Öpücüğün ertesi günü şehir merkezindeki takım elbise provalarımla geçti ve ben Mark'a geri döndüğümde o ziyarete gelen misafirleriyle yemek yiyordu. Sonra salonda her zamanki saatlerini geçirmeye ve söz konusu ziyaretçileri eğlendirmeye devam etti. Bir shibari gösterisi vardı ve iki kulüp itaatkârı gelip, misafirleri geceye devam etmek için onları mutlu bir şekilde özel odalara götürene kadar kendilerini teslim etmişlerdi.

Sonra asansöre doğru yürüyorduk, Andrea yol boyunca bizimle birlikteydi, Mark'la bir bütçe sorunu hakkında derin bir sohbete dalmıştı.

-Asansörde sadece o ve ben kaldığımızda, ben inmeden önce birlikte sadece bir katımız vardı.

"Efendim," dedim, ona ne söylemek istediğimden emin değildim. Çatıdan ayrıldığı andan beri öpücükten başka bir şey düşünmediğimi, uyuyamadığımı mı? Aylardır ilk kez uyuduğumda savaş değil de gün batımı ve sıcak dudaklar hayal ettiğimi mi?

Bütün akşamı ona bakmamaya, yüzünün sert ve yakışıklı hatlarını izlememeye ya da bakışlarının keskin ve soğuk hareketlerini takip etmemeye çalışarak geçirdiğimi mi?

Benim lanetimin, saplantımın, *bağlanmamın* hızlanmasından endişe ettiğimi mi?

O kadar korkmuştum ki, o kadar korkmuştum ki, artık çok geç olduğunu mu?

Zaten ben daha konuşmadan kapılarım açılmıştı. Mark, içtiğini gördüğüm cin miktarına göre çok daha seviyeli bir bakışla bana baktı.

"Öpücük bir hediye idi, özgürce verilmişti," dedi bana. Sesi hâlâ koridorda kullandığı o tembel ve soğuk tondaydı. "Daha fazlasını bekleyeceğimden endişeleniyorsan, lütfen endişelenme."

İnmek zorundaydım ve bu yüzden "Evet efendim" dedim, ama daireme girer girmez kendimi nehre atmak istedim, çünkü ... çünkü bilmiyordum.

Sadece onun küçümseyici "*lütfen olmayın*" sözünün, daha fazlasını beklemeyeceği -daha fazlasını *istemeyeceği*- imasıyla birlikte canımı yaktığını *biliyordum*.

En iyisi bu olsa bile. Evet.

Sonraki birkaç günü kendime bunu hatırlatarak geçirmek zorunda kaldım. Üvey amcamdan ve patronumdan daha fazla öpücük istememeliydim.

Ama lanet ile hayatım üzerinde kurduğum katı kontrol arasındaki açıklık kapanmış, yarık yırtılmıştı.

Onu, ağzını ve ellerini, vücudunun uzun hatlarını fark ettiğimi itiraf etmeliydim.

İtiraf etmeliyim ki, gözlerimi kapattığımda onun ceketimde kıvrılmış parmaklarını ve ağzının benimkinin üzerinde olduğunu düşündüm.

Kendimi serbest bırakırken özellikle kimseyi düşünmemeye çalıştım, ama telefonum önümde porno oynatırken bile aklım ona geri çekildi. Benden daha fazlasını istemeyen Mark Trevena'ya.

Kıpırdama, demişti.

Uzun bir hafta sonuydu.

Ama ben rutinin arındırıcı gücüne inanan biriyim, işte buradayım, her şeyi yoluna koymak için çalışmaya hazırım.

Nat ve Goran salonda yapılması planlanan kink gösterilerini ve bu hafta oda rezervasyonu yaptırmış olan tüm önemli konukları tartışıyorlar. Konuklardan ikisinin Goran ile irtibat kuracak kendi güvenlik ekipleri var; göstericilerden birinin vakumlu yatağını köprüden geçirmek için dar elektrikli kamyonumuza ihtiyacı olacak; Cuma günü Nat'in daha iyi personel istediği bir kostüm partisi var çünkü onun deneyimine göre kostümler genellikle daha fazla ahmaklık anlamına geliyor.

Sedge, Mark'ın o günkü programını ve takviminin ileriye dönük bir görünümünü çoktan e-postayla gönderdi -Bishop's Landing, Singapur ve İngiltere gezilerinin yaklaştığını görüyorum- ve Goran ile Nat haftalık toplantıyı bitirdikten sonra masaya oturdum ve Sedge'in gönderdiği her şeyi gözden geçirmek için yeni dizüstü bilgisayarımı kullandım.

Kostüm partisi tartışmalarının sona ermesinin ardından dizüstü bilgisayarlarında tıklamaya ve yazmaya başlayan Nat ve Goran'a yüksek sesle, "Görünüşe göre gelecek gezileri için şimdiden güvenlik planları yapılmış," diyorum.

Nat ekranından başını kaldırmadan, "Evet, Strassburg olmalı," diyor.

"Strassburg?"

Goran da dizüstü bilgisayarından başını kaldırmıyor ama parmağıyla uzaktaki duvarı işaret ediyor. Ayağa kalkıp haftalık programın, zorunlu işyeri güvenlik uyarılarının ve birkaç resmin asılı olduğu mantar panoya doğru yürüyorum. Bir tanesi

Birinde tüm güvenlik ekibi çok ünlü bir film yıldızıyla birlikte, diğerinde Goran tek boynuzlu at şeklinde bir doğum günü pastasının üzerinde gülümsüyor ve bir sonrakinde ekibin bir Polaroid'ini görüyorum, bu kez parlak kıvılcıklı saçlı ve sakallı iri yarı bir adam var. Mark'ın arkasında duruyor, açık ceketinin altından omuz kemeri görünüyor ve yanındaki Goran'a bir kolunu doluyor. Mark'ın ağzının köşesinde bazen gülümseme yerine geçen küçük bir çentik var ve fotoğraftaki diğer herkes sırtıyor. Anlık fotoğrafın beyaz kısmında *kulüp yıldönümü yazıyor*.

"Mark'ın arkasındaki mi?" Sormam gerektiğini düşünmesem de soruyorum. Fotoğrafta tanıyamadığım tek kişi o.

"İşte o. Harika bir koruma. Bir pop yıldızının otoriter küçük şefitalisi tarafından kaçırıldı."

"Bence aşık olmuştu," diyor Nat. "Sadece maaş zammının bile kirasız bir daireyi terk etmeye ve bir çit gibi yarılmaya yetmesine imkan yok.

- "Aniden sözünü keser.

Arkama dönüp baktığımda Goran'ın eliyle omzunu ittiğini görüyorum.

"Burası bir kink kulübü, kim burada çalışmak istemez ki?" diye soruyor, ancak söyleyeceği şeyin bu olduğunu sanmıyorum.

Mark ve korumalarını hepimiz biliyoruz. Andrea kulüpteki ilk gecemde böyle söylemişti.

Daha fazlasını sormak üzereydim ama Goran'ın kırmızı yanakları ve Nat'ın dizüstü bilgisayarına bakarkenki çalışkan hali beni utandırdı. Ve bu sorunun konuyla bir ilgisi yok, değil mi? Strassburg ve Mark konuşmuş olsalar bile... Mark zaten her şeyi açıklığa kavuşturmuştu.

Daha fazlasını bekleyeceğimden endişeleniyorsan.

Sabah için güvenlik hazırlıklarımızı bitiriyoruz ve Mark'ın katına doğru yola çıkıyorum. Asansörde Sedge de bana katılıyor, sessiz bir merhaba mırıldanıyor ve kapılar açılır açılmaz önümden sıvışıyor. Asistan bile bir şekilde mırıltı halinde *hareket ediyor*, adımları düşünceli ve temkinli.

Mark'ın ofisine girdiğimde onu masasının önünde oturmuş, Sedge'in alçak sesle bir şeyler anlattığını görüyorum.

"Peki toplam tutar?" diye soruyor Mark, Sedge ona bir kalem uzatırken. Şimdi Mark'ın imzalaması için tabletini uzatıyor.

"Altı yüz bin dolara yakın, efendim."

"Bir öğleden sonra çalışması için hiç de fena değil," diyor Mark imzalarken. "Kongre üyesi arkadaşımızın, komitesi önümüzdeki altı ay boyunca gündemde kaldığında ne kadar mutlu olacağını bir düşünün."

"Hayal etmeme gerek yok efendim. TikTok'ta çok aktif. Başka bir şey olacak mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diyor Mark ve gözleri bana kayıyor. Bir kez, hızla ağzıma düşüyorlar ve bu mideme inen bir yumruk gibi oluyor.

Aman Tanrım.

Bu ilk haftayı kendimi utandırmadan nasıl atlatacağım?

ÜÇ GÜN SONRA, BALTIMORE'DA BİR OFISTE OTURURKEN MARK köşedeki süitte biriyle buluşuyor. Televizyonda bir finans haber kanalı var ve ses kısık olsa da alttaki chyron, Wall Street'in bir battaniye şirketinin son ürününün - siz kullandıkça hafifçe titreşen bir battaniye, hemen viral olan ve satış rekorları kıran bir şey - görünüşe göre kullanıcıları uyurken alev alma eğiliminde olduğu haberiyle sarsıldığını bildiriyor. Daha da kötüsü, şirket bunu ürün piyasaya sürülmeden önce *biliyordu* ve riski açıklamadı. Televizyondaki konuşmacılar bu konuda çılgına dönmüş durumda, ellerini sallıyorlar ve eğer alt yazılarda bir şey varsa birbirlerinin sözünü kesiyorlar

Gösterge. Geri çağırılmalardan, potansiyel iflastan bahsediliyor. Bir kongre üyesi bu konuyu araştıracağına dair yemin etti bile - sanırım Mark ve Sedge'in geçen gün bahsettiği kişi.

Koridorda Mark'ın olduğu yere bakıyorum, süitin kapısı sıkıca kapalı ve şüphelerimi doğrulamak için takım elbisemin cebinden cep telefonumu hızla çıkarıyorum.

Mark otuz dakika sonra toplantıdan çıkıp televizyonun önünde durduğunda kaşlarında eğlenen bir gülümseme vardır.

"Bunu biliyordunuz, değil mi efendim?" Daha sonra DC'ye dönerken arabada söyledim. "İlk günümde ofislerini ziyaret ettiğimizde biliyordunuz."

"Şirketin eski COO'su Lyonesse'in bir üyesi. Geçen yıl yaptığı ödeme battaniye ve beklenen satışlarla ilgili bilgilerdi, ben de yatırım yaptım. Bu yıl ise güvenlik testleri konusunda yalan söylediklerini söyledi, ben de hisselerimi sattım. Lyonesse'e yatırım yapan diğer üyeler gibi."

"Yani ziyaret . . . ?"

Bacaklarını bileklerinden çaprazlayarak uzatıyor. "CEO'nun bununla mücadele etmenin ya da eski COO'yu cezalandırmanın anlamsız olacağını bildiğinden emin olmak istedim."

"Güvenlik sonuçlarını sızdıran eski COO muydu?" Gülmek gibi hızlı bir nefes verme. "Hayır, o bendim."

"Neden?"

"Neden sızdırıyorsun? Tüketici güvenliği konusunda tutkulu olduğuma inanmıyor musunuz?"

Tristan, yaralıyım."

"Özür dilerim efendim," diyorum ve bu bana ağzının köşesine bir baskı kazandırıyor.

"Hayır, değilsin, ama gerçekten incinmiş olsaydım incineceğini düşünüyorum, ki bu senin için iyi bir şey. Ama ne yazık ki, nedenlerimden şüphelenmekte haklısınız. COO'larına -kulüp üyeme-davranışlarından memnun değildim.

ve onun adına biraz intikam duygusu hissettim. İnsanların artık yataklarında daha güvende olması mutlu bir tesadüf."

"Sanırım Kongre'deki arkadaşınıza güzel bir kürsü vermek de mutlu bir kazaydı, efendim? Ve fazladan altı yüz bin dolar?"

"Burada büyüdüğünü unutmuşum. O zaman bu tür mutlu kazaların Çevre Yolu'nda ne kadar sık yaşandığını zaten biliyorsun."

"Lyonese söz konusu olduğunda daha sık oluyor gibi görünüyor," diye belirtiyorum.

Ağzının kıvrımı genişliyor, artık neredeyse gerçek bir gülümseme. "Nasıl istersen, Tristan. Nasıl istersen."

KENDİMİ İŞE, KOŞMAYA, ŞINAV ÇEKMEYE VE MEKİK ÇEKMEYE VERİYORUM.

Mark'ın gölgesi olmadığımda ve Mark'ın gölgesi olduğumda, bir koruma olmanın tam, özenli ayrıntılarına.

Çalışma alışkanlıklarını öğreniyorum; koşmayı, egzersiz yapmayı ve yemek yemeyi tercih ettiği zamanları; iş yemekleri için gitmeyi sevdiği restoranları; kulübünün daha önemli ve seçkin misafirlerini kabul etme şeklini öğreniyorum. Yaklaşan geziler için güvenlik planlarını inceliyorum ve takviminde daha ileride işaretlenmiş birkaç gezi için kendiminkini yapmaya başlıyorum; görüştüğü her bir kişiyi inceliyorum ve hafızama kaydediyorum.

Ve eğer soğuk sesi hâlâ göğsümün derinliklerine işliyorsa, kendimi toplantılar sırasında her zamanki delphic şekline bürünen ağzının dolgunluğunu izlerken buluyorsam, umarım bunu yeterince iyi saklamışımdır.

Onu isteyemem. Zaten bu aptalca olurdu, çünkü bana ilk iki gün birlikte olduğumuzda davrandığı gibi tembelce davranıyor.

Daha fazlasını bekleyeceğimden endişeleniyorsan.

Onun için çalışmaya başladıktan beş hafta sonra Manhattan'a, oradan da Manhattan'ın dışında, Edward döneminden kalma konakların bolca bulunduğu Hamptons benzeri bir bölge olan Bishop's Landing'e gittik. Bu bir maskeli balo içindi ve ben arabanın yanında kalıp etkinlik güvenliğini beklemem gerektiğini düşünürken, Mark bana bir domino maskesi verdi ve Jago'nun arabayı emniyete almasına yardım ettikten sonra içeri girmemi sağladı.

Onu tekrar bulduğumda, "Ne zaman istersem benimle dans etmeni istiyorum," diyor. "Korunmak için."

"*Koruma mı? Efendim?*"

Maskeli balo, binlerce ve binlerce dolara mal olmuş gibi görünen kostümler, çiçekler, mumlar ve yiyeceklerle görkemli bir zenginlik ve lüks cümbüşüdür. Fantastik bir romanın içinde olmak gibi.

Altmışlı yılların Doğu Almanya'sı değil.

Mark güçlü bir elini benimkine doluyor ve beni yere çekiyor. "Görüyorsun ya Tristan," diyor diğer eli sırtımın alt kısmını bulup beni kendine doğru çekerken. İçgüdüsel olarak sağ elimi omzuna koyuyorum ve oradaki kasın sıcak dışbükeyliğini hissediyorum. "Benim yaptığım işi yapıyorsan, böyle bir parti insanların senin gözüne girebilmeleri için bir fırsattır. Ne yazık ki benim iyi niyetim için para ödenmesi gerekiyor ama bunu söylemek kibarlık olmaz. Dans etmeyi sevmek ve uygun bir dans partnerine sahip olmak, bu tekliflerden kaçmak için çok güzel bir fırsat."

İçinde bulunduğum iş bilgi işi, sapıklık değil. Ve şiddetten korunmaya değil, garip ağlardan korunmaya ihtiyacı var.

Nasıl vals yapılacağını hatırlamak için elimden geleni yaparken, "İş tanımında bu yoktu efendim," diye mırıldanıyorum. *Bir iki üç, dört beş altı. Bir iki üç, dört beş altı.*

"İş tanıımı ben ne dersem odur." Bir iç çekiş. "Emirlere uyuyormuş gibi dans ediyorsun."

Sadece sekiz yıllık askeri deneyimim beni ona ters ters bakmaktan alıkoyuyor. "Emirleri uyguluyorum efendim," diye belirtiyorum.

Gözleri kendi domino maskesinin altında mavi mavi parlıyor. "Onları daha iyi takip et o zaman," diyor ve beni daha da yakına çekiyor. Kalçalarımız içeri doğru çekiliyor, eli sırtımın küçük kısmında boyun eğmiyor, parmakları benimkileri sıkıca sarıyor. "Bedenimin sana ne yapmanı söylediğini hisset. Saymayı bırak."

Derin bir nefes alarak dediğini yapıyorum. Omuzlarının düşüşünü izliyorum, kalçasının uyluğuma değdiğini hissediyorum. Sırtımın alt kısmındaki eli hafifçe hareket ediyor, ileri, geri ya da yana doğru bir işaret veriyor ve düşünmeyi bırakıp onun yönlendirmesine izin verdiğim anda dans nefes almak kadar doğal hale geliyor.

Ve sonra farkındalık bir yangın gibi içimi yakıyor: onun yağmur gibi kokusu, benimkine çok yakın hareket eden bacaklarının sert uzunluğu. Papyonunun üstündeki güneşten bronzlaşmış boğazının gerginliği. Kalçalarımız o kadar yakın ki, takım elbise pantolonumun içinde uzayan ereksiyonu hissetmesi için sadece bir ritmi kaçırmaması, bir tereddüt etmesi yeterli.

Gözlerimi kaçırmak zorundayım, yanlış bir adım atmamak için bakışlarımı yana çevirmem gerekiyormuş gibi davranıyorum. Neyi durdurmakta başarısız olduğumu görmesini istemiyorum.

Söylememeye *çalışıyorum*, ona söylemek istiyorum. *Ama seni çok fazla düşünüyorum. Sevişmiş olabileceğin son korumanı düşünüyorum ve boğazımdaki ağrının kıskançlık olduğunu düşünüyorum.*

Bir noktada müzik bitiyor ve pistten ayrılıyoruz. Mark'ın daha önceki sözlerine ve beni yakınında tutmasına rağmen, gecenin geri kalanında sohbetlerle meşgul oluyor, beni dokunuşundan uzak bırakıyor ve daha da çok arzuluyor.

sekiz

BISHOP'S LANDING'DEN DÖNDÜKTEN İKİ GÜN SONRA

Güvenlik ofisinden asansörle en üst kata çıktım, sabah check-in'imi çiçek açan saplantımın nesnesiyle yaptım.

Mark bazı toplantılarda beni odanın içinde ya da hemen dışında istiyor; bazılarında ise güvenliğin varlığının gerçekleşmek üzere olan hassas işlemi bozmasını istemiyor. Bazılarında ise, Lyonesse'de bir sırrın ne kadar güvende olacağının insani bir tezahürü olarak sunucu katında görünür olmamı istiyor. Her gün biraz farklı, ama buna aldırmıyorum çünkü her gün onun neye ihtiyacı olduğuna göre belirleniyor ve bu yüzden bunun güven verici bir mantığı var. Tek ihtiyacım olan emir ve bana söylenen yere gideceğim.

Bugün ayrıca kulüp mutfağından yeni çıkmış bir cappuccino tutuyorum çünkü Bishop's Landing'e yaptığımız gezide Mark'ın sabah içeceği olarak bunu tercih ettiğini fark ettim. Bu beni biraz şaşırttı - sanırım tam olarak çekilmiş bir espresso veya hatta ABD askeri makinesinin can damarı olan sadece sade kahve bekliyordum. Ama bir cappuccino yapmak zaman alır, içmek zaman alır. Karıştırmaya ve tadını çıkarmaya davet eder. Eski bir özel harekat subayının içeceği değil.

Bu, biri hakkında cevaptan çok soru doğuran türden bir bilgi ve belki de onu doğru ruh halinde bulursam, gün içinde genellikle büründüğü kontrollü otokrattan büyüleyici kulüp sahibine çoktan dönüşmüşse, bana neden kapuçino sevdiğini söyleyebilir. O

kaşını bana doğru eğebilir, ağzının çizgisi öylece hareket eder - başka bir erkekte kulakları patlatacak bir sırtış olacak küçük jestler.

Onun yerine, boş antrepodan ofis kapısına doğru yürüyorum ve kapıyı iterek açtığımda masasının arkasında ceketini çıkardığını görüyorum. Üstüne çıplak bir kadın bağlanmıştı.

Elimde sıcak kapuçino, ahşap kapı arkamdan sallanarak kapanırken duruyorum. Savaşta öğrendiğim ve diplomatik eskort olarak keskinleştirdiğim becerilerim burada bana beklenmedik bir şekilde hizmet ediyor; tüm sahneyi saniyeler içinde kavriyorum.

Kıvrımlı ve soluk benizli kadının kalçalarını baldırlarına bağlayan parlak kırmızı ipler vardır ve bilekleri bağlanmış ve başının üzerinden geçirilmiştir. Masanın kenarına dizleri açık bir şekilde bağlanmıştır, böylece masanın kenarına çıkan herhangi biri açık, kızarmış amcığına kolayca erişebilecektir.

Ve Mark bu erişimden çoktan yararlandı: Hitachi değneği yanında duruyor ve bir kızarıklık yumuşak karnından yüzüne, çilek sarısı saçlarının köklerine kadar uzanıyor. Meme uçları kiraz kırmızısı ve ağrıyormuş gibi görünecek kadar sert. Az önce emilmiş gibi de ıslaklar. Ve buradan bile amı parlıyor.

Mark ona bakarken ellerindeki beyaz lateks eldivenleri fark ettim. Ben.

"Ah, Tristan, günaydın." Gözleri içimdeki kapuçino'ya kaydı. yüzünde memnun bir ifade vardı. "Bu benim için mi?"

Pantolonunun fermuarını açarken soruyor bunu.

Masasına bağlı kadın bana hülyalı hülyalı bakıyor.

Gözlerim Mark'ın iri ellerine takılıyor, elleri fermuarı ve tokayı açıyor, altındaki koyu renk boxer külotun bel bandını etkili bir şekilde açıyor. Aleti ortaya çıktığında uzun ve kalındı. Kesilmiş, büyük bir tepesi ve yanlardan aşağı kıvrılan görünür bir damarı var. Ereksiyonunu serbest bırakmak için kullandığı gibi bir prezervatif paketini yırtarak açmasını ve kılıfı üç hızlı hareketle kendi üzerine yuvarlamasını izliyorum.

"Kalabilirsin. Uzun sürmez" diyor bana.

"I-"

Lateks parlaklığındaki sikini kızın şişmiş göbeğine batırmaya başlamıştı bile, bir eliyle kendini içeri yönlendirirken diğer eliyle de kızın göğüs kafesini kavıyor ve girişi için onu sabit tutuyordu.

Onu bağlayan iplere karşı eğilmesini, içine girmesi için bastırılmasını izlerken nefes alışım hızlanıyor.

O anda aklıma iki şey geldi:

Birincisi, buna rıza göstermiş olmam. Bir belge imzaladım; iş yerimde seks ve sapkınlık eylemlerine isteyerek tanık olacağımı kabul ettim.

İkincisi ise belge, onay, bunların hiçbirinin şu anda önemi yok. Çünkü izlemeyi bırakmak istemiyorum.

Gitmek istemiyorum.

Mark, onayını alan bir şeyin tadını çıkaran bir uzman ifadesiyle ona girip çıkıyor ve ben bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. O olmak ya da kadın olmak. Yumuşak bir amcığın benim almam için hareketsiz kalması ya da kalın shaftının yavaş, güçlü sürüklemelerle içime girip çıkması.

Şimdi sertleştim.

Her şeyi istemekten canım yanıyor. Her şey önümde, cappuccino unutulmuş, gün unutulmuş ve sadece patronum masasına bağlı bir kadını, haberleri okumak kadar gününün bir parçasıymış gibi beceriyor.

Mark Hitachi'yi eline alır ve kadın inler. "Hayır, Mr. Trevena, *lütfe*n . . . "

Mark'ın tek söylediği "Hmm". Ve sonra yine de açmaya devam ediyor.

Protesto edercesine ipleri çekiyor ve kanımdaki ısıya rağmen içgüdüsel olarak öne çıkıyorum. Hayır *dedi*-

"Asla korkma şövalyem," diyor Mark yumuşak bir sesle. Hitachi'yi tutmayan eli, kızın pelüş kalçasının etrafındaki düğümlerin altından kayıyor ve ifadesinde sevgiye benzer bir şeyle onları çekiştiriyor. Hâlâ onun içinde. "Güvenli kelimen nedir, çiçek?"

"La mer," diye pantolonunu indirdi.

"Peki durmak istersen ne diyorsun?" "La mer."

Güvenli kelime. Bu terim kitapçıkta, diğer her şeyle birlikte verilen kapsamlı sözlükte yer alıyordu. Duruyorum, bir ayağım hala ileride ve gözlerim onun üzerinde, iyi olduğundan emin oluyorum.

Bana gülümsüyor ve sonra dudaklarını birbirine bastırıyor, sanki vahşi atların şu anda bu kelimeyi dudaklarından çekip çıkaramayacağını göstermek istercesine. Ve sonra Mark vibratörü klitorisine bastırıyor. Buradan bile pembeleştiğini ve şiştiğini görebiliyorum ve bunu tenini boyayan kızarıklıkla birleştirip çoktan orgazm olduğunu tahmin ediyorum.

Belki birden fazla -belki de o kadar çok ki bir başkası işkence gibi geliyor.

Ve içindeki şeytani dehayı görebiliyorum. Mark onu kırbaçla ya da sopayla dövmemiş, kelepçelememiş, kulüpte tanık olduğum şeylerin hiçbirini yapmamıştı ama bunun bir önemi yoktu. Kız kıvranıyor, inliyor, *tepki veriyor*, *Mark* ona zevkle işkence ederken, kendini onun merkezine doğru okşarken.

Şimdiye kadar, gitmem için tüm umutlarımı yitirmiştim. Orada donmuş bir şekilde duruyorum, neredeyse onlar kadar zor nefes alıyorum, pantolonumdaki şişkinliği ayarlamak için uzanmak zorunda kalıyorum. İşim bittikten sonra elim orada kalıyor, avucumun topuğu akılsızca sert ete sürtünüyor.

Bırakmak için kendimi zorlamalıyım. Mastürbasyon yapamam. Onun yerini alamam. Onun yerini alamam. Ne kadar çok istesem de.

Zevkini ne kadar derinden hissettiğine şüphe bırakmayan bir çığlıkla doruğa ulaşıyor. Oyuncak ve Mark'ın acımasız itişlerinin arasında, kanı kadar derin, kemikleri kadar derin olduğunu hayal etmek zorundayım.

"İşte böyle," diye mırıldanıyor Mark, kadının içine girerek. Takım elbisesinin pantolonunun içinden bile kalçalarının, arka tarafının hareket eden kaslarını görüyorum ve gömleğinin içinden sırtının ve omuzlarının esnekliğini ve gerginliğini görüyorum.

ve onu sabit tutmak için ellerini yumuşak beline doluyor. Çünkü şu anda ona o kadar sert giriyor ki, ipler bile onu masanın kenarından tam anlamıyla becerilmekten alıkoyamıyor.

Başını eğiyor ve saçları özenle şekillendirilmiş tokalardan ayrılıp yüzünün üzerine düşüyor. Tavandan tabana pencerelerden giren güneşe karşı silüetini mükemmel bir şekilde görüyorum. Dudaklarının da ayrıldığını görüyorum ve mırıldandığı bir küfür duyuyorum.

Son bir kez daha öyle derine giriyor ki, neredeyse her yerinde hissediyorum ve sonra serbest kalışını onun bedenine pompalarken kendini tamamen hareketsiz tutuyor. Kadın hâlâ kendi zirvesinden aşağı iniyor, zor nefes alıyor ve yarı iniyor ve adam bitirirken ellerini kadının belinde sıkı tutuyor.

Bana baktığını fark etmem bir dakikamı aldı. Taşakları boşalırken beni izliyordu.

O anda boşalacağımdan endişe ettiğim bir sıcaklık dalgası kalçalarımı ve karnımı çekiştiriyor ve kendimi sınırı aşmaktan korumak için yanağımın içini ısırmak zorunda kalıyorum. Ve sonra an yine de sona eriyor, Mark gözlerini bir kez kapatıp geri çekiliyor.

Böyle bir seksten sonra kimse onu sandalyesine çöküp soluklandığı için suçlayamaz ama bu düşünce aklımdan geçmeyi bitirdiğinde Mark çoktan prezervatifi atmış ve düğmelerini ilikliyordu. Kadının karnına bir öpücük bırakıyor ve bana Mark'ın buranın orijinali olduğunu hatırlatan bir ustalıkla ipleri çözmeye başlıyor. Bu sapkın krallığın kurucusu ve kralı.

Kısa süre sonra omuzlarında bir battaniye, elinde bir bardak suyla oturuyor. Mark bir parmak eklemine çenesinin altına sokuyor ve yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırıyor. Ona duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve o da aynı şekilde alçak sesle mırıldanıyor.

Karşılıklı ne konuşulduğunu anlayamasam da, ona bakarken yüzündeki ifadeyi görebiliyorum ve bu ifade tapınmaya varan bir ifade. Birkaç kelime daha ettikten sonra masadan kayarak kalkıyor ve

Özel dairesine giden koridorun hemen içinde küçük bir banyo var. Düşündüğümde daha kısa boylu ve birden Andrea'nın ilk gecemde söylediği sözler aklıma geliyor.

Küçük sarışın.

Mark ipleri düzgün sarmallar halinde sarıyor ve sonra bana açıkça olduğun *yerde kal* diyen bir bakış atarak ip ve vibratörle birlikte dairesinde kayboluyor.

İtaatkâr, Titian saçlarıyla çatışması gereken ama hiç de öyle olmayan parlak sarı bir sundress giymiş olarak ortaya çıkıyor. Boğazındaki küçük altın kolye ve minik ayaklarındaki narin deri sandaletlerle tamamen uyumsuz olan beyaz lateks eldivenleri hâlâ üzerinde.

"Tekrar teşekkür ederim Bayan Beroul," diyor Mark, elini tutuyor ve başını eğip dudaklarını parmak eklemlerine değdiriyor.

Eldivenlerinin arasından bile bunu hissetmiş olmalı ki küçük bir ürperti duyuyor. "Her zaman, Bay Trevena," diyor boğuk bir sesle ve sonra ayrılıyor, topaz-kahverengi gözleri bir kez bana ilgi dolu bir bakışla parlıyor, ben de ona karşılık veriyorum.

"Evet, Tristan?" diye soruyor Mark, masasının arkasına geçip takım elbisesinin ceketini tekrar giyerken. "Sanırım programın üzerinden geçmek istedin. Şunu da buraya getir. Tamamen soğumadan içmek istiyorum."

OTUZ DAKIKA SONRA, MARK'IN OFISINDEN OLABİLDİĞİNCE VAKUR BİR ŞEKİLDE ÇIKTIM.

beklenebilir. Pantolonumun içi kremlenmedi, programı gözden geçirirken kekelemedim ve kızarmadım ve aslında, kendimi konuşamaz bulduğum tek an, Mark kupayı benden aldığı anda ve onu gördüğünde oldu

cappuccino olduğunu ve sıradan bir kahve olmadığını fark ettim. Yüzündeki ifade o kadar memnun ediciydi ki, oturmak üzere olduğuma şükrettim.

Mark Trevena'nın yüzündeki o ifade bir adamı dizlerinin üzerine çöktürebilir.

Ama ereksiyonumu büyük ölçüde kontrol altına almış olsam da, Mark'ın imzalamayı yeni bitirdiği bir dosyayı iade etmek için Andrea'nın ofisine giderken sabahtan kalma bir huzursuzluk içindeyim.

"Sedge'i bulamadı, değil mi?" Andrea dosyayı almak için elini uzatıyor ve bana bakma zahmetine girmeden soruyor. Üzerinde pantolon takım üniforması ve düşük, şık bir at kuyruğu var ve yüz ifadesi benim yanımdayken takındığı her zamanki ifade, sanki onu hayal kırıklığına uğratmak üzereymişim gibi.

"Zaten ofisindeydim," diye açıklıyorum. Sesim normalden biraz daha kısık çıkınca başını kaldırıp bakıyor. İfadesindeki derin bir şey değişiyor.

"Mark bu sabah biriyle miydi?"

Onun mahremiyetini ne kadar yakından korumam gerektiğini bilmiyorum ama sanırım sessizliğim yeterli bir cevap.

"Onu ilk kez iş başında görüyorsun o zaman?" diye soruyor, sandalyesinde biraz geriye yaslanarak.

Yine cevap vermiyorum ve yine kendi cevabı gibi görünüyor.

Masasına bakıyor ve ilk kez ses tonunda keskin ya da küçümseyici bir ifade yok. "Onun gibi çok fazla Dominant yok," diyor bir dakika sonra. "Burada bile. Mark bir marketin aydınlık koridorunda birini önünde diz çöktürebilir. Onların ağzını kirli bir turpla tıkayabilir ve bunun için ona teşekkür edebilirler."

Evet. Yaparlardı.

"Bahsettiğin küçük sarışın itaatkârdı," diyorum bir elimi yüzümde gezdirerek. Hâlâ çok ateşliyim, kıyafetlerim çok dar. Günün programında bir mola verdiğim anda, fermuarımı zorlayan ihtiyacımı gidermek için daireme koşuyorum.

"Küçük sarışın itaatkar . . . Oh. Hayır," diyor Andrea başını sallayarak. "O Gehirde değil, yoksa sana garanti ederim ki haberimiz olurdu."

Mark'ın *burada* olmayan bir itaatkârı olması bana garip geliyor, ama bu arada Lyonesse'de oynayabileceği pek çok kişi olabilir.

"Bu yeni biri olmalı," diye devam ediyor Andrea, ses tonu düşünceli. "Ama stres atmanın bir yolunu bulmasına sevindim. Akşamları şatonun kralını oynamakla o kadar meşgul ki kulübümüzün aboneliklerinden yararlanamıyor ve şimdi Strassburg da gittiğine göre nasıl idare ediyor bilmiyorum. Ya da uzun vadede nasıl idare edeceğiz, çünkü sahneye çıkamadığı zaman tam bir kabus oluyor. Ya da sevişemediğinde."

Kafasını kaldırdı ve ona baktığını gördü.

"Demek doğru," diyorum. "O ve Strassburg ... "

"Oh evet. Alenen değil, çünkü Strassburg itaatkâr olmanın bir koruma olarak itibarını nasıl etkileyeceği konusunda endişeliydi. Ama özel ihtiyaçları için, evet. Mark onu kullandı."

Onu kullandım. Kelimeler neredeyse dizlerimi büküyordu. Tanrım, bana neler oluyor?

"Anlıyorum," diyorum belli belirsiz.

Andrea bir an bana bakıyor ve sanki bir şey söylemeyi düşünüyormuş gibi ağzının hafifçe yana kıvrıldığını görüyorum. Ama sonra sadece başını sallıyor ve ona getirdiğim dosyayı açıyor.

Açıkça kovuldum.

Mark'ın ofisine geri dönüyorum ve on dakika kadar sonra Bayan Lim'in günün ilk toplantısını yöneteceğini bildiğim için kendimi dışarı atıyorum. Ancak düşüncelerim o kadar karışık ve sıkıntılı ki günün programına zar zor odaklanabiliyorum.

Mark, Strassburg'un yaptığını onun için yapmamı istiyor mu? Öpüşmemizden sonraki gün bana söylediklerine rağmen, teklif etsem bunu ister miydi?

Teklif etmek istiyor muyum?

Bunu hiç yapmadım. Seks. Ama bu yapamayacağım anlamına gelmez. Bu işte iyi olamayacağım anlamına gelmez.

Ve hayatım boyunca denediğim her şeyde iyi olduğum gibi bunda da iyi olmak isterdim. Şarkı söylemek, basketbol, askerlik ... bu da listeye eklenecek başka bir şey olabilir.

Gün geçtikçe hatırladığım şey Titian saçlı itaatkârın acı çeken zevki ya da Mark'ın boşalırken bana bakışları değil.

Bunun yerine, Arjun'un ellerinin Evander'in saçlarında gezindiğini, okşadığını ve övdüğünü düşünüyorum ve bunu düşünmek bile içimi sızlatırken, zihnim yardımsever bir şekilde Mark'ı Arjun'un yerine koyuyor ve beni Evander'in yerine koyuyor.

Uzun parmaklarıyla saçlarımla oynayarak diz çöküyordu.

Onun için diz çöküyorum.

Sanırım boku yedim.

OceanofPDF.com

dokuz

ZİHNİME ZAMAN AYIRMAK YENİ İŞİMİN EN ÖNEMLİ ACILARINDAN BİRİ.

dolaşmak için. Yeni güvenlik planları hazırlarken, ziyaret ettiğimiz her restoran ve ofisi kataloglarken, Mark'ın görüştüğü her kişiyi incelerken bile, hiçbir şey yapmadığım, beklediğim, ofisinin dışında ya da koridordaki sandalyesinin arkasında durduğum, zihnimin yeni, her şeyi kapsayan meşguliyetine sürüklenmekte özgür olduğu çok fazla an var.

Onu.

Kendimi o kadının yerinde, onun masasına bağlı olarak hayal ediyorum. Yanında diz çökmüş, parmakları saçlarımda.

Tek düşünebildiğim, tek hayal edebildiğim bu. Sabahın erken saatlerinde Mark koridorda camarilla ile mahkeme yaptıktan sonra, daireme geri dönüyorum ve başımın üzerindeki elini düşünerek mastürbasyon yapıyorum. Sabah uyandığımda da aynı şey oluyor.

Her gece salonda gördüğümüz sahneleri düşünüyorum - insanlar bağlanmış, cezalandırılmak ya da düpedüz kullanılmak üzere bir yerde tutuluyor - ve Evander'in o ilk gece diz çökmüş görüntüsünü istemediğim bir şey olduğu için değil, istediğim bir şey *olduğu için* rahatsız edici bulduğumu kabul etmek zorundayım. Görene kadar istediğimi bilmediğim bir şeydi ve gördükten sonra bile tüm bunların ne anlama geldiğinden korkuyordum.

Ne zaman mastürbasyon yapsam, sonrasında yatağımın kenarında oturup altı hafta önceki Tristan ile şimdiki Tristan'ı uzlaştırmaya çalışıyorum.

Singapur'a gitmek üzere yola çıkacağımız sabah babam tekrar aradı ve neredeyse bir aydır telefonlarına çıkmadığım ve sesli mesajlarına mesaj yoluyla cevap verdiğim için cevap vermek zorunda kaldım.

Aramanızı kaçırdığım için üzgünüm, yoğun bir geceydi.

Konuşamadığım için üzgünüm, görevdeydim.

Evet, uzay tasarısının nihayet önümüzdeki hafta senatoda oylanacağını gördüm. Umarım sen ve Blanche iyisinizdir.

Ancak Ricker Thomas'ın durum raporu almadan durmaya tahammül edeceği bir süre var ve bu yüzden ne kadar anlamsız olursa olsun konuşma zamanının geldiğini biliyorum.

"Oğlum," dedi ben cevap verdikten sonra. "Zamanı gelmişti."

"Burası çok meşguldü." Şifonyerimi açıp birkaç rulo çorap çıkarıyorum ve yatağımın üzerindeki açık bavulun içine düzgün bir şekilde yerleştiriyorum. "Blanche nasıl?"

"Mükemmel," diyor babam ve ben kendime rağmen gülümsüyorum. Blanche onun olmadığı her şeye sahip -açık, sıcak, şefkatli- ve Blanche onun içinde mümkün olduğunu düşünemeyeceğim bir şeyi ateşledi.

Gülümsemem kısa sürdü çünkü sonra şöyle dedi: "Biliyorsun, şimdilik onun konağında kalmayı planlıyoruz ama çiftliği satmak gibi bir planım yok. İstersen hala orada yaşayabilirsin. Kira beklemiyorum, Tristan. Asla."

"Baba-"

"Ve eğer aradığınız herhangi bir işse, size yardımcı olabileceğimi biliyorsunuz."

"Biliyorum."

Bir duraksama var, uzun deneyimlerimden bildiğim kadarıyla bu bir generalin strateji değişikliğinin duraklamasıdır. "İstihbarat tarafında bir söylenti var.

birini arıyor. Bir NSA ajanı, bir bilgisayar korsanının izini sürerken ortadan kayboldu."

Babamın yine de devam edeceğini bildiğim için cevap vermiyorum. "Ve ajanın konuştuğundan emin olduğumuz son kişi Mark Trevena'ydı."

Diğer banyo malzemelerimle birlikte diş macunumu da alıyorum, her şeyi küçük ve yıpranmış bir deri çantaya sıkıştırıyorum. Mark'ın savunmaya geçmesi geçici olarak düşünmemi zorlaştırıyor. "İyi misin?"

"Tristan," diyor babam sabırsızlıkla. "Söylentilere göre Mark Trevena'nın bu ajanın ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi var. Bu hackerla birlikte çalışıyor ve gizli bilgileri para verene satmak için işbirliği yapıyor."

Deri çantayı bavuluma bırakıyorum ve yavaş bir nefes alıyorum. Mark'la meşguliyetimin babamla bu yüzden kavga etmeme neden olmasına izin veremem. Dikkatli olmak zorundayım. "Baba, eğer patronumu -bu arada kayınbiraderini- bir ajans dedikodusu yüzünden ihanet ve cinayetle suçlamanın beni istifa ettireceğini düşünüyorsan-"

"Bir düşünsene," diye araya girdi babam. "Kulübünün sırlarla uğraştığını biliyorsun, aldığı sırların kalibresinin en üst seviyeye kadar uzanması gerektiğini biliyorsun. Mutlaka senin katılmadığın toplantılar vardır, mutlaka senin hesaplayamadığın kayıp olduğu zamanlar vardır-"

Sözünü kesme sırası bende. "Etrafta gizlice cinayet işlemiyor baba. İnsanların kırbaçlanmasını izliyor ve insanların kırbaçlanmasını izlemek isteyen insanlarla toplantılar yapıyor. Hepsi bu."

"Onu tanı mıyorsun," diyor babam kararlı bir şekilde. "Kimse tanı mıyor. Mesele de bu zaten. Kimse Mark Trevena'nın kim olduğunu, ne yaptığını, ne yapmakta olduğunu *gerçekten* bilmiyor. O bir hayalet; en gizli kayıtlarda bile neredeyse hiç yok. Mark Trevena hakkında herkesin kesin olarak söyleyebileceği tek şey kız kardeşlerinden öğrenebildikleri, ki bu da çok fazla değil. Blanche bile bana çocukluklarının ötesinde bir şey söyleyemiyor."

Bavulumun fermuarını çekiyorum, tartışmaya hazırım. Onu tanıyorum; bir insan patronuyla ne kadar birlikte olabilirse ben de onunla o kadar birlikteyim.

Ama konuşmak üzereyken Mark hakkında sandığım kadar çok şey bilmediğimi fark ettim.

Sabahları cappuccino, diğer zamanlarda da buzlu cin içmeyi sevdiğini biliyorum. Her gün beş mil koştuğunu, sonrasında çatıdaki havuzda birkaç mil daha yüzdüğünü biliyorum. Kulüpte nasıl oturduğunu, başını parmaklarına dayadığını, uzun bacaklarını dışarı attığını, eğlendirilmeyi bekleyen bir şeytan olduğunu biliyorum ve potansiyel müşteriler ve iş ortaklarıyla toplantılarda nasıl oturduğunu biliyorum, karanlıkta deniz buzunda parlayan ay gibi tehlike ondan parlıyor.

Yemeklerini narin, yaratıcı ve tuhaf sevdiğini biliyorum. Her gün aynı gümüş kol saatini taktığını biliyorum. Nehre baktığında yüzünde, düşüncelerinde çok çok uzaklarda olduğunu düşündüren bir şey olduğunu biliyorum.

Geldiğinde sesinin nasıl olduğunu biliyorum.

Ama neye inandığını, ne istediğini bilmiyorum. Ne için savaşmaya istekli olduğunu. Ailesinin ne zaman öldüğünü, ona iyi davranıp davranmadıklarını ve onları özleyip özlemediğini bilmiyorum. Bazı Pazar günleri neden hala ayine gittiğini, CIA'den neden ayrıldığını ve ayrıldıktan sonra neden Lyonesse'i inşa ettiğini bilmiyorum.

Bu yüzden babamla tartışamam. Ve tartışmıyorum da.

Sonunda telefon görüşmesi bitiyor ve bavulumu aşağıya indiriyorum, bana hala yabancı olan biriyle dünyanın öbür ucuna seyahat etmeye hazırım.

MARK'IN ÖZEL BİR JETLE UÇMASINI BEKLIYORDUM.

havaalanına gidip ticari bir uçağa bineceğiz.

"Gezegeni biraz önemsiyorum," diyor Mark, yüzümü görünce. "En azından özel uçakla uçmayacak kadar. Ayrıca, bazen ticari uçmak çok faydalı oluyor. Biri sizi arayacak olursa, aranmanızı kolaylaştırır."

"Aranması kolay biri olmak istiyor muyuz? Efendim?"

Bana ağzının köşesini içeri iten o ifadeyi veriyor. Neredeyse bir gülümseme. Bu, bir sonraki söylediğinin uğursuz değil de eğlenceli görünmesini sağlıyor. "Ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsin."

New York'a uçuyoruz ve uçağın ön tarafına geldiğimizde heyecanımı gizleyemiyorum. Uçuş görevlisi bize çikolatalı kurabiyeler getiriyor ve Mark'ın kısa uçuş boyunca dizüstü bilgisayarından kafasını kaldırdığı tek an, yemeyecekse kurabiyesini istememe homurdanmak oluyor.

JFK'de bir sonraki uçağımıza kadar eşlik ediliyoruz ve bir dinlenme salonu büyüklüğünde bir bölümün önünde durduğunda neredeyse Mark'ın arkasına çarpacaktım. Görevli ona içeriyi gösteriyor ve sonra salonun onun *koltuğu* olduğunu fark ediyorum; kapısı kapanan küçük bir odada pelüş deri bir koltuk, tam boy televizyon, masa, ayrı bir yatak ve taze çiçeklerle dolu bir vazo.

Beni Carpathia'ya götüren C-17'lerden biraz daha güzel. Tüm uçuş boyunca çiçek vazosuna bakabilirdim.

Havadaki çiçekler. Anlamsız. Çok güzel.

"Buradasın, Tristan," diyor Mark, tam ben biletime bakarken, normal, çiçek vazosu olmayan bölümde bir koltuk görmeyi beklerken ve görevlinin Mark'ın kabininin uzak duvarını indirerek bitişik bir süiti ortaya çıkardığını görmek için başımı kaldırıyorum.

Görevli düşünceli bir ev sahibi edasıyla, "Yataklar birlikte katlanarak çift kişilik yatak olacak," diyor ve ben yanaklarımı yakacak kadar kızarıyorum.

"Oh, yapmıyoruz- yapmıyoruz-"

Ben daha çift kişilik yatağa ihtiyacımız olmadığını kekeleyerek söyleyemeden Mark görevliye, "Krug ile başlayacağız," diyor. Görevli zarifçe başını sallıyor ve gidiyor.

Koridordan tereddütle süitime adım atıyorum ve alçaltılmış duvarın karşısından Mark'a bakıyorum. Çoktan evrak çantasını yere bırakmış ve takım elbise ceketini iyi yapılmış omuzlarından silkiyor. Bir dakika boyunca onu izliyorum, gömleği vücudunu sımsıkı sararken yüzüm daha da kızarıyor ve sonra bakışlarımı ondan ayırarak onu takip etmeye karar veriyorum. Ceketim dar süit dolabına asıldığında ve küçük postacı çantam yerleştirildiğinde, şampanya geldi ve uçuş on sekiz saatten uzun olduğu için görevliye akşam yemeği ve kahvaltı siparişlerimizi verdik.

Görevli ayrıldıktan ve Mark'ın kapısını arkasından kapattıktan sonra Mark, "Kadeh kaldıralım mı?" diye sorar.

"Neye efendim?"

Bir dakika düşünür. "Şanslı tahminlere." "Son zamanlarda hiç yaptın mı?" diye sordum.

"Sen," diyor tereddüt etmeden. Yeniden kızardım.

Ve sonra ağzı köşeden içeri doğru bastırıyor. "Çok yakında daha fazlasını yapmayı umuyorum."

"Şanslı tahminlere o zaman," demeyi başarıyorum normal bir şekilde, kadehimi kaldırarak.

Mark'ın gece yarısı gözleri benimkileri yakıyor. "Şanslı tahminlere," diye yankılanıyor usulca ve sonra dizüstü bilgisayarına uzanıp açmadan önce şampanyasını yudumluyor. Kendi dizüstü bilgisayarımı tekrar çıkarma isteğine direniyorum. Yolculuğun ayrıntılarını çoktan ezberlemiştim - insanlar, yerler, amaçlar. Mark, Singapur'daki bir kink kulübünün sahibiyle karşılıklı üyelik seçeneğini görüşmek üzere buluşacak ve ayrıca üyelik ücretini ödemesi gereken bir Lyonesse üyesiyle görüşecek. Sadece şahsen teslim edeceği bir ücret, ki bunun çok yaygın olduğunu fark ettim. İnsanlar yüzünüzü görebildiklerinde, onlara pahalı içkiler verdiğinizde sırlarını vermekte kendilerini daha güvende hissediyorlar

ve bu bilginin ortaya çıkması halinde asla kendileriyle ilişkilendirilmeyeceğine dair güvence... tabii onlar istemediğı sürece.

İki randevu arasında bolca zaman olan kolay bir yolculuk olmalı ve bu yüzden Mark'la konuşmak için bu yolculuğu seçtim.

Strassburg hakkında. Hakkında . . . ben.

Ama onun şampanya kadehini doldurmasını izlerken, bu sabahki telefon konuşmamı hatırlıyorum.

Onu tanı mıyorsun. Kimse tanı mıyor.

Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim Strassburg'un yaptığını yapmayı gerçekten teklif edebilir miyim?

Evet, bedenim şarkı söylüyor; *evet*, kalbim de şarkı söylüyor. Ama aklım bana sert düştüğüm tüm zamanları hatırlatıyor - arzularımın nesnesinin zaten bir ilişkisi olduğunu ya da ilgilenmediğini öğrendiğimde kendimi ne kadar aptal hissettiğimi. Çoğunlukla lisede, ama bir ya da iki kez de West Point'te. Tekrar düşme fikri beni korkutuyor.

Zaten Mark'ın içine dalmış durumdayım. İşin içine bir de seks girerse tamamen kaybolabilirim.

Yemek geldiğinde Mark dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıyor ve ilk yemek servis edildikten sonra uzun parmaklarıyla kadehinin sapını kavrayarak bana bakıyor. Henüz içmiyor.

"Ee, Tristan?"

Birden çok önemli bir şeyi unuttuğum, ilk uluslararası seyahatimiz sırasında koruma görgü kurallarında bir hata yaptığım için gerildim. "Evet, efendim?"

"Son iki saattir bana gizlice bakıp duruyorsun. Dışarıda o."

"Ne ile?"

"Sormak için yanıp tutuştuğün soru ne olursa olsun. Söz veriyorum cevaplayacağım."

Ona baktığımı fark etmesine şaşırmamalıydım ama şaşırdım. I Strassburg'un yerini alacağımı ağzımdan kaçırdığım ve sonra paniklediğim ani ve dengesiz bir görüntü var. Hazır değilim, hazır olup olmadığımı bile bilmiyorum-

Mark bir içki aldı ve şimdi sakın bir şekilde beni inceliyor. "Tahmin etmeye başlamamı ister misiniz? Yolculuğumuzun bitmesine daha on beş buçuk saat var. Singapur'a varmadan önce doğru cevabı bulacağıma eminim."

Son bir haftadır düşündüğüm tek şeyin bu olmadığını söyleyebilmek için umutsuzca bir şeyler arıyorum. Çünkü hazır değilim, burada bir uçakta değil, süit ne kadar özel olursa olsun.

"I . . ."

Düşün. Düşün.

"Neden Lyonesse'i seçtiğini merak ediyordum," diyorum hemen, aklıma ilk gelen şeye tutunarak. "CIA'den ayrıldıktan sonra neden normal bir iş yapmadın?"

Mark küçük bir kahkaha atıyor. "Sana sıradan bir iş gibi mi görünüyorum?" Öyle olduğunu söyleyemem. "Şey ... hayır. Efendim." Bardağını yere koyar ve bir dakika boyunca sanki düşünüyormuş gibi bardağa bakar.

Sonra da "Lyonesse efsanesini biliyor musun Tristan?" diye sorar.

"Bana işi ilk teklif ettiğinizde internette bazı parçalar görmüştüm. Batık bir krallık."

"Boğulmuş bir krallık. Efsaneler, Kral Arthur'un zamanından sonra denizin onu aldığını söylüyor; arkeoloji, Cornwall çevresindeki deniz seviyesinin yükselip verimli tarlaları ve ormanları sular altında bıraktığı Neolitik dönemden kalma bir halk hatırası olduğunu öne sürüyor." Mark bana bakıyor. "Efsaneler Lyonesse'nin günahları yüzünden boğulduğunu da söylüyor. Breton efsanesindeki bir krallığa benziyor-Ys. Soğumadan ye Tristan."

Kaşığımı aldım ve çorbaya başladım. Tatlı mısır ve yengeç, biraz viski ve misket limonu. Yanında servis ettikleri beyaz şarapla birlikte çok lezzetli oluyor ve Mark'la birlikte şehrin en iyi restoranlarında haftalarca yemek yedikten, kulübün mutfak şaheserlerini yedikten sonra bile, savaşın dışında hayatın ne kadar garip bir şekilde güzel olabileceğine dair başımı döndüren bir takdir anı daha yaşıyorum.

"Ys de kötülüğü yüzünden boğuldu," diye devam ediyor Mark. "Kelt

Hristiyanları her iki efsaneyi de, Ys ve Lyonesse'yi, Sodom ve Lyonesse için benzetmeler olarak gördüler.

Gomorrah."

"Bu yüzden mi bir kulübe onun adını verdiniz? Kötülüğe ve tüm bunlara bir övgü mü?"

Mark bana gerçek bir k a h k a h a attı. "Hayır, hayır, o kadar zeki değildim. Büyükbabam Cornish'ti ve yatmadan önce bana ve kız kardeşlerime Lyonesse masalları anlatırdı. Onları çok severdim. Dayanılmaz derecede güzel bir yer fikri ve aynı zamanda, belki de kısmen aynı güzellik yüzünden, uzun süre dayanamayacak bir yer. Ve bence bu hikaye, dinlemesi gerekenler için bir uyarı niteliğinde. Güç kaybedilebilir, ayaklarınızın altındaki zemin kurucu olabilir ve yalnızca adil olanlar hayatta kalacaktır. Acı ve zevk dünyasına dalan herkes için önemli bir hatırlatma."

Bir an duraksıyor, uzun parmakları kadehinin sapını yavaşça, yavaşça çeviriyor, şarap uçağın titreşimlerinden hafifçe dalgalanıyor. "CIA'den ayrıldığımda çok hayal kırıklığına uğramıştım. Bir şey kaybetmişim. Onu geri kazanmak imkansızdı. Yaşamak için başka bir yol bulmalıydım ve bu şekilde yaşayamazdım.

dünya olduğu gibi."

"Yani kendiniz mi yaptınız?"

Gözleri aşağıya dalıyor, uzun kirpikleri yanaklarında kısa bir süre duruyor. "Onun gibi bir şey." Tekrar bana bakıyor. "Beğendin mi? İnşa ettiğim dünyayı?"

Cevaplar dilime dolanıyor.

Hem nefret ediyorum hem de seviyorum.

*Tek düşündüğüm bu. Senin için diz
çökmek istiyorum.*

"Benim için hâlâ çok yeni," diye diplomatik bir şekilde cevap veriyorum.

Mark çorbasına bakarak "Hmm," diyor ve biz yemek yerken sohbet sessizliğe gömülüyor.

İKİ GÖREVLİ GELİR VE ÇİFT KİŞİLİK YATAĞI YAPARLAR.

"Tristan," diyor Mark, onlar gittikten sonra ayağa kalkıp gömleğinin düğmelerini açarken. *Tam o sırada* verilen pijamaları giymek üzere olduğunu fark ediyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Yatağa ısıracakmış gibi bakmayı kes. Söz veriyorum seni uykumda tekmelemeyeceğim."

"İkimiz için yeterince büyük olduğunu sanmıyorum," diye karşı çıkıyorum, ancak yatağın iki eski asker için biraz dar görüldüğü doğru. "Koltuğumda uyuyabilirim-"

Mark gömleğinin düğmelerini çözdükten sonra onu çıkarıyor ve kemerini açıyor. Ayağa kalkıp onu yalnız bırakmak için dönüyorum, bronzlaşmış, kaslarla kaplı karnının gerginliği zihnime kazınmış.

"Tristan," diyor Mark tekrar, bu sefer eğlenen bir sesle. "Beni prezervatif takarken gördün. Pijamalarımı değiştirmem artık sıradan bir şey."

"Rahatsız etmek istemedim, efendim."

"Seni gece gündüz beni takip etmen, ben iş ve özel işlerimi yürütürken yanımda olman için tuttum. Utangaç değilim."

Yutkunarak arkamı döndüm. Mark pijama pantolonu giyiyor, ama *sadece* pijama pantolonu. Göğsü ve omuzları çıplak; koyu, kararmış altın gibi saçları göğsünden usulca parlıyor ve daha fazlası göbeğinden pijama pantolonunun büzgülü kemerine kadar uzanıyor. Meme uçları bir

Sessiz pembe, alacakaranlıkta görülen bir deniz kabuğunun içi ve sol ön kolunda uçan bir kuş dövmesi var. Daha önce kollarını sıvadığında bir kısmını görmüştüm ama şimdi tamamını görebiliyorum: özenle çizilmiş tüyler, keskin bir gaga ve tek bir kapalı göz, hepsi siyah mürekkeple işlenmiş.

Pantolon o kadar aşağıya sarkıyor ki kalçasında, bel kemerinin hemen üzerinde başka bir siyah dövme görebiliyorum. İki kelime var, buradan okuyamayacağım kadar küçük.

"Tertia optio," diyor Mark, bakışlarımın yönünü fark ederek. "Üçüncü seçenek."

Mark şaşırmış görünüyor. "Bu doğru."

"Babam," diye açıklıyorum. Diploması başarısız olursa ve savaş bir olasılık değilse, üçüncü bir seçeneğin seçilmesi gerektiğine dair atasözüne aşınaydı. Üçüncü seçenek CIA'in gerekli gördüğü, inkar edilebilir herhangi bir şey elbette. "O buna inanmıyordu. Ona göre, eğer diploması başarısız olursa, o zaman cevap şeffaf çatışmadır. Özel Faaliyetler Merkezi'nin yaptığı şey değil."

Mark yatağın kendi tarafındaki yorganını geri çeker. Tek söylediği "Bir asker gibi konuştun".

Neden bilmiyorum ama kıllandım. "Her dövüşün adil olması gerektiğini düşünüyor. Askerler adil savaşır, dürüstçe."

"Tamam," diye yanıtlıyor Mark ve o eğlenmiş ses tonu geri geliyor. Bana bir bakış atıyor ve *sevimli* olduğumu düşündüğü izlenimine kapılıyorum. Bu beni daha da kızdırıyor.

"Haksız değil," diyorum inatla. "Özel 'faaliyetler' sadece cinayet için bir örtmece-"

"Cinayetten daha kötü şeyler de var," diye araya giriyor Mark, öğrencisinin yanlış cevap vermesinden bıkmış bir öğretmen gibi. "Örneğin çok sayıda cinayet. Yüzlerce ya da binlerce insan yerine bir ya da iki kişinin ölmesi daha iyi değil mi? Bir ya da iki ölüm aylarca ya da yıllarca sürecekin cinayetleri, işkenceyi, tecavüzü, açlığı, sefaleti durdurursa?"

"Ama bu *doğru* değil," diyorum inatla. "Pencereden girip birini *öldürmek* adil bir dövüş değil-"

"Biz her zaman insan öldürmezdik," diye araya giriyor Mark sabırsızca. "Özel faaliyetler bundan çok daha fazlasıdır. Ve adil savaşlara gelince . . kırk yıllık silahlar ve büyük büyük babalarının süngüleriyle silahlanmış isyancılara karşı insansız hava araçları ve Hellfire füzelerini adil bir savaş olarak görüyorsanız, o zaman size ne diyeceğimi bilemiyorum."

O yanılıyor, yanıldığını biliyorum, ama ona söyleyecek kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.

Ya

ni. Yumuşak bir nefes veriyor.

"Pijamalarını giymelisin," diyor. "Pijamalarla uyusan bile sandalyeye." Sonra yatağa tırmanıyor, yüzünü bana dönecek şekilde yan yatıyor.

Çabucak üstümü değiştiriyorum, alt ve üst pijamalarımı giyiyorum ve sonra koltuğuma geri dönüyorum. Oturmaktan başka bir şey yapmadığım bir gün oldu ve uyuyabileceğimden şüpheliyim, ama bu benim en iyi şansım olacak, burada uçağın geri kalanına kapalı bir kapı ile güvenli bir uçuşta. İndiğimizde tetikte ve uyanık olmam gerekecek ve eğer görevdeyken bir şey öğrendiysem, o da uyuyabiliyorken uyumaktır.

Adil bir dövüş . . .

Mark yanılıyor, elbette yanılıyor ama gözlerimi kapattığımda - sadece bir anlığına- Sims'i görüyorum.

Sims ağaçlar ve sisle çerçevelenmiş, titreyen eliyle silahını tutuyor ve ben rüya görüyorum, sanırım uykudayım ve tanıdık bir kabus görüyorum.

Herkes silahlarını indirsin, diyor rüyasında.

Hareketsiziz, bakıyoruz. Düşünemiyoruz. Düşman için eğitildik, eğitildik ve eğitildik, ama içimizden biri bize silah doğrulttuğunda, kafası karışmış et yığınlarıyız, botlardan daha kötüyüz, sivillerden bile daha kötüyüz.

Böyle bir şey olamaz.

Şimdi! Sims hırlıyor. Şaka yapmıyorum!

Çevredeki ormanda olası bir asi tuzağını keşfetmek için eskort araçlarımızdan indik. Sims'in gördüğünü söylediği isyancılar.

Ama hiçbiri yok ve şimdi aptallar gibi araçlarımızdan iniyoruz. Carpathia'nın bir sonraki başbakanı olarak aday gösterilen ve başkanıyla birlikte yönetecek olan kadını öldürecek. Ailesi de dahil olmak üzere eşlik ettiğimiz arabadaki herkesi öldürecek.

Silahımı düşürmem.

Sims, diyorum ve sesim onun eli gibi titriyor. *Ne yapıyorsun lan sen?*

Sis nemli ve soğuk, her şeyi puslu hale getiriyor. Arabadaki çocuklar ağlıyor ve onları camlardan duyabiliyorum. Babaları onları tutuyor. Bakan adayı arabadan iniyor, sırtı uzun, pencereyi kapatıyor ve ailesi de arkasında. Ona şöyle bir baktığımda kuru gözlü ve sinirli olduğunu görüyorum.

Sims, diyorum tekrar, gözlerimi silahına çevirerek. *Hemen kes şunu.*

Eli hala titriyor, çok sert titriyor ve gözleri bana yalvarıyor. *Silahını indir, Tristan. Onlar için hızlı olacağım. Tüm ekibin gitmesine izin vereceğim. Sadece silahını indir ve uzaklaş.*

Sims. En iyi arkadaşım. Nintendo Switch'ini benimle paylaşıyor, Pop-Tarts'ımı çalıyor; McKenzie'nin anısına tutunmama yardımcı oluyor. Dört görevimin üçünde beni güvende tuttu; köyleri, kuru dereleri ve nemli dağ mağaralarını temizlediğimizde sağımda kalkan oldu.

Ve korumamız gereken insanları öldürmek üzere. Silahımı bırakmam.

Tristan, diyor ve şimdi bana yalvarıyor. Demokratik yollarla seçilmiş bir lideri ve ikisi çocuk üç sivili öldürmesine izin vermem için yalvarıyor.

. En iyi arkadaşım iki çocuğu öldürmek istiyor.

Silahımı göğsüne doğrulttuğumda Sims'in yüzündeki ifade korkunçtu. Şimdi ben de ona yalvarıyorum. *Lütfen dostum, kes şunu.*

Bunu yapmak zorundayım, dedi ve yüzündeki çaresizliğe, titreyen eline rağmen sesindeki ölü, donuk kesinliği duydum. O zaman anladım.

Onu durdurmanın mümkün olmadığını biliyorum.

Şimdi silahı bana doğrultması önemli değil. Onu zaten vurmak zorundaydım çünkü ben teğmenim ve lanet olsun, *onlar çocuk-* ama aptalca alakasız bir şekilde göğsüme silah doğrultması canımı yakıyor.

Ona lanet Pop-Tarts'ımı verdim.

Tristan, lütfen, diyor, gözleri vahşi, ama sesi aynı donuk, titreşimsiz tonda.

Önce ben hareket ediyorum, silahımın namlusunu yana doğru eğilerek bırakıyorum ve onunla müstakbel başbakan arasına giriyorum. Bunu yaparken tetiğe basıyorum ve mermim tam dizine isabet ediyor. Dizini büküyor ve ben *tamam, artık işimiz bitti, bunun bittiğini biliyor diye* düşünüyorum ama o bükülürken bile silahı kalkıyor.

Yine de onları vurmaya çalışacak.

Etrafımızdaki diğer askerler -tüm değiş tokuşu donmuş bir şok içinde izlemişlerdi- tepki veriyorlar, kendi silahları nihayet hareket ediyor ama ben daha hızlıyım.

Bir sonraki kurşunum Sims'in boğazını parçalıyor.

Ve işte o zaman rüya hafızadan ayrılır. Anılarımda Sims bir patates çuvalı gibi yere düşmüştü, bir elim zayıf bir şekilde boynunun yanına doğru uçuyordu. Her yer kan içindeydi ve ben ambulans çağırıyordum, öne doğru atılıyor ve daha fazla basınç uygulamak için elimi onun elinin üzerine koyuyordum, soluk gri gözlerine bakıyor ve ona dayanmasını, onu kurtaracağımızı söylüyordum ve yüzü korkuyla doluydu ve kanla dolu kelimeler mırıldanıyordu, *aile ... kolaylık ... aile ... kolaylık ...*

Ailenizin rahat olmasını sağlayacağım, dedim ona, *ihtiyaç duydukları kadar rahat olmalarını sağlayacağım.*

Boşta kalan eli, zırhımın yeleğini yakalamak ister gibi yukarı uzandı ve sonra ağzından boğuk bir kan püskürterek yere düştü.

Ölmüştü.

Ama şimdi rüyamda, o düşmüyor. Onun yerine boynundan kıpkırmızı kan fışkırıyor ve arkamdaki kadını vuruyor. Onu bir kez daha gözünden vuruyorum ve kafasında kocaman bir delikle öne çıkıp arkamdaki arabadan birine ateş ediyor. Herkesi öldürüyor ve ben onu durduramıyorum.

Ateş ediyorum, ateş ediyorum, ateş ediyorum ve o gelmeye devam ediyor, kanlı, etli ve korkunç, bir filmde çıkmış bir canavar, mezardan gelen bir kabus ve ağzını açıyor ve sadece kan ve kırık dişler ve diyor ki, *umarım o madalyayı taktıklarında sana iğne batırırlar. Umarım sen de benim gibi kan kaybedersin. Umarım herkese gerçek kahramanların ne yaptığını anlatırsın.*

Dur, diye fısıldıyorum ama durmuyor.

Konuşurken kanlı dudaklarından beyaz diş parçaları dökölüyor. *Bunu yapacağımı nasıl bilmezsin? Bocaladığımı, çırpındığımı nasıl görmezsin-bana yardım etmeye bile çalışmazken beni nasıl öldürebilirsin?*

Ağlıyorum ama onu vurmaya devam etmem gerekiyor ve zar zor nefes alabiliyorum, çığlık atmam gerekiyor ama atamıyorum. Nefes alamadığım için sesim çıkmıyor ve sonra fark ediyorum ki ben de kanda boğuluyorum, kırık dişlerde ve yırtılmış boğazımın özünde-

"Tristan," diye bir ses geliyor, sert ve kararlı. "Tristan."

Ben hala dişlerimde ve etimde boğuluyorum ve Sims hala

Ben

· Ve ses tekrar gelir.

"Tristan." Bir el önce omzumda, sonra çenemde. Gözlerim ve karşımdaki kabus-Sims değil, patronum, gömleksiz ve koltuğun üzerine eğilmiş. Ve ben hala nefes alamıyorum.

Panik içinde, havasızlıktan elini tutuyorum ve mavi gözleri serin bir kavis çizerek üzerimde geziniyor, değerlendiriyor. Sonra eli ensemde ve başım dizlerimin arasında kalacak şekilde beni aşağı itiyor.

"Nefes al," diyor ve bu bir emir; bunu bir emir olarak kabul ediyorum.

İtaat etmeye çalışıyorum, kaburgalarım çalışıyor ama başka bir şey yok ve sanırım ağzımda hala kan tadı alabiliyorum ve sonra Mark tekrar, "Nefes al," diye bağıyor, o kadar keskin ve acımasız bir sesle ki nefes almak için şok oluyorum.

Sonra bir tane
daha. Sonra bir
tane daha.

Mark elini boynumda tutuyor, sesi kadar acımasız ve ısrarcı ve ben rahatlamaktan titriyorum - kâbus gittiği için, o soğuk, gri ormanda değil de burada olduğum için. Biri bana ne yapacağımı söylüyor ve sonra da yaptırıyor.

Sonunda nefes aldığımdan emin olunca elini kaldırıyor. "Otur," diye emrediyor ve ben de oturuyorum. Çenemden aşağı bir şey yuvarlanıyor ve gözyaşlarım akıyor.

Utancım rahatlamamı engelliyor ve onları olabildiğince çabuk silmeye çalışıyorum.

Mark yatağın kenarına oturmuş beni izliyor, yüzü her zamanki nötr ifadesiyle. Ama gözleri... gözlerinde ağlamayı durdurmayı zorlaştıran bir tanıma var.

"Raporları gördüm, gizli olanları," diyor. Sessizce.

"Benim hatam olmadığını söyleme sakın," diyorum. Sesim kısık, kırık. "Kahraman olduğumu söyleme. İnsanların bana kahraman demesinden *bıktım* usandım."

"Kahramanlar hayal ürünüdür," diyor Mark ve ben irkilerek ona bakıyorum. Bunu söylemesini beklemiyordum. Kimse böyle bir şey söylemez.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi yüzünde acı bir gülümseme beliriyor. "Ya hepsi sana yalan söylüyor ya da hepsi kendilerine yalan söylüyor ve hiçbir seçenek diğerinden daha iyi değil. Ben sadece bir

kahraman tanıdım, Başkan Colchester ve sürpriz, o da artık ölü. O gün bir kahraman değildin çünkü kahraman olmaktan çok daha zor bir şey yaptın ve bu da gerekli olanı yapmaktı.

O Şeyi, o *zor Şeyi*, ekibindeki kimsenin yapmaya cesaret edemediği Şeyi. Ve kaĥ kez nefes alamaz halde uyanırsanız uyanın, Şunu bileceksiniz: tek bir Şeyi bile farklı yapamazdınız."

Ayağa kalktı ve yanımdaki masaya gitti. Bir Őıngırtı, bir yudum v e bir bardak amber viski elime tutuŐturuluyor.

"İĥ," diye emretti, ben de içtim. Yanıyor ve haŐlanması beni bir Şeye bağlıyor. Kendime, sanırım.

"Teşekkür ederim, efendim."

Mark, "Bir dahaki sefere sadece yatakta uyu," diyor.

OceanofPDF.com

on bir

SINGAPUR'DAKI İLK İKİ GÜNÜMÜZ TAM OLARAK PLANLANDIĞI GIBİ GEÇTİ VE Böylece körfezin kenarındaki devasa parlayan bahçelerin yakınında cam ve metalden yapılmış bir şekerleme olan kink kulübünü ziyaret ettiğimizde Mark'la konuşmaya hazır olduğumu düşünüyorum.

Müsait olmak hakkında. Onun için.

İlk başta, bu hazırlığın Singapur'un kendisinden kaynaklandığını düşünüyorum; parlak ve yoğun, yüksek binalara ve araba dolu sokaklara rağmen bir şekilde hala yemyeşil.

Ve sonra belki de Mark'ın Lyonesse üyesiyle buluşmasını izlemekten, bahçelerde arkalarından yürümekten ve insanların Mark'a bakmak için durduklarını fark etmekten kaynaklandığını düşünüyorum. O kadar yakışıklı, o kadar iyi yapılmış ki, dünyanın en işlek şehirlerinden birinde sadece rahat gri takım elbisesiyle dolaşması bile başları döndürmeye yetiyor. Ve bu onun yüz hatları ve atletik yapısından daha fazlasıdır; bu onun hareket etme biçimidir - zahmetsiz, bilinçsiz bir güç.

Kim kendini böyle birine vermek istemez ki? Güçlü, sevimli ve egemen birine?

Ama biliyorum ki -ve sanırım o zaman da biliyordum- bu hazırlığın nedeni uçaktı. Çünkü bana sempatiyle ya da yumuşak, ikna edici sözlerle değil, keskin komutlarla ve boynuma güçlü bir elle yardım etti. Çünkü bana kahraman demedi. Çünkü Sims'i öldürmenin iyi olmak ya da cesur olmak kadar kolay bir şey olmadığını anlamıştı.

Belki de bunu anlayan tek kişi o.

Ve belki de bu hediye, bu anlayış karşılığında ona bir şey vermek istiyorum. Ya da belki sadece onu istiyorum ve sonuçlarına katlanıyorum. Ona aşık olursam ve o da beni sevmezse ne olacak? Hâlâ onun kullanabileceği biri olacağım. Bu yeterli olacaktır.

Ve böylece kulüpte işimiz bitene, aşırılıklarını gezmeyi bitirene kadar bekliyorum: seks için donatılmış küçük kapalı dönme dolap, uysal denizaltılar ve korkunç Dominantlar, boyunlardan ve parmaklardan damlayan zenginlik ve bolca dökülen şarap şişeleri. İki ayrı yatak odası olan otel süitimize dönene kadar bekliyorum, geceleri bahçelerin renkli ışıkları pencerelere baskı yapıyor.

Mark odasına doğru yürürken "Efendim," diyorum.

Ceketini çoktan çıkarıp koluna geçirmiş ve parmakları kol düğmelerinin üzerinde. "Evet?" diye soruyor. Uzun bir gün olmuş ve saçları tercih ettiği zarif saç modelinden kurtulmuş. Bir kısmı alnının üzerinden öne doğru düşmüş. Yürek parçalayıcı derecede yumuşak görünüyor.

Süitin oturma odasının ortasında durmuş, kelimeleri söylemeye, *bunu* hemen *yapmaya* cesaret ediyorum.

"Strassburg'un sizin için çalışırken ne yaptığını biliyorum," diyorum, sesimin düzgün ve kendinden emin çıkmasını umarak ve önümüzdeki birkaç dakikanın olası tüm sonuçlarından korkuyormuşum gibi değil - istediğim *sonuçtan* bile korkuyormuşum gibi değil. "Yani ... normal görevlerinin yanı sıra."

Mark hareketsiz, karanlıkta rengi solmuş gözlerle beni izliyor.

"Biliyorsun." Bu bir soru gibi söylenmedi.

Devam ediyorum. "Onun senin itaatkârın olduğunu biliyorum. Onunla seks yaptığını biliyorum." Açıklamak, netleştirmek istediğim her şeyi düşünmeye çalışıyorum. "Bunun romantik bir şey olmadığını, daha çok bir anlaşma olduğunu biliyorum ve ben-"

O beni izlerken konuşmak çok zor. Hareketsiz, keskin bakışlı, rakibinin kendi tuzağına düşmesini bekleyen bir satranç oyuncusu gibi.

"Bunu yapmak istiyorum," diye bitiriyorum. *İstemek* kelimesinin içinde duymadığını umduğum bir titreme var. "Strassburg'un yaptığını yapmak istiyorum. Seninle birlikte."

Mark'ın eli bileğinden düşüyor, kol düğmesi hâlâ bağlı ve ifadesi tekrar nötr hale gelmeden önce çenesindeki küçük esnemeyi yakalıyorum. "Anladığımdan emin olayım. Kendini becermem için bana sunuyorsun."

"Evet, efendim."

"Neden?"

O kadar soru arasında bunu beklemiyordum.

"Çünkü- çünkü bunun iyi olacağını düşünüyorum. Senin için. Buna sahip olmak." Cevabım kısa, sığ nefes alış verişlerle noktalanıyor; Mark şimdi bana doğru yürüyor, kaşlarını kaldırmış.

"Bunun benim için iyi olacağını düşünüyorsun," diye tekrarlıyor. Sadece bir adım ötemde duruyor ve ben onun o ince, unutulmaz kokusunu alabiliyorum. Yağmur, sıcaklık ve kalıcı elektrik. "İşte bu yüzden bunu yapmak istiyorsun."

"Evet, efendim."

Nefes alır. Bekler. "Hayır," diyor sonunda.

Aşağılanma damarlarımda soğuk, kalın bir jel gibi kayıyor. "Hayır mı?" Zayıf bir sesle soruyorum.

"Hayır," diye onaylıyor. "Bunu yapmayacağız." "Ama-"

Karanlık odanın şehir ışığıyla aydınlanan aydınlığında bile gözlerinin parladığını görüyorum. "Cevabımı verdim, Tristan."

"İstemediğin için mi?" Sormadan edemiyorum. Bu benim muhtaçlığım, güvensizliğim ve zavallılığım, ama bilmek zorundayım. Onun kullanması için bile yeterli olup olmadığımı bilmek zorundayım.

Ağzından acı bir kahkaha kaçıyor ve arkasını dönüyor. "Strassburg teklif etti çünkü zaten itaatkâr olduğunu biliyordu ve bu benim için olduğu kadar onun için de uygundu. Üstüne çıkılması gerekiyordu ve bunu gerçekleştirmek için korumam olmak dışında zamanı yoktu. Karşılıklı olarak faydalı oldu."

Özür dilemem, geri çekilmem, odama kaçıp yüzümü ellerime dayamam ve katıksız, değersiz *isteksizliğimin beni ele* geçirmesine izin vermem gerekirken, mutsuzluğum şu anda kontrolü elinde tutuyor ve beni konuşturuyor.

"Soruma cevap vermedin" diyor sefalet ve Mark bana bakıyor.

"Evet, istiyorum," diyor Mark.

Açıkça. Midem kalkıyor, düşüyor.

"Seni dizlerinin üstüne çöktürmek ve canım ne zaman isterse o güzel yüzünü sikmek istiyorum," diye devam ediyor. "Daracık deliğine girmek ve boşalana kadar orayı okşamak istiyorum. Düğünden beri neredeyse başka hiçbir şey düşünmedim."

Ağzım ıslandı. "Oh," dedim.

"Ama." Mark başka tarafa bakar. "Benim ihtiyacım olmadan birini beceremem.

-Şey. Benimle seks yapmak nadiren güzeldir, öyle diyelim. Bunu yapmak zorundayım.

."

Çenesinde bir gerginlik var. Kız kardeşinin düğünü de dahil olmak üzere ondan gördüğüm en duygusal an.

"O gece Evander'i diz çökerken gördünüz ve bu sizi rahatsız etti," diyor. "Strassburg insanların diz çöktüğünü gördü ve bunu kendisinin de yapabileceği anı sabırsızlıkla bekledi. Ben sadece olduğum adam olabilirim, daha kolay biri değil ve bu yüzden bu benim iyiliğe yönelik tek jestim. İstediyini bilmediğim biriyle yatmam. Hepsini."

"İstiyorum," diyorum, sesim titreyerek.

Başını sallar. "Seni bir oyuncak gibi kullanacağım. Bir şey gibi. Seni ağlatacağım ve bundan hoşlanacaksın. Seni bir insanın sevişmeye ihtiyaç duyabileceğini düşündüğünden daha sık alacağım."

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Soğuk sesindeki o kelimeler penisimin etrafındaki bir yumruk gibi, boğazımdaki dişler gibi.

"Olmakla ilgili her ne fikre sahipseniz... *bu* benim için eksik, kötü bilgilendirilmiş. Bu iyi bir fikir değil ve-" Elini elinin üzerinden geçiriyor.

yüzüne ve bana bakıyor. "Bu işleri zorlaştıracak. Gelecekte. Eğer seni beceriyorsam."

"Umurumda değil," diyorum ona çabucak. "Ve hepsini istiyorum."

Gözleri benimkileri arıyor. "Lyonesse'e ilk geldiğinde, boyun eğme fikrini aşağılayıcı buluyor gibiydin. Tristan: Seni aşağılayacağım. Bundan zevk alacağım. Biri seni parçalara ayırırken kendini daha kendin gibi, daha canlı, daha *insan gibi* hissetmek istemiyorsan, seni bu şekilde kullanmakla kötü bir Dominant ve Ricker için kötü bir kayınbirader olurum."

Uzaklaşıyor ve aramızdaki yeni boşluk bir uyarı gibi geliyor. Bunu kaybediyorum.

"Lütfen, efendim," diyorum. "I-"

Gururum gitti, mantığım gitti. Sadece çaresiz, yalnız bir ihtiyaç var.

"Bunu istiyorum. Söz veriyorum. Söz veriyorum."

"Ne istediğini gerçekten bildiğine inansam bile, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Seni becermek, tam olarak tahmin edemeyeceğim sonuçlar doğurabilir. Sana duyduğum arzunun bu yılki gibi derinlemesine planlanmış bir yılı rayından çıkarmasına izin vermek benim için son derece aptalca olurdu."

Hâlâ reddediliyorum, hâlâ acı çekiyorum ama aklım o kelimelerde: *sana olan özlemimde*. Onlardan önce gelen kelimelere.

Beni istiyor. İstiyor.

Mark başını sallar ve döner. "Lütfen bunu unut. Tüm bu güzel, özverili asaleti alacak ve karşılığında sana güzel ve özverili bir şey verecek birini bul. Bu ben değilim."

Konuşmak istiyorum, onu durdurmak istiyorum, ama ağzımı açıp ona güzel ve özverili bir şey istemediğimi, kullandığı ve parçaladığı her şeyi istediğimi söyleyene kadar, o gitmiş oluyor.

on iki

ERTESİ SABAH, HER ZAMANKİ EREKSİYON HALIMLE UYANDIM.

duşta halledeceğim. Daha önce zihnim kulüpteki sahnelerden, izlemeye başladığım sapıkça pornolardan çağrıştırdığı görüntülerle doluydu, ama bu sabah bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Sadece Mark'ın yüzü, gece Singapur tarafından aydınlatılmış, benimkini inceliyor. Sadece onun sesi, soğuk ve düz.

Seni bir oyuncak gibi kullanacağım.

Seni aşağılayacağım. Bundan zevk alacağım.

Normalde, bir asker gibi mastürbasyon yaparım. Hızlı, etkili. Sikime hızlı bir el, serbest kalmaya giden en kısa yol. Ama bu sabah Mark'ın bana ne yapacağını hayal ettim. Hızlı bir orgazm kadar kolay bir şey olduğunu sanmıyorum. Sabit, sıkı vuruşlar kadar belirgin bir şey yok. Ben kıvrana kadar içime dokunurdu. Akılsızca havayı sikene kadar prostatıma baskı yapıyordu. Ve sonra şişmiş, ağrıyan etten başka bir şey olmayana kadar beni kenara çekerdi, o kadar döl ve ihtiyaçla doluydum ki bana yapmak istediği her şeyi, her ahlaksız şeyi yapmasına izin verirdim.

Sonunda doruğa ulaştığımda boğazımdan boğuk bir ses yükseliyor, sarsılan, zonklayan organımdan meni fışkırırken mide kaslarım sıkışıyor. Kalbim kaburgalarıma çarpıyor. Alnımı bu fazlasıyla lüks otel duşunun soğuk fayanslarına bastırıyorum ve kendime durmamı söylüyorum.

Sadece. Dur.

Belki beni becermek istiyor ama bunu yapmaması için yeterince engel var ve bana tekrar hayır demesini kaldırıabilir miyim bilmiyorum. Açlık ve ateşin, kan ve ölümün içinden geçtim, ama kalbimin hala yumuşak ve kolayca yaralanabilen bir parçası var. Mark'a dün gece teklif ettiğim şeyi teklif etmek, o narin, çarpan dokuyu ona göstermeye çok yakın.

Giyinip süitin ana bölümüne çıktığımda Mark'ı tamamen giyinmiş ve pencere kenarında sanal bir toplantı yaparken buluyorum, kapuçinosunu içerken saati sabah güneşinde parlıyor. Tabağının yanında açık bir gazete, bardağının yanında da düzgünce katlanmış bir başka gazete var. Gazete ve analog saat ilginç olmalı ama Mark bir erkek olarak ilginçlik fikrine bile diremiyor.

Bunun yerine, amaçlı ve sofistike hissettiriyor. Kasıtlı. Sanırım ona neden fiziksel gazete, neden eski moda kol saati diye sorsaydım, o kadar dolaylı mantıklı cevaplar verirdi ki, en başta sorduğum için kendimi eğitimsiz bir ahmak gibi hissederdim.

"Yani Hill, Avendano ve Hodges," diyor Mark. "Collier da bir olasılık."

Toplantıdaki diğer kişi "Zaman ayırdığınıza değecek bir şey yapacağım" der. Sesleri kibirli ve biraz da çaresiz geliyor. Bu iki şeyin bir insanda ne kadar kötü bir kombinasyon olduğunu öğrenmem savaşta sadece birkaç hafta sürdü.

Mark ellerini birbirine kenetlemiş, gözlerini önünde duran tabletin ekranına dikmiş. "Aramam gereken birkaç iyilik olacak ve bu süreçte çok fazla teminat bilgisi kullanılacak, bu yüzden ucuz olmayacak. Ayrıca mümkün de olmayabilir."

"Ne olursa olsun elinde tutabileceğin bir peşinat olarak on, o zaman," diyor adam. "Başarılı olduğun için on daha."

Mark'ın yüzü değişmiyor ama ayak parmağının masanın altına sabırsızca vurduğunu fark ediyorum. "Ve sonra stokta otuz tane daha var."

"Yirmi milyon dolar ve otuz milyon stok mu?" diyor adam kuşkuyla ve şu anda boş bir kapuçino fincanı üzerinde tam olarak ne kadar paranın konuşulduğunu fark ettiğimde yüz ifademi kontrol etmek için mücadele ediyorum. "Trevena, bu mümkün değil."

"Ah, Richard," dedi Mark. "Öyle olduğunu bildiğimi biliyorsun." Bir sessizlik olur.

"İyi," diye homurdanıyor diğer adam. Sesi öfkeli geliyor. "Ama bu senin bu işi halletmene bağlı."

"Başka bir günün sorunu," diye hafifçe yanıtlıyor Mark ve sonra aramayı sonlandırıyor.

"Tristan," diye selamlıyor ve yüzünde dün geceki konuşmamıza işaret eden hiçbir şey yok - ne bir ihtiyat, ne de bir acıma. Her sabah günlük güvenlik toplantısından sonra ofisine gittiğimde gördüğüm aynı soğukkanlı ifade.

"Günaydın, efendim." Umarım onun kadar soğukkanlı görünürüm ve onu düşünerek kendi parmaklarımı sürmüş gibi olmam.

"Lütfen, biraz kahvaltı edin. Ve acele etmeyin. Bugün kolay bir gün. Senin için tek bir işim var."

Oturup kendime meyve ve kahve ikram ettim. "Yapmamı istediğiniz her şey efendim."

"Bu gece oda servisi sipariş etmeni istiyorum," diyor ve tabletini tekrar masaya bırakıyor. "Ve sonra gömleğin olmadan al."

Ona bakıyorum, elim kesilmiş papaya servis etmek için kullandığım kaşığın üzerinde donup kalmış. "Pardon?" diye soruyorum.

Şehirde bir gezi, belki de dün geceki kulübe bir ziyaret daha bekliyordum. Bu her neyse değildi.

"Diyelim ki" -Mark saatine bakıyor, kafasında hesap yapıyor gibi görünüyor- "yirmi üç yüz saat sonra."

"Gömleksiz kısmı önemli mi?"

"Çok iyi. Ayrıca iki kişiye yetecek kadar yemek sipariş edin. Şampanyayla birlikte." Mark bir an düşünür. "Ve kapıya geldiklerinde duşu çalıştır."

"Efendim," diyorum onaylarcasına, ama hâlâ kafam karışık. Başkası için oda servisi siparişi vermek gibi bir niyetim yok ama günün bu erken saatinde bunu planlıyor olmak tuhaf. *Ve üstsüz olmayı planlamak.* Ama isim bana söyleneni yapmak, o yüzden oda servisini gömleksiz sipariş edeceğim. Duş çalışırken.

Çok garip.

"Ve bugün için bir şey daha var ... " diyor Mark. " diyor Mark ve böylece bir saat sonra apartmanların arasına sıkışmış dar bir kilisede, rahip Efkaristiya ayinini yaparken arka sırada diz çökmüş halde buluyoruz kendimizi.

Ayin de şarkılar gibi İngilizce ve düzenli olarak ayine gitmeyeli yıllar olmasına rağmen, çocukluğumdan kalma ilahiyi hatırlıyorum ve tek ekmek, tek beden ve herkesin tek Rabbi hakkında şarkı söylemeye başlıyorum.

Ama sadece bir ya da iki dize sonra bir çift mavi gözün bana sabitlendiğini fark ediyorum.

"Efendim?" Fısıldıyorum.

Mark bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. "Şarkı söyleyebilirsin," diyor.

Bu gözlemine ne diyeceğimi bile bilemiyorum; tıpkı yaz aylarında birinin bana yeşil gözlü olduğumu ya da burnumda çiller olduğunu söylemesi gibi.

Neredeyse günün her anını biriyle geçirebileceğimi ve onun benim hakkımdaki bu şeyi, tüm dünyanın biliyormuş gibi hissettiği bu şeyi bilmediğini düşünmek garip. Tristan Thomas şarkı söyleyebilir. Lisedeyken şarkı söylüyordu, West Point'te şarkı söylüyordu ve sonra görevdeyken birinin gitarı varsa şarkı söylüyordu. Şarkı söylemesi için kandırılmadan karaoke *potansiyeli* olan bir bara bile gidemiyor.

Bir asker için anlamsız bir yetenek. Aynı zamanda minyatür yağlı boya portreler çizebilen bir balyoz gibi. Evet, ilginç ama bu ne zaman bir işe yaradı ki?

Bu şarkının beş mısrası olmasına ve küçüklüğümden beri ezberimde olmasına rağmen ilahi kitabına geri dönüyorum ve tekrar söylemeye başlıyorum.

Beni izlemeye devam ediyor. Ve yukarı çıkıp Komünyonumuzu aldıktan sonra, son ilahiyi söylerken bakışlarının tekrar bana döndüğünü hissedebiliyorum.

Sonunda ayin bitti ve Mark otele dönmek için arabaya binmek yerine bizi yürüttü.

"Bugün ayine gitmemizin bir nedeni var mı efendim?" Kiliseden bir blok uzaklaştıktan sonra soruyorum, aslında beni ilgilendirmedigini biliyorum ama yine de merak ediyorum. Mark'ın artık Katolik olması şu anki işiyle ve hatta belki de geçmişteki işiyle çelişiyor gibi görünüyor. Hâlâ bazen gelip ayine katılma ihtiyacı hissetmesi bana garip geliyor. Sözlüğün *İyi Katolik Adam* sayfalarını çevirdiğinizde görmeyi beklediğiniz kişi o değil.

Bir rahip kendi kutsal odasında parçalara ayrıldı ... zemini ve duvarları sökmek zorunda kaldılar ...

Babamın sözlerini silkeleyip atıyorum, unutuyorum. Bunlar sadece söylentiler; az önce elini sıktığı her yaşlı kadını büyüleyen *adamdan* çok uzak görünen söylentiler.

Mark takım elbise ceketini çıkarıp koluna geçiriyor. Çok istememe rağmen ben aynısını yapmıyorum. Buradaki nem yaşayan, nefes alan bir şey.

Mark sonunda, "Ben bunu demir attırıcı buluyorum," diye yanıtlıyor. "Sen bulmuyor musun?" "Tanıdık olduğu için mi? Evet, sanırım."

"Dindar değil misin?" diye soruyor. Merak etme sırası onda.

"Pek sayılmaz," diyorum. "West Point'e gitmeden önce ayine gitmeyi hiç umursamazdım. Hatta hoşuma bile giderdi. Şarkı söylemeyi, rahatlığı ve herkesi görmeyi seviyordum." Sonra kendimi şaşırtarak durakladım.

Baktığımda Mark'ın kaşlarını kaldırdığını gördüm. Detaylandırmak için bir davet.

"Şey, o kısmı unutmuşum," diyorum, kendimi biraz aptal hissederek. Bu onun umurunda değil. "İnsanları görmeyi sevdiğimi unutmuşum. Bir grubun parçası olmayı."

"Bir grubun parçası olmak, ordudayken böyle hissetmiyor muydun? Müfrezende?"

"*Onlarla*, evet. Ama ilk görevimden sonra eve döndüğümde "

Nasıl bir şey olduğunu tarif edemem. Bir kapsül insan olmak gibi. Dünya dışı bir varlık olmak gibi. Beni tüm hayatım boyunca tanıyan insanların arasında bir yabancı gibi hissettim.

"Anlamadılar," diye bitiriyor Mark benim yerime.

"Babam bile - tüm görev yerleri barış zamanındaydı, biliyor musunuz? Bunun farklı olduğunu anlamıyor gibiydi ve ne zaman açıklamaya çalışsam, yanlış anlamaya devam ediyordu."

Ve hiçbir zaman bilinçli olarak bunu açıklamaya çalışmaktan vazgeçmedim, ama kendime sürekli, eğer önce doğru kelimeleri, doğru metaforları bulabilirsem, bunun bir büyü gibi olacağını söyledim. Gerçeğin kilidini açacak bir büyü ve babamın bunun ne kadar korkunç olduğunu, ne kadar yalnız ve aynı zamanda ne kadar sıkışık ve iç içe olduğunu görmesini sağlayabilirdim. Ve nasıl bu kadar *berbat bir* şey gördüğümüzü *ve* sonra ertesi gün hepimizin uyanıp her zamanki gibi işimize döndüğümüzü ve bunun hayatı nasıl artık hiçbir şeyin bir anlam ifade etmeyeceği kadar dayanıksız bir şeye dönüştürdüğünü açıklayabilirdim.

General Ricker Thomas'ın anlamasını sağlayabilirsem, belki sonunda herkesin anlamasını sağlayabilirdim. Ya da en azından beni bir tür sembol olarak görmeyi bırakacak kadar anlamalarını sağlayabilirdim. Gözü pek ve cesur bir askerin stok fotoğrafı olarak.

Mark yavaşça başını sallar. Anladı. Bunu unuttuğum için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Anladı.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun," diyorum. "Geri döndüğünde hissettiğin o duygu."

"CIA'den sonra her şeyin daha kötü olacağını düşünmüştüm," diyor Mark. "Ama öyle olmadı. Hemen hemen aynıydı. Herkese nasıl bir şey olduğunu, neler gördüğünüzü, neler yapmak zorunda kaldığınızı anlatmak istiyorsunuz ve aynı zamanda, her şeyi olduğundan daha küçük ve daha kolay bir şeye indirgemeyen, anlatmaya başlamak için tek bir kelime bile bulamıyorsunuz."

"Evet." Dar bir sokaktan geçiyoruz, Mark'ın omzu bir kez benimkine değiyor. "Aynen öyle."

Otelimizin diğer binaların üzerinden görüldüğünü görüyorum, ama Mark sola, başka bir dar sokağa sapıyor. Seyahat ettiğimizde Mark'ın gezintilerine alışıyorum, ama profesyonel olarak, nereye gittiğimizi bana söylemesini isterdim, böylece önce yönümü bulabilirdim.

"Her neyse, sorunuza cevap vermek gerekirse, efendim, şu anda dindar değilim çünkü zaten hiç dindar olduğumu sanmıyorum. Kiliseyi, binayı ve içindeki insanları sevdim, ama Tanrı bana paketin bir parçası gibi geldi, nedeni değil. Hiçbir zaman ordu gibi bir şey kadar içgüdüsel olarak *orada* hissettirmedim. Amerika gibi."

"Ülkemizin mezar resmini mi yaptın, Tristan?" Mark soruyor.

Öyle mi yaptım? Belki bir zamanlar öyleydim. Her halükarda, korkarım artık yeni bir putun peşindeyim.

Tam yanımda yürüyor. "Artık değil, efendim."

"Hmm."

Vitrininde tozlu saatlerin sergilendiği küçük bir dükkânın önünde duruyoruz. Mark, dükkânın çalışma saatlerini gösteren tabelayı okumak için duraksamadan açık kapıdan içeri giriyor. Dükkânın üst katındaki odaların panjurları hafif bir esinti için ardına kadar açılmış, ama aşağıdaki dükkân boğucu ve loş, gölgeler ve tik tak eden saatlerle dolu.

Mark arkadaki tezgâha yaklaşıp, kol saatini pratik hareketlerle çözmeye başlamıştır bile. "Sanırım bu hızlı çalışıyor," diyor yüz ifadesi değişmeyen tezgâhın arkasındaki adama. "Benim için bir onarım teklifi verebilir misiniz?"

Adam gözlüklerinin arkasından bir kez göz kırptıyor ve saati alıp arka tarafa gidiyor. Mark tezgâha yaslanmış, ceket kolunun üzerinde, beyaz gömleği geniş omuzlarını ve sıkı kaslı göğsünü sarmış, son derece rahat ve gösterişli görünüyor. Öğleden sonra gezintisine çıkmış bir beyefendi, dünya kadar zamanı var.

Neredeyse Mark'a uçağımızın yarın sabah kalkacağını, dolayısıyla birkaç saatten uzun sürecek bir saat tamiri için zaman olmadığını hatırlatacağım ama sonra gözlerinin sık sık adamın çıktığı kapı aralığına kaydığını fark ediyorum. İfadesi rahat olsa bile, dükkan sahibinin dönmesinin ne kadar zaman alacağını farkında.

Adam birkaç dakika sonra elinde saat ve katlanmış bir kağıt parçasıyla geri gelir. Mark saati alır, kâğıdı açar ve üzerine karalanmış rakamları okur. İç çeker, hayal kırıklığına uğramıştır.

"Bu çok fazla, üzgünüm. Başka bir yerde denemem gerekecek." Adama özür dileyen bir baş selamı veriyor, kâğıdı cebine atıyor ve sonra ayrılıyor.

Dükkân sahibi karşılık olarak tek kelime etmez.

SÜİTİMİZE DÖNDÜKTEN SONRA MARK BANA BİR ŞİŞE SU VERDİ.

Sonra da odasında birkaç telefon görüşmesi yapacağını söyledi. Bu akşamki gömleksiz oda servisine kadar bana ihtiyaç olmayacak, bu yüzden istediğimi yapmakta özgürüm. Odama girdim ve tüm şişeyi içtim. Ve sonra yaklaşık otuz sürer

Ayakkabılarımı çıkarmadan, ceketimi ve kravatımı çıkarmadan ve kendimi yatağın üzerine yanlamasına örtmeden saniyeler önce.

Kendime *yirmi dakika* diyorum. Kurşun ve bomba tehdidi altında bilenmiş olan iç saatim bu tür şeylerde oldukça iyidir ve bu yüzden gözlerimi kapatıyorum, tam olarak istediğim zaman uyanacağımdan eminim.

Ancak uyandığımda, uyuyakalmış olmanın verdiği o ani ve hastalıklı hisle uyanıyorum. Güneş gökyüzünde alçalıyor ve ayaklarım yataktan sarktığı için serinliyor. Saate bakıyorum -altıya yakın- ve Mark'ın bana ihtiyacı olup olmadığını görmek için odaya giriyorum.

Ama Mark orada değil.

Bir an boş oturma alanında durup odasından sesler duymak için kulaklarımı zorluyorum. Hiçbir şey duymayınca gidip kapıyı çalıyorum ve kendimi içeri atıyorum.

Banyo da boş. O burada değil.

Telefonunun burada, yatağının başucundaki masada, ince deri cüzdanı ve pasaportunun yanında olması dışında. Telefonu ve pasaportu olmadan hiçbir yere gitmezdi, değil mi?

İçimdeki alarm düşüncelerimi sıyrıp geçiyor ve onu bulmaya gitmek için ayakkabılarımı, ceketimi ve telefonumu kapıyorum. Süitten çıkış kapısına kadar gelmiştim ki kapı ile pervaz arasındaki çatlağa sıkıştırılmış notu gördüm. Onu çekip çıkardım. Otel kağıdına tükenmez kalemle yazılmıştı.

Unutmayın. 2300. ŞAMPANYAYI UNUTMA.
ya da duşta.

Duruyorum. Bir düşün.

Mark nereye giderse gitsin benim de onunla gitmemi isteseydi sorardı ve belli ki yemek ve şampanya için geri dönmeyi planlıyor. Ve ben üstsüz.

Bunu düşünmek beni huzursuz ediyor, emin olamıyorum, kanım sıcak, düzensiz dalgalanmalarla kasıklarımda birikiyor.

Belki de dün gece söylediklerinden sonra fikrini değiştirmiştir. Belki de bu bir testtir.

Belki de sadece şampanya ve koruma şovu istiyordur.

Sebebi ne olursa olsun, tam olarak onun istediğini yapıyorum. Gömleğimin düğmelerini açıp odamda bırakıyorum ve zamanı geldiğinde akşam yemeği için aşağı çağırıyorum. Mark *ne* yemek istediğini belirtmemiştir, bu yüzden biftekle ilgili bir tahminde bulundum ve ardından denemesi için birkaç farklı tatlı sipariş ettim.

Daha sonra yemek geldiğinde, üzerimde tişörtüm olmadan kapıyı açtığımda kendimi oldukça aptal hissediyorum, Mark'ın yatak odasında duş çalışıyor ve içinde kimse yok.

"Bunu alacağım," diyorum arabayı getiren kişiye, bunu yaparken yarı yarıya kapının arkasına saklanmaya çalışıyorum. Altı haftadır bir kink kulübünde çalışıyorum ve hâlâ birinin çıplak gövdeyi görmesinden çekiniyorum.

Otel çalışanının gözleri yanımdan geçip ışıkların az olduğu ve yatak odası kapılarından birinin aralık olduğu odaya kayıyor. Duşun fayansa vuran spreyinin sesi odada yankılanıyor ve çalışanla ben aynı anda farkına varıyoruz.

Gömleksiz adam, iki kişilik yemek. Duş çalışıyor.

Birden bunun nasıl bir şey olduğunu anladım.

"Elbette efendim," diyor çalışan, yanakları pembeleşerek. Ona bahşiş verip tepsiyi içeri yuvarlıyorum ve duşu kapattıktan sonra kendimi bir havlu yığınının gömme dürtüsüyle savaşıyorum.

Mark neden otelin düşünmesini istemiştir ki? Neden böyle bir *plan* yapmıştır?

Ama ona sorma şansım yok, en azından akşam yemeğinde, çünkü o geri gelmeden bir saat geçiyor ve sonra bir saat daha.

Ve sonra bir tane daha.

Soğuk bifteğimi ve tatlımı yiyorum.

Gömleğimi giydim ve kanepeye oturdum.

Orada, sipariş ettiğim yemek ve şampanyanın önünde, ekilmiş gibi hissetme dürtüsüyle savaşıyor ve uyuyakalıyorum.

Ama buna karşı koyamıyorum ve bunun acı yalnızlığı beni rüyalarımın kadar takip ediyor; rüyalarımın tam olarak Sims'i değil, Sims'le birlikte bir ara sokakta, McKenzie'nin öldüğü ara sokakta durduğumu görüyorum.

Orada değildi, gerçek hayatta değildi - ama gerçek hayatta da henüz tanışmadığım bir adam yüzünden mutsuz olmamıştım.

McKenzie'nin cesedinin başında duruyoruz ve ayaklarımın dibinde en iyi arkadaşlarımdan biri ölmüş olsa bile Mark'ın reddinden başka bir şey hissedemiyorum. Sims bana dönüyor ve ağzından kanlar akarak, "*Ne yani, senin hakkındaki fikrini değiştirebileceğini mi düşündün?*" diyor.

Birkaç saat sonra göz kapaklarımı araladığımda, şafak öncesinin mavi pusuyla karşılaşıyorum ve kanepenin önünde duran uzun boylu bir figür bana bakıyor.

Vücudum onu çoktan tanımış olmalı çünkü adrenalinle sarsılmıyorum. Kalbim korkudan çok daha farklı bir şekilde hızlanıyor.

"Umarım kendine iyi bir şampanya ısmarlamışsındır," diyor Mark. Üzerinde dünkünden farklı giysiler var: yepyeni ve ucuz görünen bir tişört ve yepyeni ve pahalı görünen bir kot pantolon.

Gözlerimi hızla kırıştırarak doğruluyorum. Belli belirsiz eğlenmiş ve aynı zamanda yorgun görünüyor. Gözlerinin altındaki deride lekeler var ve çenesi kirli sakallarla pürüzlü. Saçları dağınık ve gevşek, alnının bir yanından sarkıyor. Bu onu daha genç gösteriyor.

"Efendim," dedim. "Siz gidene kadar gittiğinizi fark etmemiştim."

Elini sallayarak yanımdaki oda servisi arabasını incelemek için etrafımdan dolaşıyor. "Seni uyandırmak istemedim. Sadece buradayken ziyaret etmek istediğim bir yer vardı."

"Bir yer," diyorum tekrar kıyafetlerine bakarak. Yazılar Tay dilinde. Sanırım bir bira markasının reklamı.

Mark metal kapağı kaldırıp altındaki saatler öncesine ait bifteğe bakıyor ve sonra bir rulo alıyor. Kolundaki dövmenin yerinde olmadığını fark ediyorum ... ama dirseğinin yanındaki bir leke hileyi ortaya çıkarıyor. Makyaj. Dövmesini makyajla kapatmış.

"Burada Tay dilinde çok fazla tişört görmedim," diyorum. "Hmm," diyor Mark kayıtsızca.

Babamın sözleri o anda aklıma geliyor, gömleğin ve yenmemiş yemeğin arasında parıldıyor. *Muhakkak ki, hesabını veremeyeceğiniz kayıp zamanlar vardır.*

Duş akarken gömleksiz, yemeği bu şekilde almamı istedi. Otel çalışanı için anı unutulmaz ve utanç verici kılmaya yetecek kadar.

"Dün gece, efendim. . . mazeretim var mıydı?"

"Teknik olarak, oda servisinizi getiren kişi mazeretinizdir," diyor Mark kolayca, ekmeğinden bir ısırık alarak. Onu hiç böyle hızlı ve çiğneyerek yerken görmemiştim. "Eşyalarını topladığından emin olalım. Uçağımız üç saat sonra."

on üç

EVE DÖNDÜĞÜMÜZDE BİR ŞEY DIŞINDA KESİNLİKLE HİÇBİR ŞEY DEĞİŞMİYOR

-Bazen bir sohbetin köşesinde ya da kapıyı tuttuğumda yanımdan geçerken ya da koridorda bir gece daha geçirdikten sonra vedalaşırken onu ağzıma bakarken yakalıyorum.

Seni aşağılayacağım. Bundan zevk alacağım.

O konuşmanın tek bir hecesini bile unutmadım, onun da unuttuğunu sanmıyorum. Ama gururum gecikmeli olarak ortaya çıkıyor ve kendini gelecekteki reddedilmelere karşı korumakta ısrar ediyor. *Eğer denersen yine hayır diyecek*, diyor düşüncelerimde asık suratlı ve somurtkan bir şekilde. *Eğer seni gerçekten isteseydi, her halükarda becerirdi.* Bu yüzden konuyu bir daha açmıyorum, o da açmıyor, bazen uzun, güçlü parmaklarından başka bir şey düşünemesem de, cinini içerken adem elmasının dalgalanışı. Ofisinde ıslak lateksin altında aleti kırmızı ve kalın bir şekilde parlıyordu.

Singapur'dan eve döndükten iki gece sonra kapımın çalındığını duyuyorum, taşındığımdan beri gelen ilk ziyaretçi. Merakla kapıyı açmaya gidiyorum, akşamın bu geç saatinde kim olabilir diye düşünürken, gözetleme deliğinden Mark'ı gördüğümde kalbim kaburgalarımın arkasında tekliyor.

"Efendim," diyorum kapıyı açarak, "koridora geri dönmek ister misiniz?"

"Hayır," diyor Mark içeri girerken ve artık takım elbisesini giymiyor. Koyu renk taktik pantolonu ve siyah boğazlı kazağı var. Siyah botları var ve saati yok. "Bir yolculuğa çıkabiliriz diye düşünmüştüm."

Telefonuma bakıyorum ve saatin sabahın ikisi olduğunu görüyorum. O ne isterse yapmanın benim işim olduğunu hatırlıyorum.

"Evet, efendim. Üstümü değiştireyim mi?"

"Yapmalısın. Koyu renk giysiler ve hızlı ol."

Gidip koyu renk pantolonumu, bazen koşarken giydiğim siyah kompresyon tişörtümü ve koyu renk spor ayakkabılarımı giyip geri geliyorum.

"Telefonunu da burada bırak," diyor Mark.

Otuz dakika sonra arabamızı Chevy Chase'deki bir tenis kortuna park ediyoruz. Lyonesse'den ayrılmadan önce Mark'ın farklı plakalar taktığı bej Camry'den inerken ona bakıyorum.

Mark bir çorap başlığı çıkarıp sarı saçlarını örtmek için kullanırken, "Sizi Camry tipi olarak hayal etmemiştim, efendim," diyorum.

"Amaç da bu zaten," diye mırıldanıyor ve sonra aya bakıp kocaman bir iç geçiriyor. "Hadi ama."

Avludan ve uzun bir parktan geçiyoruz, mümkün olduğunca ağaçların altında kalıyoruz ve sonra bir sıra Tudor tarzı eve varıyoruz. Mark komşusunu değerlendirirken birinin gölgesinde duruyoruz. Sokak lambası yüzünü sert bir renk cümbüşüne dönüştürüyor; yanak ve çene çizgileri, ağzının eğimleriyle birlikte keskin bir şekilde görülebiliyor. Sanırım kirpiklerinin her birini bu şekilde sayabilirim.

Cebinden ince bir el feneri çıkarırken, "Beni o eve kadar takip edeceksin," diyor, ben de alıyorum. Vücudu sıcacık. "Ev sahibi şu anda bir eskortla birlikte ama eve döndüğünde arka kapıdan girecek. Karısını uyandırmamak için mümkün olduğunca sessiz gelecek."

Sorunu hemen anladım. "Yani nöbet tutmamı istiyorsun."

"Onu görürseniz sol üst pencereye iki kez ışık tutun. Bir taksi onu yolun başında bırakacak. Ama ben çabuk olacağım."

"Efendim, ben-" Kendimi durdurdum, parçalandım. Açıkça yasadışı olan bir şeyi yaparken kendimi rahat hissetmiyorum.

Öte yandan, şantaj yaptığını itiraf eden biriyle çalışmayı kabul ettiğimde ne bekliyordum ki?

"Islak iş günlerimi diriltmeyeceğime söz veriyorum, Tristan. Ve eğer vicdanını rahatlatacaksa, eve girip çıkan tek kişi ben olacağım."

Nefes alıyorum. Gece sert ve el ve ayak parmaklarım üşümeye başlıyor. Keşke Mark siyah boğazlı kazağın içinde bu kadar iyi görünmeseydi.

"Tamam, efendim," diyorum ve sonra çimenlerin ve ağaçların arasından eve doğru ilerliyoruz, Mark kilitli olmayan arka kapıdan içeri giriyor. Kapı çerçevesine monte edilmiş güvenlik sistemi sensörlerini görüyorum ve anlık bir panik yaşıyorum ama Mark omzuma dokunuyor ve duvardaki güvenlik konsolunu işaret ediyor. Yeşil yanıp sönüyor.

Silahsızlandırılmış. Bir zamparanın içeri daha kolay sızması için sanırım.

Anladığımı göstermek için başımı sallayarak geri çekiliyorum, Mark evin derinliklerinde kaybolurken el fenerim hazır. Duyu organlarım alarmda ve her şeyi duyuyorum; rüzgârın her esintisini, dalların her gıcirtısını, evin her patlamasını ve iç çekişini. El fenerini yumrukluyorum, başparmağım düşmenin üzerinde, kanım hızla akıyor.

Riskler Carpathia'da olduğundan çok daha düşük, ama sanki vücudum artık tehlikeyi nasıl ayarlayacağını anlamıyor. Sanki ya sıfır tehlike var ya *da* varoluşsal bir tehdit var ve burada, uyuklayan bir Maryland banliyösünde, adrenalinim bir düşman kampına saldırmak üzereymişim gibi yükseliyor.

Ama düşman yok, kamp yok ve yakında el fenerine bile gerek kalmayacak. Mark evin gölgesinden çıkıyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve arabaya geri dönüyoruz.

"Ne yapıyorduk efendim?" Tekrar yola çıktığımızda nihayet soruyorum. "Eğer bir şey çalmıyor ya da kimseye zarar vermiyorsak?"

"Sadakatsiz arkadaşımız için bir şey bırakıyordum," diyor Mark. Eldiven takıyor -evin içinde takmış olmalı- ve

direksiyonun üzerinde hareket ederken ellerini her zamankinden daha büyük, daha güçlü gösteriyor.

"Bana bundan daha fazlasını anlatacak mısın?"

"İşe yarayıp yaramadığını ve bize geri dönüşü olmadan bunu düzgün bir şekilde yapıp yapmadığımızı öğrenene kadar olmaz. Ben bu kesinliği elde edene kadar ne kadar az şey bilersen o kadar güvende olursun."

Düşünmek için çok Özel Faaliyetler Merkezi bir yol.

"Her halükarda," diyor kulübün kapalı otoparkının alt katına girdiğimizde, "yakında öğreniriz."

İŞE YARADI. ERTESİ ÖĞLEDEN SONRA, UZAY ARAŞTIRMALARI TASARISI - Senato'dan geçme konusunda rahat bir farkla başarısız oldu.

Mark ofisinde toplantıdayken telefonumdaki güncellemeleri okuyorum. İki senatör haber vermeden oylarını değiştirmiş. Bir senatör ulaşım sorunlarını öne sürerek toplantıya gelmedi. Sonuncusu ise o kadar şiddetli bir gastroenterit geçirmiş ki evinden bile çıkamamış.

Chevy Chase, Maryland'deki evi.

Başkan Embry Moore'un yönetimi sırasında Kongre'den geçen en ilginç yasa tasarısı dört senatör yüzünden öldü.

Hill, Avendano, Hodges ve Collier.

Mark'ın toplantısı sona eriyor ve kapı açılıp Lady Anguish dışarı çıkıp bana küçük bir kaba gülümseme verdiğinde telefonumu kaldırmış oluyorum. Mark da dışarı çıkıyor ve asansöre binmeden önce onun elini öpüyor.

Asansör kapıları kapandığında "Gördün mü?" diye soruyor. Sesi muzaffer ve gözlerinde çocuksu bir parıltı var. Az önce bir lise şakası yapmış gibi görünüyor.

Elli milyon dolar kazanmış olabileceğini düşündüğüm bir lise şakası.

"Dün gece seçilmiş bir milletvekiline gastroenterit mi bulaştırdık efendim?"

Mark elini sallıyor. "Biz sadece diş fırçasına gastroenterit *aşıladık*. Sonrasında olanlar bizim kontrolümüz dışındaydı. Ayrıca, herkese şantaj yapamam, Tristan. Sıkıcı olur."

"Peki neden yine birilerine şantaj yapıyoruz? Objektif olarak iyi bir şey olacak popüler bir yasa tasarısı etrafında?"

Mark bana "Benim nesnel iyi tanımım seninkinden daha sınırlı," diye hatırlatıyor. Sonra ben peşinden giderken ofisine geri dönüyor. "Yenilenmiş bir uzay programı için NASA ile ortaklık yapabilecek iki şirket var. Biri açık ara favori çünkü hemen büyümeye hazırlar. Diğer şirket çok daha iyi teknoloji ve tasarıma sahip ama ölçek büyötmeye hazır değil."

"Yani o şirket ... "

"Benden tasarıyı iptal etmemi istedi, evet. Yine de korkmayın. Yakında geri dönecek.

Bu çok gerekli ve ölü kalması için çok fazla kamu yararı var." "Ve geri döndüğünde, seni işe alan şirket daha eşit bir şekilde rekabet etmeye hazır mısınız?"

"Bu doğru. Ve eğer olumlu bir hükümet sözleşmesi alırlarsa, elli milyon dolar devede kulak kalacak," diyor Mark. "Onlar için tavsiye edilebilir bir kumar. Benim için de harika bir hisse senedi fırsatı."

Şu anda masasının üzerinde kâğıtları bir araya getiriyor ve ben bu masanın üzerinde kıvrımlı bir denizaltıyı nasıl öldüresiye siktiğini düşünüyorum. Meme uçlarını ıslak ve kalçalarını iple ısırlmış halde bıraktı ve şimdi de birinin iyi hisse senedi opsiyonları olduğu için federal yasayı üç günden kısa bir sürede nasıl raydan çıkardığından bahsediyor.

Mark bana bakıyor ve zafer normalde soğuk olan yüz ifadesini hâlâ yakıyor. "Hadi öğle yemeği yiyelim," diyor. "Açlıktan ölüyorum."

on dört

SINGAPUR'DAN DÖNDÜKTEN İKİ HAFTA SONRA, GÜNLÜK

güvenlik toplantısında Nat ve Goran'ın İspanya'dan bir prensi ağırlamak ve ne gibi ek güvenlik önlemleri almaları gerektiği konusundaki tartışmalarını dinliyordum. Bir haftadır aynı kavgayı dinliyorum, bu yüzden Sedge'den gelen günlük e-postam gelen kutuma düştüğünde toparlanıp yukarı çıkmak üzereyim. Mark için en güncel programı açıyorum ve sonra ekrana kaşlarımı çatıyorum.

Bir aydan biraz daha uzun bir süre içinde, yukarıda belirtilen *İrlanda* kelimesiyle birlikte üç hafta gölgelenmiştir. *Philtre D'Amour* kelimesi dışında herhangi bir detay bulunmamaktadır.

"*Philtre D'Amour*," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Yat yüzünden," diyor Goran ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Mark'ın yatı mı var?"

"*Yat* kelimesinin bile biraz hafif kaldığını düşünüyorum," diye ekliyor Nat.

Prensin güvenlik sorunları yüzünden hâlâ huysuz görünen Goran, "O zaman doğru kelime ne olurdu?" diye soruyor.

"Saçma," diye mırıldanıyor Nat ve sonra Goran'ın yüzü keyifli bir sırıtışa dönüşüyor.

"Tamam, haklısın. Bu şey çok saçma."

Detayları, donatma, taşıma ve gemiye binme işlerini Sedge halledecek ve bu yüzden bir sonraki adımları belirlemek için onunla konuşmam gerekecek.

güvenlik planı. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp ayağa kalkarak, "O kadar yer varken neden İrlanda, merak ediyorum," diyorum.

"İrlandalı değil mi?" Goran soruyor, Nat'in "Annesi İrlandalı" dediği gibi.

"Kimin annesi İrlandalı?" Ben soruyorum.

İkisi de bana bakıyor, iki çift yanıp sönen kahverengi göz. "Isolde," diyor Goran, sanki bana gökyüzünün mavi olduğunu söylüyormuş gibi.

"Ah," diyorum. Bu benim için hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmuyor.

Nat'in telefonu çalıyor ve ekrana onu ısıracaktıymış gibi bakıyor. "Prensin değerli kargolarıyla ilgili ekibi arıyor. Yemin ederim, bir daha böyle bir şey yaparlarsa-"

Bu benim ayrılmam için bir işaretti ve ayrılıyorum, üst katta Mark'a katılmadan önce Sedge'i bulmaya gidiyorum. Sedge'i Mark'ın alt katındaki ofisinde, üzerinde kuşlar olan bir hırkanın altına giydiği pantolon ve düğmeli gömlekle buluyorum. İçeri girdiğimde renksiz, ancak gri olan gözleri bana doğru kayıyor. "Merhaba," diyor o yumuşak, temkinli ses tonuyla. Bu kattaki çalışanların çoğunun buradaki üyelerle aynı sapkın kategorilere girdiğini öğrendim. Dinah ve Andrea Dommes, Sedge ise itaatkâr. Bayan Lim bir switch, bunu sadece ne zaman tasma taktığına ve ne zaman anahtar taktığına *bakarak* ölçebiliyorum - ve misafirlerle ilgilenirken *etrafta dolaşp* enerjisini *keşfetmesindeki farklılıklarla*.

"Merhaba," diye kibarca selamlıyorum. "Gelecek ay İrlanda'ya yapacağımız gezi hakkında daha fazla bilginiz var mı? Goran, Mark'ın bir yat almak istediğini söyledi?"

Saz'ın dolgun ağzı aşağı dönüyor. Somurttuğu zaman çok güzel oluyor. "Ben de en az senin kadar biliyorum. Bırakın seyahatin amacını ya da orada herhangi bir toplantı yapıp yapmayacağını, bana doğru düzgün bir tarih bile vermiyor. Tek bildiğim oraya uçmayı ve geri dönmeyi planladığı, ama bana tarihleri vermediği için uçuş rezervasyonu bile yapamıyorum."

Eğer Sedge Mark'tan cevap almakta zorlanıyorsa, ben kesinlikle başarısız olacağım. Öğrendiğime göre Mark'ın en büyük zevki

Sıradan sorulara gereksiz yere şifreli yanıtlar vermek ya da daha kötüsü, soruları bana geri çevirmek.

Ama yine de denemek zorundayım; sıfır önlemle uluslararası bir seyahate çıkmasına izin veremem.

"Teşekkür ederim," diyorum Sedge'e ve gitmek için hazırlanıyorum. Sedge elini kaldırıyor ve "Tristan?" diyor.

Duruyorum. "Evet?"

Çene hizasındaki bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Birkaç gün içinde Cornwall'a gidiyorsun."

Başımı sallıyorum. Yolculuk ben gelmeden önce planlanmıştı ve Mark'ın sahibi olduğu bir mülkte kalıyoruz, bu yüzden oradaki pasif güvenlik zaten çok sağlam. Toplantı yok, gezi yok. Daha iyisini bilmesem Cornwall'daki günlere tatil derdim ama daha iyisini biliyorum.

Mark Trevena tatil yapacak birine benzemiyor.

"Burada sadece bir buçuk yıldır bulunuyorum ama onunla hiç seyahat etmedim. Yani bunu Strassburg'dan ikinci el olarak duydum. Ama Mark her yıl aynı zamanda bu seyahate çıkar ve Strassburg bir keresinde bana Mark'ın yalnız kalmayı sevdiğini söylemişti. Hatta genellikle Strassburg'u yakınlardaki bir handa kalması için gönderirmiş." Sedge garip görünüyor, sanki Mark'ın sadakatine bir şekilde ihanet ettiğini düşünüyor. "Sadece gafil avlanmanı istemedim."

"Teşekkür ederim," diyorum, bu uyarıdan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim. Önlem olarak acıtıyor, çünkü Strassburg'u bile yanında istemediyse - becerdiği, hükmettiği Strassburg'u - o zaman beni de orada isteyeceğini hayal edemiyorum.

Ve umursamamalıyım. Umursamamalıyım.

Belki yarın bambaşka bir insan olarak uyanırım, takıntısız olurum ve bunu hiç umursamam.

MARK LONDRA'YA UÇARKEN ÇOK AZ ŞEY SÖYLEDİ VE SONRA

Newquay'e ikinci uçuş. Havaalanında kiralık arabayı teslim aldığımızda, Mark omuz çantasından küçük bir cihaz çıkardı ve manyetik olarak arabanın altına taktı.

Ona bakıyorum ve sonra ona bakıyorum.

"Sedge, Strassburg ve bekçi dışında kimse buranın nerede olduğunu bilmiyor. Ve şimdi de sen," diyor Mark. Sesi bastırılmış. "Bu şekilde kalmasını tercih ederim."

"Arabanın konumunu engelliyor mu?" İçeri girerek soruyorum. Sıradan bir araba, birkaç yıllık küçük gri bir sedan, Mark'ın bir yere gittiğini düşündüğümde hala hayal ettiğim şık spor araba değil.

Aslında bu daha mantıklı, tıpkı birkaç hafta önce Camry'de olduğu gibi; akılda kalıcı, görünür ve ilginç bir arabayla ortalıkta dolaşan korkunç bir CIA operatörü olurdu.

"Onun gibi bir şey," diyor Mark ve sonra yüz ifadesi neredeyse komplocu bir hal alarak ekliyor: "Melody benim için aldı. Kimseye söyleme."

Sahilden uzaklaşıp Cornwall'ın kalbine doğru ilerlerken tesise gidişimiz bir saatten fazla sürüyor. Arabayı Mark kullanıyor, iri elleri direksiyonda ve vites kolunda, sıradan sedan onun yetenekli ve ince dokunuşuyla hayat buluyor.

Sanırım bir arabayı kıskanıyorum.

Vadilerden, bozkırlardan ve ara sıra köylerden geçiyoruz, ağaçlar dar yolun kenarını sarmaya başlayana kadar, daha kalın ve daha kalın, diğerlerinden daha derin bir vadiye dalıncaya kadar, yarımadanın geri kalanı tam, baş döndürücü çiçek açarken burada hala bahar yeni başlamış gibi hissettirecek kadar derin.

Yol, her birinin tepesinde kükreyen bir aslan bulunan, yıpranmış ve liken lekeleriyle benek benek olmuş iki tuğla direğin arasından geçerken daha da daralıyor. Ağaçlar artık yolun üzerinde buluşacak kadar sıklaşmış, koyu renkli dallar ve yeni yapraklardan oluşan bir yumak halinde birleşiyorlar. Sonra yol kıvrılıyor ve ağaçlar aniden kırılarak iki katlı, iki bacalı ve çok sayıda ısıltılı penceresi olan taş bir evi ortaya çıkarıyor. Bir ucunda bir kış bahçesi, uzayıp giden bir bahçe ve her şeyden daha eski görünen küçük bir şapel var.

Tam çiçek açmış manolya ağaçları bahçeyi süslüyor, esen rüzgâr beyaz ve pembe yaprakları çimenlere savuruyor. Tombul, beyaz çiçekli gardenya çalıları ön pencerelerin altına yayılmış ve endişeli kuşlar onlarla şapelin yanındaki dar mezarlık arasında kanat çırpıyor. Mark arabayı siyah lake kapının önünde durdururken "Morois Evi," diye anons ediyor.

İki gün boyunca bana söylediği son şey bu.

SEGE HANGİ HIRKA SIHRINI KULLANIYORSA, MOROIS'I

İçeri girdiğimizde ev bizim için hazırды. Her oda temiz kokuyor ve tozdan arınmış, mutfak bir müfrezeyi bir ay boyunca besleyecek kadar yiyeceklerle dolu ve ince ama yeterli güvenlik kamerası ağını barındıran küçük dolabı bulduğumda her şey mükemmel çalışır durumda.

Mark çantalarını bırakma zahmetine bile girmiyor. Mutfaktaki uzun büfe masasından açılmamış bir viski şişesi aşırıyor ve ardından eşyalarını da yanına alarak kütüphane olduğunu tahmin ettiğim kitaplarla kaplı odaya doğru yürüyor.

Ben onu takip edemedim kapıyı kapattı.

En azından bunun benim yaptığım bir şey olmadığını bilmenin şüpheli rahatlığına sahibim, ama yine de o ilk gece, akşam yemeği için tek başıma sandviç yapmak, kütüphanenin kapısını çalmamın cevapsız kalması garip.

Ertesi gün uyandığımda kütüphanenin kapısının hâlâ kapalı olduğunu görüyorum ve gerçekten korumalık yapacak bir şeyim olmadığı için evin etrafındaki ağaçlık alanı keşfetmeye ve araziyi tanımaya karar veriyorum.

Vadinin kenarlarına kadar uzanan patikaları takip ediyorum ve başka hiçbir ev ya da bina göremediğimi fark ediyorum. Sadece yol var, dallardan oluşan kafesin altında zar zor görülebiliyor ve çok uzaklarda, ufukta yasaklayıcı bozkırın kahverengi lekesini görebiliyorum. Vadinin üst kısımlarında, ağaçların arasında mavi çan çiçekleri yükselmeye başlıyor ve şapelin arkasındaki mezarlığın kenarlarında da büyüyorlar, manolya yaprakları uzun yapraklarının düğümlerine takılıyor.

Mezar taşları okunamayacak kadar yıpranmış ve yosun tutmuş ama şapelin kilitli olmayan ahşap kapısının içinde küçük bir plaket görüyorum: *Albert Trevena'nın anısına, 1916'da Somme'de düştü.*

Yani burası bir aile mülkü, bir tür atadan kalma Trevena evi. Duvardaki diğer levhaları okuyorum -diğer Trevena'lar, araya karışmış bir avuç Tyack ve Teague ile birlikte- ve sonra sunağın ve yazı tipinin -dini eşyalar ve sudan arındırılmış olsa da- tozsuz ve pırıl pırıl olduğunu fark ediyorum.

Evin içine döndüğümde kütüphanenin kapısının hâlâ kapalı olduğunu görüyorum ve böylece yatak odamın ve mutfağın ötesindeki alanı keşfetmeye başlıyorum.

Nesilden nesile aktarılan bir evde daha fazla dağınıklık ve antika olmasını bekliyordum ama burası rahat olmasına rağmen bir kiralık ev kadar kişilsiz ve sade. İki misafir odası daha buluyorum, sonra da kütüphanede viski şişesine sarılmadığı zamanlarda Mark'a ait olduğunu tahmin ettiğim daha büyük bir oda. Koyu renk bir örtü yatağı kaplıyor, sadece bir yastık var. İçinde hiç yatılmamış. Yatağın koyu renkli ahşap direklerine gizlice yerleştirilmiş halkaları fark ediyorum.

Kesinlikle onun odası o zaman.

Burnumu sokmamam gerektiğini biliyorum, bu kibarca değil, *içerideki* bölgeyi keşfetmek hiç de benim işim değil, ama kanımda bir yanma var sanki. Onu tanımak için. Onun dokunduğu şeylere dokunmak.

Kendimi durduramadan şifonyerin yanına gidip çekmecelere göz atıyorum. En alttaki hariç hepsi boş, içinde düzgünce katlanmış bir kazak ve yanında kurumuş bir gül var. Gül, altında kiremit rengi bir toz tabakası bırakacak kadar eski ve kırılgan. Kazak şeffaf bir poşete konmuş, kışlık eşyaları hava koşullarından korumak için koyduğunuz türden bir poşet. Haşereler.

Ya da kalıcı bir kokuyu korumak için.

İzinsiz giriyorum. Kalçalarından sarktığını hayal edebileceğim pijama pantolonları ya da bileklerime dolandığını hayal edebileceğim ip ruloları görmeyi bekliyordum. Bu her neyse değil.

Çekmeceyi dikkatlice kapatıyorum ve tam çıkmak üzereyken komodinin de bir çekmecesini olduğunu görüyorum. Utançtan yapış yapış ama duramayacak kadar meraklı, açıyorum.

Kink'in tehlikeli kralından, yatağının yanında her türlü sapkınlığı beklerdim: kayganlaştırıcı, oyuncaklar, toplu prezervatifler. Ama sadece televizyonun kumandası ve yüz üstü yatırılmış bir resim çerçevesi.

Elime aldığımda açık kahverengi saçlı, mavi gözlü ve kalpleri titreten muhteşem bir gülümsemeye sahip yakışıklı bir adam görüyorum. Kameradan uzağa bakıyor, kalın kaşları bir muziplik ifadesiyle aşağıya inmiş, bileğinde dev bir gümüş saat var.

Bir an inceledim. Kısmen odak dışı ama Mark'ın her gün taktığı kol saatinin aynısı olduğundan neredeyse eminim.

Resmin üzerinde tarih yok ama kıyafetlerine bakılırsa bu resim on yıldan daha eski. Gülümseyen gözlerinin etrafındaki ince çizgilerden, fotoğraf çekildiğinde otuzlu yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum. Mark'ın yaşına yakın.

Yalnız kazak ve gül ile Mark'ın kütüphanedeki tek kişilik viski festivalini bir araya getirdim. Bu adam Mark için biriydi.

ve o artık buralarda değil. Ya Mark'ı
terk etti ya da öldü.

OceanofPDF.com

on beş

ERTESİ SABAH ÇOK ERKEN UYANDIM VE TAVANA BAKTIM,
Seçeneklerimi katalogluyorum.

Ya burada, eski güller ve yeni viskilerden oluşan bu garip anıt mezarda kalırım ya da giderim ve Mark'ın düzgün bir şekilde acı çekmesine izin veririm. Evin ve arazinin her yerinde yas tutsun ve istediği zaman başka biriyle karşılaşma endişesi olmadan sarhoş bir şekilde mutfağa girsin.

Babamın çiftlik evine günlerce dadanmış biri olarak bunu anlayabiliyorum. Bazı şeyler o kadar sefil, o kadar özeldir ki, *tanıklık* edilmeleri bile ek bir ıstırap gibi hissettirir.

Ayrıca buraya geldiğimizden beri, kütüphane kapısından beceriksizce yapılmış sandviçler vermeye çalışmama rağmen bir şey yememiş olmasından endişeleniyorum.

Duş alıp giyiniyorum ve dışarı çıktığımda kütüphanenin kapılarından birinin açık olduğunu ve arkasındaki loş alanın boş olduğunu görüyorum. Sanırım evin başka bir yerinde, Mark'ın yatak odasının bulunduğu uzak koridorda bir duş sesi duyuyorum. Bu beni cesaretlendiriyor. Eğer kütüphaneden ayrılabilirse, o zaman belki benimle ayrılmamın daha iyi olup olmayacağı hakkında bir konuşma yapabilir.

Yarım saat kadar bekliyorum, gözlemevinde bir fincan kahve içiyorum ve camda yavaşça çiseleyen yağmuru izliyorum, ona giyinmesi için bolca zaman vermeye çalışıyorum.

Huzursuzum, rahatsızım. Neye göre bilmiyorum. Çekmecesinde kendisiyle aynı kol saatini takan bir adamın fotoğrafının olması mı? Gerçekten gitmemi isteyebileceğinden mi?

Hepsi çok saçma ama yine de elimde değil. Onun yanında olmak istiyorum. Düşünürken çenesindeki o küçük seğirmeleri izlemek istiyorum; belli belirsiz bir eğlenceyle bana kaşlarını çatmasını istiyorum. Kendini kontrol etmeyi unuttuğunda o mavi gözlerin parlamasını izlemek istiyorum.

Ama bu bana bağlı değil. Belki de bu ona ne kadar itaatkar olabileceğimi göstermek için bir fırsattır. Ne kadar itaatkar. Bana söylendiğinde gideceğimi.

Mutfağa dönüp iki fincan kahve, iki bardak su koyuyorum ve bir kâseye çilek ve kesilmiş muz dolduruyorum. Bir tepsi dolduruyorum ve bir kez daha kapalı olan kütüphane kapısına gidiyorum.

Kapıyı çaldım. "Efendim?" Ve sonra anlamsızca ekliyorum, "Ben Tristan."

Cevap yok. Bir an tereddüt ettim, endişelenmekle mahremiyetini ihlal etmek arasında kaldım ve sonra son sekiz yıldır iyi yaptığım şeyi yaptım ve içgüdülerimi takip ettim. Kapıyı açtım.

Kütüphane büyük değil, filmlerden fırlamış gibi de değil ama yine de dikkat çekici bir yanı var. Odanın bir tarafında yanmayan bir şömine esniyor; uzak uçta, odanın tek ışığını içeri alan büyük bir cumba var, bu da ormanlık vadinin bu kadar derininde, bir manolya ağacının yapraklı gölgesinden süzülen alçak, yeşil bir parıltı. Kitaplar sağlam raflarda yerden tavana kadar istiflenmiş, eski ciltli kitaplarla deri ve kumaş ciltli kitapların bir karışımı. Pencerenin önünde antika bir masa duruyor. Mark masanın arkasında, üzerinde sadece yumuşak bir şezlong pantolonu var, saçları duştan çıktığı için koyu renk ve nemli. Elleri deri masanın üzerinde yüzeye çıkar ve başı omuzlarının arasına düşer. "Efendim, ben-"

Kafasını kaldırmıyor. Tepsiyi yere bırakıyorum, küçük bir nefes alıyorum ve öne doğru bir adım atıyorum. Şu anda ona yaklaşmak bir savaştan pek de farklı değil.

Hafif adım atın, hafif nefes alın. Her şeye hazır olun.

"Biraz kahvaltı getirdim," diyorum. "Ve gidip gitmeyeceğimi sormak istedim" -soru boğazımı yakıyor ama ben onu dışarı itiyorum- "gidip gitmemem gerektiğini. Bir köye ya da başka bir yere. Sedge yalnız kalmak isteyebileceğini söyledi."

Masadan kalkmıyor ya da başını kaldırıp bakmıyor ama göğüs kafesinin kas katmanlı yanlarının düzensiz bir nefes verişle genişlediğini görüyorum.

Tekrar öne çıkıyorum. "Ama kalmamın sakıncası yok," diye ekliyorum çaresizce. "Eğer burada seninle birlikte birini istiyorsan."

Omuzları bir sonraki nefesiyle birlikte hareket ediyor ve o kadar katı, o kadar gerginler ki, tepeden tırnağa tüm vücudunu saran bir gerginlik var. Kendini zor tutuyor gibi görünüyor.

"İstiyorsan git," diye mırıldanıyor sonunda. Sesi sert ve boğuk. Viski mi yoksa sefalet mi, bilemiyorum.

"Ne istiyorsunuz efendim?" Soruyorum ve sonunda bana bakıyor.

Bakışlarının vahşiliği karşısında neredeyse bir adım geri atacaktım. Gözleri duygularla kavrulmuş, odanın loş ışığında neredeyse simsiyah. Bana baktıkça yanakları daha da kararıyor.

Kızarıyor. Hiç hoş görünmüyor. Tehlikeli görünüyor.

"Gitmelisin Tristan," diyor. Sesi alçak ve hiç de soğuk değil.

Onu hiç böyle görmemiştim, kızarmış ve hırslı. Sarhoş edici.

Kelimenin tam anlamıyla. Kendimi dengersiz hissediyorum. Buzzed.

"Gitmek istemiyorum," diyorum. Bu çok fazla şeyin itirafı belki ama durduramıyorum. "Kalmak istiyorum."

Masaya yavaşça yaklaşıyorum ve o keskin, yakıcı gözleriyle hareketlerimi izliyor. Dışarıya doğru hareket etmese de, vücudundaki dalgalanan gerilim farkındalığını ve kendini tuttuğunu gösteriyor.

"Bırak yardım edeyim," diye fısıldadım.

"Yapamazsın." Sesi düz, ölü, ama bakışları hâlâ göz yaşartıcı. Gözlerinin altında lekeler var ve yanaklarında kirli sakal var ve uyumamış, yemek yememiş ya da kendini kesmekten başka bir şey yapmamış bir adam gibi görünüyor

Son iki günün anılarıyla. "Yapamazsın," diye tekrarlıyor ve gözlerini kaçırıyor.

İki ay önce haklı olduğunu düşünürdüm. Şimdiye kadar denediği her şeyde iyi olan biri olarak, sadece emirlere uyduğumda iyiyim. *Bu notayı söyle. Bu topu at. Bu silahı ateşle.*

Bu adamı takip edin ve cam krallığının etrafında süzülürken kimsenin ona zarar vermeye çalışmadığından emin olun.

Talimatlar olmadığında, kayboluyorum. Belki babamın bir asker olmasından, belki de ordunun işini çok iyi yapmasından, ama her ne olursa olsun, bazen insanları harekete geçiren şeyi kaçıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki sadece işaret edildiği yöne doğru yürüyebilen kurmalı bir oyuncakmışım gibi. Carpathia'da bile seçim üstüne seçim, benim çağrım üstüne benim çağrım varken, genel görev açıktı. Sivilleri ve yetkilileri korumak. İsyancıları durdurun. Adamlarınızın ölmesini engelleyin.

Belki de bu yüzden şu anda ne yapacağımı biliyorum, bu yüzden masanın kenarından Mark'ın yanına doğru yürüyorum.

Değişmiş olsa bile görev hala nettir.

Koruması olarak başladı ve şimdi sadece hizmet ediyor.

Mark ellerini masadan çekmiyor, ama başı dönüyor ve benim bir dizimin üzerine çöküşümü izliyor. . . ve sonra diğerine. Ahşap zeminin üzerine serilmiş halı, içine gömülebileceğim kadar kalın. Dizlerim ayaklarına yakın ve yüzümü ona doğru kaldırmadan önce çıplak ayaklarının büyük ve güçlü kemikli olduğunu, üst kısımlarının hafifçe kıllarla tozlanmış olduğunu görüyorum.

Şimdi düzgünce dönüyor, kalkık yüzüme bakıyor ve sonra uzun parmakları çenemi kavıyor, incelemesi için beni sabit tutuyor.

Bakışlarının safir yakıcılığı omurgamdan aşağıya doğru kayan bir tehlike heyecanı gönderiyor ve oh kahretsin, ne yapıyorum ben?

Ya beni yine reddederse? Onu ne kadar çok istediğimi dayanılmaz bir şekilde açıkladıktan sonra beni gönderirse? *Bunu* onun için denemek ister misin?

Beni kırabilirdi. Ve kırbaçlarla, kelepçelerle ya da Lyonesse'deki odalarda ne varsa onunla değil, tek bir kelimeyle. Başını çevirerek.

Kırılırdım.

Ama başını çevirmiyor. Bana hayır demiyor. Bunun yerine çenemdeki parmakları kayıyor ve başparmağının alt dudağımın üzerinde yavaşça gezindiğini hissediyorum. Ağzım ben söylemeden açılıyor ve göz bebeklerinin daha da karardığını görüyorum.

"Bu kolay olmayacak." Ve boştaki eliyle pantolonunu aşağı çekip sikini çıkarmadan önce söylediği tek şey bu.

Bakmak zorundayım, bakmadan edemem. Çoğunlukla sertleşmiş, eti kanla dolmaya devam ederken sarsılıyor ve ışık üzerindeki altın rengi saç çizgisine vuruyor.

Ağzım sulandı.

"Kolay olanı istemiyorum," diye fısıldıyorum ve sonra şimdiye kadar söylediğim en dürüst şeyi söylüyorum: "Seni istiyorum."

Mark çenesini yuvarlıyor. Bir eliyle çenemi tutuyor, diğer eliyle de ereksiyonunu.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz," diyor.

Sonra penisinin başını açık ağzıma soktu.

Sıcak ve pürüzsüz ve onun tadı, sabun izi taşıyan yeni temizlenmiş bir tenin tadı gibi. Bunu daha önce hiç yapmadım ve bu işte iyi olamayacağıma, Mark'ın alay edip geri çekileceğine dair sessiz bir korku var, ama içimde korkudan daha büyük bir şey var - memnun etmeye hevesli ve aynı zamanda memnun etmeye hevesli olmanın yeterli olduğundan emin olan bir şey.

Yalamayı deniyorum, dilimi gergin tepenin etrafına doluyorum.

Dudakları ayrılıyor. "Çok güzel," diyor karanlık bir sesle, sanki bu kötü bir şeymiş gibi, sanki en kötü şeymiş gibi.

"Çok güzel, Tristan."

Kendi ereksiyonum sesindeki tehlike karşısında tekmeleniyor, altımda hiçbir şey olmadan giydiğim atletik şortun malzemesini zorluyor. Onun için güzel olmak istiyorum; her zaman bu sesle konuşmasını istiyorum, sanki beni dehşete düşürmesi gereken planları varmış gibi.

Son iki aydır içimde her ne değişiyorsa artık değişti. Onun olmam gerek. Dizlerimin üzerinde, sırtüstü, aşağılanmış, yaralanmış, kullanılmış. O ne olmamı istiyorsa, ben de onu istiyorum.

Sadece ağzımın içindeki varlığından, sadece sesinden bile çok sertleştim ve sonra çenemdeki elini sıkıyor. "O tatlı ağzını açık tut," diyor ve daha derine kayıyor.

Porno gibi değil, hiç değil, çünkü porno bana bu kadar ıslak, bu kadar gergin olacağını, beni boğacak kadar derine indiğinde garip bir gurur dalgası hissedeceğimi söylememişti. Bunu gittikçe daha fazla yapıyor, çekip çıkarıyor ve sonra boğazımın arkasına doğru kayıyor. Eli hala çenemde, beni açık tutuyor ve sonra serbest eli gelip yanağımdaki bir şeyi fırçalıyor.

Tek bir gözyaşı.

Bu tamamen fizyolojik, boğazımın sürekli işgal edilmesinden kaynaklanıyor, ama bununla ilgili bir şey de iyi hissettiriyor, gerçekten ağlamak gibi, özgürleştirici ve temizleyici. Askerler ağlamamalı, ama muhtemelen çoğu zaman doğru ve gerekli hissettirdiği için buna pek engel olamadım - görünmez bir acının gerçek olduğunun teyidi; dokunulabilecek ve tadılabilecek kadar gerçek.

Ve bu durum hoşuma gidiyor, ağlama noktasına kadar kullanılıyorum. Geri çekildiğinde nefeslerimi içime çekiyorum ve tekrar içeri girdiğinde onu yutmaya çalışıyorum ve bana kolay davranmazken, onun da bir şeyler sakladığını fark ediyorum.

Sızan gözyaşlarımın arasından bakışlarıyla tekrar buluştuğumda, kendini tutmasının acımdan, endişelenmekten ya da şefkatli veya çekingen bir tavırdan kaynaklanmadığını görüyorum. Her tepkimi incelemek için zaman ayırıyor; kısıtlamasını beni izlemek için kullanıyor.

yeni bir ifadeyle bana bakıyor. Sanki bunun benim ilk seferim olduğunu biliyor ve bundan zevk alıyor.

Seni bir oyuncak gibi kullanacağım. Bir şey gibi. Seni ağlatacağım ve bundan hoşlanacaksın.

"Yut şunu," diyor ve ağzımın içinde nabızı atmadan önce aldığım tek uyarı bu oluyor. O kadar derin ki tadını zar zor alıyorum ama hissediyorum, sıcak ve yoğun ve yutmaya başladığımda, onu içtiğimi hissetmek için elini boğazıma doğru kaydırıyor.

Yüzünün her yerinde zafer okunuyor. Eli boğazımdayken ve ağzımın onu birkaç dakika içinde oraya götürecek kadar iyi olduğunu bilirken bu ifade, şu anda bir şehvet ıstırabı içinde olduğum anlamına geliyor. Aletim şortumun ipeksi kumaşında yanıyor ve kalbim bir balyoz gibi kaburgalarımın çarpıyor.

İşi bitene kadar beni sabit tutuyor ve ben gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken ona bakıyorum. Çekerken ağzıma ne kadar *girmedişinin* farkına varıyorum; sonuna kadar girmek isterse Tanrı yardımcım olsun. Ama bu endişe şehvetle, itaatkâr bir oyuncak bile olsa onun için bir şey olma ihtiyacıyla da karışıyor.

Bana bakıyor, avuç içi boş boş boğazıma masaj yapıyor. Hâlâ sert, göğsü kontrollü salınımlarla hareket ediyor ve yüzü hâlâ muzaffer.

"Biliyordum," diyor.

"Neyi biliyordunuz, efendim?" Elini nefes boruma dayadığında sesim daha alçak, daha kalın çıkıyor.

"Ait olduğun yerin burası olduğunu."

Ait olduğum yere. Ayaklarının dibinde, ağzım açık ve kalbim onun ellerinde.

"Evet efendim," diye fısıldıyorum ve elimde olmadan ona dokunmak istiyorum. Karnının gergin, bronz tenine ve dövmesinin düzgün siyah mürekkebine dokunmak. Avucumu göğsüne bastırıp kalbinin benimki kadar sert atıp atmadığını görmek istiyorum.

Ama uzandığımda elimi yakalıyor. "Dokunmak kazanılır," diyor. "Bir ödül. Ve henüz oyunumuz bitmedi."

Beni şaşırtan ve hastalıklı bir şekilde heyecanlandıran bir güçle kollarımı kavlıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Gömleğim yırtıldığında ve masanın üzerine hızla eğildiğimde zar zor ayağa kalkıyorum. Şortum ayak bileklerime kadar yırtılmıştı ve içgüdüsel olarak, ani çıplaklığa karşı düşünmeden verdiğim bir tepkiyle ayağa kalktım. Eli hemen boynumda, beni tekrar aşağı bastırıyor. Çıplak ayağıyla ayak bileklerimi ayırıyor; şortumu da bir kenara fırlatıyor.

"Durmak istiyorsan bana söyle" diyor. "Ama bunu istiyorsan, aşağıda kal."

"Bunu istiyorum," diye fısıldıyorum. Ellerimi başımın iki yanına bastırıyorum, durmayı, gitmeyi planlamadığımı kanıtlıyorum. "Ama ben hiç-"

Utanç verici. Ben utanıyorum.

Mark yine de hiç utanmıyor. Elleri kışımın kıvrımına inerken ve yavaşça ayırırken dokunuşunda kaba bir heves var. Serin hava, giriş yerimin incelikle kıvrılmış derisini öpüyor.

"Buraya daha önce gelen oldu mu?" "Hayır. Ben-"

Arkamda çömeliyor ve bir eli hassas açıklığı okşamak için hareket ediyor.

Ürperiyorum. Bu kadar küçük bir yer ve yine de kısa bir okşama her yerimi yakıyor.

"Hiç mi?" diye soruyor. Ses tonunda ne olduğunu anlayamıyorum. "Bakire misin?"

"Evet," diyorum, yüzümün masanın üstündeki deri paspasa bastırılmış olmasından o kadar memnunum ki. Bu kadar utanmamalıydım, önemli olmamalıydı. Yirmili yaşlarındaki pek çok insan öyle; pek çok insan öyle olmak istiyor.

Sadece hiç olmak istemedim.

Parmakları tekrar ağzımın kenarında geziniyor, keşfediyor. "Çok güzel bir delik," diyor Mark alçak bir sesle. "Tamamen sıkı ve güzel, sadece hazır

ve olmayı bekliyor

açıldı. Bir çiçek."

Bastırıyor, oradaki direnci test ediyor ve masanın kenarına sıkışmış ve sert bir şekilde aşağı sarkan aletim sefil bir şekilde dalgalanıyor. Düşünmeden uzanıyorum -dokunmak zorundayım, rahatlamak zorundayım- ta ki keskin bir *şaplak* beni homurdanmaya itene kadar.

Bileğime acı saplanıyor ve başımın yanına sıkıca geri koyuyorum. "Bu da hak edilmeli."

Deriye karşı biraz nefes alıyorum, acı şimdi kolumdan göğsüme doğru yayılan pırıl pırıl bir sıcaklık. Her şey pırıl pırıl. Eğer beni kesip açsaydın, kanım da pırıl pırıl olurdu.

Mark üzerime eğiliyor, sert aleti kıcıma değiyor, pantolonunun ketenleri kalçalarımın arkasına sürtünüyor. Çıplak göğsü sıcak ve sert bir şekilde sırtıma dayanıyor ve masanın üzerine bastırılmış olma hissi hayal edebileceğimden çok daha iyi.

Birinin ağırlığını üzerimde hissetmek -savaşmak- şu an o kadar harika ki. Sanırım bu iş bittiğinde bunun hayalini kuracağım.

"Bu insanı vahşileştirmeye yeter, Tristan," diyor kulağıma. "Eğilmiş ve açıkta. Ne istersem yapmama izin veriyorsun."

"Ne isterseniz efendim," diye yankılanıyorum nefes nefese, artık şehvetten aklım başımda değil. İstiyorum, istiyorum, şu anda istediğim her şeyi sayamıyorum bile.

O içimde. Üstümde. Patlayana ve tüm o ağır uzuvlar nihayet, nihayet gevşeyene kadar beni kullanıyor. "Seni iyi hissettirmek istiyorum."

"Çok tatlısın," diyor ve sonra dişleri omzuma batıyor. Altında sarsılıyorum, acının şoku midemde çalkalanan tahrikle karışıyor. Ağırlığı benden ayrılıyor, bir eli beni istediği yerde tutmak için kürek kemiklerimin arasına bastırıyor ve sonra kalçamın yanındaki çekmecenin açıldığını duyuyorum. Bir arama, hışırtı sesi geliyor -bir şey arıyor ama ne aradığını kendisinin bile bildiğini sanmıyorum- ve sonra memnun bir homurtu duyuyorum. Ne olduğunu merak edecek zamanım bile olmadan

keskin, düz bir ses geliyor ve kırımın yan tarafında bir ateş şeridi yanıyor.

"Bir cetvel," diyor Mark. Neredeyse neşeyle. "Eski bir tane, muhtemelen burası büyükbabamın ofisi olduğu zamanlardan kalma. O zamanlar daha kalın yapıyorlardı." Onunla bana tekrar vuruyor ve ben sarsılıyorum.

"Acıyor mu?" diye soruyor.

"Evet," diyorum masanın üzerindeki deri mindere. "Ama durma. Ben istiyorum

o."

Ve istiyorum, gerçekten istiyorum. Acıtıyor, ama bu turlarla gelen bir acı ya da

şınay çekerek, uzun tatbikatlar yaparak ya da geceleri soğukta yerde uyuyarak geçirerek. Bir şekilde *doğru* hissettiriyor, sanki bir şey içilmiş gibi-ama ülkem için, asker arkadaşlarım için, iyilik, cesaret ve sadakat için değil, onun için.

Mark için.

Cetvel tekrar ve tekrar geliyor, şeytani ve sıcak, ve Mark düzeliyor ve geri adım atıyor, böylece kırımın her yerine vurabiliyor, dişlerimin arasından hava emene kadar, başım masanın üzerinde yuvarlanana kadar. Ve sonra sanki hastalıklı bir merdiven inşa ediyormuş gibi, dizimden kırımın alt kıvrımına kadar şeritleri üst üste koyuyor.

Sonuncusu o kadar acıtıyor ki dizlerim bükülüyor ve yaralı bir nefes çekiyorum.

"Mmm," diyor. "Ne kadar güzel bir yer, değil mi? Biraz daha fazla çabaya ihtiyaç duyan güçlü denizaltılar için çok iyi." Beni tekrar oraya vuruyor, diğer tarafa geçmeden önce düşük inlememi dinlemek için duraklıyor ve kırımın alt kısmı boyunca iki ekstra şerit katlamaya özen göstererek tekrar yapıyor.

Cetvel masanın üzerinde elime yakın bir yerde takırıyor ve Mark Yaptığı işi hayranlıkla izliyor, geniş avuçlarını her yerimde bıraktığı yaralara sürüyordu.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Çok tatlı."

Elinin kaydığını hissediyorum ve sonra ereksiyonumu bulup inlememe neden olan keskin bir sıkma yaptığında tekrar nefes alıyorum. Başparmağı başın üzerinde ustalıkla geziniyor ve kaygan prekumu her yere bulaştırırken vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor.

Şimdiye kadar bir cetvelle işlendikten sonra hala sert olabileceğime asla inanmazdım, ama işte buradayım, utanmadan dokunuşuna bastırmaya çalışıyorum, bacaklarımı genişletiyorum. Başından beri amacının bu olabileceğini çok geç fark ediyorum, çünkü iki parmağını yeni açılmış deliğimin üzerinde kendi uyarılmamla kayganlaştırıyor. Masanın üzerinde titriyorum, kalçalarım onu karşılamak için akılsızca geriye doğru sallanıyor ve o da beni parmaklarını içeriye hafifçe bastırarak ödüllendiriyor.

"Oh," diyorum, sanki beni şaşırtmış gibi. Duraksıyor.

"Kimildama," diye emrediyor ve odadan çıkıyor. Çıplak bacaklarını görüyorum, alçak ışık baldırlarının ve uyluklarının altın rengi tüyelerine vuruyor. Bir noktada pantolonunu çıkarmış olmalı. Pantolonun nereye gittiğini görmek için masadan kalkmamam, beni bıraktığı gibi kalmam gerektiğine dair garip bir his var içimde. Ona kendimi kanıtlamak istiyorum; emrettiğinde dinleyeceğimi kanıtlamak istiyorum.

Geri dönüyor, ayakları koridordaki taşlara, sonra da kütüphanedeki ahşap kalaslara ve kilimlere basıyor. Beni bıraktığı pozisyonda gördüğünde aldığı zevki neredeyse *hissedebiliyorum*. Omurgama hafif bir okşayışla birlikte "Aferin oğlum" dediğinde de bunu duyuyorum.

Bu iki kelimeyle ayak parmaklarım kıvrılıyor. *İyi çocuk*.

Kalçamın yanındaki masanın üzerine bir şey koyuyor, yırtılma sesi duyuyorum ve ardından sert etin üzerinde kaygan bir şeyin sesini duyuyorum. Bir prezervatif.

Bunun olacağını biliyordum ama yine de nefesim göğsümde sıkışıyor. Şimdi beni sikiyle becerecek. O kadar dar bir yere girecek ki tek bir parmak bile istila gibi geliyor.

Ağzı önce omzuma, sonra da enseme düşüyor.

"Keşke ne kadar inanılmaz göründüğünü görebilseydin," diye mırıldanıyor ve sonra bir şeye uzanıyor. Plastik bir tıkırtı -bir şişe- sıvı sesi. Kışımın sıkı deliğine soğuk ve kaygan bir şey sürülüyor ve ürperiyorum.

"Şşşt," diyor. "Bir dakika içinde ısınacak."

Ve sonra parmağı etrafımda dolaşüyor, yavaş ama tatlı değil, daha çok ilk yemeğin tadını çıkaran birinin dokunuşu gibi, tam bir yemeğin ileride olduğunu biliyor. Boş zamanlarında beni delip geçiyor; önce parmak ucu, sonra bir boğuma kadar, sonra bir başkası.

Terlemeye başlıyorum, tenim o kadar kızarmış ki yanıyormuşum gibi hissediyorum. Bacaklarımın arasında, aletimin şişmiş ve kaygan ucu boyunca her bir sonsuz küçük hava akımını hissediyorum.

"Bunu hiç kendine yaptın mı?" diye soruyor.

Bazen insanların eğlenmek için köpek kafeslerinde uyuduğu bir kulüp işletiyor. "Evet, efendim." dediğimde bu kadar utangaç ve garip hissetmemeliyim.

"Sadece parmaklar mı? Bir oyuncak belki?"

"Sadece parmaklar. Oyuncak almaya çok utanıyordum."

Bir kahkaha tufanı kopuyor; ılık hava boynumun omzumla birleştiği yerden geçiyor. "Biri sana internetten bahsedene kadar bekle."

Parmağı kalın, uzun ve *öylece* çeviriyor. İçimde beni vahşileştiren yere sürtünüyor.

"Hiç-" Şimdi onun altında kıvraniyorum ve eğer üstümde yatmasının cennet gibi olduğunu düşündüysem, onun altında *hareket etmenin* yanında hiçbir şey. Kıvranmak, kıpırdanmak ve her halükarda olduğum yerde sabitlenmek.

"Hiç kendime ait gerçek bir yerim olmadı," diye devam ediyorum ve bu neredeyse her şeyden daha utanç verici, ama sonra içeride başka bir okşama var ve *oh Tanrım, tam orada* olmayan herhangi bir duygu yok oluyor. "Bir şey sipariş etmekten ve birinin onu kendim için aldığını öğrenmesinden çekiniyordum."

"O zaman sadece parmakların," diyor Mark ve sonra çekip geri ittiğinde iki parmak var. Geriliyorum. Genişliyorum. Bu şimdiye kadar kendime yaptığımın en fazlası ve aç hiç böyle olmamıştı, hiç bu kadar derin ve ustaca olmamıştı. Eliyle beni yavaşça ama iyice sikmeye başladığında bir ses çıkarıyorum, her vuruşta prostatımı sıyrıyor, daha kolay ve daha kolay olana kadar beni azar azar açıyor.

Benden uzaklaştı ve omzumun üzerinden ona bakmaya çalıştım. Pek bir şey göremiyorum ama yüz ifadesinin memnun ve karanlık bir şekilde ağgözlü olduğunu görebiliyorum. Gözleri parmaklarının girip çıktığı yere sabitlenmiş durumda ve boştaki eli istismar edilmiş böğrümde aşağı yukarı kayıyor, vücudumun her yerine kıvılcımlar gönderiyor.

"Eskiden senin gibi bir itaatkârım olmasını hayal ederdim," diye mırıldanıyor. "Tıpkı senin gibi."

Kelimeler ateşin sıcaklığı gibi içime işliyor ve içimde yükselen zevkle bile bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum.

Bu kelimeler benim gibi aşık olmaya sadece bir nefes uzaklıkta olan biri için ne kadar tehlikeli.

"Seni hayal edeceğimi bilmiyordum," diye fısıldayarak itiraf ediyorum.

Arkamda duruyor ve bir duraklama oluyor. Konuşacak mı, gülecek mi, alay edecek mi diye merak ediyorum ama onun yerine ağzını omzuma indiriyor ve trapezius kasını dişlerinin arasına alıyor. Isırıyor ve acı nefesimi kesiyor.

Bir an oyalanıyor, dişleri şüphesiz beni işaretliyor, sanki söyleyemediği bir şeyi ısırık yerine koymaya çalışıyor.

Ve sonra ağzı kulağıma yaklaştı. "Tristan."

"Efendim?"

"Bu kısım da kolay olmayacak."

Boynumun arkasını tutuyor ve hiçbir uyarı olmadan masadan çekilip yere itiliyorum. Alışmak ya da yönümü bulmak için zamanım yok; yere bastırıldım, yanağım haliya değdi, sol dizim

girişimi ortaya çıkarmak için yukarı itti. Ereksiyonum altımda sıkışmış durumda ve halı pelüş olsa da, hiçbir halı çıplak etin tekrar tekrar sürtünmesi için yeterince yumuşak değildir. Ama yine de sürtünüyorum, kıvraniyorum, sürtünme için çaresizim. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyor ve sanırım şu anda boşalabilirim. Sadece aşağı itilmekten ve itilerek açılmaktan. Yalnızca onun üzerimdeki gölgesinden, yüzüme dikilmiş, iri ve güçlü sol elinin görüntüsünden.

Büyük, sıcak ve kaygan bir şey bana doğru bastırıyor ve ürperiyorum, gözlerimi kapatıp yere doğru nefes alıyorum. O kadar büyük ki. Benim ya da onun parmaklarından çok daha büyük, çok daha *fazla*. İzinsiz girişe karşı koruyan sıkı kası aştığında, alçak, zorlayıcı bir ses çıkarıyorum. Sanki beni ikiye bölüyor, tam ortadan ikiye ayırıyor.

Üstümde tıslıyor, hayvani bir ses ve aletim sadece onu duymak için acı verici bir şekilde kabarıyor. Bedenimin ona ne yaptığını duymak için. Tekrar duymak istiyorum; mümkün olan her sesi duymak istiyorum.

Bu kısım için açılmam gerektiğini, ona karşı koymam gerektiğini okuduğumu hatırlıyorum ve derin bir nefes alıp istilaya karşı itiyorum. İkimizin de homurdanmasına neden olan ani bir kaymayla eve kadar batıyor.

Bir an için, hepsi bu kadar. Rahatsızlık, gerginlik, dolgunluk, sıcaklık. Sikim halının üzerinde ağrıyan bir çubuk gibi, kızışmak ve boşalmak için çaresiz, nabzım boğazımda atıyor.

Güçlü eli yüzümün yanında, parmak uçları halıyı kazıyor. "Bu iyi," diye inliyor, deneysel bir hamle yapıyor. "Biliyordum olacağını biliyordum. Böyle olacağını *biliyordum*-"

Tekrar hareket ediyor, bu sefer kendini alçaltarak tamamen üstüme çıkıyor, göğsü ve karnı sırtıma değiyor, bacakları benimkilere dolanıyor. Bir kolu karnımın altından kayıyor, eli sahiplenici bir şekilde genişliyor ve sonra ön kolu başımın üzerinde kenetleniyor.

Başı aşağı iniyor ve dudaklarını çenemle kulağımın birleştiği yerde hissediyorum.

Hareket etmek, onu öpmek için dönmek istiyorum ama yapamıyorum. Ağırılığıyla, kalçalarıyla, kollarıyla etrafımda sıkışmış durumdayım ve bunun hissi, pahalı halının ihtiyacım olan aletimin üzerindeki hissi gibi: enfes bir işkence.

Biraz test ediyorum, hala hareket etmeye çalışıyorum ve sadece organını vücudumun derinliklerine sokmayı başarıyorum.

Yumuşak dudaklar yanağıma doğru kıvrılıyor. "Kaçmaya mı çalışıyorsun, Tristan?"

Hayır. Hayır, hiç de öyle değil. "Yapamayacağımdan emin olmak," diye fısıldıyorum ve parmakları karnımda sıkılaşıyor.

"Biliyordum," diyor, daha önceki sözlerinin bir yankısı ve bundan nefret etmeliyim

-İstediğimin bu olmasından nefret etmeliyim, bu kadar açık olmasından. Kendi ayaklarımın üzerinde durmak, gözlerimin içine bakılmasını ve usulca öpülmeyi istemediğimi bir başkasının görebilmesinden. Romantik, saygılı ya da şefkatli olmak istemediğimi.

Bunun yerine patronum arkamdan bana pompalarken yüzüstü haliya bastırılmak istediğimi.

Titriyorum, inliyorum, sikimi aynı haliya sürtmeye çalışıyorum, o da beni çiğ çiğ okşuyor. O kadar *doğru* hissettiriyor *ki*, kemiklerimin bu doğruluğun altında çatlayacağını düşünüyorum.

Her zaman burada olmam

gerekiyordu. Her zaman

burada olmam gerekiyordu.

Ağır uzuvları, sert gövdesi ve göğsü beni hareketsiz tutuyor; beni yıllardır kimseyi becermemiş gibi beceriyor. Bunun doğru olmadığını biliyorum - eldivenli itaatkârın amını kullanırken çıkardığı kaygan sesi hâlâ hatırlayabiliyorum - ama doğru hissettiriyor, çok doğru hissettiriyor. Nefesinin düzensiz yırtılışında, karnımdaki elinin sürekli esnemesinde, kavrayışında ve yayılışında. Omzumu, boynumu, omurgamın üst kısmını ağzına alıp durmasında.

Kalçalarının neredeyse çaresizce itişinde, karnının, uyluklarının ve baldırlarının kendini daha derine sokmak, daha sert vurmak için

zorlanışında.

Ve kalçalarının her bir pistonu bana yıldızlar gördürüyor; onun küt başı ve geniş şaftı, derinlerdeki hassas bezeye sürtünüyor.

vücudumu. Her itiş kendi kalçalarımı öne doğru sallıyor, beni haliyle becermeye zorluyor ve kasıklarımın içindeki düğüm o kadar sıkı ki nefes alamıyorum ve onun titreyen, homurdanan memnuniyeti benim de memnuniyetim ve ona zevk verdiğimin kanıtı, sikimin üzerindeki bir el kadar güçlü -daha fazlası- ve sonra onun altında vahşi bir şey oluyorum, çünkü bu çok fazla, çok fazla hissediyorum-

"Oh, çok güzel," diye mırıldanıyor ben kıvrılırken, hıçkırarak, orgazmın gelebileceğini bilmediğim bir yerden tırmalayarak geliyor. Büyükbabasının halısının üzerine sıcak ve yoğun bir şekilde fışkırıyorum ve kasılmalar karnımda ve uyluklarımda sıkılıyor ve sanırım çekirdeğimin derinliklerinde de, çünkü mırıldanması kaba, kesik kesik bir homurtuya dönüşüyor.

Her şey boyunca bana biniyor, sanki vücudumdaki spermleri ite kaka çıkarmaya çalışıyor ve belki de işe yarıyor çünkü doruk noktası beni sıkıyor, sahip olduğum her şeyi sağlıyor ve sonra halının içinde ağlıyorum, o kadar başım dönüyor ki zar zor görebiliyorum, altımda sıcak bir ejakülat kayganlığı var.

"Sen-" diyor ve ısırılmış bir yemin ediyor, bir kez daha dalıyor ve tüm ağırlığıyla kendini içimde tutuyor.

Başım dönerken bile, onun şiştiğini ve nabzının attığını, zevkinin doluluğunu prezervatifin içine bıraktığını hissediyorum. İçimdeki zonklaması nefesimi kesiyor, başım hâlâ çok dönüyor ve bunu sonsuza dek hissetmek istiyorum, tam olarak bu şeyi: üstümde, içimde sarsılıyor, nefesi boynumda bıraktığı acı ısırıkta ılık.

Mark orgazmının bir anını bile inkar etmiyor, sadece vücudumu birkaç kez daha okşamak için hareket ediyor, sanki beni son zerresine kadar kullandığından emin olmak istercesine ve sonunda serbest kalıp kalçalarıma binerken yenilenmiş bir özlemle ürperiyorum. Aletin ıslak uzunluğunun kırımın yarığına dayandığını hissediyorum; omzumun üzerinden bakmak için çaba sarf ettiğimde, hala mahkum olan şaftının tenimde durduğu yere bakıyor, göğsü kabarıyor, yanakları kızarıyor.

"Tanrım," diyor, sesi efordan kısılmış. "Ne kadar büyük bir ödül olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

O ayağa kalkıyor ve ben hareket etmem gerektiğini bildiğim ama enerjimi toplayamadığım için gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin veriyorum. Kalbimin göğüs kafesine vuran ağır darbesi olmasaydı, öldüğüme inanabilirdim.

Mark'ın adımlarını duymaktan çok seziyorum -yürüyüşü her zaman sessizdir, ama çıplak ayakla neredeyse sessizdir- ve sonra mutfakta akan suyun uzaktan gelen sesi geliyor. Bir hava esintisi hissettiğimde geri döndüğünü anlıyorum ve ardından giriş yerimin mahrem tenine sıcak bir bez bastırılıyor. Titriyorum ve hareket etmeye çalışıyorum ve sert bir el sırtıma iniyor.

"Henüz işim bitmedi," diyor Mark ve elini kalçalarımındaki ve kışımındaki yaraların üzerinde gezdiriyor, omzumdaki ısırtığı parmak uçlarıyla test ediyor. Her şey acıyor, ama herhangi bir yerde kırık bir deri olduğunu sanmıyorum; Mark, dokunuşunun çiçekli bir imzasından daha ciddi bir şeye neden olmadan hissi en üst düzeye çıkaran o gofret inceliğindeki çizgiyi bulmuş olmalı.

Bir an için onun hakkındaki söylentileri, Özel Faaliyetler operatörü Mark Trevena'nın hikayelerini hatırladım. İşkence onun sık sık yaptığı bir şeydi, bu konuda yetenekli olması gerekiyordu. Derimi kırmadan bana ne kadar sert vuracağını bilmesinin nedeni, bu bilginin CIA'deki önceki hayatında çok işe yaramış olması olabilir.

Bu düşünce tüylerimi diken diken etmeli ve sanırım ediyor da, ancak bu tüyler diğer her şey tarafından, beni sırtüstü yatırıp yüzümde halı yanığı olup olmadığını incelemesi tarafından yutuluyor. Aletimi dikkatlice silerek temizliyor, yüz ifadesindeki kalıcı zaferin yanı sıra toplantılarından tanıdığım yoğun odaklanma. Konuşmuyor.

Dengesiz bir şekilde kendime geliyorum, dünyevi kabuğunun içinde sürünen bir ruh gibi. "Sanırım halınızı kirlettim," diyorum sonunda.

Mark'ın kaşları sanki az önce Svalbard'daki Skittles'ın fiyatından bahsetmişim gibi boş bir şaşkınlıkla kalkıyor. "Halılar temizlenebilir," diyor yavaşça, sanki bir şeyleri kaçırdığını düşünüyormuş gibi.

Bez, aletimde kuruyan orgazmın küçük parçacıklarını temizlerken tıslıyorum. Aşağıya baktığımda deri parlak kırmızı ama yine de kırık değil.

Acıtacak kadar ham, yakında tekrar istismar edilecek kadar bütün.

"O zaman temizlemeliyim," diyorum. Sesim şaşkın. "Dağınıklık. Onu orada bırakmak istemiyorum-"

"Bu benim en sevdiğim leke olacak," diyor eğlenmiş bir sesle. Bezi en kötü sıçramaları temizlemek için kullanıyor ve sonra masanın yanındaki sandalyenin üzerine atıyor.

Mark ayağa kalktı ve bana baktı. Bir noktada hava değişti; ılık yağmur yerini kızgın bulutlara bıraktı. Artık tamamen gölge ve geriye kalan küçük ışık çenesini ve güçlü burnunu okşamakla, o mavi gözleri karanlık, parıldayan bir cıvaya dönüştürmekle meşgul.

Bu haliyle üstümde bir tanrıya, bir efsaneye benziyor ve hala dik durduğunu fark etmemek imkansız.

İstiyorum-

Bunun bitmesine hazır değilim.

Her şeyin eski haline dönmesine hazır değilim. "Daha fazlası var mı?" Fısıltıyla soruyorum.

Yüzünden kasvetli bir ifade geçiyor. "Her zaman daha fazlası vardır," diyor.

on altı

BENİ SÜRÜNDÜRÜYOR.

Orduda alçakgönüllülük size darbe ile değil, çaba ve utançla dayatılır. Ölmek isteyene kadar şınav, gözlerinizi yakacak kadar çirkin hakaretler, bırakmak isteyeceğiniz kadar zor ve anlamsız tatbikatlar. Ve her zaman gerekçe aynıdır - sizi güçlü kılmak, keskinleştirmek ya da sadık kılmak. Mantık ne kadar dolambaçlı olursa olsun, hepsi bu üç şeye geri döner.

Ama burada, bugün, mantık hiç de karmaşık değil. Kısa, düz bir çizgi.

Neden sürünelim?

Çünkü o istiyor.

Kütüphaneden evin geri kalanına doğru ilerlerken zemin halıdan ahşaba ve taşa dönüşüyor ve hissettiğim utanç, şu anda sahip olduğum göz kamaştırıcı kesinlik, beni boynumdan yakalayan soluk soluğa uyarılma ile hassas bir şekilde dengeleniyor. Sikim bacaklarımın arasında sert bir boru gibi, sallanıyor ve ağrıyor ve serin hava bana çıplaklığımı hatırlatıyor. Bir dizim diğerinin ardından hareket ederken ne kadar açıkta olduğumu.

Mark elinde kayganlaştırıcı ve prezervatif kutusuyla onu takip ediyor ve evin ana bölümüne ulaştığımızda -sonda, neredeyse fırtınalı gökyüzünün karanlık, gümüş ışığını içeri alan büyük cam kış bahçesi tarafından aydınlatılıyor- gergin bir sesle, "Dur," diyor.

Duruyorum, ne demek istediğinden emin değilim. Sürünmeyi bırakmak mı? Bu oyunu tamamen bırakmak mı?

Ama hayır, çoktan arkamda dizlerinin üzerine çöktü, daha fazla kayganlaştırıcı var, bir prezervatif ambalajının yırtılması ve sonra-

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, başım omuzlarımin arasına düşüyor. Daha önce karnımın üzerindeyken yoğun olduğunu düşünmüştüm ama bu şekilde, dört ayak üzerindeyken nefesim kesiliyor.

"Benim için sürünürken çok güzel görünüyordun," diye açıklıyor Mark, bir eli kalçamın etrafında kıvrılmış, diğeri daha derine inerken omurgamda yatıştırıcı geçişler yapıyor. "Güzel deliğin hâlâ ıslak ve açıktı. Yapmak zorundaydım. Yapmak zorundaydım."

Sanırım daha önce olduğumdan daha fazla boyun eğiyorum, kaslarım esnek çalışıyor, ama yine de yoğun, beni inletecek kadar yoğun, kendini vücudumun eldivenine uydurup onu kullanırken aletimi sızdırıyor, sızdırıyor ve sızdırıyor.

Dışarıda, kış bahçesinin camından gökyüzü açılıyor ve yağmur camın üzerine düşmeye başlıyor. Sert, düşen taşlar gibi. Arkamdaki Mark'ın kaygan sesini, boğuk nefeslerimi yutuyor.

Ama Mark otoriter elini boğazıma bastırıp beni dikleştirdiğinde ve sırtımı göğsüne dayadığında çıkardığım ses gayet iyi duyuluyor. Alçak, yüksek bir inilti, gök gürültüsü gibi yuvarlanıyor, her itiş beni içten dışa doğru işlerken titriyor ve kırılıyor.

Mark'ın eli boğazımda sıkı duruyor, beni gergin ve kavisli tutuyor, ama serbest eli sallanan sikimi buluyor ve sıcak, sert ete bir sıkma veriyor.

"Lütfen efendim," diyorum, sesimin acınası ve yalvarır gibi çıktığını bilerek. "*Lütfen*." "Ama neden," diyor kulağıma, "sen bu kadar tatlıyken

Şimdi mi? Belki de seni sonsuza dek bu şekilde, sert ve yalvarır halde bırakmalıyım, böylece sana her baktığımda vücudunu sunacaksın?"

Nefes nefese kalıyorum, onun inkârının acısı ve benim şehvetimin acısı birbirinden ayrılamayacak kadar birbirine karışmış durumda ve o bunu biliyor, biliyor olmalı, çünkü elini sıkılaştıran testislerime götürüp avuçlarken kulağıma karanlık ve alçak bir kahkaha geliyor. Gözlerim dalgalanarak kapanıyor -bu çok iyi -neredeyse yeterli- beni becermeye devam etseydi, sanırım bu tek başına-

"Siktir," diye homurdanıyor ve bugün ikinci kez içimde kabardığını ve dalgalandığını hissediyorum. Bu benim doruk noktam olmasa da, sanki öyleymiş gibi titriyorum, keşke prezervatif takmasaydı da dölünü hissedebilseydim, böylece her şey kayganlaşıp kayganlaşabilirdi. Böylece onun bir parçasını içimde taşıyabilirdim.

Böylece bütün gün içimden sızacaktı.

Tanrım, bunu düşünmek bile beni mahvediyor.

Orgazm olduktan sonra uzun bir dakika boyunca tutuşunu gevşetmiyor, sikişinin titreşimi durduğunda yüzü boynumda dinleniyor.

"Sen tehlikelisin," diyor sonunda tenime karşı. "İşte bu yüzden yapmadım, lanet olsun. Seni becermeden yirmi adım bile gidemem. Ne yapacağız şimdi?"

Ereksiyonum bacaklarımın arasında bir ıstıraba dönüştü. "Bilmiyorum," diyorum, neredeyse anlamsızca. Zar zor düşünebiliyorum. Sadece beni becermesini ya da kendime dokunmama izin vermesini istiyorum.

Mark kurtulup ayağa kalkarken ağır bir iç çekiş. Omzuma dokunan sert bir el benim de ayağa kalkmamı engelliyor.

"Yatak odasına," diyor Mark nazikçe, sanki unutmuşum gibi. "Efendim" diye yanıtlıyorum ve bu kez yolculuğu bitiriyoruz.

YAĞMURUN SESİ, SABİT, DAVUL GİBİ, HOŞ, ODAYI DOLDURUYOR. YAĞMURUN Mark'ın yatak odasına girdiğinde yaptığı ilk şey, manolya ışıklarıyla aydınlatılmış küçük bir balkona açılan kapıları açmak oldu.

İkinci yaptığı şey beni yatağına bağlamak oldu.

Daha önce beni boşaltması için yalvardığıma pişmanım, çünkü son bir saattir tam olarak bunu yapıyor ... bitirmeme izin vermemesi, tam tepeye çıkacağım anda geri çekilmesi ve bağlarıma karşı kıvranıp bükülmemi zalim bir gülümsemeyle izlemesi dışında. Küfür edene, lanet okuyana, ona şeytani bir orospu çocuğu, sadist bir piç diyene, ondan nefret ettiğimi söyleyene kadar iyi davranışlarım da yavaş yavaş eriyor.

Her hakaret onu daha da memnun ediyor gibi görünüyor. "Daha tatlı olmaman çok yazık," der iç çekerek. "Sadece tatlı şeyler biter."

Ya da: "Kötü olduğumu daha yeni mi anlıyorsun? Senin çok zeki bir asker olduğunu söylediler, Tanrım."

Ve sonra hakaretlerim tapınmaya, hürmete dönüşüyor, bedenimin üzerinde yavaşça sürünürken. Yağmur dışarıdaki taşları, eğrelti otlarını ve ağaçları yıkıyor, tıpkı *onun* gibi bir koku gönderiyor ve sessiz gümüş ışık çıplak formunda çok güzel. Uzun, kaslı bacaklar, kazınmış göğüs ve karın. Beni gölgede bırakan geniş omuzlar.

Tüm vücudunu benimkinin üzerine koyuyor ve sonra parmaklarını çeneme koyarak dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Yumuşak ve sıcak bir öpücük, sanki her yerim gerilmiş ve tüylerim diken diken olmuş gibi... Sonra dudaklarımı kendi dudaklarıyla ayırıyor, dilini ağzımın içine daldırıyor ve tadıma bakarak inliyor. İniltinin göğsünden benimkine doğru titrediğini hissediyorum ve iniltiyi ona geri veriyorum, eğilmeye çalışıyorum, kovalamaya çalışıyorum.

Geri çekilirken dudakları kıvrılıyor, ağzımı tekrar yalamadan önce bu işin sorumluluğunun kendisinde olduğunu kabul etmemi bekliyor. Dillerimiz birbirine kayıyor, ıslak ve Tanrım, beni *öpmesi* çok iyi hissettiriyor ve sonra kalçaları hareket etmeye başlıyor.

Onun sikinin benimkine sürtünmesi ve kızışması içimi yakıp kavuruyor. Frenulumumun aşınmış derisi beraberinde küçük acı ısırıkları gönderiyor, böylece her zevk dalgası küçük bir rahatsızlık ile tıraşlanıyor ve kenarda asılı kalıyorum, sallanıyorum, çaresizim, inliyorum. Karnımda inşa edilen orgazm o kadar engellendi, o kadar işkence gördü ki, neredeyse kendini nasıl açacağını ve çiçek açacağını bilmiyor ve ağlıyorum, fark ediyorum, sıcak gözyaşları yüzümden aşağı iniyor, çünkü çok iyi acıyor, çok *iyi*.

Sonra Mark'ı Bayan Beroul'la bulduktan sonra Andrea'nın söylediklerini hatırladım, parlak ışıklı bir markette bile birine zahmetsizce hükmedebiliyordu ve *anladım*. Şimdi anlıyorum. Bugün elinde eski bir cetvel ve vücudunun ağırlığından başka bir şey yoktu ve yine de beni mahvetti. Bana işkence etti, beni kullandı. Ona tapma isteği uyandırdı. Ve hiçbir zaman şu andan daha fazla, ağız benimkindeyken ve bir eli arkamı avuçlamak ve kalçalarımızı birbirine sıkıca oturtmak için aşağı kayarken.

"Lütfen," diye inliyorum pcğne. "Lütfen, efendim."

"Eğer böyle boşalabiliyorsan, boşalabilirsin," diyor, alt bedeni esniyor ve bükülüyor. Ter gğslerimiz ve karnımız arasında ıslak ve alnımda nemli. Dışarıdaki yağmurun kokusu ile onun kokusu arasındaki farkı ayırt edemiyorum. Sadece o var, sadece o olabilir.

Boşalıyorum, sırtım eğiliyor, ağızım sessiz bir solukla açılıyor, salıverilme kalçalarımı yırtıyor, her seferinde reddedildiği için acımasız ve ısırıyor. Ereksiyonum Mark'inkine karşı kabarıyor ve sonra aramıza ılık dl püskürmeye başlıyor, bana karşı daha da sert, daha da hızlı sikişmesi için yolu kayganlaştırıyor.

Her iki kolunu da altımdan geçiriyor -biri boynumun altında, diğeri belimin altında- ve kalçaları birkaç sert hamle yapıp sonra tamamen hareketsiz kalırken çenemi ısırıyor.

Sıcak salgılar dklyor, zaten var olana ekleniyor ve o üstüme kadar bastırıldığında, ağız çeneme değdiğinde, hissediyorum

Her şeyi. Sert nefesi, hareket eden kaburgaları.

Aleti aramızdaki sarsıntıyı bitirirken kalçalarındaki ve karnındaki titreyen gerilim.

Bir dakika boyunca öylece kalıyoruz, meni bedenlerimiz arasında sıkışıp kalıyor, kalplerimiz göğüs kafeslerimizde çarpışmaya çalışıyor. Açık kapının hemen dışında yağmur gürültüsü, ıslak fısıltılarla yağıyor.

Sonra kendini kaldırıp bana bakıyor ve başparmağını şişmiş ağzımda gezdiriyor. Yüzünde kederli bir ifade vardı.

"Tüm dikkatli planlarım suya düştü," diyor.

Hangi planları kastettiğini bilmiyorum ama Singapur'da bunun işleri zorlaştıracığını söylerken haklı olduğunu biliyorum. Nasıl karışmasın ki?

Ama aynı zamanda nasıl karşı koyabilirdim ki?

Beni çözüyor ve el ve ayak bileklerimi kontrol ediyor, her ne kadar bağlar ustalıkla bağlanmış olsa da: zapt edecek kadar sıkı ama ayak ve el parmaklarımdaki hissi kaybedecek kadar sıkı değil. İnsanları bağlama konusunda iyi olmasının eğlenceli öğleden sonraları ve romantik Cornish yağmuruyla ilgisi olmayan bir nedeni olduğunu bir kez daha hatırlıyorum.

Beni ayağa kaldırdı, bir bardak soğuk su verdi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Ona bakıyorum, konuşmam gerektiğini biliyorum ama kelimelerin ulaşamayacağım bir yerde yüzdüğünü fark ediyorum. Ama vücudumdaki baş döndürücü, iyi kullanılmış zonklama sadece birkaç kelimeye ihtiyaç duyuyor. "Lanet olası en iyisi," diyorum dürüstçe ve bu onu bir kahkahayla şaşırtıyor. Karanlık bir kahkaha değil, kötü bir kahkaha değil, plansız ve keyifli bir kahkaha. Göğsünün derinliklerinden geliyor.

"Kafan güzel," diyor sonunda. "Endorfinle. Sana güven olmaz." Yataktan kalktı ve bardağı benden alıp getirdiği küçük bir tepsiye koydu. "Hadi seni temizleyelim."

Duşta da vücudumla kütüphanede olduğu kadar yakından ilgileniyor. Ayaklarımı açarak ayakta durmamı istiyor, böylece ılık bezi kalçalarımın içinde, kışımın vadisinde aşağı yukarı gezdirebiliyor,

Taşaklarımın hemen arkasındaki yumuşak yeri. Daha önce o kadar çok kullandığı ağrıyan kas kıvrımına çok dikkat ediyor; istismara uğramış sikimi temizlerken dikkatli davranıyor, beni sadece sabunlu bir avuçla yıkamak için bezden vazgeçiyor. *Acı verse de* neredeyse anında sertleşiyorum - bütün gün tahrik olduktan sonra ereksiyon olmak acı veriyor ve sabun hassas cildimi yakıyor. Avucunun içinde seğirip kıpırdandığımda kendi kendine homurdanıyor ama boşalmama izin vermiyor.

Saçlarımı, ellerimi, ayaklarımın altını, ben fayansa karşı keskin, içli kahkahalar atana kadar yıkıyor ve sonunda temizlendiğimde beni sırtım duvara dönük olacak şekilde çeviriyor.

"Kal," diye emrediyor, sanki ilk fırsatta tüylerini silkelemeye başlayacak bir köpekmişim gibi, ama aldırmiyorum - tam olarak ne yapacağımı bilmek beni rahatlatıyor. Dışarı çıkmam mı gerekiyor yoksa beni temizlediği gibi onu da temizlemem mi gerekiyor diye düşünmek zorunda kalmamak.

Tek yapmam gereken dinlemek ve doğru olanı yapacağım. Carpathia'da olanlardan sonra, böyle bir denklemin basitliği karşısında neredeyse ağlayacaktım.

Ayrıca, Mark'ın yıkanmasını izlemek çok hoş bir manzara. Köpükler köprücük kemiğinin çıkıntısının üzerinden ve karnının belli belirsiz kıvrımlarından aşağıya doğru ilerliyor. Göğsündeki kıllar ıslakken daha koyu renkte, düz bir şekilde uzanıyor, tıpkı karnından aşağı inen çizgi ve kalçalarındaki kıllar gibi. Sarkık haldeyken bile penisi kalın ve ağır görünümlü, hafif damarlı. Testisleri düşün sıcağında inmiş, kendini faydacı bir kısalıkla keselerken biraz sallanıyor ve meme uçları düzleşmiş. Dilime ya da parmak uçlarıma karşı sertleşmelerinin ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Saçlarını yıkıyor, hareketleri etkili, gösteriş için değil, ama önemli değil, benim için hala bir gösteri, çünkü o ve vücudu akan suyun altında bir sanat eseri. Kaslar, özenle yapılmış dövmeler. Boğazının ıslak kavisi ve yanaklarının parıltılı yükselişi.

Saçları ıslakken düşündüğümde daha uzundu. Bana izin verse saatlerce okşayabileceğim kadar uzun.

Yine de bu özel duşu, hatta bu özel evi düşünmemeye çalışıyorum. Kazağı ve gülü alt çekmeceye sıkıştırılmış bu ev, Mark'ın yıllık hac ziyareti için geldiği ve kendini kütüphaneye kilitleyip içtiği bu ev. Mark'la birlikte bu duşa giren ilk kişi olduğumu sanmıyorum, ya da diğer odadaki yatağa bağlanan ilk kişi.

Ve kendime, Mark'a duygusal bir bağlılık duymaksızın fiziksel olarak erişilebilir olmaktan memnun olacağıma dair söz verdim. Ona ne kadar aşık olursam olayım, karşılık vermesini beklemeyecektim ve bunun yarattığı duygu kasırgasında yalnız kalmayı planlıyordum. Ve bu söz elbette kıskançlığı da engelleyecekti çünkü sikişmek için bir kulübü olan birini nasıl kıskanabilirdim ki? Günlük ajandasına yazmış gibi masasında insanları beceren birini?

Ama yine de göğüs kafesimde ince kıskançlık dalları dolaşüyor, çünkü Mark'ın her yıl buraya gelmesinin nedeni resimdeki adamsa -Resimdeki adamın anısı buna değiyorsa, Mark için çok şey ifade ediyor olmalı. Onun için çok şey ifade ediyordu.

Onun için o kadar olmak istiyorum.

Çok saçma.

Duş duruyor ve Mark beni küçük bir halının üzerine çekip havluyla kuruluyor. Aniden gelen serin hava karşısında gözlerimi kırıştırıyorum ve sonra kendimi sallanırken buluyorum. Beni iki eliyle kolayca yakalıyor, omuzlarımdan kavırıyor ve yüzümü inceleyebilmek için beni tutuyor.

Ona göz kırpıyorum. Saçlarının ucundan omuzlarına su damlıyor.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

Kelimelere ulaşmak zorundayım. "Biraz ... sersem."

Bir dakika daha beni inceliyor. "Yemek yemelisin," diyor sonunda. "Gel hadi."

Giyiniyoruz -ben Mark'tan ödünç aldığım eşofman altlarını giyiyorum çünkü kendi kıyafetlerimi almam için gereken birkaç dakika için bile olsa beni gözünün önünden ayırmaya isteksiz görünüyor- ve mutfağa gidiyoruz, Mark bana tezgahın yanındaki tabureye oturmamı söylüyor ve sonra buzdolabı ve dolap kapaklarını açmaya başlıyor.

"Yiyemeyeceğin bir şey var mı?" diye soruyor. Bir kesme tahtası ve bir bıçak çıkarır.

Başımı sallıyorum.

"Canının istediği bir şey var mı?"

"Et severim," diye teklif ediyorum ve Mark'ın hakkını yemeyelim, bunu şakaya vurmuyor. "O zaman biftek olsun," diyor ve işe koyulup çiğ bifteği çıkarıyor,

tereyağı, tuz, patates ve yeşillik.

"Yardım ister misin?" Ben soruyorum, o da patatesle beni işaret ediyor.

"O tabureden kalkarsan o cetveli alır ve iyi bir şekilde kullanırım. Kal."

Yardım etme içgüdüğü vücudumdaki tüm sinirleri harekete geçirdiğinden, biraz yıpranmış bir halde kalıyorum. Ama onu iş başında izlemenin keyfi başlı başına uyuşturucu etkisi yaratıyor: yıkaması, kesmesi ve hazırlaması; tavayı sapından tutup ocağa koymadan önce parmak eklemlerini tavanın yüzeyine sürmesi.

Hâlâ sersemlemiş olsam da, ona karşı normalde gizlediğim merak ve hayranlığı bir kenara itemiyorum. Az önce beni hem acı hem de şehvet içinde görmesine izin verdim - ve eğer isteseydi bunu bir kalp atışında tekrar yapardım - o zaman neden merakımı da görmesine izin vermeyeyim? Onu tanımak için duyduğum özlemi?

Oturduktan sonra Mark'ın ellerime bastırduğu soğuk sudan bir yudum alıyorum ve sonra soruyorum, "Neden kulüpteki itaatkârları kullanmıyorsun? Kendin için?"

Mark az önce patates parçalarını kaynamak üzere tuzlu su dolu bir tencereye attı ve çıplak omzuna bir mutfak havlusu atarak bana doğru döndü. Duştan sonra şekillendirilmemiş saçları, nemli kısımları koyu, kuru kısımları platinle çizgili soluk bir altın renginde, karmakarışık bir sarı karmaşası.

Sorumu hiç de rahatsız edici bulmuşa benzemiyor. "Para verdiği insanlarla yatmak kötü bir iştir" derken yüz ifadesi rahattı.

Sonra da küçük bir gülümsemeyle ekliyor: "Korumalarım hariç sanırım. Bunu alışkanlık haline getirdim."

"Ama gerçekten," diye bastırıyorum, anlamayarak. "Eğer mesele zaman, rahatlık ya da Strassburg'un senin için iyi olmasının diğer nedenlerinden biriye, kulübündeki insanların en iyisi olacağından emin misin?"

Bıçağının ustaca hareketleriyle lahana yapraklarını saplarından ayırmaya koyulur.

"Başka hususlar da var," diyor. "Bir sahne ne kadar işlemsel olursa olsun, sikiş ne kadar basit olursa olsun, orada bir samimiyet var, öyle değil mi? Paylaşılan kırılganlık."

Omzumdaki dişlerini, şaşkın kahkahasını düşünüyorum. İtirafını: *Eskiden senin gibi bir itaatkârım olmasını hayal ederdim.*

Samimiydi; samimiyetin tanıımıydı. Ne kadar çaresiz ya da plansız olursa olsun, ne kadar duygusuz olmaya yemin etmiş olursam olayım ...

"Ve," diye devam ediyor Mark, şimdi lahana yapraklarını yuvarlıyor ve şifonat şeklinde dilimliyor, "Sanırım siz de kabul edersiniz ki ben oldukça fazla bilginin koruyucusuyum. Birçok insanın erişmek isteyeceği bilgiler. Samimiyet ve bilgi" -ince dilimlenmiş lahana bir kaseye aktarılır, kesme tahtasında yerini daha önce soyduğu sarımsak dişlerine bırakır- "birbirine karışmaz. Bu kulağa son derece açık geliyor ama kaç kişinin hormonlara ve nörotransmitterlere karşı bağışıklığı olduğunu düşündüğünü bilerseniz şaşırsınız. Limerence."

"Yani bir şekilde açığa çıkacağından mı endişeleniyorsun? Bir kulüp itaatkârı tarafından?" Ne söylerse söylesin, sırf seks iyi olduğu için bir kulüp itaatkârına gizli bir şey ifşa ettiğini hayal etmek imkânsız.

"Kuşkunuzu duydum," diyor, kıyılmış sarımsağı başka bir kaseye koyuyor ve patatesleri kontrol etmeye gidiyor. "Ve sana bir haberim var. Şüphe güvenle beslenir. Güven de deneyimle beslenir. Ve deneyim neredeyse her zaman lanet bir yalancıdır."

"Yani kendine güvenmiyorsun."

"Ya da herhangi biri," diyor Mark. Patatesler tencereden çıkarılır ve tuz, biberiye ve sarımsakla birlikte kızartma tavasına, ardından da fırına verilir.

İç çekiyor, benden uzaklaşıyor. Omuzlarının duruşunda boyun eğmiş bir ifade var. "Bazı insanlara güvenmeye karar vermem dışında. Strassburg. Sana. İkiniz de zaten hayatımın en derinlerine kadar girmiştiniz, bu yüzden daha fazla risk yoktu." Salataya döndüğünde ağzının asık suratını görüyorum. "Yine de başka şeyleri riske atmış olabilirim. Önümüzdeki on iki ay, bir dolaşıklığı hesaba katmıyor."

Bu düşünce tarzını teşvik etmek istemiyorum; durmamız gerektiğine, bunu bir daha yapamayacağımıza karar vermesi düşüncesi boğazımı düğümlüyor. "Peki ya Beroul Hanım?" Bir şey sormaktan çok, bir şey söylemek için soruyorum, onu *risk* ve *karışıklık* düşüncelerinden uzaklaştırmak için. "Seni tehlikeye atacağından endişelenmiyor musun?"

"Ah, Bayan Beroul. Hayır, endişelenmiyorum. Isabella Montreal'de yaşıyor ve orada onu paylaşmayı seven bir kulübün sahibine ait. Bana olan yakınlığını daha fazlası için kullanabilecek durumda değil, çünkü bu yakınlık çok sınırlı." Mark çıplak elleriyle bir limon sıkıyor, suyu ve posası güçlü parmaklarının etrafına damlıyor. "Yani onu hatırlıyorsun, öyle mi?"

"Unutmak zor," diyorum kuru bir sesle ve o da limonun diğer yarısını sıkarken gülüyor.

"Sadece emin olmak istedim. Peki ya sen Tristan Thomas? Nasıl oldu da benim gibi bir canavar sana sahip çıkmadan yirmi dokuz yaşına kadar gelebildin?"

Kıyılmış sarımsak, zeytinyağı ve rendelenmiş pecorino'nun limon suyuyla birlikte çırpılmasını ve ardından lahana şeritleriyle karıştırılmasını izliyorum. "Bilerek yapmadım," diye mırıldanıyorum, ellerime bakarak. "İstedim. Ama daha önce de söylediğim gibi, bağlanıyorum."

Bugün paylaştıklarımız bağlamında bunu tekrar söylemekten utanıyorum, çünkü ona bağlanacağımı düşünmesini istemiyorum.

Yine de neredeyse böyle düşünmesini istiyorum çünkü zaten *öyleyim*. Ekli.

Kes şunu. Onun da senin için aynı şeyleri hissedeceğini düşünme.

Salata bir kenara bırakılır ve biftekler kızartılmak üzere tavaya konur.

Mark, "Bunun sevişmeye nasıl engel olduğunu hala anlamıyorum" diyor ve bu konuda aktarılması zor olan şey de bu.

Bir keresinde Üstün Hizmet Madalyası töreninden sonra röportaj yaptığımı hatırlıyorum; muhabir McKenzie'nin ölümünden ve hatta ödülü hak etmek için gerçekte ne yaptığımdan çok ordunun bekâr bir üyesi olmamla ilgilenmişti. Muhabir neden hala bekar olduğumu sormuştu ve yalan söylemekte hiçbir zaman iyi olmadığım için dürüst olmayan bir cevap verememiştim. Ona her an aşık olmaya hazır olduğumu söyledim ve benim aptalca cevabımı *alıntıladıktan* sonra yazdığı şey, *kalbimde bir romantik olduğumdu*. Bu doğru ve gerçek olan bir şeydi ama yine de etrafta dolanmak için çok kolay bir ifadeydi, sanki çekiçle dövülmüş bir karasevda örsüne sabitlenmemiş gibi.

"Sanırım daha çok bir türlü bulamadığım bir bağın özlemini çekiyordum. Aşk ya da onun gibi bir şey değil," diyorum çabucak, tamamen yalan ama Mark'ın beni yatağa götürürken ikinci kez düşünmesini istemiyorum. "Ama sadece *bir şey*. Saygı ya da paylaşılan bir yoğunluk. Birlikte olduğumuzu bilmeye ihtiyacım vardı" - kelimeler ağzımda renksiz ve beceriksizce duruyor - "bir şeyde birlikteydik.

En az diğeri kadar istiyordum. Biriyle aynı yatağı paylaşmak ve sadece sıkıldıkları için ya da kolay bir seçenek olduğum için ya da benim için kötü hissettikleri için evet dediklerini öğrenmek isteyeceğimi düşünmemiştim. Bir duyguda yalnız olmayı sevmiyorum. Onu paylaşmak isterim."

Birden kendimi ahmak gibi hissederek çenemi kapattım. Ama Mark biftekleri fırına koyduktan sonra dönüp beni incelediğinde yüzünde benim bir ahmak olduğumu düşündüğü izlenimi yoktu. Düşünceli görünüyordu.

"Ordunun sana bir numara yaptığını söyleyebilirim, ama belki de ordunun tüm bunları tam olarak istedikleri yere, kendisine yöneltmeye hazır olduğu ortaya çıktı. Senin sevgilin olmaktan mutluydu ve ne diyebilirim ki-"

Ama söylemeye cesaret edemiyor.

Dudaklarını birbirine bastırıyor. Başını sallar. "Boş ver. Ama ben olduğum için onur duydum."

"Onurlu olan benim."

Belki de fazla dürüst, sesim fazla sert, onurdan ziyade Mark beni halının üzerine yatırıp tenimde yaralar, ısırıklar ve diğer her şeyi bırakırken kanın kaynadığı *haklılıktan bahsediyorum*.

Sözlerim üzerine gözleri değişiyor, mavileşiyor. İfadesindeki düşkün şehvetle karışan başka bir şey var şimdi. Sert ve perili bir şey.

Bence bu keder.

"Biftekler pişmiş olmalı" dedi ve gerçekten de on dakika içinde hayatımda yediğim en iyi biftek yemeğini yiyorduk.

Uzun bahar alacakaranlığı etrafımızı sararken, hafif bir yağmur cam tavana vurmaya devam ederken kış bahçesinde yemek yiyoruz. Islak alacakaranlıkta vadi çok güzel, ama tüm dikkatimi çeken yanımdaki gömleksiz adam. Çatalın üzerindeki uzun parmakları, çiğnerken çenesinin esnemesi.

"Bu harika," diyorum, sanki bana bir şey açıklayacakmış gibi bir patates parçasını havaya kaldırarak. "Yemek yapmakta nasıl bu kadar iyi oldun? Orduda ya da CIA'de olmadığına emin misin?"

Bir parça biftek kesiyor ve sonra bıçağının ucuyla eleştirel bir şekilde dürtüyor. "Aslında CIA'deydi. Viyana'da uzun bir görev. SAC ortağım ve ben paralı asker gruplarıyla bağlantıları olan işadamları gibi davranıyorduk - kendimizi o zamanlar yeni Karpat hükümetine karşı yeni başlayan isyanın - ya da belki de hükümeti daha aşırı bir duruşa itmeyi uman bir isyanın demeliyim - kur yapmak için konumlandırıyorduk. Melwas Kocur'dan daha da ileri gitmek isteyen ama yine de onu idolleştiren insanlar."

Melwas Kocur, Karpat ayrılıkçı hareketinin lideri ve yeni ülkenin ilk başkanıydı ... her ne kadar *başkan*, olduğundan daha yardımsever bir yönetici olduğunu ima etse de. En hafif deyişle demokratik süreçle pek ilgilenmemiş, bunun yerine muhalifleri öldürmek, kaynakları kendisi ve en iyi destekçileri için istiflemek ve yeni bir savaş başlatmak için kışkırtmakla daha çok ilgilenmişti. Ve sonra ilk savaştan kalma, çocukları gölde yanan bir teknede ölüme gönderdiği eski bir video ortaya çıktı; Amerikan askerlerinin dikkatini dağıtmak için bir taktikti bu ve o zamanlar işe yaramıştı. Askerler çocukları kurtarmak için bir köyü feda etmiş ve bu hem morale hem de stratejiye ağır bir darbe olmuştu. Ama yıllar sonra, sonunda Melwas'ın felaketi olmuştu. İfşa edilmiş, tahttan indirilmiş ve hapsedilmişti. Mirasının burada sona ereceği umuluyordu, ancak onun adına savaşmaya ve baskın yapmaya devam eden radikaller cesaretlendi, küçük çatışmaları alevlendi ve ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar kimsenin alevlerini söndüremeyeceği, kendi hükümetlerine karşı bütünlüklü bir direnişe dönüştü.

"Her neyse, bu tür grupların istediği şeyi istediler," diye devam ediyor Mark,

"Para, silahlar ve yüksek mevkilerde dostlarımız vardı ve bu yüzden kendimizi o insanlar olarak kabul ettirmemiz biraz zaman aldı. İnsanları gerçekten manipüle etmek istiyorsanız yavaş başlamalısınız. Sadece bir serap gibi görünmek ve işlerin istediğiniz gibi gitmesini beklemek iyi değildir - ince olmalısınız. Tüm fikirlerinin ve duygularının kendilerine ait olduğunu düşünmelerine izin verin, yavaşça olayları çarpıtın ki

tam olarak doğru şekilde çözülürler. Ve sonra her şey parçalanırken, eliniz hiçbir yerde görünmez."

Viskisinden uzun bir yudum alıyor, boğazı hareket edince bardağı bırakıyor. "Tüm bunları söylemek gerekirse, görevin ilk birkaç ayı pek de film malzemesi değildi. Çoğunlukla görünmek, tanıştırmak, zenginliğim ve bağlantılarım hakkında hikayeler uydurmakla geçti ve görev ortağımınla ben elimizi fazla zorlamadık. Yavaş ilerledik, kimliklere bir derinlik, hikayelere bir tarih yarattık, bunu ancak zamanla yapabilirsiniz. Bu yüzden o günlerde oldukça fazla boş saatimiz vardı. Ya suluboya resim yapmayı öğrenecektik ya da yemek yapacaktık. Boya fırçalarını temizlemekten nefret ederim. Bu yüzden yemek yapmayı seçtim."

"Bunu yapmaktan zaten hoşlanıyor muydun? Yemek yapmayı?"

"İyi yemekleri severim ama üniversitedeki yurt odamda ramen yapmaktan temel eğitimde kafeterya yemeği yemeye geçtim. Spagettinin ötesinde yemek yapmayı hiç öğrenemedim." Ağzı seğiriyor. "Sanırım o ilk günlerde ortaokul öğrencilerinin okulda pişirmeyi öğrendikleri şeyleri anlamaya çalışırken yaklaşık elli kilo tereyağı tükettim. Bu konuda gerçekten kötüydüm."

Mark'ı ölçü kaşıkları ve internet tarifleriyle uğraşırken hayal etmeye çalışıyorum. Pahalı takım elbiseleri ve mükemmel saçlarıyla efsanevi casus, bir tepsi dolusu mahvolmuş çikolatalı kurabiyeye dehşet içinde bakıyor. "Seni herhangi bir şeyde kötü hayal etmek çok zor," diyorum ve sesim büyülenmiş gibi çıkıyor. Kendi ağzıma yumruk atmak istiyorum.

"Aynı şeyi sizin için de söyleyebilirim, Bay Balo Kralı ve Üstün Hizmet Madalyası," diyor Mark hafifçe.

"Oh, bu-" Ne söylemek istediğimi bilmiyorum. Sadece tüm başarılarım çok *bağlamsal*, çok uyarılmış. Evet, balo kralıydım ama bunun nedeni diğer çocukların o yıl hıyar olmasıydı. Elbette, Lyonesse'deki yeni çekmecesinde bir rulo çorabın altına sıkıştırılmış bir haçım var, ama McKenzie ve ailesine yaptığı tüm iyilik için plastik bir oyuncak şerif rozeti de olabilirdi. "Pek çok şeyde kötüyüm."

Yani patronuma aşık olmamak.

Yemekten sonra başım daha az dönüyor ama esnemeden duramıyorum. Aletim ağrıyor ve vücudumun içinde hissetmekten yüzümün kızarmasına neden olan daha tatlı, daha hassas bir ağrı var. Mark bir süre beni izliyor ve "Yatağa." diyor.

"Evet efendim," diyorum, ayağa kalkıyorum, kendimi birazdan olacıklara hazırlıyorum. Bunun iyi bir gün olduğunu, ama bir daha yapmanın akıllıca olmayacağını söyleyecek ve elbette haklı olacak ve sonra ayrı yataklarda uyuyacağız, bu yolculuğun geri kalanını birbirimizden kaçarak geçireceğiz ve sonra iki kibar ama uzak adam olarak Lyonesse'e geri döneceğiz.

"Bulaşıklarla ben ilgilenirim," diyor Mark. "Dişlerini fırçala ve başka ne yapman gerekiyorsa yap, ben işimi bitirdiğimde seni odamda bekliyorum."

Bakışlarıyla karşılaştığımda nefesim kesiliyor. Karanlık, yoğun. Ağzı aç, acımasız bir çizgiye oturmuş.

Ve beni bu gece yatağında istiyor. Karşı çıkmaya hiç niyetim yok.

"Evet, efendim," diyorum.

O GECE BENİ BİR KEZ DAHA KULLANDI, İÇERİ GIRIP BENİ BULDUKTAN SONRA

Yatağın yanında yere diz çöküyorum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, sadece Lyonesse'de itaatkârların ne yaptığını gördüğüm anıları yokluyorum, ama doğruya yakın bir şey olmalı, çünkü beni gördüğünde dişlerinin arasından keskin bir nefes tıslıyor. Gömleksiz, yerde bana bakarken kaburgalarının hızlıca kalkışını görebiliyorum.

"Bugün sana bakire gibi davranmadım," diyor. "Bu gece sana daha yumuşak davranmalıyım."

"Bana karşı yumuşak olmanı istemiyorum."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama bu benim fedakârlığım değil," diyor Mark. "Bu bana ait olanı korumak, özellikle de" -şimdi bana çok yakın-"yarın seni tekrar becermek istiyorum. Buraya gel."

Beni sırt üstü yatağa çekti. Benim pijama pantolonumu çıkardı, onunkini de. Ve üzerimde sürünürken, ağzımı tekrar kullanmak istediğini düşünüyorum. Bu fikir kanımı kaynatıyor.

"Ne kadar zarif bir ağız," diye mırıldanıyor. Ama düşündüğüm gibi hareket etmiyor; dönüp ayaklarıma bakacak şekilde üzerime oturuyor. "Şimdi bana dokunabilirsin, sadece şimdilik," diyor, sanki bu yapabileceği en büyük iyilikmiş gibi. Ve sonra kendini yüzüme doğru eğiyor.

Ne istediğini anladığım anda ellerim içgüdüsel olarak kalçalarına gidiyor. İçimi bir ürperti kaplıyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım," diyorum nefes verirken.

"Yapmadığını biliyorum," diyor. "Sadece ağzını bana bırak, gerisini ben hallederim."

Ve yüzüme tamamen oturmadan önce söylediği tek şey bu. Hâlâ duşumuz gibi kokuyor, sabunlu ve taze ve ağzımı açıp nazikçe öptüğümde - açılışının narin, kaslı halkasını- ben de bir miktar sabun tadı alıyorum. Üstümde tatmin olmuş bir homurtu çıkarıyor ve kendini eline alıp mastürbasyon yapmaya başladığını hissedebiliyorum.

Girişini tekrar öpüyorum, bana söylediği gibi ona dilimi veriyorum ve başka bir homurdanan nefesle ödüllendiriliyorum. Ellerimi sıcak kalçalarından sert uyluklarına doğru kaydırduğımda, dizlerine kadar tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Yumruğunun uzunluğundaki her mekiğini kendi bedenimde hissediyorum. Ereksiyonum kemiklerimi sızlatacak kadar kıskanç; dilimi Mark'ın teninde döndürmeye başladığımda karnıma doğru sallanıyor. Ucumdan prekum sızıyor ve karnımı ıslatmaya başlıyor ve daha önce halıdan sonra acımasızca kenara çekildikten sonra tekrar tahrik olmak acıtıyor, ama acı çok garip bir şekilde iyi hissettiriyor. Uzun bir antrenmandan sonraki ağrı gibi, kazanılmış ve tatmin edici.

Dilimi içine sokmamdan ya da sallanması için düz tutmamdan hoşlanıyor ve ben de ona sahip olmanın dayanılmaz derecede tahrik

edici olduğunu düşünüyorum.

Üzerimde hareket ediyor, kalçaları yüzümü çevreliyor, kıcının sert kıvrımı bana doğru bastırıyor. Aldığı zevke ihanet eden tüyleri diken diken oluyor, dilimin uygunsuz bir hareketiyle bu vahşi adamın haksız yere kolayca boyun eğmesini ve homurdanmasını sağlayabiliyorum.

Ve ona dokunmama izin veriyor -serbestçe, sürekli, ve ben doyamıyorum, ellerim her yerde dolaşüyor, kalçalarının ince hatlarından çıkıntılı karnına, kürek kemiklerinin sert kanatlarına kadar.

Beni en çok uylukları etkiliyor. Üzerimde sallanırken avuçlarımın altında değişen kaslar, keskin saçlar, onların zarafeti. Yırtıcı bir kedinin ya da vahşi bir atın yanlarını okşamak gibi. Güçlü, güzel ve ölümcül. Hızlı ve sert bir şekilde ağzıma boşalıyor, eli sikinden acımasız bir orgazm çıkarıyor. Çoğunlukla göbeğime düşüyor ama bir kısmı kendi ereksiyonumun üzerine sığıyor ve zar zor düşünebiliyorum, nefesim ve vücudum çok sıkı sarılmış durumda. Menisinin tenimdeki hissinden boşalabilirdim.

sikim, sıcak, kalın ve ıslak-

Ağzımdan kalkıyor, iri bir eli sert uzunluğumun etrafını sarıyor. Dölüyle kayganlaşan bu el sadece üç vuruş alıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, kıvraniyorum, acı verici bir doruğa ulaşırken kalçalarımı elinin içine sokmaya çalışıyorum. Nabız üstüne nabız -ayaklarımın tabanlarından parmak uçlarıma kadar iz bırakan iğneler

-Görüşümün kenarlarında statik parlak ve bulanık.

Beni hiç rahat bırakmıyor, her şey bitene, boşalana kadar durmuyor. Üzerimden inip başka bir sıcak bezle geri döndüğünde sanki bir yarışta koşmuşum gibi nefes nefese kalıyorum.

Beni temizlerken ona bakıyorum, kollarım ve bacaklarım kurşundan yapılmış gibi hissediyorum. Sonra nasıl oluyorsa göz kapaklarım da ağırlaşıyor ve göz kırpmalarım gittikçe yavaşlıyor. Bir kez göz kırpiyorum ve beni temizliyor; bir kez daha göz kırpiyorum ve gitmiş oluyor. Bir kez daha gözümü kırpiyorum, gitmiş... Bir kez daha gözümü kırpiyorum, gitmiş... Bir kez daha gözümü kırpiyorum, gitmiş... Bir kez daha gözümü kırpiyorum, gitmiş... Tenimiz her yerde birbirine baskı yapıyor.

O gece tek bir kötü rüya bile görmedim.

OceanofPDF.com

on yedi

İLK GÜNÜMÜZÜN ERTESİ SABAHİ, DERİMİ OKŞARKEN UYANDIM.

açıklığının etrafında. İlgüdüsel olarak eğildim.

"Uyanmışsın," diyor ve kayganlaştırıcı ve prezervatif kutusuna uzanırken başka bir şey söylemiyor. İçine girerken beni yatağa sabitlemek için kendi vücudunu kullanıyor ve ben inlemeye başlayınca parmaklarını ağzıma sokup emmemi emrediyor. Ondan o kadar hızlı boşalıyorum ki, o bitirdiğinde ben çoktan sertleşmiş oluyorum.

"O kadar darsın ki," diye mırıldanıyor son hamleleri arasında. "*Sikeyim.*" Buna çok ihtiyacım olacak."

Aynı anda boşalıyoruz -ben ikinci kez- homurdanarak ve dağınık bir şekilde. Bunu daha iyi hale getirecek tek şey, daha da dağınık olması olurdu - eğer hiç prezervatif olmasaydı. Sadece o, beni işaretliyor, zevkiyle beni ıslak ve pasaklı yapıyor.

Daha sonra, çekilirken ona prezervatif kullanmak zorunda olmadığımı söyledim, çünkü o çok sık test yaptırıyordu ve ben çok yakın zamana kadar bakireydim.

Kulak mememi ısırarak, "Doğurulmak mı istiyorsun, tatlı şey?" diye mırıldanıyor. "Spermlemleri içine bırakmamı ister misin?"

İnliyorum, içimde taze bir arzu beliriyor. "Lütfen, efendim."

Boynumun arkasına bir öpücük kondurdu. "Bunu düşüneceğime söz veriyorum, benim güzel Tristan'ım."

Ama beni hiç çiğ almıyor.

Benim için yemek pişiriyor, beni yıkıyor, beni arazide gezdiriyor ve en sevdiği yerlerde beceriyor. Mezarlıktaki manolya yapraklarıyla kaplı bir battaniyenin üzerinde bedenime giriyor, vadinin en tepesindeki patikada gırtlığımdan aşağı iniyor. Yürüyüşte yağmura yakalandığımızda beni bir ağaca doğru itiyor ve sanki dünyada kalan tek güzel şeymiş gibi ağzımı öpüyor. Dudaklarım bir gün boyunca şişti.

Yemek yapmadığı ya da beni becermediği zamanlarda, hâlâ tüm dikkatini bana veriyor. En sevdiği ela ağacının altında otururken ve yanımda soğuk, gevrek elma şarabı şişeleri varken bana kitap okutuyor. Satrançta beni mahvediyor ve sonra benim neslimin strateji ve incelik hakkında utanç verici *hiçbir şey* bilmediğinden yakınıyor. Beni bir mil kuzeydeki tarlada meleyen ve koşuşturan kuzuları izlemeye götürüyor ve ben evdeki hayvanlardan bahsederken onları dinliyor. Ben çocukken çiftliğimizi nasıl kiraladığımızı ama yeni çiftçinin buzağılara ve yavru keçilere yardım etmeme nasıl izin verdiğini, onlar küçücük kafalarıyla bana kafa atarken onları biberonla sütle beslemenin nasıl benim işim olduğunu.

Bahar akşamları serinlediğinde, kütüphanede bir ateş yakar ve bakışlarına yansıyan alevlerle beni izler.

Bunu kendime kanıtlamamın, doğrulamamın hiçbir yolu yok, ama bunun gerçekten o olduğu, bunun gerçek Mark olduğu hissinden kurtulamıyorum. Lyonesse'in tembel şeytanı ya da soğuk eski katil değil, beni sahiplenici bir ilgiyle yemek yerken izleyen, kötü satranç hamlelerim için beni azarlayan, mezar taşlarının etrafında toplanan tüm küçük, geçici kır çiçeklerini tanımlayabilen adam.

Sandalyeye yayıldığında gözleri daha az parıltıyor değil; daha az acımasız olduğu da değil. Sadece hepsi *birlikte* orada, birlikte karıştırılıyor ve hepsi tamamen bana sabitlenmiş durumda. Eğlenceli bir zalimlik ve tam bir sahiplenme ve hepsinin merkezinde ben varım.

Bu, Morois House'da ona musallat olan şeyin hayaletini hala görmediğim anlamına gelmiyor. Yaralardan, orgazmlardan sonraki anlar var,

su bardağını dudaklarıma götürdüğümde, yüzünde kaybolmuş bir şey görüyorum, kütüphaneye ilk geldiğimde gördüğüm ifadenin aynısı. Yakıcı ve kasvetli.

Ölü ama hala ölüyor.

Beni göğsüne hapsederek uykuya dalıyorum ve sabah uyandığımda her iki kolu da bana sarılmış, bacakları bacaklarıma dolanmış, yüzü enseme oluyor. Ama bazen gecenin bir yarısı uykudan uyandığımda yatağın kenarında oturduğunu, elinde plastik sarılı bir kazak tuttuğunu ya da kütüphaneye gidip kapıları kapattığını görüyorum.

Bazen mezarlıktayken bakıyorum, başparmağıyla işaret parmağı arasında bir manolya yaprağını ovuşturuyor, gözleri çiçeğin kırılğan pembe etinde, göğsü hızla hareket ediyor.

O anları rahatsız etmiyorum ve daha sonra asla sormuyorum. Onun için ne olursam olayım, buna hakkım olduğunu düşünmüyorum. Onun sadece bir anıya ne kadar bağlı olduğunu düşündüğümde kaburgalarımın iç kısımlarına küçük kıskançlık dikenleri batsa bile.

MARK HAVAALANINA GIDERKEN VE UÇUŞ SIRASINDA SESSİZDİ

Eve. Heathrow'daki birinci sınıf salonda beni tek kişilik bir tuvalete sürüklüyor, ağzıma bir tomar kağıt havlu tikiyor ve deri kemerinin ucuyla kıcımlı kırbaçlamaya devam ediyor - gerçekten ilmeklerinden kaydırıp beni düzgün bir şekilde çalıştırsaydı olabileceği kadar acı verici değil, ama beni becerirken derme çatma tıkaçın etrafında inlediğim için yeterince acı verici, kıyafetleri yeni kaynaklanmış cilde sürtünüyor.

Hala konuşmuyor, şeytan tam olarak kovulmadı ama arkamda çömelip yaraları kontrol ediyor, parmak uçlarını üzerlerinde gezdirerek ne kadar kabarık olduklarını, deride kırık olup olmadığını test ediyor. Temizlenmeme yardım ediyor ve sonra salona geri döndüğümüzde, bir bardak buzlu su almak için bara gidiyor ve hepsini içtiğimden emin olmak için izleyerek bana geri getiriyor.

Sadece salondan değil, günlerce süren cezalandırma ve seksten dolayı kığım bu kadar ağrıyorken eve uzun bir uçuş olacak. Mark'ın zanaatını icra etmek için Lyonesse'in odalarında bulunan oyuncaklara ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm ama artık hiç de öyle düşünmüyorum. Mutfak havlularından tahta kaşıklara, kulaklıklardan ressam bantlarına kadar her şeyi üzerimde kullandı ve çoğu zaman sadece kendi vücudunu kullandı. Ağzımı tıkamak için sikini ya da parmaklarını, beni tutmak için kollarını ve bacaklarını. Gözyaşlarım taşana kadar beni cezalandırmak için dişlerini kullandı ve sonra sanki ona borçlu olduğum bir tür ödeme gibi onları yaladı.

Ve her zaman, her zaman, sertleşıyordum ve bunun için nefes nefese kalıyordum. Her zaman, her zaman, aşkın daha da derinliklerine düşüyordum. Çok sağlıklı.

DC'ye gözlerimiz kan çanağına dönmüş ve uzun yolculukların o tam olarak kestirilmesi zor haliyle belli belirsiz darmadağınık bir şekilde varıyoruz ve Jago bizi Lyonesse'e götürürken midem kendini kemiriyor.

Oraya gittiğimizde ne olacak? Mark Cornwall'da birlikte değilmişiz gibi davranmak isteyecek mi? Her şey olduğu gibi devam edecek mi? Ama Mark devam etmek istese bile, onun programıyla aynı olamaz. Günler boyunca hiçbir şey yapmadan, düz bir çizgide bile zor yürüyecek kadar baştan çıkarıldığımdan emin olarak geçiremeyiz.

Kulübe giden köprüden geçip asansörün bulunduğu kapıdan içeri girdiğimizde Mark bana döndü ve "Temizlenmek için ne gerekiyorsa yap. Sonra daireme gel."

Başımı sallıyorum, içimi kemiren his giderek kötüleşiyor.

Beni tekrar becermek için mi arıyor yoksa -gerçek anlamda birlikte olmadığımız için *ayrılmak* muhtemelen yanlış bir ifade olacak ama ayrılmanın Cornish Grief Fling'deki karşılığı her neyse- onun için mi arıyor bilmiyorum.

İçeri girer girmez eşyalarımı daireme bırakıyorum, uçaktan kurtulmak için hızlı bir duş alıyorum ve ardından dişlerimi fırçalayıp giyiniyorum. Bunu yaparken aynada kendime bir göz atıyorum. İyileşmenin çeşitli aşamalarındaki ısırık izleri önümde ve arkamda, özellikle de boynumla omzumun birleştiği yerde belirgin bir şekilde cildimi kaplıyor. Kızım ve kalçalarım, omuzlarım ve sırtım cetvel, tahta kaşık ve mutfak havlusu yüzünden yara bere içinde. Dizlerimde beni ormana götürdüğü zamanlardan kalma sıyrıklar ve ön kolumda fındık ağacının dalları altında özellikle şiddetli bir vidalamadan kaynaklanan bir ot yanığı var. Mark birlikte olduğumuz o ilk gün haklıydı. Gerçekten de beni sikmeye ihtiyaç duymadan yirmi adımdan fazla gidemiyordu.

Ben aldırmadım.

Ellerimi, Carpathia'da hırpalanmış haritaların üzerinde gezdirdiğim gibi izlerin üzerinde gezdiriyorum, sanki önemli bilgileri hafızama kaydediyormuşum gibi. Bana dokunduğu her anı hatırlamam gerekiyor. Bedenimi onun arzusunun canlı bir kanıtı olarak görmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamam gerekiyor.

Onun sevgisine asla sahip olamayacak olsam bile, buna sahip olduğumu bileceğim. Ela ağacının altındaki sıcak bakışları.

Üst kata çıktığımda, ofisinin önündeki boş lobi alanından geçip ofisin içinden geçerek dairesine giden koridora çıkıyorum. Neredeyse iki aydır burada çalışmama rağmen hala özel yaşam alanının içini görmedim; sabah geldiğimde hep ofisinde oluyor.

Kapılardan biri açık, hâlâ kapıyı çalışıyorum, kendimi tuhaf hissediyorum, Morois House'a geri dönmeyi diliyorum. Orada her şey çok basitti: Ben onun canını yakacak ya da becerecektim, o da benim tapacaktım. Ve tüm bunlar için zamandan başka bir şey yoktu.

Dairenin bir yerinden "İçeri gel," diye sesleniyor ve içeri giriyorum, gördüğüm şey karşısında bir an şaşıyorum. Ofisi gibi sade ve minimalist bir şey bekliyordum, cam ve parlak ahşap ve sonra daha fazla cam, ama özel odaları sade olmaktan çok uzak.

Zeminler geniş, soluk tahtalar halinde uzanan ahşaptan yapılmıştır ve duvarlar defne yaprağı ya da kurutulmuş adaçayı yeşilindedir. Kadife bir kanep ve iki dolgulu sandalye oturma alanını oluşturuyor; duvarda botanik suluboyalar asılı. Her yerde ışıklar, lambalar, aplikler ve sarkıtlar var ve gömme kitap rafları kitaplarla dolu. Hemen ötesinde kasap bloğundan yapılmış adası portakal, soğan ve elma dolu kaselerle kaplı mutfak yer alıyor. Çok sevilen bakır kaplar bir rafta asılı.

Şık ve pahalı ama soğuk değil. Buraya damgasını vuran ondan bir şeyler var ve bana Morois House'da kim olduğunu hatırlatıyor - sadece bir hedonist ya da katil değil, her ikisinden de fazlası. Burada günlerce kalabilirim, sadece onun eşyalarını keşfederek. Onun eşyalarını.

Çoğunlukla ortaçağ tarihi ve antik felsefeden oluşan kitaplarla başlıyorum, az miktarda yemek kitabı ve ince şiir ciltleri de var. Ve garip bir şekilde, bir kedi tarafından yazıldığı iddia edilen sararmış ciltsiz gizem kitaplarından oluşan koca bir raf var.

"Buradayım, Tristan." Mark'ın soğuk sesi dairenin derinliklerinden geliyor ve koridora geçip büyük bir yatak odasına açılan açık bir kapı buluyorum. Yerler aynı geniş tahtadan ama duvarlar yumuşak beyaza boyanmış. Daha fazla kitap rafı, beyaz örtülü büyük bir yatak ve cam korkuluklu dar bir balkona açılan bir kapı var.

Işık mavi renkte, zeminde ve duvarlarda garip desenler dalgalanıyor ve dans ediyor. Başımı kaldırdığımda tavanda üç tavan penceresi ve onların üzerinde de çatıdaki havuzun güneş ışığının kırılmasıyla oluşan berrak suyunu görüyorum.

Mark banyodan gri bir pantolon ve kolları kıvrılmış düğmeli bir bluzla çıkıyor, ayakları çıplak ve saçları hala nemli. Beni gördüğünde,

Gözleri artık tanıdık gelen bir bakışla biraz kapandı, genellikle aşağılayıcı bir emirden önce gelen karanlık ve yakıcı bir bakış. Cornwall'da bu bakışın *maden bakışı*, altın hazinesine bakan bir ejderhanın bakışı, kana bulanmış ganimetlerine bakan bir fatihin bakışı *olduğunu* düşünmüştüm.

Ağzımı kurutmayı, karnımın derinliklerine ısı ve kan göndermeyi asla başaramaz.

Evet, senin. Umarım bakışlarım karşılık verir.

Sanki kendini bir şeyden alıkoyuyormuş gibi dudaklarını kısa bir süreliğine içe doğru kıvrıyor.

Sonra da "Hadi balkonda bir şeyler içelim, olur mu?" dedi.

Koruma görevime karşı zayıf bir jest olarak bilinçli bir şekilde ayık kaldığım uzun bir uçuştan sonra -sanki sürekli bir yarıya sahip olmak ve Mark'ın ağzıyla dikkatimi dağıtmak birinci sınıf şampanyayla sarhoş olmak kadar kötü değilmiş gibi- soğuk bir bira kulağa harika geliyor. Ona bunu söylüyorum ve bana bir tane getirmek için ayrılıyor, sevdiğim Żywiec porter ve her zamanki cin bardağıyla geri dönüyor ve sonra birlikte balkona çıkıyoruz. Balkon küçük ama ikimizin korkuluklara yaslanıp Potomac'a bakmamıza yetecek kadar yer var.

Burası İngiltere'den daha sıcak ama sıcak değil. Sadece bira içmek için yeterince sıcak. Hava su ve beton gibi kokuyor.

"Ne söyleyeceğini biliyorum," diye nefes alıyorum, daha fazla tutamıyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor Mark, bana bakarak. Kolları korkulukta, bardağı parmaklarının arasından dikkatsizce sallanıyor.

"Durmamız gerektiğini, neye bulaştığımı bilmediğimi, kinkte yeni olduğum ve geçen hafta itibariyle hala bakire olduğum için bunun işleri daha da karıştıracaklarını söyleyeceksiniz ve sonra da her şeyin eski haline dönmesi gerektiğini söyleyeceksiniz - ve ben her şeyin eski haline dönmesini istemiyorum, efendim," diye aceleyle bitiriyorum. "Sizin olmak istiyorum. Strassburg'un olduğu gibi. Lütfen."

"Tristan," diyor. Gülümsemek için savaşıyor gibi görünüyor. "Durmak istemiyorum."

Sözleri havada ışık gibi asılı kalıyor, orada ama orada değil ve konuşabilmem için nefes almam, yutkunmam gerekiyor. "Durmak istemiyor musun?"

"İstemiyorum, bu beni ne kadar bencil yaparsa yapsın." Gözleri burada, güneşin altında masmavi. "Ama sana bir özür borçluyum."

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Yemek, orgazm ve Sims'i öldürdüğümünden beri kabussuz geçirdiğim tek gece için mi?

Belki ... belki de cetveller, kaşıklar ve kütüphane halısıyla ilgili şeyler ...

"Bay Trevena, yaptığımız her şey hoşuma gitti. Lütfen bunun için üzgün olduğunuzu söylemeyin. Eğer üzgün olduğunuzu söylerseniz, üzölmeye değer bir şeymiş gibi görünür." Ve eğer özür dilemeye değerse, en başta bunu istediğim için utanç duymama neden olur.

"Yaptığımız şey için üzgün değilim," diye yanıtlıyor bir dakika sonra, gözleri gözlerimi arıyor. "Ve daha fazlasını yapmak istiyorum. Ama nasıl yapıldığı için üzgünüm. Daha iyi bilmeliydim." Acı bir kahkaha. "Başka bir şey olmasa bile, daha iyi bilmeliydim. Ama bu hafta sağlıklı düşünemiyordum."

Onu kütüphanede gördüğümü hatırlıyorum, her kası sert bir şekilde öne çıkıyor, kasvetli öfkesi yüzünü intikamcı bir tanrıya dönüştürüyordu. Orada ona musallat olan şey tarafından lanetlenmişti.

"Seni bencilce kullandım," diye devam ediyor, "ve ben bencil bir adam olsam da, bunu bilerek yapmayı tercih ederim. Ve bu hafta her ne olduysa, bilerek olmadı." Gözlerini benden kaçırıyor. Esinti saçlarını kaldırıp çekiştiriyor, altın ve platin çizgiler güneşte parlıyor.

"Tamam o zaman," diyorum yavaşça. "Eğer bunun için özür dilemen gerektiğini düşünüyorsan, özrünü kabul ediyorum. Gerçi çoğu insan böyle şeyler yapmaz mı? Bilerek değil mi?"

"Çoğu insan sevgililerinin ağzını kâğıt havlularla kapatmaz," diye cevap veriyor Mark hafifçe. "Biz çoğu insan değiliz."

Bira şişesini bir an için avuçlarımin arasında yuvarlıyorum. "Bundan sonra bunun bilerek mi olması gerektiğini söylüyorsun?"

"Evet."

"Tamam, o zaman kasıtlı. Kabul ediyorum. Ben de varım. Başka ne tür bir rızaya ihtiyacın varsa, senindir." Sözlerim hızlı ve istekli. Artık bizi durdurmayacağını bildiğime göre, tek düşünebildiğim işe geri dönmek. Beni içeri sürüklemesi ve tekrar oyuncağı haline getirmesi.

Bana bakıyor, ağzının kenarında küçük bir parantez sanki başka bir gülümsemeyele savaşıyormuş gibi. "Kendini koruma konusunda pek iyi değilsin."

"Neden olmak isteyeyim ki?" Ona bakarak fısıldıyorum. Altın teni ve saçları, keskin bakışları. Güçlü boğazı ve uzun parmaklı elleri. Savaşa gitmek için kaydolan, defalarca savaşa geri dönen parçam şu anda onun parçası.

Geri kalan kısmım zaten öyleydi.

"Bu konuda daha iyi olmak isteyeceksin, çünkü bana güven olmaz. Biraz daha mantıklı olsaydım, buna bir son verirdim, ama değilim ve yapamam. Bunu çok istiyorum. Ama yanlış bir şey yapacaksak, en azından doğru şekilde yapmalıyız. Morois House'da bundan emin olmalıydım ve bunu yapmadığım için çok üzgünüm."

Tartışmak için ağzımı açtığımda elini kaldırıyor. "Geçen hafta başka bir şeye ihtiyacın olmadığını söyleyeceksin ama bir gün olabilir, bu yüzden yapmalıyız."

Yüz ifadem biraz değişiyor ve o tekrar gülümsüyor. "Beni Isabella ile gördün. Mücadele etmeyi, tepki vermeyi seviyordu - zaten kabul etmediği bir şeyi yapmayacağımı bildiği için bunu yapabiliyordu ve beni istediği zaman durdurabileceğini bildiği için bunu yapabiliyordu. Bu hoşuna gitmez miydi?" Biraz daha yaklaştı, eli bileğimdeydi. Düğmeli gömleğimin manşetinden bile sıcaklığı tenime işliyor. "Benimle biraz mücadele etmek? Altımda debelenmek için mi? Seni sıkıştırmamı ve senden bir şey almamı?"

Şimdi daha sert nefes alıyorum. Nefesim kesilene kadar bileğimi sıkıyor, dizlerim yumuşuyor, gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor. Ne yanaklarımdaki kızarıklığı ne de sardığı parmaklarına çarpan ağır nabzımı.

"Bunu istiyorum," diyorum. "Hem de çok."

"Bunu sana yapmak istiyorum. Ama *bilerek yapmak* güvenli bir kelime anlamına gelir. Sınırlar." "Benim sınırlarım yok," diyorum otomatik olarak.

"Yani yarın işe gitmeden önce bir parça zencefil kökü soyup rektumuna koyabilir miyim? İçinde onunla dolaşmanı mı sağlayayım?"

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

Gülüyor. Küçük bir kahkaha ama gerçek. "İstersen sana seve seve figür yaparım. Ama işte bu yüzden sınırlar hakkında önceden konuşmamız gerekiyor. Burada çalışmaya başlamadan önce gözden geçirmen gereken tüm şartları ve eylemleri hatırlıyorsun - şimdi bir şeylerin alıcı tarafında olacağın için ne kadar daha önemli?"

"Bu ordu gibi," diye mırıldandım. "Olmaması gereken yerde evrak işi."

"İnsan Kaynakları çekmecesinde dosyalanmayacak, Tristan. Sadece bana yardım etmek için."

Biramı içiyorum ve sonra nehre bakıyorum. "Tamam. Listeyi tekrar gözden geçireceğim. Muhtemelen zencefil olayını değil ama."

"Hangisini tercih ederseniz. Şimdi, güvenli kelimeniz - kolayca hatırlayabileceğiniz bir şey olmalı, ancak gelişigüzel veya spontane olarak söyleyeceğiniz türden bir şey olmamalı."

Isabella Beroul'un ki la mer'di ve burada çalışmaya başlamadan önce okuduğum makalelerde güvenli ifade sistemi olarak kırmızı, sarı ve yeşil kullanılmıştı. Son seçeneğin sadeliğini seviyorum, ama bir şekilde fazla kişisel olmayan, klinik bir şey gibi geliyor. Bunun sadece ve sadece bana ait olmasını istiyorum.

Manolya yaprakları zihnimde titreşiyor, beyaz ve pembe, ama onlarla birlikte Mark'ın parmak uçlarının bir taç yaprağı üzerinde ovuşturduğu ve ovuşturduğu anısı geliyor, gözleri bir mezarlıkta boş.

Hayır, *manolya* değil o zaman. Ama orada başka bir şey var, Morois House'da başka bir şey var.

Altında oturduğumuz ela ağacını düşünüyorum. Ben ona Marcus Aurelius ve Musashi okurken o ağzımı izlerken kendimi ne kadar güvende, sevimli ve hayran hissettiğimi.

"Hazel," diyorum usulca ve bakışları yüzüme yöneliyor. İfadesinde bir şeylerin titreştiğini görüyorum, sonra dikkatlice susturuyor.

Başını sallıyor. "Hazel öyle. Bir şey daha var-"

Sanırım şimdi surat asıyor olmalıyım çünkü yine ağzını büktü. "Söz veriyorum kısa sürecek ama sana karşı iyi olmama yardımcı olacak."

Dinlediğimi göstermek için başımı eğiyorum.

"Bu konuda neyi sevdiğini bilmek istiyorum. Bizi."

Senin olmak dudaklarımı zorlayan kelimeler, ama onları yutuyorum. Bunu söyleyemem. Ona ne kadar aşık olduğumu bilmesinin utancını yaşamak istemiyorum. Bana aynı şeyleri hissetmediğini söylemenin bir yolunu bulmaya çalışırken bana acımasını istemiyorum.

Ben de tam olarak anlamıyorum. Buraya ilk geldiğimde, erkek bir itaatkâr fikri bile beni rahatsız ediyordu. Şimdi Mark'ın beni en yakın uygun yüzeye yüzüstü itmeden bir gün geçirme düşüncesi hem göğsümü hem de aletimi acıtıyor.

Bu yüzden bir sonraki en dürüst şeyi deniyorum.

"Sen yanımdayken artık kendimi ağır hissetmiyorum. Kendi tenimin içinde hafif hissediyorum, sanki ... kalbim o kadar hafif ki uçup gidebilirmiş gibi."

Ve sonra duruyorum. Hâlâ bunun mantıklı olup olmadığını bilmiyorum ve bunun asla ifşa edemeyeceğim bir şeyi çok fazla ifşa edip etmediğini kesinlikle bilmiyorum ve Mark'ın şu anda beni incelerken ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok, bakışları delici, kaşlarının arasına bir çizgi çekilmiş.

"Kalbinin uçup gitmesine izin vermeyeceğime söz veriyorum, Tristan," diyor. Sessizce.

Sonra onu koklayabileceğim kadar yaklaşıyor, yağmurun ve ıslak toprağın kokusunu alıyorum ve sanırım bu Morois Evi'nin kokusu, zengin

ve gizli,

ve sonra ağız benimkinin üzerinde, diğer tüm düşünceleri uzaklaştırıyor.

OceanofPDF.com

onsekiz

LIMITLERİM HIÇ YOKTAN FAZLA AMA YINE DE GENİŞ DEĞİL.

Belki de bir askerin kibridir, meme ucu kelepçeleri ve elektrikli sineklikler de dahil olmak üzere her şeyin üstesinden gelebilirim, ama çoğunlukla listedeki her şeyi şimdi Mark'ın bana yaptığını hayal ediyorum ve bana her şeyi yapmasını istiyorum. Ne isterse.

Ayrıca, belki de bu düşünce tarzı beni kötü bir itaatkâr yapıyor, ama *Mark'ın şimdiye kadar istediği her şey* hayatımın en iyi orgazmlarını yaşamamla sonuçlandı.

Her şey şehitlik mertebesi değil, biliyorsunuz.

MARK VE BEN ÖNÜMÜZDEKİ BİRKAÇ HAFTA BOYUNCA BİR RITME GIRDIK.

Sabahları, güvenlik toplantısından ve sabah lif dozumdan sonra, çünkü lif artık hayatımın önemli bir parçası, ofisine geliyorum ve masasının altına itilip ona sakso çekiyorum ya da sabah gökyüzünün altında beni becerebilmesi için çatıya sürükleniyorum. Jago'dan ya da Lyonesse'in çekirdek kadrosundan bir şeyleri sonsuza dek saklamanın imkânsız olduğunu bildiğimizden, daha *işin* başında ketum olmaya karar verdik. Yani ben Mark'a hizmet etmezken

salonda (henüz), şehirde dolaşırken kendimi rutin olarak arabada dizlerimin üzerinde buluyorum. Ya da sabırsız bir el bileğime dolanarak salondan dışarı sürükleniyor ve en yakın oyun odasına itiliyor, bir yatağa zincirleniyor ve sonra kürek çekiliyor, kırbaçlanıyor ya da Mark'ın o gece hayal ettiği yeni sadizm her neyse.

Pazar günleri Mark beni evinde tutuyor ve benim için yemek yapıyor, arpacık soğanı, sarımsak ve diğer harika kokulu şeyleri zahmetsizce doğrarken bana kitap okutuyor. Tatlı olarak, masada ben varım, kenara çekiliyorum, eziyet çekiyorum ya da içine kayıyorum.

Geceleri onunla uyuyorum, kolları bana sarılıyor ve bacakları benimkilere dolanıyor.

Acaba Strassburg bütün bunları yaptı mı, Strassburg pazar günleri ona Sassoon, Owen ve Rosenberg okumak zorunda kaldı mı, Strassburg Mark'ın rüyasız bir uykuya dalarken uzuvlarının ağırlığını tanıdı mı?

Üçüncü Pazar günü, turp yeşillikleri ve bıldırcından oluşan bir akşam yemeği yedikten sonra - bıldırcın kemikleri o kadar küçük ve narin ki onu yerken kendimi bir canavar gibi hissediyorum - Mark masayı kaldırıyor ve ben yere diz çöküyorum. Bu aradaki anlarda, tam olarak sapıkça olmayan ve tam olarak olmayan bu anlarda yapmamı istediği bir şey değildi, ama yine de bunu yapmak iyi hissettiriyor. Yerleşmek. Sanki aşağıdayken daha hafifmişim gibi.

"Evander, Arjun dışında kimseyle göz teması kurmuyor, o zaman bile ancak Arjun izin verdiğinde kuruyor," dedim bir sabah Mark'a, ereksiyonunu boğazıma alıp dölünü yuttuktan sonra. Hala diz çökmüştüm, başımı bazen bana izin verdiği gibi kalçasına yaslamıştım ve parmakları saçlarımdaydı, oynuyor ve alay ediyordu, bir kedi gibi mırıldanma isteğimi asla başarısızlığa uğratmayan tek şey. "Bunu ben de yapmalı mıyım efendim? Sadece ikimiz olduğumuzda?"

Mark, "Özel olarak hoşlandığım şeyler konusunda çoğundan biraz daha organik biriyim," diye yanıtladı. "Yüzünü görmeyi seviyorum. Gözlerini. Bir itaatkâra sahip olmayı bu kadar eğlenceli kılan tüm küçük arzuları ve huysuzlukları görebilmeyi seviyorum."

"Bir şey yapmamı istediğinde bana söyler misin?"

Saçımı çekiştirdi. "Her zaman."

Yani bir sahnede olmadığımız zaman diz çökmek onun yapacağını söylediği bir şey değil, ama bu hoşuma gidiyor ve ayrıca temizlenirken gözlerinin sessiz bir zevkle bana kayması da hoşuma gidiyor.

Yine de ona bakıyorum; bunun asla vazgeçebileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Mutfak lavabosu ile bulaşık makinesi arasında gidip gelişini sonsuza dek izleyebilirim. Kıvrılmış kollarının şiirselliğini ve tezgahı silmek için kullandığı etkili daireleri hayatımın sonuna kadar izleyebilirim.

İşi bittikten sonra bana geliyor.

"Yarın senin doğum günün," diyor parmağını çenemin altına sokarak.

"Dosyama mı bakıyordunuz, efendim?"

"Pozisyonun avantajı," diyor bana bakarak. "Ayrıca ablam bana unutmamam için çok sert talimatlar içeren bir mesaj attı."

"Çok iyi biri," diyorum dürüstçe. Babamla elimden geldiğince seyrek konuşuyorum ama sesinde ona getirdiği mutluluğu hâlâ duyabiliyorum.

"Blanche bir melek. Melody ve benim melek olmadığımız düşünülürse bu çok tuhaf," diyor. "Her neyse. Ailelerimizin artık yasal olarak birbirine bağlı olduğu ve bana doğum gününü hatırlatan insanlar olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, bunu senin için zaten planlamıştım. Ama bunun için bir oyun odasına gitmemiz gerekecek."

Genellikle oyun odalarına gittiğimizde, içeride ne olduğundan çok salona yakınlık ve Mark'ın sabırsızlığı söz konusu oluyor. Beni kilerinden aldığı kuru fasulyelerin üzerine diz çöktürmekten ya da masasının çekmecesinden aldığı bağlayıcı klipslerle bana işkence etmekten, alt kattaki özel aletleri kullanmak kadar mutlu oluyor.

Oyun odasına girdiğimizde, alanın ortasındaki deri döşemeli platformun üzerine serilmiş plastik bir örtü gördüğümde merakım zorlukla gideriliyor. Altında da plastik bir örtü var. Yüzümü ona dönüyorum.

Koyu yeşil duvara dayalı bir masaya bakarken gömleğinin düğmelerini açmaya başladı bile.

"Daha önce plastik çarşaflara ihtiyacımız olduğunu hatırlamıyorum. Efendim," diyorum, sesimin gergin mi yoksa heyecanlı mı olduğundan emin değilim.

Mark gömleğini çıkarırken, "Temizlik ekibi için bir nezaket" diye yanıtıyor. "Soyun ve masanın üzerine çık."

Otomatik olarak itaat ediyorum, tamamen çıplak olana kadar kemerimi çözüyorum ve düğmelerimi açıyorum. Platformun üzerine uzanıyorum, soğuk plastik altımda kırışıyor, masada bir şeyler hazırlayan Mark'ın sırtını izliyorum.

"Yüzüstü yat," diyor ve ben de biraz tereddütle itaat ediyorum. Korkmuyorum ama plastik aklımı kurcalıyor. Havluların neredeyse her zaman yararlı olduğuna şüphe yok, ama *plastik*?

Mark yanıma geldiğinde başımı kollarıma yaslayarak yerleştim. Bir kırbacın ilk gıdıklayıcı perdelerini ya da belki bir küreğin ilk darbesini bekliyorum, ama onun yerine sadece ellerini hissediyorum, sıcak, büyük ve -kaygan-

"Bebek yağı," diye mırıldanıyor ben onun altında titrerken. "Rahatla."

Güçlü ve kaygan elleri yağı sırtıma, omuzlarıma ve kollarımın üst kısmına yediriyor. Sırtımın küçük kısmına daha fazla yağ damlatıyor ve sonra- ve sonra-

"Kahretsin," diye inliyorum, yağı arka tarafıma ve üst uyluklarıma sürerken, başparmakları istediğim yerlere alaycı bir şekilde yaklaşıyor. Çok sıcak, basınç çok iyi ve başparmakları *tam orada*. Kalçalarımı ellerine doğru itmeye çalışarak biraz kamburlaşıyorum.

"Tanrım, çok kolaysın," diyor Mark, ama bunu sevgiyle söylüyor. "Kısa bir masaj ve benim için yayılıyorsun."

Yüzüm ön kollarımda yanarken fark ediyorum. Kalçalarımı kaldırdım ve dizlerimi ayırdım, bunun dokunmasını istediğim yere bir ok yapacağını umuyorum: açıklığım, testislerim daha aşağıda.

Yağ her şeyi çok kaygan hale getirdi ve sonra parmak eklemleri testislerimin alt tarafına sürtündü ve nefesim kesildi.

Beni görmezden geliyor, başka her yerimi ovmaya devam ediyor ve sonunda kutsanmış bir an için kaslarımın arasına kaygan bir ilgi gösteriyor.

Yanaklarım. Beni ters çevirdiğinde o kadar sertleşmişim ki sikim karnımın üzerinde havada süzülüyordu.

Benim adıma utanmış gibi bir ses çıkarıyor ve yağı kısa, sıcak geçişlerle göğsümün ve karnımın üzerinde gezdirmeye başlıyor, işi bittiğinde meme uçlarımı küçük noktalar halinde bıraktığından emin oluyor. Önce karnımı, sonra kalçalarımı yağlarken, ereksiyonumu ihmal edip uyluklarıma, baldırlarıma ve ayaklarıma masaj yaparken kalçalarım hareket ediyor. Ereksiyon, sanki dikkatini çekmek için yığıtçe çabalıyormuş gibi karnımın üzerinde biraz yükseliyor, ucu şimdi ihtiyaçla parlıyor.

"Efendim," diye nefes alıyorum, parmakları ayaklarımdan tabanında çalışırken gözlerimi kapatıyorum. Harika hissettiriyor ama sikime dokunmazsa öleceğim. "Bunun bir doğum günü hediyesi olduğunu sanıyordum."

"*Hediye* kelimesini kullandığımı hiç sanmıyorum," diyor Mark. "Sadece doğum günün olacağını söyledim. Ve şimdi bu odadayız. Bu iki şey birbiriyle tamamen alakasız olabilir."

"Ama sen-" Duruyorum. "Kandırılmış hissediyorum."

"Buraya ilk geldiğinde hakkımda en kötüsüne inanmaya o kadar hazırydın ki, şimdi masajla ilgili küçük bir aldatmacayla şok mu oldun? Son birkaç hafta içinde hakkımdaki değerlendirmeleriniz iyileşmiş olmalı. Ama asla merhametim olmadığı söylenmesin. "

Elleri taşaklarıma geliyor, yuvarlıyor ve okşuyor, derinin içindeki testisleri kucaklıyor ve nazikçe hareket ettiriyor ve topuklarımda plastik tabakayı kazıyor, ancak herhangi bir tutuş bulamayacak kadar kayganlar ve sonra masanın üzerinde kayıyorum ve o gülüyor. Ruhumu teslim etmek istememe neden olan o karanlık kahkaha.

"Küçük sürtük," diye mırıldanıyor, yağlı parmak uçları sikimde bir kez geziniyor ve sonra uzaklaşıyor. Ön kolundaki kaslar dövmesinin altında esniyor. "Benim küçük fahişem."

"Lütfen," diye tekrar fısıldıyorum ve parmaklarıyla ereksiyonuma sert bir fiske vuruyor. O masadan uzaklaşırken ben acı içinde kıvranıyorum.

"Yüzüstü yat, Tristan. Ve dikizlemek yok. Hediyesizliğinin sürpriz olmasını istiyorum."

Homurdanma isteğimi bastırıyorum -askerken hiç homurdanmazdım ve Mark'la yaklaştığım bir iki seferin de kıcımlı acıtmaktan başka bir etkisi olmamıştı- ve geri dönüyorum. Ereksiyonumda ya da plastiğin üzerinde itmeyi zevkli kılacak kadar yağ kalıntısı yok, yani masaya sürtünsem bile kendimi boşaltmak için mücadele etmem gerekecek.

Çok zalimce.

Kollarımı kavuşturdum ve başımı kollarımın üzerine koydum; yaklaştığını duyduğumda başımı kaldırmadım, ancak az önce yapılan masaja rağmen biraz gerildim, çünkü bu kadar yağ ne gerektirebilirdi ki?

Ayak sesleri kesiliyor ve sol tarafımda hafifçe hareket ettiğini hissediyorum.

Sonra birdenbire omzuma sıcak bir acı damladı.

Sarsılıyorum, ısı zaten hoş bir sıcaklığa dönüşüyor, his cildime batıyor ve sonra diğer omzuma tekrar geliyor, küçük bir sıçrama ve damlama, yanıyor ve sonra hemen muhteşem.

Balmumu.

Üzerime balmumu damlatıyor.

"Balmumu sahnesi görürsen profesyonel kalmakta zorlanacağını söylediğini hatırlıyorum," diyor Mark kayıtsızca. Biraz hareket oluyor, Mark masanın üzerine koyduğu bir şeyi alıyor ve sonra daha fazla damlıyor. Şimdi omurgam boyunca, yavaş, işkence edici yaylar halinde. Sıcaklığın her parlayışında bir nefes çekiyorum, soğuyup geride sıcak, öfkeli bir lezzet bıraktığında ürpererek nefes veriyorum. "Ve sonra sana bunu *yapmanın* eğlenceli olabileceği aklıma geldi. Kesinlikle benim için eğlenceli."

Sırtıma biraz daha ağda. Ve arkamda, bir sıçrama ve kıvrımlarımdan aşağı doğru acı verici bir kayma. Girişime ulaştığında inliyorum, yakmayacak kadar soğumuş ama hala çok sıcak.

Daha fazlası geliyor, Şimdi taşaklarıma kadar damlıyor ve sonra uyluklarımin ve dizlerimin arkasına ve hatta ayaklarımin tabanına sıçırıyordu. Yakıcı sıcaklık anları, ardından dayanılmaz uyarılma dalgaları. Cildimdeki soğumuş balmumu her Şeye ekleniyor, his katmanları, serin ve sıcak ve *çok sıcak*. Bir noktada dirseklerimin üzerindeyim, başım aşağı sarkıyor ve o her tarafıma damlatırken kıkım akılsızca havaya kalkıyor.

Mark bana gülüyor. *Küçük balmumu orospusu*, diyor, sesi biraz acımasız ve biraz da sevecen. *Şu haline bak. Şu haline bak.*

Kendime dokunmadan daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde, durumu daha da kötüleştiriyor. Bana dönmemi emrediyor ve artık bakmama izin var ve böylece turkuaz bir mumla altın rengi bir mumu değıştirerek tenimde güzel bir renk oyunu yarattığını görüyorum. Mumları göbeğimden göğüs kafesime kadar uzanan çizgiye damlatışını, göbeğim ve göğsüm boyunca gezdirişini görüyorum.

Meme ucuma yakıcı balmumu sıçratıyor, her sıçramadan sonra sakinleşmemi bekliyor, sonra tekrar tekrar yapıyor, ta ki her iki meme ucu da acıyla karıncalanana ve ereksiyonum karnımın üzerinde koyu kırmızı bir çubuk haline gelene kadar.

Sonra hâlâ yanmakta olan mumları tutacaklarına yerleştiriyor, geri çekiliyor ve bana bakıyor. Oda duvar aplikleri ve küçük, titrek mumlarla aydınlanıyor ve gözlerini sıçramış etimin üzerinde gezdirdiğinde gözleri şeytanınkinden daha siyah. Sahiplenici elini üzerimde gezdiriyor, balmumuyla ısırılmış ayak tabanlarımdan göbeğime ve boğazıma kadar, eğilip alt dudağımı yalarken avucu orada kalıyor.

"Aç," diye mırıldanıyor ve ben de ona açılıyorum çünkü ona her zaman açılacağım. Dili benimkini arıyor, ona sürtünüyor, tadına bakıyor ve sonra derin, keşfedici bir öpücükle ağzımın geri kalanını haritalamaya devam ediyor. Morois House'dan beri beni her öpüşünde olduğı gibi, balmumuyla kaplıyken beni hiç öpmemiŐti ve bu yüzden bunu hafızasına kaydetmesi gerekiyor.

Umarım bu iyi bir anıdır çünkü onun altında titriyorum, kendi tenimin içinde canlı canlı yanıyorum. Daha önce hiç bu kadar tahrik olmuş muydum bilmiyorum, her bir parçam karıncalanıyor, ürperiyor ve daha fazlası için açım, alevler hala dans ediyor ve onun tadı biber, narenciye ve baharat gibi ve ben çok sertim, çok sertim.

"Seninle oynamama izin vererek çok sabırlı davrandın," diyor ağzıma karşı. Elini boğazımdan çekiyor ve bir şişe sesi duyuyorum. Ve sonra yağ, tatlı ve kaygan, sikimin her tarafına damlıyor.

Tepki olarak sarsılıyor, bundan başka bir şey değil ve Mark şiddetli bir yeminle ağzını benimkinden çekiyor, sanki sahnesine devam etmektense beni öpmeye devam etmeyi tercih etmesi benim suçummuş gibi. Doğrulup şişeyi kapattığında ağzım ıslanmıştı ve sonra sırtımı masadan ayıran bir dizi sert, acımasız vuruş yaptı.

"Tanrım, ben-"

Mark'ın eli çoktan benden uzaklaştı ve orgazmım tam sınırda donarken ona söyleyeceğim bir dizi kelimeyi ısırarak geri almak zorunda kalıyorum.

"Buradan gelebiliyorsan, sen de gelebilirsin," diyerek oynamayı en sevdiği ve her zaman kazandığı oyunlardan birini sunuyor.

Belki ben de kazanıyorum, nasıl baktığıma bağlı, ama altın mumu kaldırıp kalçalarımın üzerinde gezdirirken öyle hissetmiyorum. Korkunun ilk ısırtığı, ilk gerçek titreşimi, *oh lanet olsun, bilmiyorum*, şu anda kalçalarımın üzerinde oluk gibi akan küçük alev gibi içimde dans ediyor, tutarsız ve dikkat dağıtıcı.

Hazel. Bunu hiç söylemek zorunda kalmadım, hiç istemedim, ama orada sıcak balmumuyla başa çıkabilir miyim *bilmiyorum*-

Uzun duraklamanın, o anın uzun süren dramının, güvenli kelimemi söyleyebilmek için olduğunu fark ediyorum. Mumu değil beni izliyor, konuşmamı bekliyor. Ve eğer mum şimdi damlarsa, uyluğumun üst kısmına damlayacak, çok acı verici bir yer olmayacak. Garip bir şekilde, onu durdurmanın bu kadar kolay olacağını bilmek,

onu durdurmak istemememe neden oluyor. Onun için ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istiyorum. Benim için.

"Lütfen," diyorum. "*Lütfen*."

Dudağını yalıyor, boğazındaki düğüm bir yukarı bir aşağı hareket ediyor ve o zaman onun da bunu ne kadar çok istediğini anlıyorum. Yağlanmış sikime bakarken nefesinde ince bir kesiklik var, boynunun kenarında nabızı telaşlı bir şekilde atıyor. Pantolonunda müstehcen bir çadır.

"Çok güzelsin," diyor bana, elini eğmeden ve balmumu tenime düşmeden hemen önce.

Neredeyse çığlık atacaktım, sırtım masadan kalktı, ciğerlerimdeki hava boşaldı. Balmumu tam ucuma geldi, saf, su katılmamış bir acı ve şimdi shaftımın uzunluğundan aşağı damlıyor, ilerlemesi yağ tarafından kolaylaştırıldı.

Acı neredeyse başlar başlamaz geçiyor, ama ağda soğuduktan sonra bile artçı etkileri - çarpan kalbim, kasılan kaslarım - devam ediyor. Masanın üzerine yığılıyorum, gözlerim bir tür yalvarışla Mark'a gidiyor. Mum yine uzun bir süre üst baldırımda kalıyor, balmumu tenim yerine yavaşça Mark'ın elinden aşağı dökülüyor.

Ama kalıcı ısı, sertleşen balmumu ... artık acı gibi bir şey değil. Dokunulmak gibi. Okşanmak gibi.

Tenimin her yeri karıncalanıyor, hala farkında, uğulduyor ve serin havanın her gıdıklamasına açık. Ve inanılmaz bir şekilde, nasıl olduğunu bile bilmiyorum, benden açıklamamı istemeyin, aletim daha fazla taciz için sarsılıyor, o kadar şişmiş ki derinin kendisi yarılmış gibi hissediyor.

"Daha fazla," diye mırıldanıyorum ve Mark gülümsüyor.

"Daha fazla," diye kabul ediyor ve bu kez shaftımın köküne, skrotumuma damlayan bir başka yanan balmumu sıçırıyor.

Yine kıvraniyorum, ondan uzaklaşıyorum, ona doğru kıvraniyorum ve sonra hala o şeytani gülümsemeye Mark mumu son bir kez eğiyor.

Başımın hemen altına, frenulumumun yumuşak derisine iniyor ve bu sefer çığlık *atıyorum*. Acı beni delip geçiyor.

Küçük korkular ve arzular, gizli ıstıraplar ve anlatılmamış umutlar, hayati ve ilkel bir şeyi pençeleriyle geri çıkarır.

Çılgılığım boğazımdan çıkarken bile, testislerim sonuna kadar yukarı çekiliyor, kalçalarım sıkılıyor ve serin havaya doğru düzüşüyorum, sert balmumu tepemi ve shaftımı çekiyor ve sonra kasılıyorum, kabarıyorum, boşalıyorum, yağ ve balmumu üzerine inen yüksek ve kalın fiskiyele ve hala çılgılık atıyorum, sanırım ya da buna benzer bir şey, hala akılsızca havayı beceriyorum, kapana kısılmış bir hayvan gibi vahşi.

İçimde yırtılan zevk acı verici derecede mükemmel, körlüğünde barbarca ve yine de bitmeyen işkencesinde enfes. Devam ediyor ve devam ediyor, vücudumdaki balmumu gibi kendi üzerine inşa ediliyor ve katmanlanıyor, kalçalarım havada pompalandıkça pompalanıyor ve meni karnıma ve göğsüme sıçrıyor.

Sonunda, *sonunda*, yavaşça bitene kadar, bedenim boş, zihnim sersemlemiş.

Mum alevlerinin bulanık dansına bakıyorum, tek bir kelime bile edemiyorum.

Mark'ın elleri şimdi üzerimde; tekrar yüzüstü yatıyorum, parmakları mahrem tenimde. Ağda parmak uçlarının tek bir fırçasıyla kolayca dökülüyor ve sanırım yağın asıl amacı da buydu. Masaj yapmak için kaygan cildin verdiği ek zevk için değil, daha sonra ağdayı çıkarmanın kolaylığı için.

Ama henüz *geç* değil; sırtımın küçük kısmına daha fazla yağ sürülüyor ve daha aşağıya doğru ovuluyor ve sonra Mark'ın üstümde olduğunu hissediyorum, pantolonu yok, ereksiyon halindeki penisi kırımın ayrıldığı yere sokuluyor. İçime girmek için değil ama oradaki sıcak, ince deride sallanıp kaymak için. İkimizin de homurdanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde kaygan boşluğa sürtünmek için.

Mark daha önce hiç olmadığı kadar hızlı boşalıyor, kalçaları çalkalanırken kolları altımdan kayarak beni kendine yakın tutuyor ve siki bana doğru kalın bir kabarma yapıyor. Aramıza pompalamaya başladı, tohumu neredeyse tenimi yakmak için kullandığı balmumu kadar sıcaktı.

Alnı enseme iniyor, nefesi ılık ve hızlı bir şekilde sırtıma değiyor.

"Mükemmel," diyor nefes nefese. "Sen mükemmelsin."

Sonra enseme o kadar şefkatle öpüyor ki ağlamaya başlıyorum.

Bir sahne sırasında ağladığım diğer tek zaman, üzerimde bağlayıcı klipsleri kullandığı zamandı ve o zaman bile, sadece onları çıkardığında oldu. Ama şimdi ağlıyorum.

Balmumu ve spermle kaplı olmak, üstünüzde ağır ve nefes nefese biri varken gerçekten aşık olduğunuzu fark etmek çarpıcı bir şeydir. Ama işte.

Mücadele ettiğim düşüş, yavaşça içine kısıtıldığım tuzak artık sona erdi. Buradayım. Kayboldum.

"Ah, tatlı Tristan," diyor Mark usulca. Yanağımdan bir damla gözyaşını öpmek için hamle yapıyor. "Hadi seni temizleyelim."

"Hediye olmayan doğum günüm için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve o da yanağımı tekrar öpüyor.

"Sadece istemen yeterli, sana her şeyi vereceğim. Elimden gelen her şeyi."

on dokuz

SLOVAKYALI BİR İŞADAMI BU HAFTA SONU KULÜBE GELİYOR.

Çarşamba günü Mark'ın ofisinde özel güvenlik şefiyle buluşacağız. Mark'la birlikte ben, Goran, Nat ve Dinah da oradayız. Saat sabahın onu, ortam gergin ve Mark her zamanki gibi buzlu cinini içmeye başlamış bile ki bu durumun Slovakyalı güvenlik şefini rahatsız ettiğini söyleyebilirim.

Başrol, ofis koltuğuna yayılmış, bardağını buzlar kenarlarda şingirdayacak şekilde döndüren Mark'a bakıyor. Normalde geceleri kulüpte takındığı tembel tavrı şu anda neden takındığını anlamıyorum. Bu Bay Kulov'u kızdırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Kulov, Goran ve Nat'a dönmeden önce gözlerini Mark'a dikerek, "Bu *açılış evinin* müvekkilim için güvenli olacağına dair daha fazla güvenceye ihtiyacım var," dedi. "Kulübün kendisini üye olmayanlara açtığından haberimiz yoktu."

"Yılda bir kez, üyelerin kendi seçtikleri en fazla üç misafiri davet etmelerine izin veriliyor," diye araya giriyor Dinah. "Tüm misafirlerin geçmişleri tarafımızdan kontrol ediliyor ve içeri girerken taramadan geçiriliyorlar. Elbette Bay Drobny'nin ziyaretinin aynı hafta sonuna denk gelmesi büyük talihsizlik; ziyaretini ertelemesi için onu ikna edemez miyiz?"

Kulov, "Sadece önümüzdeki hafta Amerika'da olacak," diyor. "İşi gereği öncesinde ve sonrasında başka bir yerde olması gerekiyor. Bu hafta sonu olmalı."

"O halde ziyaretinin kusursuz geçmesi için elimizden geleni yapacağımıza sizi temin ederim," diye söz veriyor Dinah. "En sevdiği oda hazır olacak ve onunla birlikte seçtiği herhangi bir kulüp itaatkârı da hazır olacak ve her türlü güvenlik önleminin alındığından emin olacağız."

"Bu açık ev için ek güvenlik getiriyorsunuz, değil mi?" Kulov soruyor. "İnsan sayısı için mi? Elbette Bay Drobny ile birlikte olacağız, ancak üçümüzle bile kaynaklarınızın yeterliliği konusunda endişeliyim."

Goran başını sallar, açıklamak için ağzını açar ama Mark sandalyesinde öne doğru eğilerek sözünü keser.

"Müvekkilinizle bağlantılı pek çok Karpat direnişi sempatzanı var, değil mi Bay Kulov?"

Bu o kadar beklenmedik bir şey ki -ve Mark'ın sesi, sarhoşun yavaş ve rahat tınısıyla, sorunun sivri doğasıyla o kadar uyumsuz ki- oda sessizliğe gömülüyor.

Kulov'un elleri dizlerinin üzerinde bükülür ve sonra yumruk haline gelir. "Müvekkilimin kimlerle iş birliği yaptığı sizi ilgilendirmez."

"Sanırım öyle," diyor Mark üzüntüyle. "Dikkat etmemiz gereken başka misafirlerimiz var, Bay Drobny'nin Carpathia'nın meşru hükümetinin müttefikleriyle alıp veremediği olan bir güvenlik ekibi getirdiğini bilmekten çok rahatsız olacak üyeler."

Kulov'un elleri hâlâ yumruk halinde ama boynunun dibindeki nabzın sabit olduğunu fark ediyorum. Sanki bu sorgulamadan hiç rahatsız olmamış gibi. "Bay Drobny'nin ekibinin profesyonelliğe aykırı davranabileceğini mi ima ediyorsunuz?"

"Böyle bir şey önermiyorum," diyor Mark ve bardağının son suyunu da boşaltıyor. Masasının üzerine beceriksizce, eğri büğrü bir şekilde koyar, böylece takır tukur sesler çıkarır. Goran yüzünü buruşturur. "Sadece diyorum ki, Bay Drobny elbette ekibine karşı da en az evimize gelen konuklarımıza gösterdiğimiz kadar titiz olmamız gerektiğini anlayacaktır."

"Size isimleri getireceğim, böylece kontrollerinizi yapabilirsiniz, ancak hiçbir şey bulamayacaksınız." Hızla ayağa kalkıyor, duruşu düşmanca ama yine de altında belli bir sakinlik var. Bu beni açık bir saldırganlıktan daha fazla tedirgin ediyor. "İhtiyacınız olan tek şey buysa, ben yoluma gideyim."

"Cumartesi görüşürüz, Bay Kulov," diyor Mark hafifçe. "Bay Drobny'ye sevgilerimi iletin."

O AKŞAM, MARK IKIZ KIZ KARDEŞİYLE BİRLİKTE AKŞAM YEMEĞİ YEMEKTEDİR.

ve bana gecenin geri kalanında izin verdi. Zimnen kovuldum, bir saat kadar kendi dairemde takıldım ve sonunda kulübün seks dışı olanaklarından yararlanmaya karar verdim.

Yani dördüncü kattaki bara çıkıp göğsümdeki saplantılı ağrı geçene kadar içiyorum.

Goran yanıma oturduğunda koyu ahşap barda oturuyorum - taze krema ve konserve limonlu (ve Lyonesse'in imzası olan yenilebilir çiçekli) bezelye çorbasını yeni bitirmiştım.

"Bay Trevena, Bayan Trevena ile birlikte mi yaşıyor?" diye soruyor, uzanıp sormadan ekmeğimden bir dilim alıyor. Barmen yanına bir bardak berrak altın bira koyuyor ve ona göz kırptırıyor.

Küçük bir ramekin tereyağını ona doğru itiyorum. "Akşam yemeği yiyorlar."

"Terör ikizleri," diyor Goran. "Bilirsiniz, eskiden sahaya birlikte gönderilirlermiş çünkü iletişim kurmak için konuşmalarına bile gerek yokmuş. Dediklerine göre ikisi birlikte tek bir kelime bile etmeden cesetleri parçalara ayırıp imha edebiliyormuş."

"Melody Trevena'nın Bay Trevena kadar korkutucu olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Goran bana inanmaz bir bakış attı. "Dostum, o daha korkunç. Hâlâ ajansta, bilirsin işte, hâlâ ajansta. Ama artık kararları o veriyor."

Melody'yi düğünden hatırlamaya çalışıyorum. Uzun boylu, sanırım ikiz kardeşiyle aynı mavi gözlere sahipti. Düzgün, sarı bir at kuyruğu ve bir pantolon. Dinleyen herkese erimiş tuzda enerji depolamaktan bahseden büyük gözlüklü güzel bir karısı vardı.

"Sence şu anda ne hakkında konuşuyorlar?" Ben soruyorum.

Goran bir omzunu kaldırıyor. "Muhtemelen onu Lyonesse ile ilgili bir şeyler anlatması için ikna etmeye çalışıyor. O da şüphesiz aynı şeyi ters yönde yapmaya çalışıyor."

Şimdi hayal edebiliyorum, ikisi masanın karşısında karşı karşıya, mavi gözlere karşı mavi gözler, çiçeklerle ve zengin soslarla beneklenmiş tabaklar ve aralarında küçük kemikler.

Birinin ona meydan okuyabileceği, karşı koyabileceği fikri hoşuma gidiyor. Tanrı biliyor ki ben yapamam.

Goran aniden, "Drobny için endişeleniyorum," diyor ve ardından birasından uzun bir yudum alıyor. "Gerçekten endişeliyim."

Aynen. "Evet, ben de."

"Güvenlik değerlendirmeleri iyi çıktı, bu da beni neredeyse daha fazla rahatsız ediyor," diye itiraf ediyor. "Ama çok titizdiler, bu yüzden içgüdüsel bir his dışında elimde bir şey yok."

"Kulov'la ilgili bir şey," diyorum. "Hiç öfkelenmedi. Sanki Mark'ın ona güvenmemesinden rahatsız olmuş gibi davranıyordu ama bunu bekliyordu."

"Cumartesi dışında başka bir gün olsaydı," diye homurdanıyor Goran, ben de başımı sallıyorum. Açık evin lojistiği yeterince karmaşık - bu kadar çok konuk, bu kadar çok gösteri, odalar ve stantlar tamamen dolu ... burası bir hayvanat bahçesi olacak. Ve evet, tüm ekip orada olacak, ek güvenlik getiriyoruz ve tüm konuklar önceden incelendi ama yine de.

Çoğu parti gibi bu da ev sahiplerinden çok konuklar için eğlenceli olacak. "En azından bir karmaşa olursa, eğlenceli bir karmaşa olur, değil mi?" Goran diyor ki

Kadehini bira şişeme doğru uzatırken geniş bir sırıtışla. Hayatımın bu noktasında, insanların strese akla gelebilecek her şekilde tepki verdiğini gördüm. Sessizleşen, sinirlenen, benim gibi üzülen tipler var. Bir de zaten kocaman, rahat gülümsemeleri olan, omzunuza tokat atan, şakalaşan ve şakalaşırken muhtemelen ölecek olan insanlar var. Kendilerini zar zor topladıklarında gülümsemeleri daha da genişler, omuz tokatları daha da sertleşir.

Barmene el sallayıp sek bir burbon istiyorum. Bira yeterince hızlı çalışmıyor.

Goran kaşlarını kaldırarak ilk uzun yutkunmamı izliyor. "İyi misin evlat?" diye soruyor.

Ona bakıyorum. Koyu renk gözleri nazik.

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. Etrafım ahşap, deri ve muhtemelen *Architectural Digest*'te yer almış aydınlatma kolyeleriyle çevrili. Hayal edebileceğimden çok daha fazla para kazanıyorum, aslında oldukça kolay bir iş yapıyorum ve günde bir ya da iki kez, halka açık bir parkta yürürken insanların dönüp baktığı kadar çekici bir adam tarafından kör ediliyorum.

İyi *olmalıyım*. Beni sevmeyen birine aşık olmak, çiftlik evinin arkasındaki gün batımı kadar tanıdık olmalı. Ama bu sefer hiç de iyi değil ve onun sevgisini benimde yanan balmumunu hissettiğim gibi hissediyorum.

Tehlikeli, bağımlılık
yapıcı. Karşı koymak
imkansız.

"Senden hoşlandım," diyor Goran bir dakika sonra. "Genç yaşta dışarı çıkan pek çok insanın genellikle bir nedeni vardır ve bu neden onları sertleştirebilir. Sanki kendilerini korumak için fazladan bir deri geliştirmişler gibi. Bazen bu

Deriniz eski bir zırh kadar ağır ve rütbeli. Ama sanki onun yerine camdan bir kabuk geliştirmişsiniz gibi."

Camdan bir kabuk.

şimdi Tristan Thomas olmak böyle bir şey mi? Sanki o hayalperest balo kralı hala oradaymış, sadece onu ve hassas kalbini güvende tutmak için yarı saydam bir krizalitin içindeymiş gibi mi?

"En iyi arkadaşımı öldürdüm," diye ağzımdan kaçırdım. Bilmesi için. Böylece benim temiz ve güzel kabuğumu iyi bir şey, asilce trajik bir şey ya da her neyse sanmasın. Kabuk, eğer bir şey içinse, kendimi yaptığım şeyden korumak içindir.

"Biliyorum," diyor Goran ve sanırım biliyor. Bu bir sır değıl - ismimi Google'da arattığınızda karşınıza çıkan ilk şey Karpatya'nın bir sonraki başbakanını kurtarmamla ilgili haberler, hepsi de Sims'le aramızdaki lanetli dostluğa dair alıntılar ve açıklamalarla dolu.

"Ama burada olmak . . . " Nefesimi bırakıyorum. Bir yerlerden müzik çalıyor, karanlık, zarif bir çello. "Kabuk farklı hissettiriyor."

"Bay Trevena yüzünden mi?" Goran'ın sesi nazik ama doğrudan ve ben de elimde olmadan karşılık veriyorum.

"Sanırım onu seviyorum," diyorum sessizce.

Çello notaları ve kadeh tokuşturmalarıyla dolu bir duraklama olur ve ardından Goran, "Özür dilerim," der.

İlk tepkisinin özür olması muhtemelen bir şey ifade ediyordu.

"Demek Strassburg'un yerini dolduruyorsun?" diye soruyor ikimiz de birer içki aldıktan sonra.

Yaptığım şey bu mu? Mark bunu yaptığımı mı düşünüyor?

Bu fikir kıskançlıktan daha kötü, karşılıksız aşktan daha kötü. Birden perişan oldum. "Evet."

"Ama onu seviyorsun." "Evet."

Önce bara sonra bana bakıyor, sanki sormak istediği şeyi sorup sormaması gerektiğine karar vermeye çalışıyor. "Ne-" Duraklar, tekrar dener. "Bundan sonra ne yapacaksın? " Sol elinin parmaklarıyla garip bir hareket yapıyor, sanki boşluğu benim doldurmam gerekiyormuş gibi, ama ben daha detaylandırmasını isteyemeden telefonu çalıyor.

Telefonu açıyor ve diğer uçtaki kişiyi dinlerken yüzünü buruşturuyor. Telefonu kapattıktan sonra, "Aşağıda bir misafirin terk etmeyi reddettiği Sybian ile küçük bir sikişme yaşanıyor," diye açıklıyor. "Gidip halletsem iyi olacak. Ama Tristan, benimle istediğin zaman konuşabilirsin."

Eli omzuma iniyor, ağır ve rahatlatıcı. Babacan bir jest değil, ama yine de sağlam ve güven verici bir şey.

"Teşekkürler Goran," diyorum. Gülümsüyor ve Sybian'ı kurtarmaya gidiyor, ben de burbonun kalanını bitirip bir tane daha istiyorum.

Sanırım ona gelme konusunda gerçekten ciddi. Ve bunu anlayan bir arkadaşına sahip olmak çok güzel. Tüm arkadaşlarım liseden ya da McKenzie ve Sims'in de içinde bulunduğu West Point öğrenci grubundan siviller. Ve hiçbirinin yaptığım şey için beni gerçekten yargıladığını düşünmesem de, bu durum gündelik konuşmaları biraz zorlaştırıyor. Sims'in bir daha asla kimseyi sevme şansı olmayacakken ve bunun nedeni benken, patronuma aşık olmak gibi bir sorunla onlara gitmek zor.

Oda parlayana ve nefes almak acı vermeyene kadar içiyorum. Her yudumdan, her nefesten sonra telefonumu kontrol ediyorum.

*Sanırım onu
seviyorum.*

Özür dilerim.

Yukarı çıkıp yatmak için hazırlanıyorum, biraz tökezliyorum, düşüncelerim sıcak balmumu ve titreyen mum alevleriyle dolu. Ve haftalardır ilk kez yalnız başıma uykuya dalarken, kendime bir savaştan sağ çıktığımı hatırlatıyorum. Dört kez.

Mark Trevena'dan kurtulabilirim.

yirmi

BU AÇIK EV BENİ STRESE S O K U Y O R , AMA ŞİMDİYE KADAR HER ŞEY mükemmel, mırıltılı bir sevgiyatla devam ediyor ve binanın sakinlerini güvende tutmak için para almayan herkes harika vakit geçiriyor.

Odalar üyeler, konuklar ve izleyicilerle dolu, darbe oyunundan tam teşekküllü seks partilerine kadar her şeyi yapıyorlar; üst kattaki bar kalabalık ve cana yakın; salon ise bir filminden fırlamış gibi; omuz omuza, ışıklar yanıp sönüyor, müzik yükselen synth'lerle bir kiliseyi dolduran ilahiler gibi mekânı dolduruyor.

Burada da bolca seks ve kink yaşıyor, ancak dans pistinde değil, kenarlarda, kabinlerde ve kuytularda. Bu tür bir dans - tüm ses, ışık ve ter - bazı üyeler için kelepçeler veya kürekler kadar önemli olan kendi türünde bir kink uygulamasıdır ve kulüp görgü kuralları, pistin kendisini dansa ve dansa bitişik ön sevişmeye bırakmaktır. Daha karmaşık olan her şey kenarlarda veya balkonlarda gerçekleşmelidir.

En azından Drobny gelmedi. Bu gece bir baş ağrısı daha az.

Yaklaşık on beş dakika önce, Mark alkışlar ve tezahüratlarla karşılanan bir hoş geldiniz konuşması yaptı ve şimdi odanın en ucunda, zamanını ve dikkatini isteyen insan zincirine takılmış durumda. Yakası açık, papyonu çözülmüş, siyah smokini içinde, elinde her zamanki cin bardağıyla bu gece yeraltı dünyasının lordu gibi görünüyor. Sadece küçük

Taktığı kulaklık, boş zamanlarında bir şeytandan daha fazlası olduğunu sinyallerini veriyor.

Bir an onu izliyorum, ünlü olduğunu hayal meyal hatırladığım genç bir adama tembelce gülümsüyor. Ünlü adam Mark'ın ilgisinden ve muhtemelen Mark'ın gece gökyüzünü andıran gözlerinden ve kopup alına sarkan küçük saç tutamından dolayı kızarıyor.

Gözlerimi tekrar tekrar ayırmak zorunda kalıyorum ve bu kızaran ünlüden daha iyi değilim çünkü onun Adem elmasının düğümüne ya da çenesinin dilimine yakın olmak bile kendi düşüncelerimi bulmamı engelliyor. Ve sabahımı, o telefon üstüne telefon görüşmesi yaparken dikilmiş ayaklarının arasında dizlerimin üstünde geçirdim, çalışırken sevdiği şekilde sessizce onu emdim, sadece görüşmeler bittiğinde masasının üzerine çekildim ve masasının cam yüzeyine boşalana kadar becerildim.

Yani onu bugün görmemiş değilim.

Salondaki köşemizi bir kez daha tarıyorum - tuttuğumuz ekstra korumaların üniformalı siluetlerini, dans eden hedonizm fonundaki sabit formları kolayca yakalıyorum - o sırada havanın kendisi yarılıyor.

Bir çıtırtı, gürültülü ve kusursuz. Zaman ve mekanı yırtan kurşunun kartviziti.

Bir silah sesi.

Bir savaştan sonra bu kadar az şeyin değişmesi, hareket etmenin, koşmanın, vücudumla birini korumanın hala ne kadar içgüdüsel olması komik. Oda çılgık atıyor, şimdi bedenler birbirine girmiş durumda ve Mark'ı elimle smokin ceketinin omzundan tutup güvenli bir yere çekiyorum ve düşüncelerim her zamankinden daha net, zihnim uyanık, kulaklığımdan gelen bağırان bilgi parçalarını işliyor.

Tetikçiye bulamıyorum-

Nat, oyun odalarını boşalt-

Goran, sen kameraların başında kal; Roz, Isaac ve Emily'yi alıp barı ve çatıyı temizleyecek-

Ve sonra daha önce hiç duymadığım bir ses, kulaklıktan gelen tiz bir alarm. Onu kapiya doğru götürmeye çalışırken Mark kaskatı kesiliyor ve ben de vücudunun olabildiğince büyük bir kısmını kendi vücudumla örtmekle yetiniyorum.

"Efendim, gitmemiz gerek!" Kargaşanın içinden bağıriyorum. "Bu bodrumun alarmı," diyor Mark sıkıca.

"Bay Trevena, bir sorunumuz var," diyor Goran'ın sesi kulaklıktan. "Bodrumda sunucu odasına girmeye çalışan iki adam görüyorum."

Mark'ın parmakları kulağına gidiyor. "Orada birine ihtiyacım var Goran," diyor ama bunun umutsuz olduğunu zaten biliyorum - sahip olduğumuz her bir personel salondan, oyun odalarından, bardan ve kulübün diğer her köşesinden bin kişiyi tahliye etmeye çalışıyor.

Goran, "Efendim, misafirler güvende olana kadar kimseyi bağışlayamam," diyor.

Mark bir an gözlerini kapatıyor. İnsanlar arkamızdan koşuşturuyor, çarpışıyor ve dirsek atıyor ve tetikçinin hâlâ burada olduğunun farkındalığıyla sırtım karıncalanıyor. "Misafirler önce gelir," diye kabul ediyor. Ama sonra gözlerini açıyor ve bana bakıyor.

"Hayır," diyorum içgüdüsel olarak.

"Buna ihtiyacın var," diyor. "Yedekte tutabileceğimiz tek kişi sensin. Diğer herkes misafirlerimi güvende tutuyor."

"*Seni* güvende tutuyorum."

"İyi olacağım," diyor sabırsızlıkla. "Bu, asıl istedikleri şeyden, yani sunucu odasına girmekten dikkatlerini dağıtmak için bir numara. Ve eğer oraya girerlerse, buldukları bilgilerle çok ama çok sayıda insanın ölmesi ve bu kanın *bizim elimize bulaşması* mümkün."

Bundan en az onun kadar ben de hoşlanmıyorum ama onu burada korumasız da bırakamam; bu düşünce bile zihnimi parlak, korkunç bir parazitle dolduruyor ve bir anlığına McKenzie'nin boş gözlerini, Sims'in etli boynunu görüyorum.

"Efendim," diye tekrar deniyorum ama Mark artık sabırsızlığı aşmış durumda. Smokin ceketini tutuşumdan beni şaşırtan bir güçle sıyrılıyor,

gözleri parlıyor.

"*Dediğimi yap.*" Sözleri havada daha fazla mermi gibi çatlıyor.
"Yoksa gidip kendim yaparım."

Ciddi. Oyulmuş, gergin yüz hatlarında bunu kastettiğini görüyorum.

Isırılmış bir hayal kırıklığı hırıltısı ve *tadını* alabileceğim kadar güçlü bir yanlışlık hissiyle, etrafımda dönerek ve kalabalığı iterek sahne arkasına en yakın asansör banklarına gidiyorum. Bu berbat bir fikirdi ve geri döndüğümde Mark'a tam olarak bunu söyleyeceğim ve eğer ben aşağıdayken ona bir şey olursa, o zaman bu onun lanet olası hakkına hizmet eder-

"Düşüncelerini buradan duyabiliyorum," diyor Mark kulaklığımdan.
"Kes şunu."

"Seni korumam gerekiyor. Benim *işim* seni korumak."

"Bu gece burada Lyonesse'i egemen bir ulus ilan etmeye yetecek kadar güvenlik var. Ayrıca ben de bir savaş gazisiyim Tristan, yani söz veriyorum biri bana ateş ederken hareketsiz durmaktan daha iyi içgüdülerim var."

Cevap vermiyorum, en azından yüksek sesle, bunun yerine sinirimi bitmek bilmeyen sessiz küfürler ve sövgülerle boşaltıyorum, sonunda kalabalıktan kurtuluyorum ve silahımı kılıfımdan çıkarırken sahneye tırmanıyorum. Daha önce çekmedim çünkü insanlarla dolu bir odada ateşe karşılık vermeyecektim ama bodrumda endişelenecek misafir olmayacak. Oyun alanını düzleştirmekle ilgili herhangi bir endişem olmayacak.

Asansörün yukarı çıkması çok uzun sürüyor ve sonra kapılarını kapatıp tekrar hareket etmesi daha da uzun sürüyor. Tüm bu süre boyunca kulübün başka yerlerinde yaşanan kaosu, tahliyeleri, kelle sayımlarını dinliyorum. Hala tetikçiyi bulamadılar.

Tüm dövüşlerimi çelik yelek ve MCEP'lerle yaptım ama şu anda takım elbise ceketimin verdiği boğucu hissi görseniz, eski bir Kelt gibi sadece çıplak dövüştüğümü düşünürsünüz. Ceketini hızla çıkarıp güzel bir restorana girmek üzere olan bir beyefendi gibi koluma geçiriyorum.

"Goran," diyorum asansörler aşağı inerken. "Bana neye doğru yürüdüğümü söyle."

"Hâlâ sadece ikisi var. Elektronik kilitle oynamayı bitirdiler ve şu anda kapılardan geçiyorlar. Sunucuların yakınına giderlerse ağırlık sensörleri ve güvenlik kapıları tetiklenecek ve kapana kısılacaklar. Girişten sunucu odasına kadar açık bir görüş hattı var, bu yüzden eğer biraz dikkat ediyorsa, orada olduğunuzu hemen anlayacaklardır."

"Anladım," diye cevap veriyorum. Asansör, sunucu odası katında durana kadar sallanıyor. Zil çalıyor ve sonra açılıyor.

"İyi şanslar, evlat," diyor ve sonra asansörün köşesindeyim, kendimi dikkatlice boşluğa doğru açıyorum, önce silah.

Hiçbir şey.

Ceket hala kolumda, ileriye doğru sürünüyorum, girişin mavi ışığı şu anda aralık olan cam kapılarda parıldıyor.

Goran'a sessizce, "Sensörleri tetiklemediler," diyorum.

"Uzak duvarda, odanın kenarlarına yapışmış durumdalar," diyor Goran. "Garip bir durum. Sanki yapmamaları gerektiğini biliyorlar-"

Hemen arkamdaki cama bir el ateş ediliyor ve ben de sunucu odasına dalıyorum; makinelerden yayılan ısı şimdiden kanımı derime çekiyor. Adrenalin içimde bir davul gibi çarpıyor.

"Bunun için üzgünüm," diyor Goran. "Az öncesine kadar hareket ettiğini görmemiştim. Son sıradaki sunucuları siper olarak kullanıyor ama kenarda duruyor. Arkadaşı hala ana kapıdan uzaklaşıyor ... aslında, şimdi ikisi de uzaklaşıyor. Çok garip."

Çatışmaya girmek yerine uzaklaşmak için gerçekten sadece iki neden var: çatışmadan kaçınmak ya da beni tuzağa düşürmek. Ve ben gerçekten ama gerçekten bir tuzağa düşmek istemiyorum. Özellikle de tuzağın, bekleyen alüminyum kafesiyle odanın kendisi olduğundan şüphelendiğim için.

Çömeliyorum ve iki sunucu sırasının arasındaki koridoru görebilene kadar ilerliyorum. Işıkları yanıp sönüyor ve yanıp sönüyor, bu da

ilk birkaç sıranın ötesinde bir şey tespit edemez.

"Şu anda hareket etmiyorlar," diyor Goran. "Üst kattaki her şey stabil görünüyor, ancak hâlâ tahliye edilmiş sayılmayız. Bu yüzden size yardım gönderemem ama acele etmeyin. Ben takviye gönderene kadar onları yerlerinde sabit tutun."

Üst katta durumun stabil olduğunu duymak beni rahatlattı - Mark bensiz iyi durumda - ama tüm bu anla ilgili bir şeyler yanlış geliyor. Sanki bu adamlar sunucularla hiç ilgilenmiyorlarmış gibi.

Peki neden buraya geldin?

Bir sonraki koridora doğru sürünüyorum ve bu bir hata. Birkaç el silah sesi duyuldu, bir saniye önce çömeldiğim beton duvara saplandı, biri cam kasasının içindeki bir sunucuya isabet etti ve etrafa cam, metal ve plastik parçaları saçtı. Kıvılcımlar saçılıyor.

Bir sonraki koridora geçmek için kapağı kullanıyorum ve sonra köşede ikinci adamı görüyorum.

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye seslendim. "Sadece silahını yere bırak."

Dönüyor, bana ateş etmeye başlamıştı bile ve oh, denemeye değdi. Ona doğru koşuyorum, artık ağır çekim Ördek, Ördek, Kaz oyunumuzla ilgilenmiyorum ve o hedefini ayarlarken, kolumun üzerinde taşıdığım ceketin yüzüne doğru fırlatıyorum.

Topu uzaklaştırması için geçen sürede, Sims'e yaptığım gibi onu dizinden vuruyorum. Sims'in aksine, yana doğru savrulurken kendini tutmak için ellerini indiriyor ve bir an için her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum. Oraya gidip silahını tekmeleyeceğim, arkadaşı teslim olacak ve o zamana kadar Goran takımı aşağı göndermiş olacak-

Arkamdan silah sesleri geliyor ve tam zamanında yolumdan çekiliyorum, ayağım neredeyse merkezi sunucu alanının ızgaralı zeminini sıyrıyor. Alüminyum tuzağı riske atmak istemediğim için kendimi ters yöne fırlatıyorum, bu sırada dönüyorum ve ateş ediyorum.

Sonra ne olacağı tamamen şansa bağlı. Ben hareket ediyorum, o hareket ediyor, hava loş ve sıcak, her yerde ışıklar yanıp sönüyor. Ama ilk atışım omzunu deliyor ve ilkinden hemen sonra ateşlenen ikincisi şakağını deliyor.

İlk adam, az önce dizinden vurduğum adam, ama bu şans değil. Hareket ettiğini duydum ve yılların savaşçılığı devreye girdi. Geri döndüm ve kendi silahını kaldırdığını gördüğümde tetiği çekmiştim.

Ve bitti.

"Tristan, iyi misin?" Goran'ın sesini duyuyorum. Tam kulağımın dibinde olmasına rağmen, milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyor.

Adrenalin her şeyi aşırı gerçekçi kılıyor, o kadar canlı ki zamanın kendisi bir çatalın dişlerinden aşağı kayan şurup gibi geliyor ve daha ne olduğunu tam olarak anlayamadan ilk ölü adamın yanında diz çöküyorum. Silahını almıştım, ceplerini arıyordum ve-

Hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok.

Üzerinde taktik kıyafetler var, gri ve siyah, tüm etiketleri çıkarılmış. Cepleri boş ve kemerinde bir bıçak ve birkaç şarjör dışında hiçbir şey yok. Ve onu tanıyamadım. Bir bar kavgacısı gibi kırmızı, kırık bir yüzü ve Oklahoma çamuru renginde saçları var.

Onu görmüş olsaydım hatırlardım.

Diğer adam da aynı hikâye; etiketsiz taktik kıyafetler, bıçak ve biraz cephane dışında bir şey taşımıyor.

Kalçalarımın üzerine oturup düşünüyorum ve sonra kulaklığıma dokunuyorum. "Goran," diyorum ve onun yüksek sesle verdiği rahatlama nefesini duyuyorum.

"Kahretsin, beni korkuttun evlat," diyor. "Seni kameralarda görebiliyordum ama darbe alıp almadığını anlayamadım. Kan kaybından ölmemiş gibi davranmak senin yapacağın bir şey gibi görünüyor."

"Bu yanlış," diyorum. "İkiden fazla olmalı. Burada bir şey çalmak isteseler, bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorum. Onlar

yanlarında sürücü yok, elektronik hiçbir şey yok. Telefonları bile yok. Kulaklıkları bile yok."

"Belki . . . " Goran başlıyor ve sonra duruyor. Kanal kapalı; sanırım başka biriyle konuşuyor.

Ayağa kalkıyorum ve şarjörü kontrol ettikten sonra silahımı kılıfına sokuyorum. Yerde ölü yatan iki adama bakıyorum ve sonra kendimi geri çekip antreye doğru yürümeye zorluyorum. Yukarı çıkmam gerekiyor. Onlarla konuşabilmek için polisi beklemem gerek. Onlara geceyi, olayları ve sunucu odasında iki cesetle nasıl sona erdiğini anlatmam gerekecek.

Asansöre ulaşıp düğmeye bastığımda ilk kez kolumda kan olduğunu fark ediyorum. Sabit parmaklarımla kolumun düğmelerini açıyorum ve dirseğime kadar kıvırıyorum. Aynı şeyi diğer taraf için de yapıyorum.

Savaştan beri ilk kez adam öldürdüm. Bu bilgi çürük meyve gibi içime sızıyor.

Görmezden geliyorum.

Görünüşe göre böyle şeyleri görmezden gelme konusunda gerçekten iyi olabiliyorsunuz.

I dokunun ve KULAKLIK Tekrar. "Goran," I
söyle. "Ben geliyor kalk. Sanırım bir şeyler doğru değil."

"Ben de öyle düşünüyorum" diyor soğuk bir ses, hala sabırsızlıkla gergin. Mark. "Keşke iki tane olsaydı-"

Silah sesleri, parlak, kesik kesik, kulaklıkta yankılanıyor ve sonra salonda kalan misafirlerin çığlıklarını duyuyorum.

Goran şimdi bağılıyor. "Kahretsin, altı, yedi kişi mi var? Sekiz mi? Aşağı geliyorum-"

"Efendim?" Asansörün kapıları açılıp içeri koşarken çılgınca soruyorum. "Bayım.

Trevena? Yaralandın mı?"

Siktir!

Kapıları kapatmak için düğmeye basıyorum ve ikinci katın düğmesine basıyorum, kalbim hızla çarpıyor, kanım yükseliyor ama düşüncelerim bu

yavaş şuruplu dünyada hızlı ve net geliyor. Şimdi her şeyi görüyorum,
akıllı mekanizmayı, bir

Çifte hile. Güvenlik ekibini tahliyelerle bağla, dikkatleri aşağıya, tuzaklara çek. Ve sonra saldır.

"Geliyorum efendim," diyorum, çenem gergin. Asansör hareket ederken ayaklarımın üzerinde zıplıyorum, silahımı geri çekiyorum, derim karıncalanıyor.

Mark iyi olmak zorunda. İyi olmak zorunda. Eğer değilse, eğer şu anda cevap vermiyorsa çünkü incinmiş-

Bir nefes çekiyorum. Kendi başına yetenekli ve tehlikeli olduğunu bilmeme rağmen, onun yaralanması, öldürülmesi, bensiz tehlikede olması fikri bu gece hissettiğim ilk panik.

"Kaç tane, Goran?" Asansör yavaşlarken soruyorum. Kapılar açılırken ön köşeye geri dönüyorum ve sonra yavaşça dışarı çıkıyorum. Koridor boştu.

"Bilemiyorum," diye cevaplıyor Goran sonunda. Sesi nefes nefese geliyor ve arka planda bir kargaşa var, silah sesleri, çığlıklar, homurtular. Ofisten çıkmış olmalı. "Sanırım yedi kişi. Hepsi silahlı. Nat Roz'un yerine geçecek, Roz ve Isaac de bize katılacak. Trevena'yı göremiyorum." *Bay*'ı unutmuş olması, herkese soyadıyla hitap etme şeklindeki askeri alışkanlığa kayması stresinin bir işareti.

"Neredeyse geldim," diyorum, şimdi boş alanda koşarak salona doğru ilerliyorum.

Kapıdan içeri girdiğimde bir kargaşa ile karşılaştım.

Yeni saldırgan sürüsü, henüz tahliye edilmemiş olan konukların sıkışıp kalmasına, devrilmiş masaların ve sahneye çıkan merdivenlerin arkasına saklanmasına neden oldu. Mermiler patlıyor ve şaklıyor, kendilerini duvarlara ve deri kabinlere gömüyor ve kimse ışıkları ya da müziği kapatmıyor, bu yüzden tüm bunlar sabit, tasarlanmış bir ışık dağılımında gerçekleşiyor. DJ olmadan müzik aynı baş döndürücü, ruhani döngüde takılı kalıyor.

Bu kâbusun içinde nihayet Mark'ı koridorun ortasında, siyah taktik kıyafetler giymiş, terk edilmiş ve muhtemelen mermisiz bir silahı kenara atmış başka bir adamla birlikte buluyorum.

Mark savaşıyor.

Kötü bir şekilde.

Çok yavaş. Beceriksiz. Antrenmansız belki de. Blokları çok geç geliyor, savuşturmaları çok merkezden uzak, onu her seferinde saniyeler boyunca açıkta ve korumasız bırakıyor. Rakibinin elinde bir metal parıltısı var.

-bir bıçak- ve o dönmeli ya da omzunu sıkıştırmalı ya da *herhangi bir şey* yapmalı ve o değil

-Sanki ağaç özünden geçiyormuş gibi hareket ediyordu ve sonra anladım.

Cin. Su gibi içtiği cin, bu gece içtiği cin. Antrenman yapmıyor, sarhoş ve bıçaklanacak.

Daha iyi bir görüş açısı isteyeceğimi düşünerek ikinci kattan girdim ve kendime yeniden düşünmek için zaman vermedim. Korkuluklara olabildiğince hızlı bir şekilde tırmanıyor, tutuyor ve diğer taraftaki ellerimden asılmak için kendimi sallıyorum. Tek kattan dans pistine düşüyorum, yaylı ahşap ve şokun makul bir kısmını emiyor, ancak tekrar hareket etmeye başladığımda dizlerim ve ayak bileklerim hala bana bağırıyor.

Silah sesleri az önce asılı kaldığım balkonu yırtıyor ve intikamcı hayaletler gibi adımlarıma musallat oluyor. Nişancının Mark'a nişan alma riskini göze alamıyorum ve bu yüzden keskin bir sağa dönüp sezgilerimi takip ederek bara gidiyorum, saldırganı orada görüyorum. Geri çekildi ve ben tam gaz ona doğru koşmaya başladım, kendi silahımı kaldırmıştım, eğilmesine, ikinci kez düşünmesine neden olacak kadar ateş ediyordum.

Onu yakalıyorum, üstüne çıkıyorum ve sonra tetiğimi çekiyorum ve ölüyor.

Orada bir saniye bile geçirmeden silahını alıp Mark'a doğru koşmak için ayağa kalkıyorum. Kulübün baş döndürücü ışıklarında saldırganın bıçağının parıltısını görmek için tam zamanında döndüm, Mark'ın bıçağı engelleme şansını kaçırdığını ve sonra aptalca, anlaşılmaz bir şekilde saldırganın menziline *doğru* adım attığını görmek için tam zamanında.

Mark'ın göğsünden bıçaklandığını görmek için tam zamanında döndüm.

yirmi bir

KÜKRÜYORUM, İLKEL BİR ÖFKE VE KORKU BENİ ELE GEÇİRİYOR.

Bunu daha önce hiç hissetmemiştim, McKenzie'yle, Sims'le bile... Koşup son kurşunu sıkıyorum ve saldırgan ölüyor. Silahımı bir kenara atıyorum, Mark'a doğru koşarken diğerini kaldırıyorum, köşede bana dikkat etmeye başlayan birine ateş ediyorum.

Tam Roz ve Isaac üst kattaki kapılardan içeri dalarken, Goran tabancasını çıkarmış ve nişan almış bir halde üçüncü katın parmaklıklarında belirdiğinde yere düşer. Hâlâ tekrar tekrar çalan rüya gibi synth müziği eşliğinde hava patlıyor ve çıtlıyor. Tüm bunları görmezden geliyorum, Mark'ın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve elimden geldiğince vücudumu kalkan yapıyorum.

"Efendim," diyorum, elim kolunda. Yan yatmış, yüzü bana dönüktü ve onu sırt üstü yatırdım, boş gözler ya da kanlı bir ağız bekliyordum.

"Siktir git," dediğini duyuyorum onu çevirirken.

Yüzü bembeyaz, titriyor ve çok ama çok ölü değil.

Göğsüne girdiğini sandığım bıçak aslında omzuna daha yakın, ki bu iyi bir şey, ama kabzasına kadar gömülmüş.

Bu daha az iyi.

Her yer kan içinde, siyah smokini sıırılsıklam. Şimdi ellerime bulaşmış durumda ve ellerimin Sims'in kaygan boynuna değdiği anları gözlerimden kaçırmak zorunda kalıyorum.

Mark, bir insanın derisini yüzebilecek bir sesle, "Paniklemeyi bıraktığında, biraz yardım iyi olurdu," diye ısıyor. İşte o zaman ölmediğinden emin oluyorum.

O daha kötü bir şey.

Öfkeli.

İKİ SAAT SONRA MARK'IN YATAK ODASINDA MARK VE SEDGE İLE BİRLİKTEYDİM, ve açık zeytin tenli, koyu renk sakallı, ufak tefek bir adam. Adam -Dr. Sutcliff- şu anda eldivenlerini çıkarmış çöp kutusuna doğru yürüyor. Üstsüz Mark yattığı yerden onu izliyor, omzu dikişli ve sargılı, saçları dağınık ve alnına doğru sarkıyor.

"En az dört gün dinlenmeniz gerekecek" diyor doktor. "Bu süre boyunca serum antibiyotik kullanacaksınız. Ondan sonra oral antibiyotiklere geçebiliriz ve neler yapıp yapamayacağınızı konuşabiliriz. İpucu: son liste çok uzun olacak."

"Hâlâ hastaneye gitmememiz gerektiğinden emin misin?" Mark'ın yatağının ayak ucundaki yerimden sordum. Bıçak *çok derine* gömülmüştü. Ve Dr. Sutcliff her şeyi Mark'ın *yemek masasında* dikti, ışık olarak sadece bir avize ve bir kafa lambası vardı.

Mark her şeye sessizce katlandı, ağzı sıkıca kapalıydı, her kası sert bir acıyla kazanmıştı. Çıkardığı tek ses, doktor yarayı sterilize ettiğinde ağzı kapalı bir iniltiydi.

"Hastane mi?" Dr. Sutcliff sorar. Bakışları tekrar Mark'a döndüğünde ifadesi kuşkuludur.

Mark doktora özür dilercesine, "O bir balo kralıydı," diyor. "Ve ordudaydı."

"Ah," diyor doktor ve eşyalarını toplamaya başlıyor. "Eh, senin iş yapma tarzına çabucak alışacaktır."

"Taramalar ve ameliyathaneler gibi şeylerle uğraşmanın aksine mi?" Ben soruyorum. Dr. Sutcliff, Carpathia'da gördüğüm herhangi bir travma doktoru kadar yetkin ve yetenekli ama çok yorgunum ve dehşete düşmüş durumdayım. Mark'ın omzundan çıkan bıçağı görmeye devam ediyorum, onu tutarken sıırıslık olmuş smokin ceketinin preslenmiş bir sünger gibi kan sızdirdiğini hissediyorum.

Dr. Sutcliff çantasını hazırlamayı bitiriyor. "Onu hastaneye götürmeyi çok isterim, balo kralı. Sence bana izin verir mi?"

Mark'a dönüp bakıyorum, bir şekilde sargılı ve yatağı yatırılmış halde, hayatımda gördüğüm en sert askerlerden daha tehlikeli görünüyor. "Bay Trevena-" diye başlıyorum.

"Hayır," diye araya giriyor Mark. "Hastane yok. Zaten bıçaklandım. Çok fazla öğrenci kredisi borcu olan bir hemşirenin ücret karşılığında işimi bitirmek için odama girmesine izin vermesi konusunda endişelenecek enerjim yok."

Sedge, "Her şeye rağmen burası daha güvenli olacak," diye belirtiyor. "Bir hastanenin sağlayabileceğinden daha fazla güvenlik ve gözetim sağlayabiliriz."

Sanırım mantığını anlıyorum ... ama ya Dr. Sutcliff bir şeyi atladıysa? Ya yarın uyandığımda Mark korkunç bir acı çekiyorsa ya yarısı iltihaplanmışsa ya da ölmüşse-

Dr. Sutcliff, "Yarın seni kontrol etmek için geri geleceğim," dedi. "Yardım almadan yataktan çıkma ve dikişlerimi sökme." *Gidiyor* ve Mark Trevena'nın hafta sonları çiftler tenisi oynayıp kaybediyormuş gibi görünen bir adam tarafından dövüldüğünü görmenin keyfini bile çıkaramamam gecenin ne kadar berbat geçtiğinin bir kanıtı.

Doktor ayrılırken Goran ve Nat yüzleri asık ve yorgun bir şekilde yatak odasına gelirler. Nat'in çenesinde kurumuş bir kan izi var. Onun kanı olduğunu sanmıyorum.

"Eee?" Mark söylüyor. Onlara bakarken parmak eklemleri battaniyenin üzerinde beyazlaşıyor. Morfin Mark'ı daha iyi bir ruh haline sokmuştu ama

ölümcül derecede öfkeli hala çok ama *çok* kızgın. "Anlat bana."

"Üyelerimizden ya da misafirlerinden hiçbiri öldürülmedi," diyor Goran ve Mark'ın parmakları battaniyenin üzerinde biraz gevşiyor.

"Yaralanmalar mı?"

"Aşağı yukarı bir düzine," diyor Nat. "Çoğunlukla tahliyeden dolayı burkulan ayak bilekleri ve dizler. Üç kurşun yarası var, hiçbiri kritik değil. Ayrıca sunucu odasındaki iki ceset de dahil olmak üzere binada kimliği belirlenemeyen yedi ceset var."

Salonu, duvarlara ve mobilyalara saplanan kurşun yağmurunu düşünüyorum. "Yediden fazlası vardı."

Goran başını sallar. "Tahminimce geri kalanlar tahliye edilen kalabalığın arasına karışarak kaçtılar. Kamera kayıtlarını incelemekten bir şey söylemek mümkün değil."

"Peki ya Drobny? Onu görmedim." "Hiç görünmedi."

Mark ikisine de bakar. "Bu nasıl oldu?" diye soruyor. Ağzının etrafındaki deri beyazlamış -öfke ya da acıyla, bilemiyorum. Goran ve Nat birbirlerine bakıyorlar ve sonra Nat konuşuyor. "Drobny y a n ı n d a getirdiği herkesi araştıracağımızı biliyordu. Bu yüzden de "Saldırganları misafirlerin arasına sokmuşlar, evin kapısını açıp içeri sokmuşlar." "Ve geçmiş kontrollerimiz bunu yakalayamadı mı?"

Goran başını öne eğiyor. "Görünüşe göre standart kontrollerimiz yeterince iyi bir sahte kimlikle yanıltılabiliyor. Saldırganları sahte kimliklerle ve ardından onlara sponsor olan misafirlerle eşleştirme sürecini başlatacağız ve uygun önlemleri alacağız."

Yüzümdeki şaşkın ifade karşısında Mark sinirli bir şekilde iç çekti. "Onları kulüpten atıyorum, Tristan. Onları en sevdiğim kravatımla boğmayacağım. Henüz."

Sedge'in telefonu çalıyor ve sessizce anons ediyor, "FBI birazdan burada olacak. Sizinle konuşmak isteyecekler, Bay Trevena."

Mark az önce müdürün odasına gitmesi söylenmiş bir ergen gibi görünüyor.

"Bu gece daha kötü olamaz," diye mırıldanıyor.

Mark'ın giderek daha uykulu hale gelmesiyle birlikte o, Goran, Nat ve Sedge önümüzdeki birkaç gün içinde yapılması gerekenleri ana hatlarıyla belirler. Kulübün suç mahalli olmaktan çıkana kadar kapatılması, gerekli onarımların yaptırılması, yeni mobilyaların sipariş edilmesi ve hiçbir şeyin tehlikeye atılmadığından tamamen emin olmak için tüm sunucu erişimlerinin kapsamlı bir şekilde denetlenmesi gerekecektir. Dinah halktan gelen soruları yönetmek için bir basın kampanyası başlatacak; Andrea üyelere özel olarak ulaşarak bilgilerinin güvende olduğunu ve kulübün artırılmış güvenlik önlemleriyle yeniden açılacağını temin edecek. Yerel polis ve FBI ile işbirliği yapacağız ve kulübün özel bilgileri dışında istedikleri her şeyi teslim edeceğiz.

Güvenlik ekibi, Drobny'nin bunu nasıl ve neden yaptığını bulmak için kendi ipuçlarının peşine düşecek.

Goran bu son kısmı söyleyince Mark oflayıp pufluyor ve saçları yüzüne dağılıyor. "*Bunun* için ayrıntılı bir neden yok. Sadece beni öldürmek istedi."

"Ama neden siz efendim?" diye soruyor Sedge. Alnı kırışmış, ağzı kapanmış ve solgun gözlerinde bir parıltı görebiliyorum. Ağlamak zere.

O zaman Mark'ı önemsediğini anladım. Zar zor ayakta duruyor.

Mark başını arkasındaki yastıklara yaslıyor. "Neden olmasın? Muhtemelen yıllar önce kuzeninin en yakın arkadaşının kayınbiraderini falan ldrmşmdr. Birçok intikam listesinin başındayım, biliyorsun. Zamanında kendimi oldukça ünlü yapmıştım."

Sedge daha da zgn görünüyor ve Goran başını sallıyor. "Bu işin aslını öğreneceğiz efendim."

Mark gszce elini kaldırır. Arkasına düzgünce yapıştırılmış bir serum iğnesi var. "Sanırım bir süre yalnız kalmam gerekiyor. Herkes gitsin. Sonra konuşuruz."

Sedge, Goran ve Nat yatak odasından çıkıyorlar ve ben de çıkmak için dönüyorum. Kocaman bir nefes. "Sen değil, Tristan."

Her şeye rağmen kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kalmamı istiyor. "Efendim."

Mark sanki yeterince hızlı anlamamışım gibi sabırsızca yatağın kenarını işaret ediyor.

Ben yüzümü ona dönmek için yavaşça kenara oturduktan sonra, battaniyenin çıplak belinin etrafında toplandığı yere bakıyor. "Hayatımı kurtardın," diyor.

"Düşündüm ki-" Boğazım aniden o kadar çok acıyor ki zar zor konuşabiliyorum. "Öldüğünü sanmıştım. Gerçekten öldüğünü sandım." Şimdi titriyorum ve o bıçağın vücuduna saplandığını gördüğümünden beri kendimi kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu fark ediyorum.

Yanağımdan sıcak bir gözyaşı süzülüyor ve onu hızla siliyorum. Mark'ın yüzü yumuşuyor. "Beni öldürmek zordur."

İşler bu noktaya gelmemeliydi. Keşke aldatmacayı daha önce fark etseydim. ..yanından hiç ayrılmıyaydım. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Kaşları havaya kalktı. "Hayatımı kurtardın, kulübümü ve hazinesini korudun. Hayret vericiydin. Son iki saattir seni işe aldığım için kendimi kutluyorum. İşe almasaydım ölmüş olurdum."

Ağzımı açıyorum ve elini kaldırıp serum kordonunu getiriyor.

O.

"Bu gece seninle tartışamam," diyor ve o kadar yorgun görünüyor ki Yıpranmış ve aşınmış, kalbim ağrıyor.

"Dinlenmen gerek."

"Yapamam." Ve sonra daha düşük, daha bitkin: "Yapamam."

"Yapmak zorundasın. Sana ihtiyaç duyulduğu anda seni uyandıracam, söz veriyorum."

Kabul etmekte isteksiz, ama morfinde bir müttefikim var çünkü göz kapakları kayarak kapanmaya devam ediyor. Morarmış ve narin görünüyorlar ve aniden benim için o kadar değerli oluyor ki onu göğsüme çekmek, dudaklarımı saçlarına gömmek ve sonsuza dek orada güvende

tutmak istiyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyor sonunda. Gözleri hâlâ kapalı, uzun kirpikleri yanaklarında duruyor. "Ama FBI buraya gelir gelmez beni uyandır."

"Elbette efendim," diye onu temin ediyorum. Sormadan, daha geriye uzanmasına yardımcı olmak için elimi arkasına kaydırıyorum. Teni olması gerekenden daha serin ama yine de sıkı ve sıcak; onu hareket ettirirken avuçlarımın altındaki kasların oynadığını hissedebiliyorum.

Mavi mavi gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor ve yüzünde sevgi dolu bir ifade var. "Parlak zırhlı bir şövalye," diye mırıldanıyor onu yastıklara yerleştirmeyi bitirdiğimde. Battaniyeyi göğsüne kadar çekiyorum, parmak uçlarım oradaki taze gazlı bezi sıyrıyor.

"Kahramanların var olmadığını sanıyordum," diyorum, ellerim işlerine devam ederken uzun bir nefes veriyorum, battaniyeyi yavaşça onun etrafına sarıyorum.

"Fikrimi değiştirmek zorunda kalabilirim."

Yataktan kalkmak için kendimi zorlamak üzereydim ki eli uzandı ve bileğimi yakaladı.

"Kal," diyor uykuyla bir şekilde. "Yakınımda kal."

Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve parmaklarını kalbimin içine, kapakçıklarına ve karıncıklarına doğru itiyor olabilir. O hassas, kanlı şeyi avucunun içinde tutuyor da olabilirdi.

Saniyeler içinde uyudu, eli elimde serin ve rahattı ve üzerine eğildim, dudaklarımı tenine bastırdım ve göz kamaştırıcı dans pisti ışıkları altında kanının ellerimi kayganlaştırdığını ilk hissettiğimden beri beni pençeleyen kelimeleri itiraf ettim.

"Sizi seviyorum efendim," diye fısıldıyorum parmak eklemlerine, parmak uçlarına ve bileğine. "Sizi seviyorum."

Seni o kadar çok seviyorum ki buna dayanamıyorum.

yirmi iki

"Yapmamalıyız efendim," diye fısıldıyorum üç sabah sonra Mark beni duşta dizlerimin üzerine iterken. Geniş açık alanın iki tarafı taşla, diğer iki tarafı camla kaplı ve nemli mineral kokusu ve akan su neredeyse Morois Evi gibi kokuyor. Neredeyse onun gibi.

Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum, kirpiklerim ıslak, elim hâlâ onu temizlemek için kullandığım bezi tutuyor. "Dr. Sutcliff seks yok dedi."

"Bunun için omzuma ihtiyacım yok," diyor Mark alçak bir sesle, eli çoktan başımda, ıslak saçlarımı karıştırıyor. Beni bekleyen ereksiyonuna doğru çekiyor ve boğazımın arkasında inliyorum, kendi iyiliği için olsa bile karşı koyamıyorum.

Çok harika görünüyor, dimdik duruyor, taşakları altında ağırlaşıyor ve saçlarımdaki eli, onunla savaşılabileceğim her şey için Tanrı'nın eli gibi. Açık ağzımı dolgun ve yumuşak tepesine, sonra da şaftından aşağıya ve yukarıya doğru yönlendirmesine izin veriyorum.

Arkasında sprej varken ayakta duruyor ve su göğsünden ve karnından aşağı akıyor, göbeğine ve seksine doğru inen saç çizgisi boyunca damlıyor. Yarasının üzerine kapatılmış su geçirmez bandaja yumuşak bir tıkırtı sesi çıkartıyor ve taş zemine doğru tıslıyor ve sonunda onu ağzımın içine kadar almam için beni dürttüğünde, tüm bunların üzerine nefes alışının telaşını duyuyorum.

Su, nefes ve taştan oluşan bir senfoni. Ve boğazımdan aşağı inmeyi bitirdiğinde, sanki müziğin başlama nedeni buymuş gibi adımı bir coda gibi mırıldanıyor.

Ben yutkunmamı bitirirken başparmağı alt dudağımı buluyor ve sevgiyle ovuyor, bakışları ağızımdan gözlerime ve tüm yüzüme gidiyor, sanki şu anda tam olarak nasıl görüldüğümü ezberlemeye çalışıyor. Beni sevmediğini biliyorum; kullanışlı, müsait, kullanılmaktan ve oyuncak edilmekten mutlu olan canlı bir bebek olduğumu biliyorum ... ama *bazen*.

Bazen böyle olduğunda, rol yapabiliyorum.

Sonunda beni bırakıyor ve uyluklarımın arasında gerilen ereksiyona bakıyor. Islak, çıplak ayağıyla dürtüyor.

"İstersen bunun icabına bakabilirsin," diyor, alışılmadık derecede yüce gönüllü birinin havasıyla. Ve bunun utancı bir uyuşturucu gibi, elimi sikime sarıp dizlerimin üzerinde mastürbasyon yapmaya başladığımda aşağılanma bağırsaklarımı büküyor. Ve tabii ki, aşağılanma her şeydir - başka hiçbir şeye benzemez; beni daha da sertleştirir ve beni ne kadar sıcak hissettirdiği için kulağımda tatlı nothings de olabilir.

Ne kadar akılsız, dağınık ya da zayıf olursan ol, seni yine de isteyeceğim diyen biri. *Seni en kötü, en alçak, en çirkin halinle isteyeceğim.*

Nefes nefese kalıyorum ve ayaklarının arasından ipler halinde döller fışkırtıyorum, doruk noktası boyunca kendimi okşadığımdan emin oluyorum çünkü geçen ay boyunca Mark'ın orgazm yoksunluğunun yeni favori şeyi olduğuna ne zaman karar vereceğini asla tahmin edemeyeceğimi öğrendim ve bu yüzden her orgazmı saymam gerekiyor.

İşim bittikten sonra Mark, haracına bakan bir kral gibi menime bakıyor ve ayağıyla sikimi tekrar dürtüyor. Tısıyorum. Şimdi hassaslaştı.

Gülümsüyor.

"Beni yıkamayı bitirebilirsin," diyor, bana sırtını, kıcının ve kalçalarının sıkı hatlarını göstermek için dönüyor ve ben de itaat etmek için ayağa kalkıyorum.

Mark bir hemşire fikrini bile tartışmayı reddediyor, bu yüzden iyileşene kadar onunla ilgilenmek Sedge ve bana düştü. Çok fazla bakıma ihtiyacı olduğundan değil - Dr. Sutcliff'in dinlenme emirlerini açıkça görmezden geliyor ve serum kateteri takılı olmadan kulüpte dolaşüyor, toplantılara katılıyor, polisin sorularını yanıtlıyor ve kulübün gerekli onarımlarını denetliyordu. Bu kadar inatçı olması hepimizi çılgına çeviriyordu. Ancak ilk günün yarısında bana Viktorya dönemi uşağı ve cariyesi rolünü aynı anda oynatabileceğini fark etti ve ondan sonra inatçı bir hastadan çok daha kötü bir şeye dönüştü.

Son derece muhtaç biri haline geldi.

Tristan, gel beni giydir.

Tristan, bana bir bardak daha su getir.

Tristan, bana elini ver, ihtiyacım var-evet, bu doğru. Daha yavaş. Daha yavaş.

Ama ben seviyorum. O kadar çok seviyorum ki, neredeyse sonsuza kadar böyle yaşayabilmeyi, benim bir korumadan daha fazlası olmamı, onun uşağı ve hizmetçisi olmamı diliyorum. O kadar seviyorum ki, Sedge ne zaman en ufak bir yardımda bulunsa -sadece odanın öbür ucundan takım elbisesinin ceketini getirmek ya da ofisinde çalışırken Mark'ın kolunun altına koymak için bir yastık almak için bile olsa- kıskançlık midemi ısıtıyor, göğsümü kemiriyor.

Sedge'in onu daha uzun süredir tanımasından, Mark'ın ihtiyaçlarını tahmin edebilmesinden, itaatkâr, sessiz ve alçakgönüllü *görünmesinden*, kendisine verilenle yetinip daha fazlası için asla acı çekmeyecek türden bir insan olmasından nefret ediyorum. Ona teşekkür ederken Mark'ın sesinde bir sevgi olup olmadığını anlayamamaktan nefret ediyorum ve böyle bir şey olabileceğini umursamaktan da nefret ediyorum.

Umurumda olmamalı. Mark'ın çıplak vücudunda sabunlu bezleri gezdiren benim; onun için gömleklerini düğmeleyen ve oxfordlarını bağlayan benim (her ne kadar bunu kendisinin yapabileceğini bilsem de çünkü acıyı görmezden gelme konusunda insanüstü bir yeteneği var gibi görünüyor).

Ama umurumda. Hâlâ kıskanıyorum. Mark'ı Morois House'da olduğu

gibi istiyorum, bana çıplak, sahiplenici bir sahiplikle bakıyor, bana izin vermeyi reddediyor

Yeni bir pantolon almaya bile gitmiyor. Bazen Lyonesse'de bu anları yaşıyorum: geceleri birlikte olduğumuzda, yalnızken; sabahları uyandığımda, odasını dolduran su altı ışığı gibi değişen gözlerle beni izlediğini gördüğümde.

Ama çoğunlukla dikkatini herkes ve Lyonesse gibi bir yere sahip olmanın beraberinde getirdiği diğer her şey çekiyor: üyeler, çalışanlar, para, bilgi.

Ve bazen de Saz.

Isabella Beroul'u oynaşmak için geri getirirse ne yaparım hiçbir fikrim yok. Bir yönetici asistanını bu kadar kıskanıyorsam, masasına tekrar bir kadın bağlamasıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Hay sikeyim.

Duştan sonra Mark'ı mutfağa götürüp masaya oturtuyorum, böylece bandajını değiştirebiliyor ve Dr. Sutcliff'in bana gösterdiği gibi enfeksiyon belirtilerini kontrol edebiliyorum. Yarayı temizlediğimde boğazından bir ses çıkıyor ama onun dışında sessiz kalıyor.

"İstiyor musun-"

Ben sözümü bitirmeden araya giriyor. "Hayır. Düşüncelerimi yavaşlatıyor."

Bıçaklama gecesini hatırlıyorum, FBI ile konuşmak için onu morfinli uykusundan uyandırmıştım. Ne kadar akıllı başında ve netti, hızlı ve anlayışlıydı. Yaralandığına dair tek işaret bandajlı omzu ve ara sıra ağzını sıkmasıydı. Morfinin tek belirtisi, mavi denizde bir iğne ucu kadar siyah olan gözleriydi.

"Seni yavaşlatmadı," diyorum, anlamsız olduğunu bilsem de. İlacı reddetmeye devam edecek ve her hareket ettiğinde ya da nefes aldığı anda acı çekmiyormuş gibi davranacak. Yeni bandajı düzgünce dikilmiş yaranın üzerine bastırıyorum.

-Mark şimdiye kadarki en uyumsuz hasta olmasına rağmen güzel bir şekilde iyileşiyor ve elimden geldiğince nazik davranarak kenarları başparmaklarımla kapatıyorum.

"Bu işte iyisin," diyor. "Hemşirelik."

"Hoşuma gitti," diye cevap verdim. Sahada sadece savaş gazlı bezi ve yardım çağrısı için zaman vardı ve hepsi bu kadardı. İşleri düzgünce

yapabilmek güzel.

Lütfen.

Elimi Sims'in boynuna koyduğumu, kanlı ve gürültülü son sözlerini düşünüyorum. *Aile . . . rahatlık.*

"İhtiyacın olduğundan değil," diyorum anıyı silkelemeye çalışarak. "Bazen etrafına bir mutfak havlusu sarar ve günü bitirirsin diye düşünüyorum."

"Daha kötülerini de yaptım," diyor ve omzunu yavaşça döndürüyor. Hareket alanını korumak konusunda endişeli olduğunu biliyorum, ancak onu salonda dövüşürken gördükten sonra, endişelerinin dövüşle ilgili olmaktan çok akrabalıkla ilgili olduğunu umuyorum.

Çünkü dövüş hareketleri yas tutacak kadar geniş değil.

Birlikte odasına gidiyoruz ve onu bugün için giydiriyorum. Pantolonunu ve fanilasını giymesine yardım ediyorum, sonra da bugün giydiği soluk gri gömleği giydiriyorum, kötü omzunun üzerinden geçiriyorum ve onun için düğmelerini ilikliyorum. Sonra kol düğmelerini, parmaklarımı bileklerinde, avuçlarında gezdiriyor, fırçalıyor, sıyrıyorum.

Tüm bu süre boyunca beni izliyor, gözleri kapalı, nefes alış verişleri sabit, çenesinde bir kas titrerken bile. Sertleştiğini anlamak için aşağıya bakmama gerek yok.

Kravatını elimden geldiğince düzgün bir şekilde düğümlüyorum - ve sonra Mark bana sandalyenin bacakları arasında bir iplik yumağına vuran bir kedi tarafından bağlanmış gibi görüldüğünü söylediğinde çözmek ve baştan başlamak zorunda kalıyorum - ve sonra en sevdiğim kısım, çoraplarını ve ayakkabılarını giymek için diz çöküyorum. Normalde onu bir askerin etkinliği ve bir itaatkârın saygısıyla giydiririm, sadece gerektiğinde ve izin verildiğinde ona dokunurum, avuçlarımı sırtına sürmek veya bastırılmış yakasının boğazına dayandığı çizgiyi izlemek ne kadar cazip olursa olsun.

Ama ayakları . . . Çıplak ayağını kalçama dayadığında okşama dürtüsüne karşı koyamıyorum ve koymuyorum. Direnmiyorum. Parmak uçlarımı üst kısımdaki kemik ve tendonların karmaşık mimarisi üzerinde gezdiriyorum; başparmaklarımı tabana bastırıp yoğuruyorum. Ayak bileğini okşuyorum, bacağının gevrek tüylerini ve baldırından aşağı inen sıkı kasları

hissediyorum ve beni nasıl bu kadar etkileyebildiğini merak ederek öylece bakıyorum. Neden beni bu kadar etkilediğini merak ediyorum.

İnce yün çorabı onun üzerine, sonra diğerini, ardından da sıkı, eşit ilmeklerle bağladığım ayakkabılarını çekmek suç ve aynı anda bir hediye.

Ayakkabısını bağlamayı bitirdiğimde Mark, "Sanırım bugün saatimi takmak istiyorum," diyor. Saldırıdan beri saatini takmıyor -bileğinizi kaldırıp bakamıyorsanız saatler pek işe yaramıyor- ama omzundaki acıya ve bunu hissettiği için kendisine karşı sabırsızlandığını da hissediyorum. Ve Mark bir şeye karar verdi mi, o iş *bitmiştir*. CIA'den ayrılmak, benimle yatmak, kolunu her oynattığında omzu acıyla titremesine rağmen saat takmak... Bir kez karar verdi mi, seçim taşta kazınmış demektir.

Bunun da onunla mücadele edip kazanmayı umamayacağım başka bir şey olduğunu biliyorum, bu yüzden iç çekerek ayağa kalkıyorum. "Senin için getireyim," diye teklif ediyorum, tam o sırada telefonu çalıyor.

Sol eliyle cevap verirken bana başını sallıyor ve mutfığa doğru yürüyor. Geniş gömme dolabına girip bir süre gömme çekmecelerin olduğu bölüme bakıyorum ve sonra rastgele açmaya başlıyorum. Çorap, kravat ya da kol düğmesi alırken saati burada görmemiştim ama başlamak için en mantıklı yer burası gibi görünüyor.

Elim boş dönünce dolaptan çıkıp Mark'ın büyük boy yatağını destekleyen komodinlerden birine gidiyorum. Sağdaki masaya çok aşinayım, çünkü kayganlaştırıcı, prezervatifler ve Mark'ın en sevdiği oyuncaklardan birkaçı orada saklanıyor. Soldakini ise hiç açmadım.

Şimdi yapıyorum, saati hemen gördüğümde memnun oluyorum. Çekmecenin içindeki ahşap bir tepsinin üzerinde duruyor ve oradaki tek şey de o değil.

İki yüzük ahşapta sığ bir çukurda duruyor. İkisi de koyu metal. -Tungsten olabilir, her biri farklı boyutta. Küçük olanı parlatılmış ve ortasına siyah taşlardan oluşan bir halka sarılmış. Büyük olan ise mat ve süssüz.

Onları parmağımla dürttüğümde, ikisinin de içinde aynı şeyin kazılı olduğunu görüyorum: *1 Samuel 18:3*.

Katolik Pazar Okulu 1. Samuel'in Eski Ahit'te olduğunu bilecek kadar iyi bir iş çıkardı ama Google'da arama yapmadan ancak bu kadarını öğrenebiliyorum ve Mark'ın içeri girip beni burnumu sokarken bulmasını istemiyorum. Çünkü bunun özel olduğuna şüphe yok. Belki de Morois House'daki çekmeceye ölülerin dirilmesi kadar özel.

Sanırım onlar evlilik yüzükleri.

Saati alıp çekmeceyi kapatıyorum, Mark'ın Cornwall'daki yatağının yanındaki resimdeki adamı düşünüyorum, Mark'ın kütüphanede yalnız olduğunu, her yıl oraya gidip yas tuttuğunu düşünüyorum.

O adamla evli miydi? Ve bunun cevabını şimdiden bilmemem garip mi? Son üç aydır onun gölgesi oldum; son dört haftadır her şeyimi ona verdim. Bu kadar zaman birlikte olduktan sonra birinin evli olup olmadığını bilmemek garip, değil mi? Alışılmadık mı? Özellikle de benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi, zaaf larımı, kâbus larımı ve hatta belki de ona olan aptalca, umutsuz takıntımı biliyormuş gibi hissettiğimde ve söz konusu o olduğunda bunun bir şekilde önemli olduğunu düşünmekten kendimi alamadığımda. Sanki onun hakkında bunu bilebilirim, onu harekete geçiren karmaşık iç mekanizmalardan birini açığa çıkarabilirim.

OceanofPDF.com

yirmi üç

POLISLE ÜÇ KEZ, FBI İLE DÖRT KEZ KONUŞTUM.

Yine de öğleden sonramı cam bir toplantı odasında iki FBI ajanıyla geçiriyorum, bu kez onlarla birlikte saldırının güvenlik görüntülerini inceliyor, videoyu hatırlayabildiğim ayrıntılarla destekliyorum. Daha önce defalarca söylemediğim, yazmadığım ve imzalamadığım hiçbir şey yok ama sanırım ordu bana fazlalıklara karşı derin bir sabır vermiş çünkü bir şeyi sekizinci kez açıklıyor olmak çok normal geliyor, bir sürü hayır, *efendim* ve *hayır*, *hanımefendi hayır*, saldırganların ölürken bilinen son adreslerini veya takma adlarını kendiliğinden hatırlamadığımı belirtiyor.

Mark ne zaman konu açılsa onların ipucu eksikliğini kabul ediyor gibi görünüyor. *FBI*, der küçümseme dolu bir sesle. *Kendilerine uyan bir takım elbiseyi bile araştıramıyorlar.*

Ve gerçekten de, hepimiz Drobny'nin bu işin içinde olması gerektiği konusunda hemfikir olsak da, kimse onu bulamıyor ve hatta geçen hafta DC'ye gittikten sonra nereye gittiğini bile bilmiyor. O gitti ve yapabileceğimiz en iyi şey Mark'ın bilgi ve bağlantı ağının sonunda FBI'ın yapamadığını yapacağını ve piçin yerini bulmamıza yardımcı olacağını ummak.

Görüşmeyi bitirdikten sonra Mark'ın ofisine gitmem gerekiyordu ama önce Sedge'in ofisine uğradım ve gururumu rafa kaldırmak için kapının yanında bir an durdum.

Sedge'e Mark hakkında, onun hayatı hakkında soru sormak zorunda kalmanın özel bir aşağılanması var ve bunun kesinlikle yaratacağı o kadar da özel olmayan bir izlenim var. Sedge bilmediğimi bilecek. Önemsediğimi bilecek.

Ama merak derimin altındaki iğneler gibi, avuç içlerime ve enseme batıyor. Bir içgüdü, karanlık bir sokakta parıldayan bir kol saatine nişan almamı sağlayanla aynı içgüdü, beni Karpatya'daki mağaralara ve boş görünen evlere götürenle aynı içgüdü. *Burada bir şey var, burada bir şey var* diyen bir içgüdü.

Belki de sadece eski bir lanettir, takıntılı doğam. Bunu bilmek zorundayım.

Ben içeri girerken Sedge bana bakıyor ve solgun bakışlarında bir şey kıpırdıyor, benim ona hissettiğim gibi onun da bana karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini merak etmeme neden olan bir şey, ama bir anda kayboluyor, yerini her zamanki yumuşak temkinliliği alıyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Thomas?"

Bunun ne kadar garip, profesyonellikten uzak ve teşhir edici olduğunun çok ama çok farkındayım ama başka bir şey için artık çok geç. Alyansları şimdi zihnimin gözünde o kadar net görebiliyorum ki, birinin diğerinin üzerinde yarı yarıya durduğunu, ışığın küçük yüzüğün siyah taşlarını yakaladığını. Ben sadece ...

Bilmek zorundayım.

"Bay Trevena hiç evlendi mi?" Sedge'in masasının önündeki alçak, kolsuz sandalyeye oturarak soruyorum. "Lyonesse'i kurmadan önceki gibi, belki?"

Sedge bana bakıyor. Sorma nedenlerimi tarttığını görebiliyorum. Sonunda, "Hayır. Mark Trevena hiç evlenmedi." diye cevap verdi. Yüzükleri düşünüyorum. "Emin misin?"

"Daha önce öyle olmasaydım," diyor Sedge ve normalde çekingen olmayan ses tonunda şimdi bir tutam kuruluk olduğuna yemin edebilirim, "düğün planlamasına devam edebilmemiz için Mark'ın rahibine bu konuda güvence vermek zorunda kaldığım beşinci seferde olurdum."

Kelimeleri sanki hepsi birbirine aitmiş gibi söylüyor ama değiller.

Hiç mantıklı değiller. "Düğün planlaması," diye tekrarlıyorum. Soru olarak değil ama ifadeyi okunaklı hale getirme çabası olarak.

"Evet," diyor Sedge, bana bakarak. "Düğün için. Düğünlerin planlanması gerekir. Bu yüzden düğün planlaması."

"Bir düğün olacak."

Sedge'in kaşları en ufak bir şekilde kalktı ve yavaşça göz kırptı. "Mark'ın düğünü mü? İki ay içinde mi?" *Yüz* ifadesi açıkça "*canlı görün*" diyor.

"Ben yapmadım-o yapmadı-" Merak içneleri artık bıçak oldu. Onlar tarafından kesilip açılıyorum. "Nasıl evleniyor olabilir?"

"Ben orada değildim ama sanırım Isolde'ye evlenme teklif etti ve o da kabul etti. Genelde böyle olur."

Isolde.

Bu ismi daha önce de duymuştum.

İrlandalı değil mi?

Bu onun annesiydi.

Başka anı parçacıkları da su yüzüne *çıkma*ya başladı -Goran düğün planlamacısından şikayet ediyor, Mark'la ne yapmayı planladığımızı soruyor ...

Mark'ın bir zamanlar evli olduğunu, bir trajedi yaşandığını ve bu trajedinin şimdi çeşitli çekmecelerde, yüzüklerin, resimlerin ve güllerin içinde yaşadığını öğreneceğimi sanıyordum ama hayır, trajedi henüz yaşanmadı; yaşanacak. İki ay içinde.

Isolde.

Trajedinin bir adı var ve o da Isolde.

Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ve teşekkür ederim diye kekeliyorum ve bir şekilde ayağa kalkıp ofisten çıkıyorum.

Mark'ın katına nasıl çıktığımı bilmiyorum. Bıçaklar kesiyor, kesiyor ve ben birine aşığım ve o başkasıyla evlenecek ve bana söylemedi. Hayal kırıklığına uğratma zahmetine bile değmezdim.

Kalbimi kırmak için zaman bile ayırmamıştı.

Oraya gittiğimde ofisinde değildi ve bir an için gitmeyi düşündüm.

Sadece. Gidiyorum.

Daireme gitmek, hatta daha iyisi Lyonesse'i tamamen terk etmek. Arabayla gezintiye çıkmak, çiftlik evine gitmek.

Nişanlı olduğunu söylemeye bile tenezzül etmeyen bir adama saatlerce ruhumu teslim ettiğim bu işten ayrılmak. Bir kadınla, ki bu umurumda olmamalı çünkü ben de kadınlardan hoşlanıyorum ama umurumda.

Ama ben gitmiyorum. Belki sekiz yılımı izin verilene kadar bırakmadığım bir işte geçirdiğim için, belki de kendimi sefaletin içine atmaktan vazgeçemediğim için, bilmiyorum. Ama bunun yerine ofisten Mark'ın dairesine giden koridora doğru yürüyorum.

İşte o zaman küfürleri duyuyorum.

İçeri girdiğimde küfreden Mark değil, oturmakta olan Mark'ın önünde duran, yanakları koyu kırmızı ve elinde kanlı bir gazlı bez parçası olan Dr. Sutcliff.

"-eğer sadece *dinleseydin*, sadece *bir kez olsun dinleseydin*- çoğu insan yatakta kalmasını söylemek için her şeyini verirdi- ve bunu nasıl başardığını bile bilmiyorum, seni beş para etmez bok beyinli-"

Daha çok bir *Erkek Giyim Mağazası rafının karşısından sizi sessizce yargılayan bir* tip olduğunu varsaydığım doktorun bu atıp tutmasıyla şok geçirerek kısa kesiyorum.

"Ah, Tristan," diyor Mark, beni fark ederek. "Omzumla ilgili bir sorunum var gibi görünüyor."

Ve evet, öyle. Yaklaştığımda, dikişlerin bir şekilde çekildiğini ve birkaçının yırtıldığını görebiliyorum. Deri, köprücük kemiğinin altında açık bir ağız gibi yırtık ve pırtık bir karmaşa halinde ve kurumuş kıpkırmızı çizgiler göğüs kaslarından karnına doğru ilerliyor.

Korku ve endişe, öfke ve kalp kırıklığına katılıyor ve göğsümde ayıramadığım duygulardan oluşan soğuk, dalgalı bir fırtına kopuyor. "Sadece iki saatliğine gitmiştim," diyorum. "Nasıl?"

"Hasarlı sandalyelerden birini koridordan lobiye taşımayı düşündüm," diyor Mark, sanki önemli bir şey değilmiş gibi, nasıl kıymık battığını açıklar gibi. "Düşündüğümde daha ağırdı ve bir anda oldu."

"Yeni mi oldu?" Dr. Sutcliff çantasını masanın üzerine koyarken sinirli bir *sesle* soruyor. "Bugün boş olduğum için çok şanslısın, yoksa acı çekmene izin verirdim. Sana lanet olası hastaneye gitmeni söyledim, kimin ölmeni istediği umurumda değil çünkü lanet olası sapık kulüp evinde HGTV oynamayı düşündüğün her seferinde işimi yeniden yapacak *zamanım* yok-"

Doktorun hakaretleri, steril iğne ve iplik paketlerini yırtıp açarken ve yenilerine yer açmak için eski dikişleri sökmeye başlarken de devam ediyor. Sadece bir kez duraksıyor - alkolü yırtık derinin üzerine dökerken ve Mark dişlerinin arasından hava emerken - ve o da sadece Mark'a haklı bir bakış atmak için.

Sonra yine mırıldanarak ve homurdanarak eğri iğnesini ve iğne tutucusunu alır ve Mark önündeki masaya yerleşir.

Dr. Sutcliff, "Çirkin bir yara izin olacak," diyor. "Ve bu konuda şikayet duymak istemiyorum çünkü sana zaten güzel bir yara izi vermeye çalıştım ve dinlemediğin için bunu alıyorsun."

"Mafyalar ve Rus voryler sana bu kadar sorun çıkarıyor mu, Sutcliff?"

Sutcliff, "Asla," diye keskin bir şekilde cevap verir ve iğneyi Mark'ın derisine belirsiz bir şekilde saplar. Mark gözlerini tavana dikeyor, bir şey hissettiğine dair hiçbir işaret vermiyor. "Neden biliyor musun? Çünkü mesleğime biraz saygıları var. Küçük kulübünüzde bir oyuna dönüştürülemeyen hiçbir şeye saygı duymuyorsunuz."

"Tıbbi sapkınlık çok popüler," diyor Mark, ilk kez alingan bir ses tonuyla. "Bir sürü spekulumum var."

"Sen," diyor doktor bana, onu görmezden gelerek. "Git bir bardak buzlu su, ıslak bir bez ve bir havlu getir. Ben işimi bitirdikten sonra temizlenmesi gerekecek."

İtaat ediyorum ve Mark'ın banyo aynasının önünde bir süre oyalanıyorum, elimde bez ve havlu, gözlerim lavaboların arasındaki çekmecedeyim.

Dışarıdaki kanlı sahneye rağmen, zihnim Mark'ın evlenmesinin ev içi gerçekliğinin ortasında kendi kendini keserek duruyor.

Diş fırçam burada, deodorantım.

Onları evime geri götürmemi isteyecek mi? *Isolde'nin* diş fırçasına yer açmak için çekmecenin arkasına mı itilecekler? *Isolde'nin* deodorantı?

Mark hala beni isteyecek mi-

Hayır. Hayır, o bile bu kadar sadist olamaz. Başka biriyle evliyken ona ağzımı ya da bedenimi vermemi, onun ihtiyaçları için hazır olmamı beklemesi. Çok eşli olsa bile ve karısı bunu kabul etse bile, asla paylaşabileceğimi sanmıyorum-

Kıskançlık beni canlı canlı yer. Zaten beni canlı canlı yiyor.

Karısı bir oda ötedeyken beni domaltıp hızlı bir sikiş için sikini içime soktuğunu hayal ediyorum.

Aletim dikkatimi çekmek için bayrak çekmeye çalışıyormuş gibi hızlı ve acil bir kıpırdanma gösteriyor ve banyo tezgâhından uzaklaşıp koridora çıkıyorum, vücudumun senaryoya verdiği tepkiyi geride bırakmaya çalışıyorum. Mark'ın aldatmacasından sonra beni kullanmasına izin verecek kadar çaresiz olsam bile, asla sadakatsizliğe ortak olamazdım.

Mutfak, yemek odası ve oturma odasını içeren geniş alana çıkıyorum ve Dr. Sutcliff'in dikişleri bitirdiğini ve yaranın üzerine yeni, şeffaf bir bandaj yapıştırdığını görüyorum. Bir şırınga, şişe ve alkollü çubuk çıkarıyor ve Mark'ın dirseğini hazırlamaya başlıyor. Mark'ın elinin arkasındaki serum kateterinin artık olmadığını, yerine küçük bir bandaj yapıştırıldığını fark ediyorum.

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca serum antibiyotiklerine ihtiyacınız olacak ve serum torbalarından kurtulmaya çok hevesli olduğunuz için kendim gelip size iğneleri yapacağım. Yapacak daha iyi işlerim olmadığından değil, ama hasta en iyisini bilir, değil mi? Yumruk yap." İlacı şişeden çıkarıyor, fazla havayı almak için pistonu basıyor ve ardından iğneyi Mark'ın dirseğine batırıyor. İlacı yavaşça içeri itiyor ve bunu yaparken saatine bakıyor. "Ayrıca *dinlenmen* gerekiyor ve İsa, Meryem ve Yusuf'a yemin ederim ki eğer *ikinci* bir dikiş daha attırırsan bir dahaki sefere seni bantla kapatacağım."

Mark elini gevşetiyor ve gözlerimin otomatik olarak hareketi, güçlü parmakları, ön kolunun mükemmel derisinin altında uzayan gergin kasları takip etmesinden nefret ediyorum.

"Ne kadar dinlenmem gerekiyor?" Mark soruyor. "Ara sıra omzum dışında yapmam gereken başka şeyler de oluyor, biliyorsun."

Dr. Sutcliff bakışlarını saatinden ayırmıyor, diğer eli hâlâ yavaşça Mark'ın koluna ilacı bastırıyor. "Sana iki hafta derdim ama dinlemeyeceğini biliyorum. Bana bir hafta ver. Kalbine yayılıp seni öldürmek isteyen bir enfeksiyon kapmayacağımızdan emin olmak için bana bir hafta ver. Tamam mı?"

Kibirli bir iç çekiş. "Peki."

Dr. Sutcliff şırıngayı bitirir, delinmiş deriye bir kare gazlı bez bastırır ve ardından Mark'a başıyla işaret ederek kendi parmaklarını gazlı bezin üzerine bastırmasını söyler.

"Yani ... varsayımsal olarak, Atlantik'te üç haftalık bir yat gezisi," diyor Mark rahatça, masanın üzerine dik oturarak. "Bu hafta sonu başlıyor. Buna hayır mı diyorsun?"

Üç haftalık yat gezisi . . .

Bir çan gibi net geliyor. İrlanda'ya gizemli yolculuk, *Philtre D'Amour*. Annesi İrlandalı olan kişi.

Isolde.

Dr. Sutcliff, bir kurbanı lanetleyen birinin ağırlığıyla, "Eğer bir teknede mahsur kalırsanız ve o yara enfeksiyon kaparsa, sepsisemi hak edersiniz," diyor. "Burada kal. Burada kal. Ve. Dinlen."

Bana dönüyor ve ekliyor, "O bir bardak suyun tamamını içmesini sağla" ve sonra bir veda bile etmeden gidiyor.

Dairesinin kapısı kapanırken Mark, "Ona ödediğim paraya göre çok asık suratlı," diye gözlemliyor.

Bir adım öne çıkıp havluyu ve el bezini masanın üzerine koyuyorum, ona bir bardak su uzatıyorum ve sonra bir adım geriye, ondan uzaklaşıyorum. Çünkü gömleksizdi ve öğleden sonra güneşi saçlarındaki beyaz altın çizgileri buluyordu ve göğsündeki kurumuş kan onu daha kötü değil, daha iyi gösteriyordu ve ben kendime güvenmiyordum, güvenmiyordum işte. Onun yanındayken olmaz.

Mark kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Gitmen gereken bir yer mi var?"

Herhangi bir yere. Gelini getireceğin yer olmayan herhangi bir yer.

"Hayır, efendim."

Suyu içmiyor, henüz değil. Hâlâ bana bakıyor. "Temizle beni o zaman."

"Suyunuzu içmeniz gerekiyor. Efendim."

Ağzı biraz eğiliyor. "Artık benim de bir Dom'um olduğunu unutmuşum. Pekâlâ." Bardağı dudaklarına götürüyor ve benimle göz temasını kesmeden içiyor.

Yutkunurken boğazının hareket etmesini kahramanca izlememeyi başarıyorum.

"Şimdi," diyor bitirip bardağı yere koyduktan sonra. Nemli bezi tutuyor ve bana doğru uzatıyor. "Temizle beni."

Bezi elime alıyorum, parmak uçlarımız birbirine değiyor ve sıcak kıvılcıklar parmak eklemlerime ve avucuma sıçırıyor. Kolumu süpürüp göğsüme yerleşiyorlar ve her şey sıcak ve her şey soğuk ve her şey acıyor ve ayrıca hiçbir şey hissetmiyorum.

Ona bildiğimi söylemeliyim. Ona neden yalan söylediğini sormalıyım.

Aramızdaki şeyleri bitirmem gerek.

Şeyler.

Sadece sikiş. Sadece sapıklık. Islak, kaygan ciğerlerimi çıplak ellerimle çıkarıp çöpe atmaya hazırlanıyormuşum gibi hissetmemeliyim.

Keşke bacaklarının arasına girip bezi tenine bastırmamın nedeni sadece itaat etme alışkanlığı olsaydı ve keşke ben çalışırken göğsündeki tüylerin diken diken olduğunu görmek beni heyecanlandırmasaydı.

Onu temizlerken konuşmuyor ama gözleri sahiplenici gözleri, Morois House gözleri, karanlık, hırslı bir hayranlıkla beni izliyor. Kızarıyorum.

Beni böyle izlerken her şeyin doğru hissettirmesinden nefret ediyorum. Bir sonraki şeyi arzulamaktan nefret ediyorum: boynumdaki eli ya da bir fermuar sesi. Parmaklarının içimdeki kaygan arayışı.

Söyle ona. Söyle ona.

Ağzımı açıyorum, anlamlı bir şeyle başlamak istiyorum, son otuz dakikanın şok ve ıstırabını onun tam olarak ne kadar berbat durumda olduğunu anlatan bir bildiri haline getirecek bir şeyle, ama hiç de öyle bir şey çıkmıyor.

"İrlanda," diyorum, sesim tınısız. Elim göğsünde gezinmeye devam ediyor, kurumuş kanı dikkatle ovalıyor. "İrlanda'ya gidiyordun."

Mark'ın bakışları değişiyor ve artık bakışlarında farklı bir dikkat var. "Evet."

"Gelininizle ilgili bir şey miydi? Isolde ile mi?"

Eli kalkıyor ve bileğimi tutuyor. Beni sabit tutmak için sanırım, böylece gözleri gözlerimi arayabilir.

Uzun bir dakikadan sonra usulca sorar, "Bilmiyor muydun?" "Neden bileyim ki?" Acıyla soruyorum.

"Bu bir sır değil, Tristan. Nişanımız beş farklı gazetede ilan edildi. Amcası Katolik bir kardinal ve törende hazır bulunacak. Babası Geoffrey Laurence, uluslararası bankacılığın en etkili adamlarından biri."

Geoffrey Laurence. Onu hatırlıyorum; iri yarı, iyi giyimli ve gümüş rengi saçları vardı. Mark onunla öğle yemeğinden sonra garip, huzursuz bir ruh hali içindeydi. Ve o gece beni çatıda öpmüştü.

En azından birimiz umduğunu bulmalı.

"Dört yıldır üzerinde çalışılıyor," diye devam ediyor Mark. Hâlâ bileğimi tutuyor, hâlâ beni izliyor. "Plan hep buydu."

"Ve beni becermek? Bu da planın bir parçası mıydı?" Sonra duruyorum ve Singapur'daki sözlerini hatırlayarak mizahsız bir kahkaha atıyorum. "Hayır, tabii ki değildi. İşleri karmaşıktıracaktım. Ama yine de kendine engel olamadın mı? Beni nişanlına aldatmaya degecek kadar çok mu istedin? Beş farklı gazetede ilan edilmiş bir nişanı riske atmaya?"

Yüzü soğuklaşıyor. "Onun gibi bir şey."

Odaya giren birinin şu anda iki sıradan sevgili görebileceği aklıma geliyor. O masada, ben bacaklarının arasında duruyorum. Elim göğsünde, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş.

Ama tabii ki hikâyenin tamamı bu değil. Elimle derisi arasında kanlı bir bez parçası var; bileğimi o kadar sıkı tutuyor ki kaçmak için güvenli sözcük kullanmam gerekecek.

Ve sadece ikimiz değiliz, yalnız da değiliz. Isolde aramızda bir perde, bir gölge.

"O da benim gibi mi?" Soruyorum ve kelimeler Mark'ın omzundaki yara kadar düzensiz. "Senin için diz çökecek mi? Benim yaptığım gibi ona ne istersen yapmana izin verir mi?"

Cevabın ne olmasını istediğimi bilmiyorum. İtaatkâr olmaması daha mı iyi yoksa daha mı kötü?

Mark bir an cevap vermiyor. "İşine geldiğinde boyun eğiyor," diyor ki bu hiç cevap vermemekten daha kafa karıştırıcı.

"Çok eşli mi?" Ben soruyorum. "Evlilik açık mı olacak?"

"Bu ona bağlı," diyor hafifçe ve onu şu anda öldürebilirim, gerçekten öldürebilirim.

"Yani onun bunu sorun edip etmeyeceğini bile bilmiyorsun ve yine de benimle seks mi yaptın?"

"Yaptığımız şey *seks yapmaktan* çok daha fazlası ve bence sen de bunu biliyorsun." Elimi bırakıyor ama beni serbest bırakmak için değil. Onun yerine kravatımı tutuyor, ayağa kalkıyor ve boynumdaki ipek tarafından yerinde tutulurken bana bakıyor.

Boyu sadece bir santim daha uzun ama ben o santimi bir mil gibi hissediyorum. "*Yaptığımız şey*," diye düzeltiyorum onu. Sesim artık daha sakin. "Ben artık yokum. Olamam, bu hile yapmak olur."

Bundan hoşlanmıyor. Parmaklarının kravatımın etrafında kasıldığını ve ağzının köşelerinin bembeyaz olduğunu hissedebiliyorum.

Ama o "Nasıl istersen" diyor.

Sanki hepsi benim suçummuş gibi. Sanki mantıksız olan benmişim gibi. "Kravatımı bırak. Efendim."

Çenesinde bir kas hareket ediyor ama başka hiçbir şey değişmiyor. Ta ki -aniden- beni bırakıp arkasını dönene kadar. Kanlı bez aramızda yere düşüyor ve onu almak için eğiliyorum.

"Benim için çalışmaya devam edecek misin, Tristan?" diye soruyor. Şimdi bana bakmak yerine pencereden dışarı bakıyor. "Korumam olarak mı?"

"I-"

Pazar öğleden sonraları ona yüksek sesle okumamı istediği Birinci Dünya Savaşı şiirleri rafı var. Yatak odasının kapısı var, üstündeki havuzdan gelen ışık zeminde dans ediyor.

Misafir yatak odasının kapısı var, Isolde'nin dolabını kullanmak için talep edebileceği bir oda.

Benim için yemek pişirdiği mutfak var; daha geçen hafta çıırılçıplak soyulup bağlandığım, testislerime ip dolandığım ve her santimi kanla kaplanana ve gergin saten kadar sıkı ve pürüzsüz olana kadar sikimi salladığı mutfak adası var. Boşaldığımda çığlık attım ve sonra Mark

kendi orgazmımı bana geri verdi, parmaklarını karnımda gezdirdi ve sonra onları yalamamı sağladı.

Ona dönüyorum, hâlâ pencereden dışarı bakıyor, öğleden sonra güneşi kirpiklerinin altın rengine vuruyor.

Dehşetle, hala onun olduğumu fark ettim. Hâlâ lanetliyim. Onu terk etme fikri imkansız.

Ama kalmak da öyle, onun başkasıyla evlenmesini izlemek de öyle.

"Evet," diye itiraf ediyorum sonunda. Kelimenin kenarında acı var. "Evet. Hâlâ senin koruman olacağım."

Mark'ın omuzları gevşedi, ağzı da gevşedi ve cevabım konusunda endişelendiğini fark ettim. Duymaktan korkuyordu. Göğüs kafesimin arkasındaki acının arasına küçük bir zevk kıvrımı gönderiyor.

İstifa etmemi istemiyor. İşimde iyi olduğum için olabilir, başka birini eğitmek istemediği için olabilir ya da beni tekrar korumalığına çekebileceğini umduğu için olabilir, ama umurumda değil. Gitmemi istemiyor ve Tanrım, berbat durumdayım çünkü bu bana neredeyse aşk gibi geliyor.

"Güzel," diyor, sesi alçak ve derin ve boşalana kadar beni balmumuyla yaktığını düşünüyorum. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Nasıl isterseniz efendim," diyorum, kulağa zavallı değil de profesyonelce gelmesini umarak. Ona aşık olduğum için, onu bir puta, kendi kişisel tanrıma dönüştürdüğüm için ve ne kadar kaprisli ya da zalim olduğu önemli değil, yine de ona tapacağım için onun için her şeyi yapacağım gibi değil.

Dönüyor ve masanın kenarına yarı oturur yarı ayakta duracak şekilde yerleşiyor. Omzunu dikkatlice ileri doğru hareket ettirerek ne kadar acıdığını test ediyor. Yüzündeki solgunluğa bakılırsa, epey acıyor. "İrlanda'ya gitmeni ve Isolde'yi bana getirmeni istiyorum," diyor.

Bana yumruk atmış gibi geri çekiliyorum. Sanki vurulmuşum gibi.

Ona bakıyorum, gözlerim kocaman ve nefesim daha hızlı geliyor. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Senin için gelini almaya gidemem. Benden bunu isteme." *Kendi kalp kırıklığına ortak olmamı isteme.*

Mark masanın kenarına biraz daha yerleşiyor ve duruşundaki değişikliğin omzuna yaptığı etkiden dolayı yüzünü buruşturuyor. "Sizi temin ederim ki bu son derece keyifli bir iş olacak. Oraya uçmayı, onu almayı ve sonra da *Philtre D'Amour*'la geri dönmeyi planlamıştım. Dünyanın en iyi yemekleri ve gün batımlarıyla dolu üç hafta, sadece ikimiz ve bir avuç göze batmayan mürettebat. Ne yazık ki Dr. Sutcliff okyanusta kur yapma hayallerimi söndürdü."

"Bunu yapmayacağım. Onun yerine buraya uçmasını sağlayın. Ya da başka birini bulun."

"Bu tatili yaratmak için büyük bir zahmete ve masrafa girdim ve Isolde, evliliğin politikalarına ve baş ağrılarına dalmadan önce biraz dinlenmeyi hak ediyor. Ve düğüne ne kadar yaklaşırsak, özellikle Drobny ve geçen haftaki olaylar göz önüne alındığında, o kadar tehlikeye girebilir."

"Burada *seninle* olmam için bir neden daha," diyorum hayal kırıklığı içinde. "Seni güvende tutmam için bana ihtiyacın var."

"Bütün ekip burada ve onun şu anda kimsesi yok. Senden daha fazla güvendiğim kimse yok." Ellerine bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "O benim için çok önemli. Bunu bundan daha açık bir şekilde ifade edebilir miyim bilmiyorum. Büyük ihtimalle şu anda benim için dünyadaki en önemli şey o."

Acıtıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bugün öğrendiklerimden sonra bile Mark için dünyadaki en önemli şey olmak için neler verebileceğimi düşünüyorum. Yüzüğünü başkası takarken beni umursamadan becerdiğini bilsem bile.

Yaklaştığını duyuyorum.

"Anladığım kadarıyla nişandan haberiniz olmasını isterdiniz."

"Beni muhtaçmışım gibi gösterme. Seks yaptığın biri hakkında bilgi sahibi olmak normal bir şey," diyorum sefilce. Henüz gözlerimi açmadım.

Ona bakamıyorum.

"Tristan." Elini önce kolumda, sonra göğsümde, sonra da ensemden hissediyorum. Buruşuyorum ve yüzüm boğazına gömülüyor; kan, ispirto ve hepsinin altında küçük bir parça yağmur gibi kokuyor. O kadar sıcak ki köprücük kemiği çeneme değiyor, güçlü ve pürüzsüz.

"Tristan, özür dilerim. Beni affedebilir misin? Ben ... değilim. Kendimi açıklamaya alışık değilim, özellikle de Lyonesse'de yeni olan birine. . . " İç çekiyor. Kulağımı ve çenemi sıcak bir şekilde gıcıklıyor. "Özür dilerim," diyor tekrar.

İncinmemin nedeninin ona aşık olmamla olduğu kadar prensiplerimle de ilgili olduğunu açıklamakta zorlanıyorum. Ona olan tutkumu, asi kalbimi bu kadar uzun süre saklamayı başardım ve Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü sanırım şu anda bunun beni ne kadar mahvettiğini bilseydi, ölürdüm. Ve bunun için bana *acısaydı*, o zaman . . .

Bilemiyorum. Ölürdüm ve sırf ikinci kez daha da korkunç bir şekilde ölebilmek için kendimi diriltirdim.

"Özür diliyorsun çünkü istediğin bir şey var," diye mırıldanıyorum boynuna.

Mark'ın biraz gülümsediğini hissediyorum. "Şey, tabii ki."

"Onu sana getirmemi istemen bence çok zalimce."

İşte. İşin aslını itiraf etmeye en çok bu kadar yaklaşabiliyorum. Bir sevgiliden geline damada kadar eşlik etmesini istemek acımasızca adaletsizliktir, yaraya tuz basmaktır. Onunla Amerika'ya yaklaştığım her mil, göğsümün etrafına bir mil daha dikenli tel çekilmiş gibi hissettirecek.

Ama pes etmek üzere olduğumu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. O kadar yakın ki dudaklarım nabzına dayanıyor ve boynumdaki eli sert ve inatçı,

ve ruhumu ona çoktan teslim ettiğimi düşnmeden edemiyorum. Bunu bir kalp atışında tekrar yapacağımı.

Bir şekilde öyle biri.

"Senden istediğim en acımasız şey bu olamaz," diye mırıldanıyor. "Dişler, yanan balmumu ve bağlayıcı klipsler arasında bu kesinlikle ilk üçe bile girmez."

Kalçama sertçe yaslandığını fark ediyorum. Yakın olduğum için mi yoksa bana karşı acımasız olduğunu hatırladığı için mi, emin olamıyorum. Her iki durumda da, bu beni ürpertiyor.

"Bu en kötüsü ve sen de bunu biliyorsun."

"Hmm. Güvenli kelimeni kullanabilirsin, biliyorsun."

Geri çekilip ona bakıyorum. O da bana bakıyor, eli hâlâ boynumu kavıyor.

"Bu sapkınlık için," diyorum kararsızca.

"Ve sapkınlık benim için her zaman" diye yanıtlıyor. "Çünkü sen her zaman benimsin."

Sözleri zihnime bir sıçrama bile yapmadan batıyor, en dibe, ruhumun en derinlerine kadar iniyor.

"Öyle söyleme," diye fısıldadım. "Şimdi olmaz."

Yüzüne bakıyorum, merak ediyorum - merak ettiğim için kendimi azarlıyorum - ama beni önemseyebilir miydi? Onun için anlaşmamızın fiziksel olduğunu, benim bir evcil hayvandan başka bir şey olmadığımı varsaymıştım. Sevgiyle yaklaşılan bir evcil hayvan belki ama sevgili değil. Bir geleceğe yatırım yapacak biri değil.

Sen her zaman benimsin.

"Tamam," diyor.

"Söylemeyeceğim." Ama gözleri parlıyor.

"Ciddiyim," diyorum zayıfça. "Ben senin değilim." Öyleyim. "Artık hiçbir şey değiliz." Öyleyiz.

"Kontrol sende Tristan," diyor Mark. "Her zaman. Eğer fikrini değiştirirsen, benimkinin değişmeyeceğinden emin olabilirsin. Ben seni istiyorum. Bir erkek olmak

"Damat bunu değiştirmez."

"Değiştirmeli," diye
mırıldandım.

Mark omuz silkiyor. "Ben sıra dışı bir damadım. Isolde de sıra dışı bir gelin. Ne de olsa burası Lyonesse."

Başımı sallıyorum. Lyonesse'e geleli sadece birkaç ay oldu ve ben bile kink ve polyamory'nin sadece dürüstlükle işe yaradığını biliyorum. Mark ve benim aramda her ne oluyorsa başka bir şeyle ilgiliydi. Ama ne olduğunu bilmiyorum ve Mark'a baktığımda cevabı onun gözlerinde bulamıyorum. Sadece pişmanlık gibi görünen bir şey belki. Acı.

Sanki beni gerçekten kaybetmek üzere ve ben yine gözlerimi kapatmak zorundayım. "Tamam," diyorum, aptal, zayıf kalbimin başka bir şey olmasını dileyerek
vardı. "Senin için İrlanda'ya gideceğim."

OceanofPDF.com

yirmi dört

BİR GÜN ISOLDE'DEN NE KADAR NEFRET ETTİĞİM HAKKINDA ŞARKILAR
YAZACAKLAR.

Laurence.

Onunla henüz tanışmadığım düşünülduğünde bu benim için etkileyici ama ondan nefret ediyorum. En önemlisi, sevdiğim adamla evleniyor, ama aynı zamanda bir tür plütokratik bankacılık imparatorluğundan geliyor ve sanat tarihi diploması var, ki bu şimdiye kadar duyduğum en iddialı saçmalık.

West Point eğitimimin gerçek bir kılıçla geldiğini biliyorum ama yine de. Sanat tarihi mi? Bu ne lan?

Ve şimdi, onu almak ve yata kadar eşlik etmek için kiralık bir arabayla alçak, yeşil kayalıklar boyunca ilerlerken, denizin üzerinde yuvalanmış hedefime bakıyorum: beyaz taştan, geniş ve simetrik, uzun pencereleri ve dairesel bir yolu olan bir malikane. Etrafındaki çimler koyu yeşil ve kayalıklara doğru inen bir battaniye kadar düzgün. Buraya gelirken Cashel House'u internette araştırdım ve on ikinci yüzyıldan beri burada bir malikane olduğunu öğrendim. O halde bu Isolde Laurence, anlamsız bir diploma ve bacanın icadından önce gelen bir aile koltuğu.

Tüm bunlar ve Mark'ı da benden almak zorunda.

Evin önüne geliyorum ve park ederken derin bir nefes alıyorum.

Dur.

Ben böyle biri değilim ya da eskiden böyle değildim. Sırf herkesi görmek için ayine gitmeyi seven balo kralı, bir çeşit banliyö, bir çeşit çiftlik

Şafak vakti reddedilen kuzuları biberonla beslemeyi seven bir çocuktum. Eskiden herkesle yüzümde bir gülümsemeyle, boğazımda bir uğultuyla karşılaşırdım. İnsanlara sadece zengin oldukları ya da belli bir kink kulübü sahibinin ilgisini çektikleri için kızmazdım.

Ve şimdi burada hiç tanımadığım bir kızdan nefret ediyorum; tıpkı Mark'ı benden daha iyi tanıma cüretini gösterdiği için Sedge'i kıskandığım gibi onu kıskanıyorum. Tıpkı Lyonesse'den bir okyanus ötedeki başucu çekmecesinde resmi olan belki de ölü bir adamı kıskandığım gibi.

En azından nefretle ilgili *canlı* bir şeyler var. Kıskançlığın içinde nefes alan bir şey. Lyonesse'e ilk geldiğimde kendimi bir kukla gibi hissediyordum, onları canlandıracak daha derin bir şey olmadan bir özellikler koleksiyonu: uyanıklık, disiplin, özlem, pişmanlık. Kurumuş et ve kemikten oluşan ama kalbi olmayan bir kabuk. Şimdi *hissediyorum*. Sefalet, saplantı, kıskançlık olsa bile, hepsini hissediyorum ve işler ne kadar kötü sonuçlanırsa sonuçlansın, Mark'ın bununla bir ilgisi olduğundan şüphe edemem.

Morois House'daki o kütüphanede göz göze geldiğimizde, ne kadar ilkel ve çaresiz olursa olsun, içime yeniden hayat akıttı.

Arabayı kapattım ve yeni bir kararlılıkla arabadan indim. *Nazik* olamıyorsam bile en azından adil. En azından kibar.

Sadece Mark'ın hatırı için olsa bile.

Kararımı vermiş bir şekilde ön kapıya doğru ilerliyorum ve tam ağır tokmağı kaldırmak üzereyken -ağzından uzun, demir bir dil sarkan bir ejderha kafası- kapı açılıyor.

Onu görmeden bir an önce, arkasında duran cübbeli ve takkeli bir adam olduğunu görüyorum. İç mekânın parke zeminler, mücevher tonlarında duvarlar ve geniş, kıvrımlı bir merdivenle kusursuz bir şekilde tasarlandığını görüyorum.

Ama tüm bunlar eriyip gidiyor, tüm dünya eriyip gidiyor.

Sadece o var.

Sadece o var ve o mükemmel.

İnce kırmızı bir pantolon ve düğmeleri köprücük kemiğinin hemen altına kadar açık, uzun, soluk boynunu ortaya çıkaran beyaz bir bluz giyiyor. Saçları sarı, neredeyse inci renginde ve geriye doğru düşük bir chignon şeklinde toplanmış, tek bir saç teli bile yerinde değil. Bence bu kadar sofistike giyinmek için çok genç ama belki de zengin insanlarla sıradan insanlar arasındaki fark budur. Sıradan insanlar günlerini geçirecek kıyafetler giyerler. Zengin insanlar ise her an bir dergi için evlerinin fotoğrafını çekmeye geleceklermiş gibi giyinirler.

Ancak beni durduran, düşünmemi ve konuşmamı engelleyen onun yüzü oldu. Onu ve evini internette araştırdığımda -uçakta çok fazla şampanyanın ve Mark'la en son uçtuğum zamanın anılarının getirdiği bir zayıflık anı- onun fotoğrafları çok azdı. Çoğunlukla Laurence Bank'ın da dahil olduğu sosyal etkinliklerde babasının kolunda ve yakın zamanda mezuniyet cübbesi ve kepiyle çekilmiş bir fotoğraf. Ama o resimlerde sadece yarısı görünüyordu; bir silüet, çeyrek profil. Dar bir burun, narin bir çene ve başka pek az şey görmüştüm; sarışın, güzel, varlıklı ve bir araya geldiğinde Mark Trevena'nın gelini yapan her şey olduğu için onu küçümsediğime bir kez daha karar vermeme yetecek kadar.

Ama şahsen, o-

Mesele sadece güzel olması değil; daha önce de güzel insanlar gördüm. Simetrik yüz hatlarına, gözler, burun ve ağız arasındaki istatistiksel olarak ortalama mesafelere tanık oldum; parlak gözler ve kırmızı dudaklar gördüm. Bunlar yaygın ve her yerde var, ama bu, *Isolde Laurence*, onu görmek, sanki-

İlk kez bir buzağının doğumuna yardım ettiğim ve annesi onu yalayarak temizlerken kocaman, siyah gözleriyle bana baktığı zamanki gibi.

İlk görev yerimden eve döndüğümde, çiftlik evinin yan tarafında, aptalca yumuşak ve yaz güneşi dışında her şeyden habersiz, açmış güllerin süründüğünü görmek gibi.

Karpat ormanı gibi, karlı, donmuş ve durgun, pembe bir gün doğumunun altında parıldayan. Nefes kesici ve güzel, diğer her şey yara bere içindeyken

Lastik izleri ve elle kazılmış mezarlar.

Sefalet, zulüm ve savaş varken onun gibi bir şeyin var olması . . . bunu görmek neredeyse acı verici, tanık olmaya layık olmadığım bir lütuf. Cesetleri yuvarlamak için dürten ayaklar, ona yaklaşan ayaklarla aynı olmamalı; Sims'in kaygan ve etli boynuna bastırılan el, hala kapısının tokmağına vurmak için kaldırılan elle aynı olmamalı.

Ve daha iki hafta önce Mark'a saldıranların hâlâ sıcak olan bedenlerinden akan kanı izleyen bu gözler... bu gözler şimdi Isolde Laurence'a bakmamalıydı. Kendi gözlerine, evinin altındaki kayalıklara vuran deniz gibi koyu yeşil ve biraz da mavi olan gözlerine. Onun hafifçe çarpık ön dişine ya da yanaklarına belli belirsiz serpilmiş çillere bakmamalıydılar. Ya da keskin kenarları ve alışılmadık derecede sığ cupid'in yayıyla dolgun dudaklarına, dudaklarını kalıcı bir şekilde somurtarak sabitledi.

Kendini dikkatli bir şekilde tutuşundan ve sivri çenesini kaldırışından anladığım kadarıyla muhtemelen hayatında bir gün bile somurtmadığını düşünüyor. Bu düşünce beni neredeyse gülümsetiyor ve sonra bir gök gürültüsü gibi nereden ve neden olduğumu hatırlıyorum.

Buraya Mark'ın müstakbel gelinine kendi kişisel vahyime bakar gibi bakmaya gelmedim. Onu eve getirmek için buradayım. Ona.

"Merhaba," diyebiliyorum ona ve arkasındaki adama, sesimin normal çıkmasını ve daha önce hiç tanımadığım bir insanı görünce nefesimin göğsümde sıkışıp kalmamasını umarak. "Bay Trevena, Bayan Laurence'la birlikte Manhattan'a seyahat edemeyeceği için üzüntülerini ilettiler. Onun yerine benim eşlik etmemi istedi."

Gözleri beni tanımaya çalışıyormuş gibi titriyor. "Özür dilerim. Tanıştığımızı sanmıyorum," diyor.

Oh lanet olsun. Doğru ya. "Özür dilerim, kendimi hemen tanıtmalıyım." Tokalaşması için elimi uzatıyorum, o da elimi tutuyor ve sıcak teninin benimkine değmesinin şoku ciğerlerimdeki havayı bir anda boşaltmaya yetiyor

Tekrar. Ama o narin, ince parmaklarına rağmen tokalaşması bir askerinki kadar güçlü. Avuç içlerinde ve parmaklarında da nasırlar var.

Tüm o sanat tarihi yüzünden olmalı.

"Ben Mark'ın yeğeni ve korumasıyım," diyorum. "Tristan Thomas, hizmetinizdeyim."

Gözleri aşağıya dalıyor, kirpikleri yanağında duruyor, bir bebeğinki kadar uzun, parmağındaki yüzük kadar altın. Mark nasıl olur da ondan hiç bahsetmez, ondan hiç söz etmez? Eğer o benim nişanlım olsaydı, başka hiçbir şey hakkında konuşmaz, başka hiçbir şey düşünmezdim.

Onu görünce kalbimi kırdığı için neredeyse onu suçlayamıyorum.

"Seninle tanışmak çok güzel Tristan," diyor ve sesinin ne kadar büyüleyici olduğunu fark ediyorum. Kulaklarıma tam aksanlı gelmese de, sessiz harflerinde hafif bir canlılık, sesli harflerinde küçük bir yükselme var. Babası İngiliz, annesi İrlandalı olmasına rağmen Manhattan'da okula gittiğini gördüm ve bu yüzden sesi İngiliz, İrlandalı *ya da* Amerikalı gibi gelmiyor.

Kulağa zengin gibi geliyor.

"Bu benim amcam, Ekselansları Mortimer Cashel," diye ekliyor, çünkü elbette burada bizimle birlikte, birbiriyle tam olarak uyuşmayan mavi-yeşil gözlerle beni izleyen başka biri daha var. Isolde'nin üzerimde yarattığı etkiyi görebileceği endişesi içimde kaynıyor.

"Merhaba Kardinal Cashel," diyorum başımı sallayarak ve sonra geri çekilip arabaya doğru bir işaret yapıyorum. "Hemen gitmeliyiz, Bayan Laurence. Sanırım kaptanımız hava kararmadan limandan çıkmayı umuyor."

"Evet," diyor. Boğazı gömleğinin açık yakasının üzerinde hareket ediyor. Bir yutkunma. Acaba denize açılacağı için gergin mi?

Amcası, iki ön dişi arasındaki boşluğu ortaya çıkaran bir gülümsemeye giriyor. O kadar neşeli ve nazik ki, bana yönelik olmadığı halde kendimi güvende hissediyorum. Isolde'yi sevgiyle kucaklıyor. "Yakında görüşeceğiz çocuğum. İyi yolculuklar."

Koridorun hemen içinde iki bavul görüyorum ve ailece vedalaşmanın yanından geçip bavulları alarak, ayaklarımın altında çtırdayan çakıllarla arabaya doğru yürüyerek işe yarıyorum. Isolde ve amcasının birlikte mırıldandıklarını duyuyorum ve arkama dönüp baktığımda amcası Isolde'nin önünde haç işareti yapıyor. Sanırım yolculuğu için onu kutsuyor. Şarkı söyleme konusunda iyi olduğum için Katolik'im - doğuştan sahip olduğum ve durum gerektirdiğinde kullanmaktan mutluluk duyduğum bir şey - ama Isolde gerçekten, *gerçekten* Katolik gibi görünüyor.

Mark'la evlenmesini, Lyonesse'i ve öldürdüğü rahip hakkındaki söylentileri düşünüyorum ve sonra her şeyi mantıklı hale getirmeye çalışmaktan vazgeçiyorum. Mark Trevena'yla bazen akıl sağlığına giden tek yol bu.

Isolde arabanın yanına geliyor, omuzları ufku ölçecek kadar dik ve benim yanımda huzursuz olup olmadığını merak ediyorum. Tristan'dan Önce'ye gülünç gelebilecek ama Tristan'dan Sonra'da bazen olduğunu fark ettiğim bir şey. Gülümsemeyi unutuyorum; bedenimi gevşetmeyi unutuyorum.

Kendimi güvende hissetsem bile, diğer insanları da nasıl güvende hissettireceğimi unuttum. İşim göz önüne alındığında biraz ironik.

Şimdi Tristan'ın önünde olmak için çaba sarf ediyorum, kapısını açarken ona gülümsüyorum ve sonra gülümsemesine karşılık veren ve bize küçük bir el sallayan amcasına gülümsüyorum.

Kapısını kapatmadan önce "Yüzüğünü beğendim," dedi.

İşaret parmağımdaki siyah ve gümüş yüzüğe bakıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum. "Bu bir hediye idi."

Lyonesse'den ayrılmadan saniyeler önce müstakbel kocasından avucuma sıkıştırılmış bir hediye olduğunu söylemiyorum. Güçlü elleri benimkilerin üzerinde gezinirken Mark'ın gözleri parlıyordu.

İstersen giy, demişti. Sadece takmanı istediğimi bil.

"Ne yazıyor?" diye soruyor Isolde şimdi, bant boyunca belli belirsiz kazınmış kelimeleri seçerek.

"Quarto optio."

"Dördüncü seçenek mi?" Isolde Latince'den tercüme ediyor, şaşkın görünüyor. "Neden?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum dürüstçe. Tıpkı onu neden taktığımı hakkında hiçbir fikrim olmadığı gibi. Bana acı çektirmesi her zaman hoşuma gitmiştir ve bu yüzden bu yüzüğü parmağımda görmek - kulüplerin, loncaların ve mezuniyet okullarının parmağı, evliliğin parmağı değil- beni herhangi bir bağlayıcı klips veya cetvelin yapabileceğinden daha derinden yaralıyor.

Kapısını kapattım ve direksiyona geçip arabayı çalıştırmak için düğmeye bastım. Ve sonra çakıl taşlı yoldan aşağıya, yola ve limana doğru yuvarlanıyoruz.

Ve sonra denize.

OceanofPDF.com

yirmi beş

ISOLDE VE BEN SÜRAT TEKNESİ İLE YATA GIDIYORUZ VE SONRA

Beş yüz metrelik canavarın güvertesinde. Kapıcı bize odalarımızı gösterdi.

-Ortak kapılı süitler. İşte o zaman Mark gelseydi onun yatacağı yerde, nişanlısından sadece bir kapı ötede yatacağımı fark ediyorum.

Gemide başka boş süitler de olmalı ve kapıcıya yer değiştirip değiştiremeyeceğimi sormak için bir not alıyorum. Isolde'nin benim gibi hissetmesini istemiyorum. hissetmesini istemiyorum. *Gizleniyormuşum gibi.*

Ve sonra keşfetmek için özgürüz. Isolde eşyalarını yerleştireceğini ve akşam yemeğinde görüşeceğimizi söylüyor, ben de kaptanla buluşup acil durum protokollerini soruyorum.

Kaptan bana bizzat gemiyi gezdiriyor, geçtiğimiz her yangın söndürücü ve can yeleği istasyonunun yanı sıra ihale garajına giden merdivenleri ve helikopter pistine giden en hızlı yolları gösteriyor.

"Güverte mürettebatında altı kişiyiz," diyor köprüye vardığımızda, "iç mürettebatta altı, mutfak mürettebatında üç ve bir mühendis var."

"Sadece iki misafir için kalabalık bir ekip," diyorum.

Kaptan Duval bana bir bakış attı. Kısa, sıkı bukleleri, açık sarı teni ve teknelerin nasıl çalıştığını bilmediğimi gösteren bir yorum yaptığımda hala kavislendirmeyi başardığı düz kaşları var.

"Oldukça büyük bir zanaat," diyor kuru bir sesle ve ardından ekliyor, "ve daha kütüphaneyi ya da spa'yı görmediniz bile."

Ve gerçekten de beni bu iki yere de götürüyor. Ayrıca biri gölgeli, diğeri pruvanın yanında olmak üzere iki havuz -birinde şelale var- üç jakuzi, bir restoran büyüklüğünde geniş bir yemek odası, bir kütüphane, mumlar ve diz çökme yerleri olan, şapele benzeyen küçük bir alan ve minderler, tekme torbaları ve antrenman silahlarıyla dolu bir duvarla donatılmış bir oda var.

Kaptan Duval yüz ifadem karşısında omuz silkti. "Bay Trevena gemiyi dört yıl önce satın aldığında bunu taktırmıştı. Bildiğim kadarıyla hiç kullanılmadı. Küçük şapel alanı da aynı şekilde."

Aklıma Isolde'nin amcasının eğik başının üzerinde haç işareti yapması geliyor. "Belki de Bayan Laurence içindir," diyorum.

"Basketbol sahası muhtemelen öyle değildir." Kaptan gülüyor ve sonra köprüye geri dönmek için yanımdan ayrılıyor.

İki kapı ötedeki sahayı bulduğumda çocuklar gibi sırtıyorum. Sadece yarım saha ve tavanı da spor salonu yüksekliğinde falan değil ama nizami bir ahşap zemini ve turuncu-kahverengi toparla dolu bir rafı var. Mark'ın basketbolu sevdiğini hiç bilmiyordum -belki döndüğümde bir bakarım-

Hayır. Artık onu patronumdan başka bir şey olarak düşünmeyi bırakmalıyım. Birlikte oynama fikrimiz -ben hareket etmeye çalışırken onun önden sırtıma vurması, büyük ellerinin topun üzerinde olması, beni yavaş yavaş yere sabitlemesi ve şortumu dizlerime kadar yırtması- ağzımı ıslatsa bile.

O sadece benim patronum. Maaşımı ödeyen, bana gizemli yüzükler veren ve iki ay sonra evlenecek olan kişi.

Kimi kandırıyorum ki? Mark Trevena basketbol mu oynuyor? Gerçekten mi? Bir dahaki sefere kendimi onun köpek yavrularını sevdiğine falan inandıracağım.

Büyü artık, Tristan.

AKŞAM YEMEĞİNDEN HEMEN ÖNCE YELKEN AÇTIK VE YEMEK ODASINA ULAŞTIĞIMDA

Bir cam duvarın açıldığını fark ediyorum, böylece denizle aramızda sadece cam bir korkuluk kalıyor. Açıklıktan limanın yavaşça arkamızda kaybolduğunu görebiliyorum.

Isolde'nin burada rahat ettiğinden ve yerleştiğinden emin olmak istiyorum ama sonra onu yalnız bırakmaya çalışacağım. Muhtemelen isteyeceği son şey, bir yabancıyla üç hafta boyunca bir teknede mahsur kalmaktır.

Her neyse, benim işim arka plana karışmak, kaybolmak. İyi giyimli Columbia mezunlarının üzerinde gezinmek değil.

Isolde sessizce görünene kadar yemek odasının girişinde bekliyorum, önceki kıyafetlerinin aynısını giymiş. Saçlarının birkaç tutamı çenesine doğru taranmak üzere saç buklesinden kurtulmuş.

"Tristan," diyor beni gördüğünde. "Yemek için beni beklemene gerek yoktu."

Masaya doğru yürürken, "İyi olduğundan ve her şeyin hoşuna gittiğinden emin olmak istedim," diyorum. Ona bir sandalye çekiyorum ama o oturduktan sonra kendim oturmuyorum. "İhtiyacınız olan bir şey olursa, herhangi bir şey, sadece bana söyleyin, ben hallederim. Ya da Bay Trevena'yı ararım, o halleder. Aksi takdirde, ben yolunuzdan çekilirim ve siz de benim tarafımdan rahatsız edilmeden teknenin keyfini çıkarabilirsiniz."

Ağzının bir köşesinde küçük bir baskı var, Mark Trevena'yla geçirdiğim üç aydan sonra bunun soğuk bir insanın gülümseme versiyonu olduğunu anlıyorum. "Belki de sözümün kesilmesini istiyorum. Oturun lütfen. Bu gece yalnız yememeyi tercih ederim."

Tereddüt ediyorum. "Emin misiniz? Bay Trevena bunun sizin için rahatlatıcı bir gezi olmasını umuyordu ve eğer-

Başını sallıyor. İnci gibi saçları çenesini sıyrıyor ve ben büyüleniyorum. "Ayrı ayrı yemek yememiz pek mantıklı değil," diyor. "Hem oraya gitmeden önce Lyonesse'i bir de senden dinlesem kendimi daha iyi hissedeceğim."

Yavaşça oturuyorum. "Bunu zaten bilmiyor musun?"

Sunucu yaklaşıyor ve bize her yemek için şarap eşleştirmeleriyle birlikte gelen menüyü uzatıyor. Normalde reddederdim ama bu gecenin bir zararı olmayacağına karar verdim. Mark'ın uzun süreli yat mürettebatıyla baş başayız ve tek tehlike fırtınalar ya da Kate Winslet'ten nefret eden buzdağları. Gardımı biraz düşürmeye izin verilebilir.

Servis görevlisi gittikten sonra Isolde sandalyesine yerleşir. Her hareketi zarif ve kasıtlı. Görgü kurallarından daha fazlası gibi görünüyor çünkü sivillerden görmeye alışık olmadığım bir farkındalık var, sanki sandalyenin masaya, masanın kapıya, her şeyin yemek odasının hemen ötesindeki açık denize olan mesafesinin bilincinde. Büyüleyici bir şey.

"Lyonesse'e birkaç kez gittim," diyor ve sonunda sorumu yanıtlıyor. "Ama ziyaretler kısa sürdü ve-" Bir duraklama. "Belirli."

O anda aklımdan geçenlerle gurur duymuyorum: Mark ve Isolde, kelepçeler, balmumu ve Isolde'nin içinde Mark, Isolde'nin daracık amcığı Mark'ın etrafında gerilmiş ve Mark acımadan Isolde'nin içine giriyor.

"Ve ofisini ya da dairesini görme şansım hiç olmadı," diye bitiriyor. "Orada yaşamamanın nasıl bir şey olacağını hayal etmek çok zor. Orada bir diş fırçam olacak, orada kahvaltı edecek ve çoraplarımı orada yıkayacağım. Anlıyor musun?"

"Lyonesse'de, Bay Trevena'nın birkaç kat altında yaşıyorum," diye gönüllü oldum, az önce ne düşündüğümün belli olmamasını umarak. "Size bilmek istediğiniz her şeyi anlatabilirim."

O deniz rengi gözleriyle bana göz kırpmıyor. Yemek odasının dışında, İrlanda kıyıları yeşil ve siyah kum tepeleri halinde geçip gidiyor. "Ben istiyorum ki

Her şeyi biliyorum," diyor, ağzı özür dilercesine kıvrılıyor. "Gerçekten."

"Peki nişanlına sormadın mı?" Dostça bir gülümsemeyle alay ediyorum Geri.

Tristan'dan önce. Şu an öyle davranıyorum. Eğlenceli ve nazik.

Sunucu ilk yemeğimiz olan pembe karabiberli deniz tarağı crudo ve frisée marul ile geliyor ve tüm beyaz şaraplar gibi aynı tada sahip bir beyaz şarapla servis ediliyor. Ama sanırım Isolde'nin beğenisini kazanıyor, çünkü küçük bir yudum aldıktan sonra bir yudum daha alıyor.

"Mark'ı bilirsin," diyor bardağını bıraktıktan sonra. "Sıradan sohbetler pek ona göre değil."

Hayır, sanırım değil. Ama yine de. "Bu sıradan bir şey değil Bayan Laurence. Bu nerede yaşayacağınızla ilgili."

"Bana Isolde de," diyor. "Lütfen. Her fırsatta bana 'Bayan Laurence' demen için çok fazla birlikte olacağız."

"Tamam, Isolde," diyorum. "Ne bilmek istiyorsun?"

Her şeyi bilmek istediğini söylerken abartmadığı ortaya çıktı. Yemeklerin nasıl olduğunu -lezzetli ve ürkütücü- ve hafta sonları gürültülü olup olmadığını -daireler sestten son derece iyi izole edilmiş- ve personelin her yerde olduğunu hissedip hissetmediğini -evet ama verimli ve arkadaşça bir şekilde, üste olmak gibi. Çamaşırlarımı nerede yıkadığımı, geceleri Mark'la koridorda olup olmadığımı ve Mark'ın gün içinde ne kadar meşgul olduğunu bilmek istiyor.

"Çok meşgul," diye cevap veriyorum sonuncusuna. Şimdi kuzu eti, alabaş ve yabani sarımsaktan oluşan bir yemeğe geçiyoruz. Şarap kırmızı -ve tadı da kırmızı, bira içen damağımın beni götürebileceği kadar- ama Isolde'nin elinde çok güzel, kadehin içinde kıvrılan koyu yakut rengi. "Bıçaklanmadan beri daha az meşgul olsam da, belli ki. Doktor dinlenmesi ve iyileşmesi konusunda ona oldukça sert davranmak zorunda kaldı ama sanırım Bay Trevena artık söz dinliyor."

Bardağı yere bırakıyor. Gözlerini kırıştırtıyor. "Pardon, Mark bıçaklandı mı?"

"Evet," diyorum şaşkınlıkla. "Neden onun yerine geldiğimi düşündün?"

Ağzını açıyor. Sonra kapattı. "Belki meşguldür diye düşündüm. Bir süredir konuşmuyoruz," diyor. Sonra yüzümdeki ifadeye bakarak ekliyor: "Mezun olduktan hemen sonra bir sanat ve antika firmasında işe alındım ve yeni uzaktan çalışma programım nedeniyle biraz zorlanıyorum."

Savunmaya geçmeden, kolayca söyleniyor ama yine de tuhaf. Elbette ikisi de meşgul, ama bıçaklanmak *meşguliyeti* aşan olaylardan biri gibi görünüyor. Ve sonra -Ah *Tanrım, cehenneme gideceğim*- bildiğimi bilmenin verdiği hızlı, bencilce bir zevk parlaması var. Biliyordum ve bütün gün telefonumu patlatıp durdu, yerlerimizi, yatta güvende olup olmadığımızı, her şeyin onun hoşuna gidip gitmediğini öğrenmek istedi.

Cebimde yanan telefonumdu, göğsündeki kanı silen ellerimdi ve serbest bırakılmaya ihtiyacı olduğunda ve hala sikişemeyecek kadar yaralıyken sikişinin etrafındaki ağzımdı.

Ve sonra zevk geldiği gibi hızla kayboluyor. Bana *onunla* ilgili mesaj atıyordu, beni *onu* almaya gönderdi. Ben Mark'a her şeyi anlatırken, o Isolde ile nişanlıydı.

Birden perişan oldum. Kendimle, Mark'la, onun için hâlâ nasıl acı çektiğimle. Karşımdaki zarif kadına bakarken mutsuzum, yedi yaş daha genç ve yine de asla sahip olamayacağım doğal bir kendine hakimiyete sahip. Bir kardinalin kutsamasını sırtının sıvazlanması kadar normal bir şeymiş gibi kabul eden, nişanlısının masanın karşısında oturan adamla seviştiğinden haberi yokmuş gibi görünen kadına.

"Geçen hafta Lyonesse'de bir saldırı oldu," diye açıklıyorum. "Mark omzundan bıçaklandı. Karpat isyancılarıyla bağlantısı olan bir işadama sorumluydu."

Isolde dudaklarını yalıyor ve yere bakıyor. "Lyonesse'in güvenli olduğunu sanıyordum." "Açık bir evdi, bir sürü misafir vardı. Hepsini incelediğimizi sanıyorduk.

ama görünüşe göre değil. Ve tüm güvenliğimizi arttırıyoruz, arka plan

kontroller, her şey." Onu rahatlatmak için ekliyorum: "Orada güvende olacaksın, söz veriyorum. Bundan emin olacağım. Sana göz kulak olacağım."

Bakışlarını benimkilere kaldırıyor ve ifadesinde bir açıklık var, sanki onu şaşırtmışım gibi. "Bunu söylemen çok hoş," diyor. "Biri bunu teklif etmeyeli uzun zaman olmuştu."

Onun şaşkınlığı beni de şaşırttı. "Bu benim işim," diyorum. "Ve Mark bana senin onun için dünyadaki en önemli şey olduğunu söyledi. Elbette seni güvende tutacağız."

Duymak kadar yüksek sesle söylemek de acı veriyor ama Isolde'nin fark ettiğini sanmıyorum. Gözleri yan tarafa, karanlık ve kırık sahil üzerinde kararan pembelere ve mavilere kaydı.

"Peki o iyi mi?" diye mırıldanarak soruyor. "Gerçekten iyi mi?"

"Evet," diyorum ve yüz ifadesi artık çözümleyemeyeceğim kadar donuk, ama sanırım rahatladı. Tabii ki rahatladı. Mark onun nişanlısı.

"Sevindim," diyor usulca, uzun bir süre sonra. Sonra biz yemeğimizi bitirene kadar sohbet kesiliyor ve o da yatmak için izin istiyor.

yirmi altı

ERTESİ SABAH GÜNEŞİN DOĞUŞUNU GÖREBİLECEK KADAR ERKEN
UYANIYORUM

kendisi, küçük ve kadmiyum turuncusu, suyun üzerinde. Mark olmadan uyanalı neredeyse bir hafta oldu ve ben hala alışamadım. Yatağın soğuk olmasına, onun kalçaları benimkilere dolanmadan ya da boynumu ısırabilsin diye göğsüne daha da sıkı çekilmeden özgürce hareket edebilmeye.

Bu şekilde uyanmanın neden daha iyi hissettirdiğini merak etmekten vazgeçtim, ağırlaştım ve her an ısırılma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Belki de yıllar süren vücut zırhı ve savaş beni başka bir şey için mahvetti.

Süitimin balkonundan günün ağarmasını izliyor, ara sıra Isolde'nin komşu balkonuna göz atıyorum. Perdeler kapının üzerine çekilmiş, ama bir parça ışığın içeri girdiğini görüyorum. O uyandı.

İçeri girdiğimde aklım Isolde'de -iyi uyuyup uyumadığı, yatarken ne giydiği- ve telefonum çaldığında düşüncelerimi *profesyonel koruma* alanına geri çekmeye çalışıyorum.

Mark arıyor. Bulunduğu yerde saat hâlâ geç ve cevap verdiğimde arka planda salonun gürültüsünü duymadığıma şaşırıyorum.

"Efendim," diye selamlıyorum balkon kapısını arkamdan kapatırken.

"Tristan," diyor Mark. Sesi sert ve her zamankinden biraz daha sıcak.

Sanki sesimi duyduğuna memnun olmuş gibi.

Ki bu benim açımdan hüsnükuruntu. Beni becermekten memnun olur muydu?

Beni bağlayıp üstüme mi çıkacaksın? Kesinlikle. Ama beni özlemiyor.

Yine de o sıcak ses tonunu kürek kemiklerimin arasına yayılan bir el gibi hissediyorum, sert ve harika.

"Şu ana kadar her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyorum," diyor. "Şu anda

Philtre iyi mi? Isolde rahat mı?"

"Isolde'yi sadece dün akşam yemekte gördüm, ama öyle olduğunu tahmin ediyorum," diyorum. Kıyafetlerimi yerleştirdiğim gardırobu açıyorum ve getirdiğim takım elbise koleksiyonuna bakıyorum.

"Bundan emin olmanı istiyorum," diyor Mark. "Çok azimli biri -hatalı bir şekilde- ve rahatlamaya alışkın olduğunu sanmıyorum. Senin yardımına ihtiyacı olacak."

Gardırobumdaki düzgün ceket sırasına bakıyorum. "Ben de rahatlama konusunda iyi olduğumu sanmıyorum efendim."

Bir ses, düşkün ve alçak. Bir kahkaha gibi. Etrafında hiçbir şey duymuyorum, bu yüzden dairesinde yalnız olduğunu tahmin ediyorum.

Tanrım, umarım yalnızdır.

"O zaman benim hatırım için yap. Isolde'nin iyiliği için. Sen yapmadığın sürece gemiden zevk almayacak ve sen de ancak kendin zevk alarak onu yapabileceksin. Sadece benmişim gibi davran."

Evet, çünkü çok rahatsızsınız, Bay Doktoruma İtaatsizlik Ederek Kendi Dikişlerimi Söktüm, demek istiyorum. Ama akıllıca sessiz kalıyorum.

"Ciddiyim. Onu rahatlat. Bu bir emirdir."

"Evet, efendim," diyorum ve sonra neredeyse ona *ne* soracaktım - hayır, hayır, sormamalıydım.

Ne kadar öyle hissettirse de bu beni ilgilendirmez.

Ancak Mark bir şekilde bir şey söylemek üzere olduğunu biliyor, çünkü "Evet, Tristan?" diyor.

"Bu beni ilgilendirmez, efendim."

"Eğer Isolde'yi ilgilendiriyorsa, bu *beni ilgilendirir*, bu da seni ilgilendirir çünkü sen benim vekilimsin. Ne oldu?"

Tereddüt ediyorum ve sonra devam ediyorum. "Dün akşam yemekte Isolde bıçaklandığınızı bilmiyordu efendim."

Bir duraklama. "Orada bir soru var mı?"

Bilmiyorum.

Ne sormak istediğimi, neyden emin o l m a k istediğimi bilmiyorum. Ve her neyse, bu beni ilgilendirmez.

"Hayır, efendim," diyorum sonunda.

"İkimiz de çok meşgul insanlarız. Zaten hallettiğim bir şeyle onu rahatsız etmek istemedim."

"Evet, efendim."

"Ve sık sık konuşma alışkanlığımız da yok," diyor. "Onu görmeyeli yaklaşık iki yıl oldu."

İki yıl mı?

Yüzümü göremediği için memnunum çünkü şu anda yaşadığım şoku gizleyemediğime eminim. Görevdeki askerler bile sevgililerini bundan daha sık görürler.

Bir duraklama daha oldu ve sonra Mark yavaşça, sanki sormamak için kendini zor tutuyormuş gibi sordu: "Şimdi nasıl biri?"

Berrak, deniz rengi gözleri, ince bir boğazı düşünüyorum. Mark'ın en çekingen haline rakip olacak kadar sakın bir ifade. Karla kaplı bir ormanın üzerinde doğan bir kış güneşi hissi, dokunulmaz bir tatlılık.

"Çok güzel," diyorum. Ve sonra derimin içi sıcak bir telaşla karıncalanıyor, bunun kulağa nasıl geldiğini fark ediyorum. "Yani, hoş bir insana benziyor. Belki biraz yalnız ama daha yeni tanıştık."

Eğer Mark benim bu *güzel* yorumumu tuhaf bulduysa bile bunu belirtmedi. "Doğası gereği oldukça yalnız biri," diyor. "Annesi o küçükken öldü ve babası da sevgiden çok nezaketle ilgiliydi."

"Oh," diyorum. "Benim gibi" diye eklediğimde neredeyse istemsiz oluyor.

"Bu yüzden bence onu gardını indirmesi için ikna edebilecek biri varsa o da sensin. Ve eğer bu başarısız olursa, sadece benmişim gibi davran."

O mu, tanıdığım en otoriter kişi mi? "İnsanları ikna etmekte çok kötüsün," diyorum ve bu onu gülmekten kırıp geçiriyor.

"Öyle mi? Geçen ay sizi birkaç ilginç duruma ikna ettiğimi hatırlıyor gibiyim."

"Önce seni ikna etmem gerekti," diye karşı çıkıyorum ve o yine gülüyor ve göğsümde, kalbimin hemen arkasında yanan bir kanca var. Bunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum, *bizi*, alay etmeyi, sıcaklığı, sanki arkamızda kolay, mutlu seksten başka bir şey yokmuş gibi.

"Gitmeliyim," diyorum. "Bulunduğun yerde geç olduğunu biliyorum. Omzun iyi mi bu arada?"

"Sorun değil," diyor. "Ve rahatlama konusunda ciddiym. Sen yapmazsan Isolde yapmaz."

"Doğru. Sadece senmişsin gibi davran."

"Şimdi anladın işte. Ya Tristan?"

"Efendim?"

"Seni süitine yerleştirmemin bir sebebi var. Isolde'nin bir şeye ihtiyacı olursa diye yakın olmanı istiyorum."

İçimi çektim. Bugün oda değiştirip değiştiremeyeceğimi gerçekten görmek istemiştim. Ona bu kadar yakın olmak hiç sağlıklı gelmiyor.

"Evet efendim," diyorum refleks olarak.

"Ayrıca şifonyerde ödünç alabileceğin kıyafetlerim var. Yattasınız; bir iş görüşmesi için giyiniyormuş gibi görünmenize gerek yok."

"Takım elbise giymemi isteyen sendin. Efendim." Ama söz konusu şifonyere gidiyorum ve şortlar, keten pantolonlar, hem kısa hem de uzun kollu tişörtler buluyorum. Hafif, rahat ve cazip görünüyorlar.

"Takım elbiseler konusunda fikrimi değiştirdim, en azından sen ıssızlığın ortasındaiken. Zaten onların içindeyken seninle eğlenemem."

Flört ediyormuşum gibi geliyor ama onun için bu sadece dürüstlük. "Evet efendim," diyorum ve telefonu kapattıktan sonra onun şortunu ve tişörtünü giyiyorum.

Onun gibi kokuyorlar.

KONTROL ETMEK İÇİN KAPTAN DUVAL'I BULDUM VE HER ŞEYİN

saat gibi *işliyor -ya da deniz kronometresi gibi işliyor, diye* ekliyor kaşlarını kaldırarak, bunun anlamayacağım bir tekne referansı olduğunu bilmemi sağlayarak- ve sonra yapacak başka bir şeyim olmadığından ve Isolde'yi şirketimle rahatsız etmek istemeyeceğim kadar erken olduğundan, basketbol sahasına gitmeye ve ne kadar kötüleştiğimi görmeye karar veriyorum.

Spor salonuna, basketbol sahasına ve ahşap silahlarla dolu rafların bulunduğu odaya giden dar koridorda yürürken bir hareket yakalıyorum. İçgüdüsel olarak kapıya varmadan hemen önce duruyorum ve kendimi göstermeden içeriyi görmek için duvardaki aynayı kullanıyorum. Bu minnettar olduğum bir içgüdü, çünkü orada durup içerideki inanılmaz manzarayı izlememe izin veriyor: Isolde Laurence, elinde bıçak, sadece kendisinin görebildiği bir düşmanla savaşıyor.

Saçları, düzgün bir şekilde başlamış ve o zamandan beri cesurca denenmiş gibi görünen bir örgü ile geriye doğru çekilmiş ve ince saç telleri, dönerken, keserken, bıçaklarken nemli boynuna ve alına yapışıyor. Üzerinde sadece spor sutyeni ve bisiklet şortu var ve dün giydiği zengin kızı kıyafetlerinin *kaslarını* gizlediğini görebiliyorum.

Zayıf olanlar, evet, sıkı ve ince ama gerçek, herhangi bir askerin gurur duyacağı boktan olmayan kaslar.

O hareket ettikçe esniyor ve uzuyor, vücudunun her parçası tekme atmak, dönmek ya da blok yapmak için uyum içinde çalışıyor. Ayakları minderde neredeyse hiç ses çıkarmıyor ve her hareketin ardındaki gücü görebilmeme rağmen nefes nefese kalmıyor. Bu hareket dizisini daha önce yaptığını, spontane olmadığını düşündüren bir rahatlık, alıştırılmış bir zarafet var. Bu onun güzelliğinden ya da becerisinden bir şey eksiltmiyor.

Yat sallandığında, o da onunla birlikte hareket eder, rüzgârda daldaki bir yaprak kadar rahatsız olmaz. Bıçağı sabah ışığında parlıyor ve parmaklarının her iki yanında altın parlıyor. Kabzasında bir çeşit kakma var.

Sanırım göz kırpmaları ve kırmızı yakut damlaları yakalıyorum. Bıçağının sapında yakut var.

Bir dizini yukarı çekmiş, diğer kolunu arkasına uzatmış bir şekilde bitirir ve bir müzik kutusunun içindeki minik balerin olabilir - yüzündeki derin, hatta güzel bir şekilde acımasız olan ifadeyi saymazsak.

Şey, o ve bıçak.

İçeri adım atmadan önce ayağını paspasın üzerine koymasını ve havaya doğru küçük bir selam vermesini bekliyorum.

Beni hissettiği anı görüyorum, omurgası uzuyor ve gözleri aynada benimkini buluyor.

"Demek bu oda tamamen senin içindi," diyorum gülümseyerek. "Kaptan ve ben emin değildik."

"Burada olması bir tür Mark'tı," diyor. Sesi nötr, yüzü de öyle. Davranışları *mesafeli* değil ama o kadar kendine ait ki yakın. "Bir yatta böyle bir yer isteyeceğim aklıma gelmezdi."

"Teknenin tamamı saçmalık," diye katılıyorum. "Bir basketbol sahası var. Ve bir *spa*. Ve bu gerçekten harika bir bıçak."

Son kısmı söylemek istemiyorum, öylece ağzımdan çıkıyor, ama şimdi ona daha yakın olduğum için sapındaki altın ve yakutun inceliklerini, çelik bıçaktaki dalgalı desenleri görebiliyorum ve bu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

"Mark'tan doğum günüm için bir hediye idi" diyor. Elinde kolayca çeviriyor, bıçağı endişe verici bir güvenle yakalıyor ve sonra bana uzatıyor.

Onu alıyorum ve parmaklarımı kabzasındaki çiçek deseninin üzerinde gezdiriyorum.

"Hanımeli," diyor. "Evliliğe iyi şans getirmesi beklenir."

Ona bakıyorum ve gülümseyerek geri veriyorum. Ona gülümsemek çok kolay, yıllardır hiç olmadığı kadar kolay. Neden emin değilim, çünkü o da bana pek gülümsüyor gibi görünmüyor. "Ve eğer iyi şans getirmezse, onu her zaman bıçaklayabilirsin."

"Ne yazık ki bıçak yaralarına karşı oldukça dirençli görünüyor o zaman," diyor ve kaşlarını hafifçe çatıyor. Gülümsemem genişliyor. Onun kuru cevabı, kaşı - bir şekilde zafer gibi geliyor, ormandaki bir tepeyi ya da nehir üzerindeki tartışmalı bir köprüyü ele geçirmenin verdiği heyecan gibi. Aramıza, onun çıplak, narin ayaklarının tam önüne bir bayrak dikmeye hazırım.

Bakışları ağızma düşüyor ve sonra kaşları tekrar iniyor. Arkasını dönüp bıçağın kılıfının aynanın yanındaki paspasın üzerinde durduğu yere doğru yürüyor.

Bu anın bitmesini istemeyerek, "Az önce yaptıklarınla çok ölümcül görünüyordun," diyorum. "Bay Trevena'ya ders verebilirsin. Lyonesse saldırıya uğradığında bunları kullanabilirdi."

Ayağa kalkarken kılıfı alıyor ve silahı içine yerleştiriyor, her hareketi ve jesti daha önce sadece kendisi, ayna ve bıçak varken yaptığı hareketler kadar zarif ve kasıtlı. "Saldırıyı gördün mü? Ne zaman olduğunu?"

"Evet." Bir omzumu aynaya yaslıyorum, ellerim Mark'ın şortunun ceplerinde. "Çok geç kalmıştım. Mark adamla dövüşmeye çalışıyordu ama o-" Duraklıyorum, Mark'a olan sadakatim dilimi tutuyor. "Bir süreliğine CIA'den emekli oldu," diye kestirip atıyorum.

Alt dudağı kısa süreliğine dişlerine takılıyor, sanki buna bir anlam vermeye çalışıyor. "Onunla sadece bir kez dövüştüm ama inanılmaz derecede iyiydi. *Haksız yere* iyiydi," diyor ve sesinde bir parça kızgınlık var, sanki bu hala acıtıyormuş gibi. "Yine de uzun zaman önceydi. Bu tür şeyler değişebilir."

"Sanırım." Hafif bir çiselemenin başladığı pencereden dışarı bakıyorum. "Gün içinde ne yapacaksın? Rahatlamana yardımcı olmak için kesin emir aldım, biliyorsun, bu yüzden lütfen iş deme."

"Şirketim beni bir süreliğine ayırabilir," diyor, "çünkü oraya yeni başladım. Yani iş yok."

"Güzel. Her zaman herkesin arada bir sanat tarihine ara vermeye ihtiyacı olduğunu söylemişimdir."

Yine o ağız köşesi şeyini yapıyor, neredeyse gülümsüyor. "Bu konuda haksız değilsin," diye itiraf ediyor. "Aslında sanat tarihi yerine teoloji okumak istiyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, hiç okumak istemiyordum çünkü liseden sonra rahibe olmak istiyordum. Ama babam bu fikre pek sıcak bakmadı."

"Bir *rahibe* mi?" Hayran kaldım. *Rahibelikten* Mark Trevena'ya büyük bir adım.

Neredeyse gülümsemesi derinleşiyor. "Evet, bir rahibe. Ama babam beni başka türlü ikna etti. Bir gün Laurence Bank'ın başına geçmemi istiyor ve fakirlik yemini etmiş biri olarak bu zor olurdu. Yani üniversite. İşletme finansmanı ve sanat tarihi alanlarında çift anadal: babam için finans, benim için sanat tarihi, çünkü rahibe olamasam da kilisemde sevdiğim şeylerin bir parçası olmak istiyordum - tarih ve güzellik. Her günümü dini sanat ve eserlere bakarak ve doğru evleri bulduklarından emin olarak geçireceğim."

"Peki ya banka?" Konuşmaya devam etmesi için çaresizce soruyorum. Onunla tanıştığımdan beri tek seferde en çok konuştuğı şey bu. "Baban gelip onun için çalışmanı istemiyor mu, ... için değil? Katolik eserleri için değil?"

Şimdi pencerenin kenarına çekilmiş, cam bir su şişesinin kapağını açıyor. Cevap vermeden önce bir yudum alıyor ve ben de minder üzerindeki ayaklarıma bakıyorum. Bileklerimi çaprazladım, bir ayağımyı ayakkabımın ucuna dayadım. Çünkü içerken boğazını izlemek şu anda en kirli iffetsizlik gibi geliyor.

"Öyle," diyor yutkunduktan sonra. Hızlı ve pratik bir dönüşle şişenin kapağını yerine takıyor ve kılıflı bıçağı şortunun kemerine sokabilmek için dirseğinin kıvrımına sıkıştırıyor.

Sanki ellerinin mümkün olduğunca serbest kalmasını istiyor, ki bu benim de paylaştığım bir tercih. Savaş günlerimden kalma eski bir alışkanlık.

"Dün orada çalışmamı istiyor," diye devam ediyor. "Ama ona bunun beklemesi gerektiğini söyledim. Kiliseye gitmeyerek zaten yeterince taviz verdim. Hayatımın geri kalanını da elimden almaya hakkı yok. En azından şimdilik."

"Ama zaten kiliseye katılmayacaktın," diyorum ona katılıp küçük eğitim odasından çıkarken. "Çünkü Bay Trevena ile tanıştın ve aşık oldun."

Biz koridora çıkarken duraklıyor.

"Çok doğru," diye onaylıyor bir süre sonra, alakasız da olsa ilginç bir noktaya değinmişim gibi. "Ama şu haliyle, henüz bankacı olmak istemiyorum. Bu devam eden bir tartışma."

Ona bakıyorum, eğitiminden dolayı nemli ve kızarmış, şortunun içine soktuğu o garip güzel bıçak. "Hayır, ben de seni bir bankacı olarak gördüğümü söyleyemem."

"Günün geri kalanında ne *yapacaksın*?" diye soruyor. Hâlâ o kibar ses tonuyla, sanki temsil ettiğim sosyal yükümlülükten vazgeçiyormuş gibi, ama gözleri benim üzerimde ve o da bana doğru dönmüş durumda. Tüm dikkati benim üzerimde, bu da iyi hissettiriyor.

"Yağmur durursa havuzu deneyebilirim," diyorum. "Sözde ısıtılıyormuş, yani oldukça güzel olmalı."

"Gerçekten yüzmek istiyorum," diyor kapı aralığından pencereye doğru bir bakış atarak. "Ama yanıma mayo almadım."

"Odanızı kontrol ettiniz mi?" diye sordum. "Bu yat *Güzel ve Çirkin*'deki şato gibi. İhtiyacınız olan her şeyi sağlayacaktır-dojo, şapel, mayo."

"Yat sağlayacaktır. Bunu sevdim." Bir gülümseme daha. Hâlâ pencereye bakıyor.

Yeterince oyalandığıma karar veriyorum ve gidecek hiçbir yerim olmamasına rağmen gitmeliyim iç çekişlerinden birini *yapıyorum*. Öğle yemeği

Biz ve ekip için açık büfe servis ediliyor ve akşam yemeğine daha saatler var ve randevum da yok. Ama Mark her ne kadar onu rahatlatmamı istese de, onu ilgiye boğmak istemiyorum. "Sanırım basketbol sahasına bir göz atacağım, sonra da belki spor salonuna giderim, bakalım dalgaların üzerinde koşu bandını kullanabilecek miyim?"

"Nasıl gittiğini bana haber ver," diyor. Sonra kirpikleri bir kez dalgalanıyor ve bana bakıyor. "Tristan?"

"Evet?"

"Saldırı sırasında yaralanmadın ya da başka bir şey olmadı mı? İyi misin?"

Bu onun ya da herhangi birinin sormasını beklediğim bir şey değildi. Kimse bir korumanın iyi olup olmadığını sormaz çünkü bir korumanın tüm amacı başkası için iyi *olmamaya* istekli olmasıdır.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum, bundan ne anlam çıkaracağımı, hoşuma gidip gitmediğini ya da mesleki olarak aşağılanıp aşağılanmadığımı bilemiyorum. "Yaralanmadım. Ama bunun pek önemi yok, çünkü Bay Trevena yaralandı."

"Hâlâ önemli. Ama anlıyorum."

Yat ayaklarımızın altında hafifçe yuvarlanıyor. Büyük bir tekne ama artık açık okyanustayız, İrlanda'nın karanlık kıyıları gecenin bir vakti arkamızda kayboldu ve yağmur beraberinde daha sert denizler getirdi.

"Carpathia'dan döndükten sonra kimseyi öldürmek zorunda kalacağımı düşünmemiştim," diyorum ve bunu neden söylediğime dair hiçbir fikrim yok, çünkü kesinlikle umurunda değil ve bunun bir önemi yok. O adamlar öldü ve ben yine de farklı bir şey yapmazdım.

Ve bu tür şeyleri sivillerle konuşmakta kötüyüm. İşinizin bir parçasıyken insanları öldürmekten nasıl bahsedersiniz? Evrak işleri ya da lastik değiştirmek gibi -kabuslar görmenize neden olan evrak işleri ve bazen önünüzde aslında hiçbir şey yokken gördüğünüz bir lastik olması dışında?

"Değer verdiğin birini koruyordun." Bakışlarımla tekrar buluştuğunda gözleri berraktı. "Ve öldürmek hayatın bir parçasıdır, Habil ve Kabil'e kadar uzanır."

"Öldürmenin ne kadar kötü bir şey olduğunu anlatan bir hikaye."

"Bu, eski İsraililerin çobanlığı çiftçilik ve şehir inşasından ahlaki olarak nasıl üstün gördüklerine dair bir hikaye" diyor.

"Bu pek dindar bir bakış açısına benzemiyor," diye belirttim. "Belki de rahibe olmamanın gerçek sebebi budur."

Omuzları hafifçe kıpırdasa da kırıgın görünmüyor. Bastırılmış bir iç çekiş. "Olabilir. Ama şunu biliyorum: O gece kulüpte nişanım da dahil olmak üzere insanları güvende tuttun ve bunun tasarlanarak yapıldığını düşünmek zorundayım. Bazen," diye ekliyor ciddiyetle, "Tanrı kendi işini bizim yapmamızı ister."

OceanofPDF.com

yirmi yedi

BAŞKA BİR ŞAFAK VAKTI, MARK'TAN BAŞKA BİR TELEFON. DIŞARI ÇIKTIM.

Balkon, sesin komşu balkon kapılarından geçip yine uyanmış olan Isolde'ye ulaşmasını istemiyor. O da benim gibi erken kalkıyor ama güneşin doğuşuyla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Işığı yandıktan sonra bile perdeleri kapalı kalıyor ve ben güneşi izlediğim kadar onları da izlesem de perdeler hiç kıpırdamıyor.

"Beş gün içinde Azor Adaları'nda olursun," diyor Mark. "Ondan sonra uydu bağlantıları çok iyi değil, bu yüzden Manhattan'a varana kadar bir daha konuşmayacağız."

Manhattan'da. Isolde ile iki yıl sonra ilk kez birbirlerini görecekleri yer. "Gemiye bindiğimizden beri Isolde ile konuştunuz mu? Efendim?"

Bir duraklama. Bu gece onun arkasında bazı sesler ve bir esinti duyuyorum. Sanırım çatıda misafirleri var.

"Aramadım," diye
yanıtlıyor. "Onu
aramalısın."

"Benden uzak kaldığın her gün daha da cesaretleniyorsun," diyor. Ama sesi kızgın değil, eğlenmiş gibi çıkıyor. "Bırak da gelinime kur yapmak için ben endişeleneyim."

"Evet efendim," diyorum, ancak bu konuda yeterince endişelendiğini düşünmüyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Aslında zaten yapıyorum. Şu anda. Benim yerime ona kur yapmak için oradasın."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey. Efendim."

"Daha cesur ve daha cesur," diyor. Buz şingirdiyor. Elinde bir içki var. "Ama hiç de aptalca değil. Onu uysallaştır. Gülümsemesini sağla. Ve Manhattan'a vardığında, benimle peri masalı düğünü için hazır olacak."

Kaşlarımı çattım. "Böyle şeylerde pek iyi değilimdir."

Bir duraklama daha oluyor ve kahkahalar duyuyorum, şakacı bir çığlık.

Tekrar konuştuğunda Mark'ın sesi ipek gibi. "Bence insanları etkisiz hale getirme yeteneğini hafife alıyorsun Tristan."

Sıcaklık göğsümden yanaklarıma doğru tırmanıyor. Ona ne cevap vereceğimi bilemiyorum ama önemli değil.

Yine de hoşça kal deyip telefonu kapatıyor.

YATTA KAHVALTI KONTINENTAL TARZDA SERVİS EDİLMEKTEDİR: TAZE HAMUR İŞLERİ, yoğurt, kesilmiş meyve. Kendime güvertede uzun bir yemek ısmarlıyorum, serin sabah esintisi üzerimdeki Mark'ın hafif fermuarıyla oynuyor, ekip de yemek yerken arkamda dolaşıyor ve sonra Isolde'nin orada olup olmadığını görmek için ikinci kattaki geniş merdivenlerden dojoya iniyorum.

Öyle - bu sabah bağımsız bir torbaya vuruyor, saçları bir kez daha örgüsünden kurtulup boynuna yapışıyor. Tekrar tekrar aynı kombinasyonu yapıyor: yumruk, yumruk, tekme, yumruk, *tekme*, yumruklar ağır darbelerle iniyor, tekmeler torbayı ayağa kaldırıyor.

Bugün yağmur dinmiş olsa da gökyüzü hâlâ gri ve su hâlâ dalgalı, yani yat hâlâ sallanıyor ve suyla birlikte yuvarlanıyor. Ve ne zaman çantayı tekmelese ve çanta geriye doğru yuvarlansa, çanta kendi kendine ileri doğru yuvarlanmıyor ve onu tutup tekrar tabanına yerleştirmesi gerekiyor.

"Yardım ister misin?" Gönüllü oluyorum, içeri giriyorum. Minderlere çıkmadan önce ayakkabılarımı tekmeliyorum, bana baktığında yüzümde kolayca yayılan bir gülümseme var. Tek yapması gereken bana bakmak ve ben de gülümsüyorum, sanki bakışları omuzlarımdaki ağırlıkları kaldırmaya yetiyor.

Karpatya'da da gün doğumunda, çiftlik evinin kenarında açan gülleri görünce gülümsedim.

Isolde örgüsünü omzundan itiyor, boynundaki birkaç saçı çözüyor. "Eminim bir çantayı tutmaktan çok daha ilginç işlerin vardır," diyor kibarca ama ben çoktan söz konusu eşyanın yanına gitmiş, onu öne doğru kaydırarak arkasında durup yerinde tutmaya başlamıştım bile.

"Ya bu ya da Kaptan Duval'ı biraz daha rahatsız etmek. Sanırım hangisini tercih edeceğini biliyorum."

Isolde bir an beni inceliyor, sanki itiraz etmenin mi yoksa yumuşamanın mı daha iyi bir davranış olacağını çözmeye çalışıyor. Ona bir seçenek bırakmıyorum, omzumu çantaya dayamak için eğiliyorum.

"Hadi," dedim. "Bakalım şu sanat tarihi kasları neymiş."

Bu bana kararlı küçük bir huff kazandırıyor - bu sessiz, terbiyeli mirasçının rekabetçi bir çizgisi olduğunu daha sonra kullanmak üzere dosyalıyorum - ve sonra korumalarını kaldırarak pozisyonuna geri dönüyor. *Yumruk*, tekme, yumruk, tekme. Her vuruşu torbanın içinden hissedebileceğim kadar sağlam. Çok *güçlü*.

"Bunu ne zamandır yapıyorsun?" Ben soruyorum. "Dövüş sanatları mı?"

Cevap verirken ritmi hiç bozulmuyor. *Yumruk*, yumruk, tekme. "On iki yaşımdan beri karate yapıyorum. On sekiz yaşımdan beri Jiujitsu ve Krav Maga." *Yumruk*, *yumruk*, tekme. "Neden?" Sormak için aptalca bir soru olmasına rağmen soruyorum. Belli ki cevap *sevdiğim için* olacak.

Ama hiç de aptalca bir soruymuş gibi davranmıyor. Bir dakikalığına vurmayı bırakıyor ve gardını düşürerek dik duruyor. Donmuş gibi görünüyor. Sanki ondan hesap makinesi olmadan bir Diophantine denklemini çözmesini istemişim gibi.

"Sanırım," diye başlar ve sonra durur. Tekrar deniyor. "Annem öldükten sonra kaydoldum. Uzun süre mantıklı gelen tek şey buydu. Okul değil, ev de değil, çünkü artık evimizde değildi. Ama dojoya gidiyordum ve vücudunuzu sağa sola, yukarı aşağı hareket ettirmek kadar kolay olan bir şey vardı. Bu beni o yıllar boyunca taşıdı."

Dövüş sanatları hakkında söylediği her şey geçmiş zamanda. "Hâlâ bu yüzden mi yapıyorsun? Mantıklı olduğu için mi?"

Cevap verirken ellerine bakıyor. "Hayır. Hayır, artık nedeni bu değil."

Ama açıklık getirmiyor, başka bir şey söylemiyor ve ben de ona baskı yapmıyorum. Aklında her ne varsa, zaten bana söyleyeceğini sanmıyorum.

YARALI BİR HAYVAN GIBİ HAFIF BİR GIRTLAK SESİ GECEYİ YIRTIYOR.

Yatakta doğruluyorum, bir anda derin bir uykudan kalp çarpıntısıyla uyanıklığa geçiyorum ve çoktan ayağa kalkmış oluyorum. Sesi tekrar duyduğumda neredeyse komodimide sakladığım maket bıçağına uzanıyordum. Isolde'nin odasına açılan kapıdan.

Kapıya doğru hamle yapıyorum ve sürpriz bir şekilde dokunduğumda kolayca açılıyor - onun tarafından kilitli değil. Bu sinir bozucu bilgiyi bir kenara iterek, küçük oturma odasından yatak odasına geçiyorum, tehlike taraması yapıyorum, tenim farkındalıkla uğulduyor, nabzım adrenalinle atıyor. Azor Adaları'ndan bu kadar uzakta birinin tekneye nasıl bindiğini bilmiyorum, bu da ona zarar veren her kimse mürettebatla birlikte olduğu anlamına geliyor-

Ama yatak odasına girdiğimde yalnızdı. Yalnız, yatakta, gözleri kapalı ve elleri battaniyeye karşı esniyor. Göğsü

Kısa, hızlı sarsıntılarla yükselip alçalıyor. Sesi tekrar duyuyorum, sefil, çaresiz iniltiyi ve her şey bir araya geliyor.

Bir kabus.

Kabus görüyor.

Gitmek, buna tek başına katlanmasına izin vermek aklıma gelmiyor. Gecenin gölgeleri içinde çömelmiş azabı çok iyi biliyorum; dayanmanın, uyanmanın ne kadar imkansız olduğunu biliyorum. Yatağına doğru yürüyorum ve yanına çömelip elini tutuyorum.

"Isolde," diyorum usulca. "Isolde, ben Tristan."

Omuzları kıvrıldığı, gözleri geniş ve paniklemiş olduğu için işe yaramıyor gibi görünen bir nefesle kendine geliyor ve ben de bunu çok iyi biliyorum. Hiç düşünmeden, Mark'ın bana emrettiği aynı sert ses tonuyla ona emrediyorum: "Nefes al."

Gözleri benimkilere kayıyor ve havayı içeri çekmeye çalıştığını görüyorum, ama hiçbir şey doğru çalışmıyor; kafası çok karışık, adrenalinle dolu.

"Nefes al," diye tekrar emrediyorum, bu sefer elimi göğsünün üzerinde gezdiriyorum. "Buraya. Burada nefes al."

Teni benimkinin altında nemli, ama yumuşak, çok yumuşak ve gözleri karanlıkta parlıyor, göğsünün bir parça yükseldiğini hissediyorum, sonra tamamen, gürültülü bir nefes alma ve aceleyle nefes verme şeklinde titriyor.

"Bu doğru," diye övüyorum. "Kesinlikle doğru. Sadece elimi hisset. Tam orada."

Hâlâ aceleyle ve titrek bir nefes daha alıyorum ve yatağın kenarına otururken elimi battaniyenin üzerinden karnına götürüyorum.

"Burada benim için nefes alabilir misin?" diye sordum. "Nefesinle elimi kaldırabilir misin?"

Başıyla küçük bir selam veriyor ve bu sefer nefesi daha derine, sonuna kadar gidiyor. Beyninin tekrar kendi başına nefes almayı öğrendiği, vücudunun tehlikede olmadığını kabul ettiği anı görüyorum. Dudakları ayrılıyor ve omuzları açılıyor. Gözleri kapanıyor.

"Özür dilerim," diyor, sesi hâlâ nefessiz geliyor. "Kötü rüyalar görüyorum.

Bazen."

Elimi karnından çekmiyorum, her ne kadar nefes alış verişindeki her titreyişin ve kalkışın aniden farkına varmış olsam da. Isolde Laurence'ın nefes alıp verişleri için canlı bir sismograf gibiyim.

"Ben de kötü rüyalar görüyorum," diyorum. Kelimelerim karanlıkta sessiz kalıyor. "Nefes almaya devam et."

Öyle yapıyor ve odadaki tek ses o ve dışarıdaki okyanus. Arada bir teknenin gıcirtısı. Gözlerim artık karanlığa alıştı ve ince beyaz bir atlet giydiğini görebiliyorum - pahalı görünüyor ama narin ya da dekoratif değil - ve göğüslerinin kumaşa bastıran kıvrık uçlarını görebiliyorum.

Kasıklarımda ısı yükseliyor ve ben buna karşı koyuyorum, elimi karnından kaldırıp arkamı dönüyorum.

"Daha iyi misin?" Sesimi normal çıkarmayı başarak soruyorum.

"Daha iyi," diyor. Tereddüt ediyor ve sonra ekliyor, "Seni uyandırdığım için özür dilerim.

Bu utanç verici."

Daha zeki bir adam çoktan odadan kaçmış olsa da, bu itiraf dönüp ona bakmam için yeterli oldu. Gözleri çoktan üzerimdeydi ve saçları yastığının üzerinde sıvı gümüş rengindeydi. Sabahları hanımeli bıçağıyla hayali insanları doğrayarak geçirmese bir peri masalı prensesi olabilirdi.

"Utanma," diyorum ona kararlılıkla. "Bir keresinde uçakta Mark'ın bana aynı şeyi yapmasını sağlamak zorunda kalmıştım."

Beni bir insan vücudu yastığı olarak kullanarak kabuslarımı uzaklaştırabildiğinden de bahsetmiyorum.

Ve sonra ekliyorum, "Onlar hakkında konuşmak ister misin? Kötü rüyalar?" Isolde Laurence gibi birine hangi kâbusların musallat olabileceğini merak ediyorum. Hayatı kolay ve cazibeli görünüyor, en az kendisi kadar zarif.

Isolde başını yastığın üzerinde sallıyor. "Yapmamayı tercih ederim," diyor sıkıca ve ben de başımı sallıyorum.

"Ben de benimkiler hakkında hiç konuşmak istemiyorum."

Nefes verirken gözleri tavana doğru kayıyor. "Onlara yıllardır sahibim. Ama her seferinde ilk seferki gibi oluyor."

"Evet," diyorum sessizce. "Biliyorum."

Bana baktı. "Bildiğin için üzgünüm."

"Bu gecelerden birinde odama gelmen gerekebilir," diyorum ona küçük bir gülümsemeyle. "Ve beni uyandırmaya yardım et."

Gülümseme gibi bir şeyle karşılık veriyor ve sonra gözleri göğsüme düşüyor.

-Yani çıplak. Ben sadece bol bir pijama pantolonu giyiyorum, o ise sadece bir atlet ve battaniyenin altında ne varsa onu giyiyor ve ikimiz de aynı anda bunun ne kadar uygunsuz olduğunu fark ediyoruz, çünkü yanakları kararıyor ve ben ayağa fırlıyorum.

"Her neyse," diyorum gelişigüzel. "Bana ihtiyacın olursa buralardayım. Ya da benim sana ihtiyacım olursa," diye zayıf bir şaka yapıyorum ama sanki kabuslarla ilgili değil de başka bir şeyle ilgiliymiş gibi geliyor.

Bir sorun var.

"Tamam Tristan," diyor usulca ve ben de meydanı terk eden bir general gibi odama çekiliyorum.

yirmi sekiz

BU ARADA AZOR ADALARINDAN BİRİ UFUKTA BELİRİYOR,

Isolde ve ben küçük bir okyanus rutini yarattık. Sabahları onunla dojoya gidiyorum ve neye ihtiyacı varsa onu yapıyorum - çantasını tutuyorum, beni etkisiz hale getirmeye çalışırken lastik bıçak veya lastik tabanca sallıyorum, onunla şınav ve çömelme hareketleri yapıyorum ve içinde bulunduğumuz söylenmemiş jimnastik yarışmasını neşeyle kazanıyorum (çok fazla olmasa da). Sonra ayrılıyoruz ve bazen kendime masaj yaptırıyorum, bazen basketbol sahasına gidiyorum ve bazen de artık tahmin edilebilir şiir rafları ve suç çözme hakkında cinayet gizemleri olan kütüphaneye gidiyorum. KEDİLER ve Edward Dönemi Mısırbilimciler ve Hanımefendi Sherlocks Bayan Watson'larla birlikte. Ayrıca çocukken okuyup unuttuklarım ve milyonlarca kez tekrar okuduklarım olmak üzere en sevdiğim fantastik romanların hepsi bu kitapta, ve hatta benim için mükemmel olan yeni kitaplar bile var.

Kütüphanenin camlı şöminesinin yanında maceralar ve ejderhalar hakkında okurum, bazen güvertede rüzgâr saçlarımı karıştırırken okurum, bazen de küpeşteye yaslanmış, deniz serpintisi sayfaları karıştırırken okurum.

Bazen de sadece dalgaları, girdapları ve köpükleri izliyorum ve aklım terden parıldayan, elinde bir bıçak parıldayan Isolde'ye kayıyor.

Aklım Amerika'da onu bekleyen adama ve onun ellerinin saçlarımda, boğazımda olmasının, kalçalarımı morartmasının nasıl bir his olduğuna gidiyor.

Beni balmumuyla yaktığında nasıl göründüğünü.

Genellikle bu saatlerde odama gidip mastürbasyon yapmam gerekiyor, bunu yaparken Mark'ın bana verdiği siyah ve gümüş yüzük etime sürtünüyor.

Isolde ve ben akşam yemeği için tekrar buluşuyoruz ve "gittiğimiz yerlerin terörünü" ya da buna benzer iddialı bir şeyi yansıtan yemekler yiyoruz. Mark'la geçirdiğim aylardan sonra buna neredeyse alıştım, ancak bazen nane jöleli kaz ciğeri tabağına ya da her yere saçılmış tatlı kırmızı meyvelerle kavrulmuş güvercine bakıyorum ve bir yıldan daha kısa bir süre önce sıcak metal bir tavadan kepçeyle çıkarılmış DFAC yemeği yediğimi hatırlıyorum.

Sims'in Pop-Tarts'ımı çalmasının üzerinden bir yıl bile geçmedi.

Ve sonra genellikle Isolde'yle yaptığımız sohbet sessizleşir, ben anılara dalarım, o da bir şeylere dalar. Yemekten sonra Isolde bir içki alır ve tek başına pruvaya gider, sırtı dik ve gözleri denizdedir. Ona katılmıyorum çünkü günün o noktasında kendime güvenmemeye başlamıştım.

Savaş anıları, Mark'ı özlemek, Isolde'nin üst dudağında zar zor oluşan çukurla ağzı ve denizin muhteşem, kıvrımlı eşiği - hepsi o zamana kadar tehlikeli bir şeye dönüştü.

Kendimi odama kilitliyorum ve gemi uyuyana kadar balkon penceresinden dışarı bakıyorum, kendimi zor tanıyorum. Sonra işkence görmüş iniltileri, uyuyan lanetlilerin yumuşak seslerini bekliyorum ve odasına gidip onu uyandırıyorum. Nefes alabilsin diye elimi önce göğsüne sonra karnına bastırıyorum, ikimiz de göğüs uçlarının üstünden dışarı çıkmasını görmezden geliyoruz, ikimiz de rüyalarımızda gördüklerimiz hakkında konuşmayı reddediyoruz ve sonunda kendimi ayırıp odama geri dönüyorum.

Bu mehtaplı anlarda pek konuşmayız, ama bazen gözlerimiz buluşur ve çok uzun süre buluşurlar ve yine de konuşuyormuşuz gibi hissederiz. Uykuyu lanetli bir hafıza sirkine dönüştüren her türlü azapta birlikte.

Ve işte böyle, São Miguel'in gerçek dışı turkuaz ve deniz mavisi kollarına doğru süzülerek Azor Adaları'na ulaşıyoruz.

Sadece bir günlüğüne buradayız, Atlantik'in geri kalanı için erzak ve yakıt ikmali yapmak için, ama zaman burada kayıtsız görünüyor. Havada sis asılı duruyor, volkanların üzerinde gökkuşakları parılıyor ve güneş diğer yönden ışıldarken ara sıra yağan yağmur güverte boyunca gelişigüzel dans ediyor.

Kıyıya yakın bir yerde yakıt ikmali yaptıktan sonra limana geri dönüyoruz, iç mürettebat ve kaptan tedarik ve evrak işlerini halletmek üzere marinaya doğru yola çıkıyor. Bir bira alıyorum -Żywiec, *yat* gerçekten de *sağlayacak*- ve manzaranın tadını çıkarmak niyetiyle ana güverteye çıkıyorum.

Ve kısa kesiyorum, çünkü yeşil ada yamaçları ve berrak mavi sulardan tamamen farklı bir manzara beni karşılıyor.

Her şeye rağmen odasında bir mayo vardı, çünkü Isolde havuzda yüzüyordu.

Şok edici derecede mütevazı: uzun kollu beyaz bir tek parça, mayodan çok kızarıklık önleyici. Ama yine de Mark onu tanıyor ve Isolde'yle vakit geçiren herkes onun mikro bikini ya da file giyecek bir tip olmadığını söyleyebilir.

Hayır, dikkatleri başka yöne çekecek, fark edilmeyecek bir şey isterdi ... o halde bu takım elbisenin tam tersini yapması onun için utanç verici.

Kumaş ile hafifçe bronzlaşmış teninin kontrastı, beyaz ile soluk altın rengi arasındaki kontrasttır: beyaz giysili kollar ve ince, altın rengi eller, beyaz giysili kalçalar ve gergin altın rengi bacaklar. Ve mayonun kıcının kıvrımları üzerindeki kesimi - aldatıcı bir şekilde uygunsuz. Çünkü yüksek kesilmemiş, tanga gibi dikilmemiş, o kadar bariz bir şey değil. Ama onun üzerinde, o tonlanmış, tatlı kısmında, hiçbir şey giymemekten daha müstehcen.

Vücudu suda kolaylıkla ilerliyor, hem güç hem de zamanlama -Uzun boylu olmasa da suyun içinde tekme atarken bacakları uzun ve güçlü görünüyor. Saçları arkasından akıyor ve sonra duvardan tekme atıp suyun altına döndüğünde, bir tür denizkızınıninki gibi ipeksi bir bulut halinde dalgalanıyor.

Tüm bunları, görgü kuralları ve Mark'a olan sadakatim -ve temel ahlak kuralları- sarp bir kıyıya vuran bir dalga gibi içime çarpmadan önce görüyorum.

Bakıyorum. Bakıyorum ve bu yanlış ve gidip biramı başka bir yerde içeceğim.

Beni gördüğü an hariç. Arkamı döndüğüm an, onun ayağa kalkıp el salladığı ve havuzdan çıkarken beklememi işaret ettiği andır.

Ve aman Tanrım, bu da ne, Mark cehenneme gidiyor, kötü nişanlılar için ayrılmış cehenneme, çünkü o mayo mütevazılıktan en uzak şey, ağırbaşlılıktan en uzak şey.

Suyun dışındayken, kesinlikle transparan. Oval bir göbeği olan sıkı bir karnın üzerinde, gül rengi meme uçları olan yüksek göğüslerin üzerinde ince bir beyaz sır. Bacaklarının arasında daha koyu bir delta var.

Ve kesinlikle hiçbir fikri yok. Duruşu her zamanki gibi aynı, dik ve kasıtlı, kendini gizlemek için herhangi bir hareket yapmıyor ve her zamankinden daha büyük bir gülümsemeyle bana doğru yürüyor. Yüzmek onu iyi bir ruh haline soktu -ya da belki Azor Adaları, parıldayan sis ve yemyeşil dağlar- ya da belki de eve ve Mark'a dönmesine sadece iki hafta kaldığı içindir.

"Yat sağladı, haklıydın," diyor ve uzanıp saçlarını platin bir ip haline getirerek suyu sıkıyor. Göğsüne damlıyor, kumaşı daha da ıslatıyor. Bakmıyorum, bakmıyorum, *bakamıyorum*, ama bakmama da gerek yok. Çevresel görüşümde bile, mayonun içinden göğüs uçları belirgin, açık seçik görünüyor. Areolalarının çapını, meme uçlarının ne kadar zaman aldığını tam olarak yeniden yaratabilirim.

Isıtılmış havuzun dışındaki havada göğüsleri sertleşiyordu. Göbeğinin tam geometrisini, bacaklarının arasındaki üçgeni çizebilirdim. Sadece o anda.

O, bu mayo içinde, artık sonsuza dek aklıma kazındı.

Sikeyim. Ben.

Havuz güvertesini gölgeli bardan ve yemek salonuna açılan cam kapılardan ayıran yarım duvarın arkasında durduğum yerden kıpırdayamıyorum. Odasında giymem için sadece keten pantolon ve şort bulundurduğu için Mark'a zihinsel olarak lanet ediyorum - zayıflığımı gizlemeyen yumuşak, bol giysiler.

"Öğle yemeğini birlikte yemeliyiz. Lyonesse hakkında birkaç soru daha düşündüm," diyor Isolde ve Mark şu anda onun çözülmesinden, bir arkadaş arıyor olmasından çok mutlu olurdu - ama mutlu değilim, hiç mutlu değilim, çünkü yaklaşıyor ve merdivenlere gitmek için geçerken kasıklarımın görünmesini engelleyen tek şey elimdeki dev Żywiec şişesi. İlk basamağa çıktıktan sonra geri dönüyor. "Sorun olur mu? Hemen üstümü değiştireceğim ve sonra yemeğe hazır olacağım."

"Evet," diyorum. Törpü. "Bu iyi olur."

Tanrı'ya şükür değişecek. Umarım odasına gittiğinde takım elbisenin neyi ortaya çıkardığını fark edip utanmaz; ayrıca umarım ne olduğunu hemen anlar ve bir daha asla bu takım elbiseyi giyme.

Onu takip etmek için hareket etmeden önce merdivenlerin çoğunu çıkmasını bekliyorum - merdivenler öğle yemeğinin hazırlandığı gölgeli güverteye çıkıyor ve bu bir hata, *lanet olası* bir *hata*, çünkü tam o andan zarar görmeden kurtulduğum için kendimi takdir ederken, mayo altlarının iç kısmında ayarlamak için bir parmağını gezdirdiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Doğal bir hareket, bilinçsiz bir hareket, yanaklarının arasındaki kıvrılmış kumaşı düzeltmek için. Başka bir durumda olsa, altının mümkün olan her yerini örttüğünden emin olmak için *mütevazı* bir içgüdü olurdu.

Ama bu başka bir durum değil. O merdivenlerin tepesinde, ben de dibindeyim ve bir ayağı en üst basamakta, kalçaları ayrılmış durumda ve mayosunu tekrar yerine çekerken, mayo kısa bir an için teninden ayrılıyor. Ve ben pembeyi görüyorum.

Pembe.

Islak ve sıkı ve gölgede kayboluyor ve sonra bir kez daha örtülüyor.

Donup kalıyorum ve o çoktan gitmiş oluyor, kanım sıcak bir şekilde karnıma hücum ediyor ve zihnim küfürler fısıldıyor, lanet olası küfürler. Ve göğsüme biri tekme atmış gibi hissediyorum, çünkü patronumun nişanlısının amcığını gördüm - *bıçak amcığı seven zengin kızın amcığı* - ve işim bitti. Çünkü onu istiyorum. O kadar çok istiyorum ki kendimi bu teknenin direğine bağlamak zorunda kalabilirim, kendimi denize atmak zorunda kalabilirim.

Ona bakmak istiyorum; tüm o pembenin içini hissetmek istiyorum. Tadına bakmak istiyorum.

Lanet olsun, tadına bakmak istiyorum.

İçime doğru kaymak ve kendimi boşaltmak istiyorum.

Ve öğle yemeğine gidip Lyonesse'in çamaşır makineleri ya da her neyse onunla ilgili soruları yanıtlamam ve her şey normalmiş ve kendi düşüncelerimi boğmaya çalışmıyormuşum gibi davranmam gerekiyor.

Aylarca insanların sahnede seviştiğini, seks ve işkencenin mümkün olan her şeklini gördükten sonra bile, bir pembe parıltının tüm kontrolümü bozmaya yetmediğini iddia etmek zorundayım.

yirmi dokuz

ERTESİ SABAH AZOR ADALARI'N D A N AYRILIRKEN MARK İLE KONUŞTUM.

Manhattan'a varana kadar son kez. Isolde'nin memnun olduğu ve yataın tadını çıkardığı gibi olağan konularda ona güvence veriyorum ve sesimi hiç uyumamış biri gibi değil de derin, sorunsuz bir gece uykusu uyumuş biri gibi sabit tutmaya çalışıyorum. Yatak nemli taş ve yağmur gibi kokarken Isolde'nin kalçalarının arasındaki pembeyi düşünerek kendini sarsan ve sonra odasına gidip onu bir kabustan uyandırmak zorunda kalan ve her şey normal, platonik ve iyiymiş gibi davranan biri gibi değil.

Ama Mark sesimden bir şey anlıyor çünkü elbette anlıyor. "Her şey yolunda mı Tristan?" diye soruyor. "Sesin gergin geliyor." "Her şey yolunda," diye yalan söyledim. "Sadece hâlâ biraz sersemim."

Bu kötü bir yalan, çok kötü bir yalan, çünkü sabahları asla sersemlemem, ama o küçük bir onaylama mırıltısı çıkarıyor.

"Bu çok iyi. Benim için Isolde'ye iyi bak. Ona ihtiyacı olan her şeyi ver."

"Onu aramalısınız efendim. Sinyal kötüleşmeden önce."

Bunu her sabah söylüyorum. O da her sabah aynı şeyi söylüyor. "Benim yerimde sen varken bunu neden yapayım ki?"

Şu anda onun yerinde olmayı ne kadar çok istediğimi bilmediği için ya şanslıyım ya da tamamen lanetliyim. Neredeyse onun yerinde olmayı istediğim kadar.

yer.

Tanrım, ne yapacağımı şaşırdım.

"Son bir şey daha," diyor. "Bugün Lyonesse'ye seni arayan biri geldi."

Ne yapacağımı şaşırdım. "*Beni mi* arıyordun?"

"Görünüşe göre babanızdan güncel adresinizi istemişler. Telefonla ya da e-postayla değil, yüz yüze konuşmak istemişler. Carpathia'da öldürdüğün askerin kız kardeşi."

"Oh," diyorum. Hafifçe. Başım dönerek.

"Resepsiyon kızın adını yazmamış, sadece onun adını yazmış," diye devam ediyor Mark. O söylemeden önce söyleyeceği ismi zaten biliyorum ama yine de söylediğinde yüzüme bir çekiç yemiş gibi hissediyorum.

Aaron Sims.

AKŞAM YEMEĞİ, KABUKLU KÖPÜĞÜ GIBI ŞEYLERDEN OLUŞAN HASSAS BİR MESELEDİR
VE

Zeytinyağı tozu ve tatlıyı bitirdiğimizde - hafif, bulut gibi mandalinalı farófias - sonunda neredeyse hiç tatmadığımı kabul ediyorum.

Mark'ın bu sabahki telefonundan beri olduğu gibi aklım Sims'te, anılarım saatlerce aynı sivri oluklarda birbirini kesiyor.

Onun ölümü ve parmaklarımda sıcak ve ıslak kanının olağan anıları.

Onun cenazesi.

Törene gitmek istememiştim - gitmem doğru değildi - ama yine de kendimi Pennsylvania mezarlığının dışında buldum.

Herkes gittikten sonra mezarına bırakmayı planladığım bir şişe viskiyi elime aldım.

Ve *herkes* küçük bir gruptu. Hain Aaron Sims için üniformalı bir ekip yoktu. Bayrak yok, "Taps" yok. Sadece bir avuç aile ve arkadaş, toprakta açılmasında en ufak bir payım olmayan dikdörtgen deliğe bakıyordu.

İki kız kardeşi de orada mıydı? Chloe oradaydı ama Cara da orada mıydı?

Hayır, Cara gitmezdi. Cara'dan yıllardır kimse haber almamıştı; Sims'in son bildiği, mafyaya yakın bir erkek arkadaşıyla takılıp şehri terk ettiğiydi. Bu onu endişeden hasta etmişti. Hayır, sadece Chloe olmalı.

Sims, West Point'teyken Chloe'yle çıkmamı istemişti. Hayatındaki herkesin birbirine bağlı olmasını isteyen biriydi ve özellikle kız kardeşlerinin arkadaşlarıyla evlendiğini görmeye kararlıydı. Bunun kız kardeşlerini daha güvenli hale getireceğini mi yoksa arkadaşlarının ondan uzaklaşmasını engelleyeceğini mi düşünüyordu, hiç anlayamadım. Her iki durumda da Chloe ile çıkmamıştım, sadece birkaç kez karşılaşmıştım. Son duyduğumda Erie'de anaokulu öğretmeni idi.

Sessiz, alçakgönüllü Chloe'nin Lyonesse'in cam kapılarında durduğunu hayal etmek imkansız. Tanrım, bir kink kulübünde çalışırken benim hakkımda ne düşünüyor olmalı.

Sonra da farófias kaşığımı gözüme saplamak istiyorum çünkü tabii ki şu anda çalıştığım yer onun umurunda değil. Bana gelince aklında daha büyük şeyler var. Kardeşini öldürmüş olmam gibi.

Ne isteyebilir ki?

Bana bağarmakta, bana vurmakta, beni parçalara ayırmakta ve bu parçaları akvaryumu beslemek için Baltimore'daki Ulusal Akvaryum'a götürmekte haklı olurdu.

Köpekbalıkları. İncil'deki zamanlarda olsaydık, beni öldürmeye hakkı olduğunu düşünürdü. *Ben de* onu hakları içinde *görürdüm*.

Buna çok yaklaştım, çünkü Mark bana gerekli olanı yaptığımı söylerken haklı olsa da, bu yine de onu *ahlaki bir* şey yapmıyor. Dünyada Aaron Sims tarafından doldurulan boşluğu silmiyor.

Ellerimi yüzüme sürüyorum, utanç ve önsezi içimi dolduruyor, gerçek yemeğin olabileceğinden daha ağır bir akşam yemeği ve Isolde'nin artık masada değil, bir güverte aşağıdaki pruvada olduğunu görmek için yukarı bakıyorum.

Bu gece beyaz bir tulum giymiş, kolları kıvrılmış, ayak bileklerinin üzerinde kelepçelenmiş, vücuduna o kadar iyi oturmuş ki belinin eğimini ve kürek kemiklerinin kanatlarını görebiliyorum. Şık sandaletlerini bırakıp çıplak ayaklarını tercih etmiş; amansız esinti saçlarını her zamanki örgüsünden çekiştiriyor ama o uzanıp saçlarını yüzünden uzaklaştırmıyor.

Kimsenin onu izlemediğini düşündüğünde, her zamanki dik duruşundan çok farklı bir duruş şekli var. Omuzlar içeri çekilmiş, baş eğik. Sanki yaralı bir şey kendini korumaya çalışıyormuş gibi.

Camdan bir kabuk.

Goran bunu benim için söylemişti ama ben bunu onda, onun çevresinde görüyorum. Cam bir tabutta Pamuk Prenses, vitrinde paha biçilmez bir mücevher.

Duvarların ardında bir kalp.

Yine de farkındalığı hâlâ yerinde. Benim gibi, Mark gibi, ona sinsice yaklaşmak yok. Korkulukların yanına vardığımda omuzları dikleşmiş, başı kalkmış ve kanatlarda bekleyen bir balerin gibi görünmeye başlamıştı.

Denizden yumuşak bir sis püskürüyor. Nefes aldığımda tadını alabiliyorum.

"Onları öldürdüğüne pişman mısın?" Isolde birkaç dakika birlikte durduktan sonra soruyor ve dengemi bozan şeyin güvertenin hafifçe sallanması olmadığını biliyorum.

Savaşı, ölümü, Sims'i düşündüğümü nereden bilebilirdi?

"Lyonesse'e saldıran insanları kastediyorum," diye açıklıyor ben hemen cevap vermeyince. "Mark'ı öldürmeye çalışanlar."

"Oh," dedim, bir an için afalladım. "Hayır. En azından ben öyle düşünmüyorum. Bekle, geçen gün Habil ve Kabil hakkında söylediğin güven verici sözleri geri mi çekiyorsun?"

Gülümsemeyi başardığımı biliyorum ama bunu görmek için bana bakmıyor. Ellerini korkuluklara doluyor ve gözlerini suya diyor.

"Hayır," diyor. "Geri çekilmiyorum. Sadece aklımdaydı. Öldürmek."

Olamaz. "Isolde, Lyonesse her zamankinden daha güvenli ve eğer _"

Başını iki yana sallar. "Demek istediğim bu değil." Bir dakika sonra Tekrar konuşuyor ve konuştuğunda sesi alçak çıkıyor. "Genel olarak öldürmek hakkında düşünüyordum. Ne zaman iyidir. Ne zaman kötüdür. Her iki şekilde de net bir cevap yoksa bunun ne anlama geldiğini."

"Buna ne sebep oldu?" Ben sordum.

"Ah, bilirsin işte," diyor bu kadar boşuk olmasa kahkaha olabilecek bir sesle. "Sanat tarihi."

Göz ucuyla onu inceliyorum, bu Isolde'nin içinde bulunduğu ruh halinden ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim. Parmakları korkuluğu sıkıca kavramış ve yüzü gökyüzüne doğru eğilmiş. Göbeği dolgun, ağaran aya.

"Sekiz ay önce Carpathia'da en iyi arkadaşımı öldürdüm," diyorum ve sonra keşke kelimeleri boğazımdan geri kazıyabilseydim diyorum. Benim hakkımda bunları bilmesini istemiyorum; kâbuslarımı tahmin etmesini istemiyorum. Benim iyi, asil ve -evet- *kahraman* olduğumu düşünmesini istiyorum. Bana gözlerinde güvenle bakmasını istiyorum. Onun, geçmişim bir albatros gibi boynumda çürümeden yeni bir başlangıç yapabileceğim tek kişi olmasını istiyorum.

İfademe tepki vermiyor, ama sanırım bu yakın bir şey, çünkü yanıt vermesi biraz zaman alıyor.

"Neden?" Sesi hâlâ alçak ama yansımasız. Bana bugün giydiğim gömleği neden seçtiğimi soruyor olabilir.

Nefesimi üfledim. "Diplomatik eskort olarak koruduğumuz insanları öldürmeye çalıştı. İkisi çocuktu."

Çenesi birazcık kalkıyor ama diğer insanların öğrendiklerinde yaptıklarını yapmıyor. Küfür etmiyor. *Tanrı aşkına* ya da *bu ne lan?* demiyor.

Sadece "Bu kötü." diyor. Bir gerçeğin ifadesi gibi.

Ve bunu duymak çok rahatlatıcı, çünkü *evet*, çok kötüydü. Sims öyle olmasa bile. Çaresiz, garip ve kendinden korkmuş görünse bile. Şeytan olmayabilirdi ama şeytani bir şey yapmak üzereydi.

"Ve nedenini hiç öğrenemedin?" Isolde soruyor. "Neden onları öldürecekti?"

Kendi ellerimi parmaklıklara koydum. Avuçlarımın altında ıslak ve sert. "Resmi rapora göre isyancılar ona rüşvet vermiş. Para verilmiş. Bir gün önce banka hesabına izi sürülemeyen bir yerden havale yapılmış."

"Bu ona benziyor mu?"

"Hayır." Cevap hemen geldi. Hepimiz arasında Sims, Asker olma konusunda en gayretli olanımızdı. Bu onun tüm kimliği idi. Annesine ve kız kardeşlerine bakmak da öyleydi, ama asker olmak bunu nasıl yaptığıyla ilgiliydi ve bununla gurur duyuyordu. Orduda olmaktan, vatansever olmaktan, görevimiz hakkında asla şüphe duymamaktan gurur duyuyordu. Eğer ordu ona bir grup izci kızla savaşmasını söyleseydi, bunu sorgusuz sualsiz yapar ve sonra cesetlerini parçalanmış naneli şeker ve kayıp liyakat rozetlerinden oluşan bir yığının içinde tüter halde bırakırdı.

Ne kadar para teklif ederlerse etsinler, isyancılar için bir şey yapmasına imkan yoktu. O çok sadıktı.

"Bir nedeni olmalı," diye düşünür Isolde.

Sekiz ay boyunca her gün kendime söylediğim şeyi ona da söyledim. "Bunun bir önemi yok. Onun nedeni hiçbir şeyi değiştirmmez."

"Ama bilmek istemiyor musun?"

"Elbette bilmek *istiyorum*," diye cevap veriyorum, ellerim korkuluktan kısa bir süreliğine kalkarak *istemek* kelimesini vurguluyor. "Ama nasıl bilebilirim ki? Ve bilsem bile, ellerimdeki tek kan onun ölümü değil. Orada öldürdüğüm daha çok kişi vardı. Çok daha fazlası."

"Düşmanlar," diyor Isolde.

"Evet, ama-" Ay'a bakıyorum. "İnsanlar. En sevdikleri renkler, nefret ettikleri şarkılar ve katlanamadıkları teyzeleri olan insanlar. Ve bazen onları öldürmekten memnun olurdum, anlıyor musun? Sanki bir köy sokağından ateş ediyorsun ve seni sıkıştırmaya çalışıyorlar, önce seni öldürmeye çalışıyorlar, sana bir şeyler fırlatıyorlar, ve ben bunu hissederdim ... gibi, *siktir git, orospu çocuğu, beni öldüremezsın* hissi, ve adrenaline çok zıplamış olurdum, ve sonunda onları öldürürdüm. Ve bu zafer dalgası olurdu. O kadar iyi hissederdim ki hasta olurdum."

Konuşurken sesi kısık. "Sarhoş olmak gibi."

Ne kadar haklı olduğunu bilmiyor. "Aynen öyle. Ama sonra . . . sonra -Çok sonra kanım soğur ve neden orada olduklarını merak etmeye başladım. Kim olduklarını. Neden bu kavgayı seçtiklerini. Ve hala hasta olurdum, ama farklı bir şekilde. Sanki içimde bir küf büyüyordu ve bunu sadece ben görebiliyordum."

Okyanus şimdi biraz daha pürüzlü - dalga köpüğü çizgileri ve ışık parçaları. Sanki biri ayı parçalamış ve parçalarını suyun üzerine saçmış gibi.

"Ve sonra, diğer zamanlarda," diyorum, sesim ancak sudan daha yüksek çıkıyor, "en başından beri kendimi hasta hissederdim. Sanki silahımı kaldırıp ateş etmeye başladığım andan itibaren ağızımdaki küfün tadını alabiliyordum. Ve bu duygudan kurtulmanın tek yolu bunu düşünmemektir. Normalmiş gibi davranmaktır. Ve sanırım insanlar bu konuda konuşurken bunu kastediyor olmalılar."

kahramanlar. Kahramanlar, en azından herkesi kandıracak kadar uzun süre utançlarını yokmuş gibi davranabilenlerdir."

Mark, Isolde'ye kur yapmaktan, ona ihtiyacı olan her şeyi vermekten bahsederken bunu kastetmiş olamaz. Savaş travmasını onun üzerine yıkmak kur yapmanın tam tersi gibi görünüyor.

Yine de dikkatle dinliyor. Anlıyor gibi görünüyor. "Belki de kahramanca olan budur," diyor ve bana bakıyor. "Bir şeylerden vazgeçmek zorunda kalacağını bilerek yaptın. Her nefes aldığında ve hatırladığında bir parçan koparılmış gibi, bir aşınma gibi hissedeceğini bilerek yaptın."

Ona dönüp bakıyorum. Gülümsememin hüznü olduğunu anlamak için kendi yüzümü görmeme gerek yok. "Bay Trevena hiç kahraman olmadığını söylerdi."

"Mark yanılıyor," diyor, birden hararetle. "Öyle olmak zorunda." "İki hafta içinde ona kendin söyleyeceksin," diyorum.

Düşük bir nefes, hızlıca dışarı fırladı. Başka tarafa bakıyor. "Doğru." Acaba düğünü mü düşünüyor, Manhattan'daki evine dönmeyi mi? Ama sonra beni yine şaşırtıyor, hiç de beklediğim gibi bir şey sormuyor.

"Mark'ın yeğeni olduğunuzu söylemişsiniz," diyor. "Akrabalığınız nedir?"

"Bay Trevena'nın ablası Blanche babamla evlendi." Elleri korkulukta bir kez kıpırdadı, sanki bir şey söylemek için kendini zorluyor gibiydi, bu yüzden "Annem ben lisedeyken öldü," diye ekledim, böylece soran kişi o olmak zorunda kalmadı.

"Çok özür dilerim," diye mırıldanıyor. Tekrar bana bakıyor. "Annemin ölümü çok korkunçtu."

"Ben de özür dilerim."

Isolde'nin gözleri suya, parçalanmış ay parçalarına geri dönüyor. "Hâlâ anneni özleyor musun?"

"Bazen," diyorum. "Öyle mi?"

"Evet. O-" Isolde'nin boğazından bir nefes koptu. Neredeyse bir kahkaha olabiliirdi. "O iyiydi. Ailemdeki herkes öyle değil. Ama o iyiydi."

"Benim annem de iyiydi. Ama bu yüzden bazen onu özlemiyorum. Çünkü-"

Bitiremiyorum. Kelimeleri bulamıyorum.

Ama Isolde benim için bitiriyor. "Çünkü eğer hayatta olsaydı, şimdi seni görürdü." Gözleri suda. Deniz serpintisi yüzünü ıslatmış; kirpiklerine takılmış ve elmacık kemikleri boyunca parıldıyor. Ve alt dudağının en dolgun kıvrımında tek bir damla halinde toplanmış. Tekrar konuştuğunda damla düşüyor. "Nasıl bir insana dönüştüğünü bilirdi. Ve bunun iyi bir şey olup olmayacağından emin olamazsın."

Sprey gibi havada asılı kaldım, ağırlıksız ve gecenin içinde parıldıyorum.

Hiç kimse, ama *hiç kimse* benim hakkımda böyle bir tahminde bulunmamıştı. Ve bunun şoku, bunun rahatlığı yok edici. Birileri biliyor. Birileri *görebiliyor*.

Bazen yaptıklarımı görmek için hayatta olmaktansa annemin ölmesini tercih ettiğimi anlayan biri var.

Ve sonra Isolde'nin bunu nasıl tahmin edebildiğini merak ediyorum, kederin kendisini bir yalan haline getiren o korkunç derecede özel keder türünü. "Nereden biliyordun?" Fısıldıyorum.

Yüzünü bana dönüyor ve alt dudağında yine su birikiyor. Öne doğru eğilip onu yalamak gibi saçma bir fantezim var.

"Biliyorum," diyor, "çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum."

Nedenini bilmek istiyorum. Neden kâbus görmeden uyuyamadığını, neden kendi yatağında nefes almasına yardım edecek başka birine ihtiyaç duyduğunu bilmek istiyorum. Ama sorma şansım olmadı. Ben daha dudaklarımı ayıramadan, o parmaklıklardan uzaklaşıyor ve geminin parlayan karnında kayboluyor.

otuz

BU SABAH MARK'TAN TELEFON YOK. ORADA OLDUĞUNU BILIYORDUM.

Olmazdı ama yine de güne onun soğuk sesini duymadan başlamak garip geliyor. Huzursuz edici ve sanki dünya biliyor ve kabul ediyor çünkü sert hava devam ediyor ve ben balkon kapımda dururken yat ayaklarımın altında sallanıyor.

Ama Mark'ın sesini özlemenin ötesinde bir şey var ve dışarıda çiseleyen yağmurla yıkanan denizi izlerken dün gecenin anılarına dönüyorum. Isolde geminin pruvasındaydı, ağzında tuzlu su parlıyordu.

Ben de aynı şekilde hissediyorum.

Görölmek güzel. Anlaşılmak. Özellikle de öldürmek gibi çirkin bir şey hakkında.

Ölmüş annenizin bir yetişkin olarak ne hale geldiğinizi göremediğine sevinmek hakkında.

Isolde'nin neden böyle hissettiğini hala bilmiyorum. Belki de rahibe meselesidir. Belki de annesi onun kiliseye katılmasını her şeyden çok istiyordu ve Mark'la evlenmesinden dehşete düşerdi.

Gün için hazırlanmayı bitirip hızlı ve etkili bir kahvaltı yaparken, yağmur güvertede pıtır pıtır yağarken merak zihnimde parlıyor. Isolde'ye bunu doğrudan sormak istiyorum ama içimden bir ses bunun işe yaramayacağını, onun iç işleyişinin ustalıkla kesilmiş bir mücevher gibi olduğunu ve

Yüzler ancak tam olarak doğru ışıktadır ve ancak o zaman sabırlı bir elle parlayacaktır.

Acaba Mark ona sadece zekâ ve azmin çözebileceği bir bulmaca gördüğü için mi çekildi? Bir meydan okuma.

İlk fırsatta halının içine sıklmak için yalvaran benim gibi değil.

Yemekten sonra dojoya doğru yürürken Isolde'yi yepyeni bir şekilde kıskanıyorum. Elbette Mark'la evlendiği, onun hayatını, ilgisini ve yatağını paylaştığı için hâlâ mutsuzum ama artık onun *kim* olduğunu da kıskanıyorum. *Nasıl biri olduğunu*. Zarif ve berrak. Kontrollü ve gizemli. İşkence görmüş, muhtaç bir karmaşa olmak yerine, o şeyleri olmayı o kadar çok istiyorum ki.

Kimsenin nişanlısı olmadığımı şaşmamalı.

Oraya vardığımda Isolde çoktan dojo'ya girmiş, elinde kauçuk bir bıçak tutuyordu. Kabzasını önce bana uzatıyor. "Bugün antrenman yapmak ister misin?"

Ben almadım. Bunun yerine ona bakıyorum, ince ve kısa. Neredeyse omzuma kadar geliyor ve tüm o sıkı kaslarına rağmen, aklımda ondan neredeyse yüz kilo fazla olduğuma dair hiçbir şüphe yok.

Ayrıca -tamam, Mark bununla alay ederdi ama- bir kadınla dövüşmek yanlış geliyor. BCT grubumda hiç kadın yoktu ve daha önce hiç bir kadınla dövüşmedim. Dövüştüğüm tek kadın Karpat isyancılarıydı ve aslında birbirimizi öldürmeye çalışıyorduk.

Isolde tereddütlerimi doğru yorumluyor. "İyi olacağım Tristan," diyor neredeyse gülümseyerek. "Söz veriyorum."

"Isolde . . . "

"Grevlerini çekeceksin, değil mi?"

"Şey, evet, ama-"

"O zaman iyi olacağım," diye ısrar ediyor. Kendi adına, ciddi gibi görünüyor.

Ayrıca şu anda çok dar görüşlü olduğumu düşünüyor gibi görünüyor.

Bunun neden kötü bir fikir olduğunu anlamasını sağlamak için bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Eğer sana zarar veririm Bay Trevena beni öldürür."

"Seni nasıl öldürecek? Dövüşte iyi olmadığını söylediğini sanıyordum." Sonra duraksıyor, başını hafifçe eğiyor. Bunu yaparken örgüsü omzunun üzerinden kayıyor. "Ona kafanda da Bay Trevena mı diyorsun?"

"Düşüncelerime göre o Mark," diye itiraf ediyorum. Sonra bunun çok fazla şeyi açığa çıkardığını hissederek asıl konumuza dönüyorum. "Üzerimde bardak yok."

Isolde'nin kaşları kalktı. "Gelecek Thomas nesillere dikkat edeceğim."

Bu neredeyse bir şakaydı! Kendimi istirdiyeden bir inci ya da soğuk bir kaya parçasından bir mücevher çıkarmış gibi hissediyorum. Sonra bıçağa uzandım.

Oyun oynarken ve yalvarırken ona karşı hiçbir direncim yok.

Dudakları sanki gerçek bir gülümsemeyi saklamaya çalışıyormuş gibi geriliyor ve sonra başka bir lastik bıçak bulmaya gidiyor.

"Neden bıçaklar?" Ben soruyorum. "Neden eli boş dövüşmüyorsun?"

Döndüğünde basitçe "Bıçakları severim," dedi. Çoğu insanın *dondurma severim* dediği gibi *bıçak severim* diyen küçük bir şeyle evlenmeyi Mark'a bırakın. "Sen sevmez misin?"

"Sanırım bunu hiç düşünmedim." "Daha çok bir silah adamı mısınız?"

"Daha çok işimi ne yaparsam yaparım diyen bir adamım," diyorum ve o da bana uzun uzun bakıyor, sanki yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyor. Gerçekten yalan söylemiyorum - iş iştir ve işin silah, yumruk ya da yedi inçlik bir ordu süngüsü gerektirip gerektirmediği fark etmez .

O bana selam veriyor, ben de onu taklit ediyorum ve sonra ikimiz de dövüş duruşuna geçiyoruz. Onunki neredeyse bale gibi; hafif ve çevik, boştaki eli bana amcasının Cashel Evi'nden ayrılmadan önce onu kutsamasını hatırlatan bir hareketle havada.

Yastıklı minderlerde çıplak ayakla ilerlemektense botlar ve zırhlarla dövüşmeye daha alışkın olan ben, birbirimizin etrafında dönmeye başladığımızda adımlarım ağır ve belirgin. Ama yine de gölgem onun üzerinde uzanıyor,

ve her adımım onun iki adımı gibi. Onu alaşağı etmek benim için bir şey ifade etmezdi, bu yüzden kendime yavaş ve dikkatli olmamı hatırlatıyorum ve-

Yaylı bir tuzak gibi öne doğru fırladı ve bana çarptı, lastik karnıma sertçe saplandı.

Ona göz kırpıyorum. Ne oluyor lan?

Çoktan duruşuna yerleşti. Nabızı boynunda daha fazla atmıyor. "Sana iyi olacağımı söylemiştim," diyor, bıçağı ters tutuşa atıyor ve gardını tekrar kaldırıyor. "Ben şekerden yapılmadım."

Pekala. İyi o zaman.

Bu sefer onu farklı izliyorum. Omuzlarını, kalçalarını, vuruş gücünün kaynaklarını izliyorum. Gardının hafifçe düştüğünü ve sonra hamle yaptığını görüyorum - sadece bıçağının lastik kenarı boğazımda sürükleniyor.

Bir numara. Kahretsin.

Geri adım atıyoruz ve bu sefer, lanet olsun. Onu zarif küçük bir bebek olarak görmeyi bırakıp gerçek bir rakip olarak görmeye başlıyorum. Birbirimizin etrafında dönerken, "Tüm bu saçmalıkların fitness ile ilgili olduğunu sanıyordum," diyorum. "Ama sen gerçekten korkutucusun, bunu biliyor musun?"

Sanırım bu onu memnun ediyor.

"Eminim sen benden daha iyi nişancısındır" diyor, egomu yatıştırmaya çalışır gibi.

"Benden daha iyi olman umurumda değil," diyorum sırtarak. "Söz veriyorum."

"Sence ben Mark'tan daha mı iyiyim?" diye soruyor.

Onu kulüpteki o geceden hatırlıyorum. Cinin etkilerini çıkarsak bile, Isolde'nin onu içeceğini düşünüyorum. Ve onun da umursayacağını sanmıyorum. "Kesinlikle kazanırdın."

Bu onu da memnun ediyor.

Yeniden başlıyoruz ve ben ölüyorum, ölüyorum, ölüyorum, sayısız sahte lastik ölüm. Isolde ile dövüşmek dumanla dövüşmek gibi, geçici ve kıvrımlı. Kayıtsız ve gücümünden etkilenmiyor.

Çünkü ben daha güçlüyüm. Her temasımızda bunu hissediyorum; sağlamlığımı, büyüklüğümü hissediyorum. Ama o daha hızlı ve daha zeki. Vuruşlarım ne kadar spontane olursa olsun, ne kadar içgüdüsel olursa olsun, o her zaman üç hamle önde. Bu sefer temas edeceğinden *emin olduğum* bir bıçak darbesiyle devam edeceğim ve sonra kafama gelen ölçülü bir tekmenin hafif dokunuşunu hissedeceğim. Böbreğime bir topuk kroşesi. Küçük yumruğu kaburgalarımın altına girecek.

Ve lanet olsun ki Mark'ın çekmecesinden çaldığım kompresyon şortunun içinde yavaşça sertleşmeme neden olmuyor. Onun yakınlığı, onun korkusuzluğu. Ölümcül bir konsantrasyonla dolu ağzı.

Ve onun kokusu - tatlı, tatlı, topraksı. Parmak ucunda yalanıp çıkarılacak bal gibi.

Sonunda onu mindere götürdüğümde şansım yaver gitti. Saf şans.

Tam bana tekme atarken bir dalgaya çarpıyoruz ve bu sabah yüzlerce kez kaçtığı bir şeyi yapmak için onu yakalamaya çalışıyorum, ancak yat iskeleye doğru sert bir şekilde savrulurken ve dünya yana doğru eğilirken ikimiz de dengemizi kaybediyoruz. Düşüyoruz.

Ben üstteyken yere indik ve bir asker içgüdüleriyle o sersemlemiş bir haldeyken bileklerini kavradım, tabiri caizse silahlarını emniyete aldım. Bunun dışında gemi kendini düzeltiyor ve ben onun üstüne oturup bileklerini mindere sabitliyorum.

Sonra birdenbire Isolde Laurence'ın her bir detayının korkunç bir şekilde farkına vardım.

Terden sıırıslam olmuş boğazı ve köprücük kemiği. Hafif çarpık üst dişi. Spor sütyeninin altında kabaran göğüsleri.

Kupa giymediğimi tekrar hatırlıyorum. Korumasının defalarca bıçaklanmaktan ereksiyon olduğunu fark etmeden önce ondan kurtulmalıyım.

Nefesini toplamaya çalışıyor, düşmekten nefesi kesilmişti. Bileklerini çok sıktığımı fark edip gevşiyor, üzerinden inip özür dilemeye hazırlanıyorum ama o anda, bu sabahdan önce mümkün olduğunu dşnemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde yer değiştiriyor. Ayaklarını yere basıp kalçalarını savuruyor ve aniden bileklerim sıkışmış bir şekilde altta kalan ben oluyorum.

Bana sarılıyor ve ben kupa takmıyorum.

Ben kupa giymiyorum ve o ince bisiklet şortuyla üzerimde oturuyor ve ben onun amının sıcaklığını kıyafetlerimizin arasından hissedebiliyorum. Merdivenlerde kendi gözlerimle gördüğüm o güzel pembe amcık, o zamandan beri aklımdan çıkıyor ve şimdi benim üzerimde. Bana karşı. Dört ince kumaş katmanı ötede.

Lanet olsun.

"Sen kazandın," diyorum umutsuzca, o daha üzerine oturduğu çıkıntının bir sik olduğunu anlayamadan. şu anda dokunulmak için yalvaran şişmiş bir penis. "Bırak beni."

Hareket etmiyor. şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Düşüş sandığımdan daha sert olmuş olmalı.

"Isolde," diyorum, sesim gergin. "Tatlım, gitmen gerek."

Sevgi sözcükleri ben istemeden ağzımdan kaçıyor ama umursamayacak kadar panikliyorum. şu anda aramızda bir sevgi sözcüğünden çok daha kötüsü var ve ben sadece bir korumayım, o nişanlı ve ben onun nişanlısına aşığım.

Nişanlısına aşığım ve onun altında sertim.

Altından çekilmeye çalışıyorum -bu bir g meselesi değil, acı verici bir şekilde tahrik olduğumu çok ama çok belli etmeyecek bir yol bulma meselesi- ama yer değiştirmeye, onu itmeye çalıştığım anda, uyarılmışlığımı onun ekerdeğine daha sert bir şekilde bastırıyorum ve o alçak, titreyen bir nefes veriyor.

İkimiz de donup kaldık.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, mavi yeşil ve neredeyse siyah gözbebekleri. "Tristan," diye fısıldıyor.

"zr dilerim," diye nefes alıyorum. "ok özür dilerim, öyle demek

istemedim-"

Kalçalarını üzerimde bir kez oynattı. Sertçe. Bilerek.

Ve zevk şaftımdan taşaklarıma doğru kayıyor ve acı dolu bir nefes emme sırası bana geliyor ve ona bakıyorum, düşüncelerim doğrudan üzerimde oturmasının baskısıyla uzaklaşıyor. Bisiklet şortunun üzerinden seksinin şeklini hissedebiliyorum.

Şimdi sık onu, ipeksi bir içgüdü ikna ediyor. Amını ortaya çıkar ve içine i t v e becer.

Gemi bir sonraki bölümü bizim için yapıyor, bir dalganın üzerinden yuvarlanıyor, yerçekimi bizi tekrar birbirimize bastırıyor ve o ürperiyor, tüyleri diken diken oluyor.

Daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana bakıyor, şaşkınlığın ötesinde, sersemlemiş. *Çıplak*, neredeyse savunmasız. Göz kapakları kapalı, kaşları kalkık, sanki bir soru karşısında donmuş gibiler. Ağzı ayırık ve dudakları ıslak. Titremesi hâlâ durmamış.

Neredeyse onu bir kâbustan kurtardığım zamanki haline benziyor ama bir şekilde çok ama çok farklı.

"İhtiyacın var mı?" diye sorduğumu duyuyorum ve kelimelerin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece sorulması gerektiğini biliyorum. "Şu anda ihtiyacın var mı?"

Hızlı ve sefil bir şekilde başını sallıyor, başını sallarken örgüsü göğsünün üzerinde hareket ediyor.

Neden mutsuz olduğunu anlıyorum. Ben de mutsuzum. Çünkü burada Mark'ın yatındayım, onun kıyafetlerini giyiyorum, güzel gelininin amı ereksiyonumun üzerinde sallanıyor. Çünkü *aldatma* hakkında söyleyecek doğru şeylerim vardı, o ve benim durmamız gerektiği, aksi takdirde bunun yanlış olacağı hakkında ve yine de buradayım, *onunla* değil, onunla. Ve bu aldatmadır, hiç şüphe yok.

Mark bana onun yerini almamı, ona ihtiyacı olan her şeyi vermemi söylediğinde, bunu kastetmediğini biliyorum.

Ama başımı kaldırıp açtığı ağzına, hırıltılı nefeslerle hareket eden göğüslerine bakıyorum ve dudağından damlayan tuzlu suyu düşünüyorum. *Benim de aynı şekilde hissettiğimi* nasıl söylediğini düşünüyorum. Onu o günahkâr beyaz mayosunun içinde, elinde parıldayan hanımeli bıçağıyla bu alanda çırpınırken ve elim göğsünde, karanlıkta nefes almasına yardım ederek geçirdiğim geceleri düşünüyorum.

Ve Tanrım, bu yanlış, *çok yanlış*, ama bir şekilde onun Mark'a ait olduğunu bilmek, parmağındaki yüzüğün bileğime battığını hissetmek -Beni tanımadığım birine ya da bir şeye dönüştürüyor.

Pis, açgözlü, öfkeli.

Ona yaklaşmak için mi yoksa onu cezalandırmak için mi bilmiyorum. Ama Isolde'ye sert bir hırıltıyla, "İhtiyacın varsa al tatlım. Çabuk al." Ağzı daha da açılıyor, o çarpık dişi, o baştan çıkarıcı dili ve kaşları daha da birbirine kenetleniyor, sanki ne dediğimi bilmiyormuş gibi, ama vücudu biliyor, vücudu biliyor ve öğütüyor Kalçalarını çevirerek beni aşağı indirdi.

Tekrar dönüyor, bir şey arıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve sonra onu buluyor, dudaklarından alçak bir inilti kaçıyor.

Bileklerimi bırakıyor ve ellerini göğsümde birleştiriyor ve bana binmeye başlıyor, cehennem gibi, o muhtaç amcığı ikimizin de ciğerlerindeki nefesi kesecek kadar sert bir şekilde kızıştırıyor.

Ve her bükülme, her sallanma ve itme, beni onun altında zorluyor, boynum eğiliyor, parmaklarım sonuçsuzca dizlerinin yanındaki paspasları kazıyor. Taşaklarım dolu, o kadar dolu ki ve zihnim onun içine boşalmanın fantezileriyle dolu - o pembe yere, o ıslak ağza. Kaz yumrularıyla kaplı göğüslerinin ve tatlı kıcının her yerine.

Siktir, o kıcı görmek istiyorum. Bir yanağını tutup çekmek istiyorum. -Ve her şeyi görüyorum. Kaygan amcığı, sıkışmış açıklığı, yumuşak kıvrımları ve dolgun klitorisi. O amcığın her yerine boşalmak istiyorum. Onu sikmek istiyorum, Tanrım, onu sikmek istiyorum.

Ve ona, kalçalarının muhtaç küçük hareketlerine, endişeli kaşlarına, açık ağzına kendimi kaptırdığım için zihnim daha karanlık yerlere, daha kötü yerlere gidiyor.

Onun içine boşalmak ve Mark'ın bunu *bilmesini* istiyorum. Onun içine boşalmak ve sonra Mark'ın da onun içine boşalmasını izlemek istiyorum, onun yolu benim tohumumla kayganlaşsın. İkimizin de onun içinde çırılçıplak, çırılçıplak, titreşerek ve üreyerek olmasını istiyorum ve sonra Mark'ın kendisine ait olanı kullanmaya cüret ettiğim için beni cezalandırmasını, beni aşağı itmesini ve ağlayana kadar canımı yakmasını ve sonra ben yere fıskırana kadar sikini içime sokmasını istiyorum.

Belki de onu düşündüğüm için üstümdeki Isolde'deki değişimi, parmaklarının gömleğimde huzursuzca döndüğünü, gözlerinin yuvarlak ve endişeli olduğunu, üstümde daha hızlı ve daha sert hareket ederken tüm yüzünün yalvardığını fark ediyorum.

Oraya gidemez.

Meme uçları sütyeninin kumaşını gelecek kadar sertleşmiş olsa da, şortumu kendi kıyafetlerinin arasından ıslatıyor olsa da, oraya ulaşamıyor. Ve bu sadece bir tahmin, sadece bir fısıltı, belki Mark'ın sesindeki bir fısıltı, ama uzanıp kalçalarını kavriyorum ve parmak uçlarımı morartacak kadar sert sokuyorum.

Ondan sonra çıkan ses, pisliği içinde acımasız, tamamen hayvani. Üstümde titriyor, parmak uçları göğsümü kazıyor, telaşlı bir kızarıklık karnından göğsüne doğru ilerliyor.

İhtiyacı var - teslimiyet mi yoksa acı mı bilmiyorum - ama her neyse, bitmesine ihtiyacı var.

Ve ben hizmet etmek için buradayım.

Bir homurtuyla bizi tekrar ters çeviriyorum, çarpmanın etkisiyle ciğerlerinden kısa bir nefes çıkıyor ve hemen kalçalarının arasına giriyorum, bir ön kolumla kendimi destekleyip göğsüne olabildiğince sert bir tokat atarken azgınca, kamburca, utanmadan.

Çığlık atıyor ve bana doğru eğiliyor, kıvranıyor.

"Çürük bırakmak istemiyorum-" Üstüne doğru soluyorum.
"Yaparsam görebilir. Tokatlamak daha iyi."

Başını sallıyor, saçları paspasın üzerinde hareket ediyor, dağınık tutamlar statik elektrikle çatırdıyor. "Tekrar," diye nefes nefese kalıyor.
"Tekrar yap."

Göğsüne bir tokat daha atıyorum, daha sert, onu hıçkırıklara boğacak kadar sert. Nefesi dudaklarıma çarpıyor ve gözlerim benimkinin altında yumuşacık ve pembe olan ağzına gidiyor. Sığ filtrumuyla o üst dudak. Doğal bir şekilde somurtarak aşağı doğru çekilen o köşeler.

Onu öpmek istiyorum. Onu öpeceğim. Dilimi onunkine sürteceğim ve o yumuşak ağzını kendim için tadacağım ve ne yaptığımı bile bilmiyorum. Bu kısmı daha önce hiç yapmadım ve kalçalarımı pompalamak, bir kolumu arkasına geçirip onu sıkıca tutmak, itmek ve itmek, eğilmek ve-

Ağzımı onunkine koyamadan yüzünü yana çeviriyor, ama elleri hala gömleğimi yumrukluyor ve gözlerini kapatıp daha *daha daha* diyor ve beni öpmediği için inciniyorum ve *çok* yakınım ve göğsüne cesaret edebildiğim kadar sert bir tokat daha atıyorum ve sessiz bir çılgılla boşalırken sırtı minderden çıkıyor, ağzı açık ve gözleri geniş ve görmüyor.

Kalçaları belimi sımsıkı sarıyor ve amının nabzını sikimde hissedebiliyorum, kıyafetlerimizin arasından her şeyin biraz daha ıslandığını hissedebiliyorum ve sonra yukarı uzanıyor, hala umutsuzca kendini bana karşı becermeye çalışıyor ve saçları öyle sert çekiyor ki yıldızları görüyorum.

Acı omurgamdan aşağı vuruyor, sıcak, ihtiyaç duyulan ve bir an için Mark benimle orada, işkencede, takip eden kirli ihtiyaçta. Bir nefesle patlıyorum, iki kolumu da başının etrafına sarıyorum ve bir daha asla dokunamayacağını bildiği bir prensesi beceren bir şövalye gibi zevkle yoluma devam ediyorum.

Kalçalarımız arasında sıcaklık yayılıyor: Sıkıştırılmış şortumun içinde kayganlaşan harcamam, ona karşı sert, homurdanan itişlerle pompalanıyor.

Tekrar ve tekrar.

Ta ki yavaş yavaş, kaçınılmaz olarak, boş kalana kadar. Kızarmış ve terlemiş bir Isolde'nin üstünde boş.

Kollarımı çözüyorum, başım dönüyor, kendimi kendimin dışında hissediyorum, onu kontrol etmek için kendimi kaldırırken kollarım titriyor. Bana bakarken gözleri yuvarlak, yanakları kıpkırmızı, sol göğsünden görebildiğim kadarıyla. Belli ki kontrol altına almaya çalıştığı yavaş, titrek nefesler alıyor ve boğazı yutkunmak için tekrar tekrar çalışıyor. Bisiklet şortunun bel bandından arka tarafına kadar devasa bir ıslak nokta var, çoğunun meni olduğunu anlamamı sağlayacak kadar kaygan.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum, ellerim yanıma düşüyor. Bir anda coşkudan dehşete düşüyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. "*Siktir*."

OceanofPDF.com

otuz bir

ISOLDE İKİ GÜN BOYUNCA ODASINDAN ÇIKMAZ.

Şimdi kilitli olan ortak kapımızı çalıyorum; kendi telefonumdan odanın telefonunu arıyorum. Yemeklerini getiren uşağa, bana ihtiyacı olursa burada olduğumu bildirmesini rica ediyorum -ki bu bana olması gereken şüpheli ifadeyi kazandırmıyor, çünkü Isolde herkese kendini iyi hissetmediğini söylemiş ve o da benim sadece düşünceli bir yolcu olduğumu varsayıyor gibi görünüyor.

"Isolde," diyorum ikinci gün bitişik kapımızdan. "Yapmadığım için özür dilerim. Ben sadece-"

Başım kapıya çarpıyor. "Özür dilerim."

Dojo'da dizlerimin üzerine çöküp ne yaptığımızı fark ettikten sonra çok daha fazlasını yapmalıydım. Onun iyi olduğundan emin olmalıydım; sesimi bulduğum anda tüm olay için özür dilemeliydim. Ama bunun yerine, o vahşi gözlerle ayağa fırlayıp kaçarken ben suçluluk duygusuyla donmuş bir şekilde orada diz çökmüştüm. Ve onu takip etmeye bile çalışmadım. Orada, minderlerin üzerinde, şortum ıslak, kalbim çarparak, utanarak, daha fazlasını isteyerek ve tüm bunlarla garip bir şekilde canlı kalarak öylece durdum. Zonklıyor, karıncalanıyor, acele ediyordum.

Bana Morois House'da olmayı, Mark'ın olmayı, kendi derimin içinde o kadar iyi olmayı hatırlattı ki, dünyanın kendisi daha keskin ve parlak görünüyordu.

Ama bu duyguyu oraya nasıl geldiğimden ayırmak mümkün değildi.
Oraya ulaşmak için yaptıklarımın.

Ve şimdi Isolde bana kapıdan cevap vermiyor ve onu suçlamıyorum.

Mark'ı aldattık. Bundan kaçış yok.

Ama aynı zamanda Strassburg'u, Isabella Beroul'u ve beni de bilmeyi hak ediyor. Aralarındaki güveni bozan ilk kişinin kendisi olduğunu hissetmemek için bunu bilmeyi hak ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve şortunun her tarafındaki meniye düşünüyorum. Kocaman gözlerini ve kıpkırmızı olmuş göğüslerini. Her şeye rağmen kasıklarına kan hücum ediyor.

Tekrar yapmak istiyorum.

Tekrar yapmak ve daha fazlasını yapmak istiyorum. Onun çıplak amını hissetmek istiyorum. Onu öpmek istiyorum. *Onu öpmek*, o yumuşak ağzını öpmek, tadının kokusu gibi olup olmadığını görmek istiyorum, bal ve toprak gibi. Saçlarını parmaklarımın arasından geçirmek ve burnumu boynunda gezdirmek istiyorum. O zengin kız sesiyle bana eski pastoralizm hakkında daha fazla şey anlatmasını istiyorum; kendimle ilgili o alçak, yürek parçalayıcı gözlemlerini bana daha fazla aktarmasını istiyorum.

Ve ah Tanrım, onu hissediyorum, onu hissediyorum, o lanetimi, sarmaşıklarını ayak bileklerimin etrafında ve kaburgalarımın parmaklıklarından yukarı doğru büküyor, kalbimi, merkezi sinir sistemimi, beynimi arıyor.

Sikişmek yok. Hayır.

Onu geri döveceğim. Mark'a aşık olmak bir şeydi, ama onun gelinine de mi? Hem karı hem de kocaya aşık olmak?

Delilik. İşkence.

Kapısından uzaklaşıyorum, bir nefes çekiyorum ve sonra kalbime doğru yol alan sarmaşıkları yakmak için spor salonuna iniyorum.

ERTESİ GÜN BERRAK BİR ŞEKİLDE DOĞUYOR VE BEN BİR SÜRE GÜNEŞİN YUMUŞAK DOĞUŞUNA BAKIYORUM.

Odama gidip güne hazırlanmadan önce uzun bir süre.

İki kişi istiyorum.

İkisine de sahip olamıyorum.

Buraya nasıl geldim? Kendime sorup duruyorum. *Ben buraya nasıl geldim?*

Bugün Isolde'nin kapısını çalmayı denemeyeceğim. Spor salonunda kendimi cezalandırıcı bir antrenmana tabi tutuyorum ve sonra duş alıp üzerimi değiştirdikten sonra, düşüncelerimi toparlamaya çalışarak kütüphanenin küçük boyunu adımlıyorum.

Kafamdaki gürültü arasında iki şey netleşti.

Önce Isolde'yi benimle konuşturmalıyım. İyi olup olmadığını öğrenmeli ve davranışım için özür dilemeliyim. Bunun için hiçbir mazeret yok, hiçbir mazeret yok, çünkü bu yat her ne kadar zamansız bir cennetin küçük bir gemisi gibi hissettirse de, ben hala mesaideyim. Hâlâ Mark için çalışıyorum.

Bu da beni ikinci şeye götürüyor. Bu işi bırakmak zorundayım.

Manhattan'a döndüğümüzde Isolde'yi Mark'a götüreceğim ve sonra da - Isolde'nin onun ne kadarını bilmesini isteyeceğini bilmiyorum ama yalan söyleyip söyleyemeyeceğimi de bilmiyorum.

Her iki durumda da, korumam gereken insanlarla seks yapma konusunda ikide iki yaparken iyi bir koruma olduğumu iddia edemem.

Ve kendime güvenilemeyeceğini en korkunç şekilde kanıtladım.

Isolde yemekte değil ve bu yüzden tek başıma biber soslu domuz eti yemem gerekiyor ve bitirdikten sonra cesaret için bir bardak viski içiyorum ve koridor kapısını çalmaya gidiyorum.

Kapısının önünde bir tepsi, metal kapaklı bir tabak ve buzlu suyla doldurulmuş ve streç filmle kaplanmış bir bardak var. Henüz yemediği

akşam yemeği.

Henüz içeri getirilmedi.

Endişe beni tırmalıyor. Ortak kapımızı bir kez daha deniyorum - kilitli - ve sonra balkon kapımdan balkona çıkıyorum ve kendime olağanüstü aptalca bir şey yapmak üzere olduğumu kabul etmek için iki saniye veriyorum.

Balkon korkuluklarına tırmanıp atlıyorum.

Kolay bir atlayış ve sorunsuzca yapıyorum. Kaçırılmış olsaydım birinin teknede olmadığımı fark etmesinin ne kadar süreceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Ben daha çok *Isolde'nin* kaybolmuş *olmasından* endişeleniyorum ve balkon kapısını kaydırarak açtığımda odasının boş olduğunu görüyorum. Sımsıkı yapılmış yatağa, yanındaki masada duran tespihe, kılıflı hanımeli bıçağının etrafına düzgünce sarılmış tespihe bakıyorum. Gardırop ve içindekiler dışında her şey yerli yerinde. İki küçük valizinde yer olmadığından neredeyse emin olduğum birkaç elbiseyi göstermek için kapılar açık duruyor.

Banyoyu kontrol ediyorum, o da boş ve zamanın yavaş, canlı bir şeye dönüştüğünü hissediyorum, ayaklarımın altında hafifçe hareket eden güverte gibi hissedilebilir.

On dakika.

Isolde'yi on dakika içinde bulamazsam, alarm vereceğim. Kesin olarak görüldüğünden beri ne kadar zaman geçtiğini, bunun suda ne kadar süre kaldığını zihinsel olarak hesaplıyorum.

Soğuk su. Açık Atlantik.

Azor Adaları'ndan yardım gelmesi gerekecekti -ilk başta uçaklar- ve başka bir teknenin gelmesi en az üç gün sürecekti.

Paniği ısırıp yutuyorum, düşüncelerim daha hızlı hareket ederken ben de daha hızlı hareket ediyorum. Önce dojo, sonra şapel. Sonra o kattaki diğer her şey. Kütüphane ve spa. Ondan sonra, mürettebatı kamaralarını aramaları için uyarıyorum ve sonra bir yolcunun denize düştüğünü ilan etme zamanı gelecek.

Diğer pek çok olası yer varken, alt kattaki kış güverteyi kontrol etmekle neredeyse hiç uğraşmıyorum. Güzel bir alan değil ve tek amacı

Gemi limandayken demirli tender'a tırmanıp inmek. Ama yine de oraya geri dönüyorum, zihnimin ızgaralar ve sektörler halinde düşünen kısmı bunu zihinsel haritamdan kontrol etmeye ihtiyaç duyuyor.

Ve sonra duruyorum, kaburgalarım nefesimin ortasında donuyor. O burada.

O iyi.

Isolde burada ve yeşil bir elbise içinde ve güvende. Atlantik'te yüzüstü sürüklenmiyor.

Ama rahatlamam bir anda kesildi.

Bir köşeye büzülmüş, sırtı duvara, omzu güverte korkuluğuna dayalı, dizlerini göğsüne çekmiş ve saçları omuzlarına dökülmüş. Tafta her yere dökülüyor, zümrüt renginden adaçayına ve chartreuse rengine dönüşüyor ve okyanus spreyi ile sıçırıyor. Etek ucu kalçalarından birine dolanmış, bir bacağı açıkta bırakıyor ve yalınayak olduğunu görebiliyorum.

Gözyaşları yanaklarından aşağı yavaş ve berrak bir şekilde süzülüyor. Yenilmiş bakışlarını bana kaydırduğında, bir süredir ağladığı izlenimine kapılıyorum.

Suya bu kadar yakinken bol miktarda sis ve su sıçraması olsa da, güverte rüzgârdan korunaklı ve iyi bir saklanma yeri olacak kadar yoldan uzak. Neden burayı seçtiğini anlıyorum. Sadece neden seçmesi *gerektiğini* bilmek istiyorum.

Eteğine dikkat ederek yanına çömeliyorum.

"Endişelendim," diyorum. "Seni bulamadım."

Başını duvara yaslayarak boğazını ve köprücük kemiğini ortaya çıkarıyor. Elbisenin yakası düşük ve kolları yok; elbiseyle aynı renkte bir sıra küçük düğme ortadan aşağıya doğru ilerliyor ve dar beline bağlanmış ince bir kuşağa yol açıyor. Eteğindeki ipeksi kumaşın bolluğu, beden kusursuz terziliği ... görkemli ve zengin. Çıplak ayakla bile, nişan yüzüğünden başka hiçbir takısı olmadan bile para kokuyor.

"Akşam yemeği için giyindim," diyor, gözleri kapalı. "Seni görmeye hazır olduğumu sanıyordum. Ama değildim. Onun yerine buraya geldim."

Bu benim hatam. Yat güvertesinde yemek elbisesi içinde ağlaması benim hatam.

Özürlerime başlamak, bunu nasıl düzeltebileceğimi sormak için ağzımı açıyorum, ama ben bunu yapmadan önce o konuşuyor, sesi bir fısıltı.

"Sanırım aklımı kaybediyorum."

Boğazıma bir tekme yemiş gibiyim. "Isolde," diye fısıldıyorum. "Çok özür dilerim."

Gözleri hâlâ kapalı. İnce göz kapakları morarmış, uykusuz ve perişan.

"Sorun sen değilsin," diyor. "Sorun o. Mark. O benim kafamın içinde ve ben düşünüyorum, *hep düşünüyorum*, buna karşı korunuyorum, ama-" Gözlerini açıyor, dosdoğru günbatımı-turuncu gökyüzüne ve arkamızda kaybolan suya bakıyor. Parmakları elbisenin yakasını buluyor ve üzerinde dans ediyor. Her nefes alışında göğüsleri kumaşın üzerinde kabarıyor. "Bu elbise benim kamaramdaydı. Bir dolap dolusu var, hepsi de üzerime tam oturuyor ve elimde olsa seçeceğim elbiseler bunlar. Bir dojo ve bir şapel var. Bu mayo, ki ... "

Mayoyu hatırlayınca yüzüm kızarıyor ve onun da yanaklarının kızardığını görüyorum. Odasına döndüğünde mayonun yüzdükten sonra ne kadar açık olduğunu fark etmiş olmalı.

Isolde bana bakıyor. Gözleri hâlâ ıslak, altın rengi kirpikleri gözyaşlarıyla diken diken olmuş.

"Tüm bu yolculuk bir tasarımdı. Beni yıkmak ve kafamın içine girmek için. Ve *işe yarıyor*." Sprey eteğinde koyu yeşil noktalar, baldırlarında ve ayaklarında parlayan çizgiler bıraktı ve gözyaşları korsajına düşerek orada da eşleşen lekeler bıraktı. "İşe yaramayan tek şey onun burada olup işe yaradığını görmesi."

Mark'ın Isolde'yi kur yaparken hayal ettiği şey bu muydu? Uysal mı? Onu hıçkırarak ağlarken ve denizden ıslanırken mi hayal etmişti?

Bacaklarını aşığı doğru iterek önünde gerilmesini sağlıyor. Eteğinin en uç kısmı hava tarafından yakalanıyor ve ayak bileğinde dalgalanıyor. Gözleri benimkileri arıyor, sorguluyor.

"Bu gerçek değil, biliyorsun," diyor, sonunda gözlerini kaçırarak. "Ne değil?"

"Onunla ilgili her şey. Ne olursa olsun." Bir nefes. "Ama nişanı, tüm bu evliliğı kastediyorum. Bu gerçek değil."

Bakıyorum. "Felsefi anlamda ya da ... "

Kederli bir kahkaha atıyor. "Keşke tek sorunum evlilik kurumunun saçma olması olsaydı. Hayır, demek istediğim evliliğın ayarlanmış olması. Bu bir alışveriş."

Düzenlendi.

Bir işlem.

"Anlamıyorum."

"Babam Laurence Bank'ın erişim alanını genişletmek için Mark'la evlenmemi istedi ve Mark da aynı nedenle ama tersine kabul etti. Lyonesse'in bilgisi Laurence Bank'ın finansal gücüyle birleşti. Bu herkesi mutlu eder."

Okyanus rengi elbisesi içindeki kıza bakıyorum, gözyaşları içinde yüzü ve omuzları duvara yaslanmış. "Sen hariç herkes," diyorum.

"Ben hariç herkes," diye kabul ediyor.

Şimdi mantıklı gelmeye başladı. Mark'la neden çok az konuştukları, neden iki yıldır birbirlerini görmedikleri. Mark'ın neden onun hakkında hiç konuşmadığı.

Strassburg ve Isabella Beroul'a yaptıklarını. Ve benimle.

Sırtımı serin duvara dayayarak yanına oturuyorum. "Mark ... hakkında hiçbir şey söylemedi. Hiçbir fikrim yoktu. Sanki gerçekmiş gibi konuşurdu."

"Gerçeği mümkün olduğunca az kişinin bilmesini istiyoruz," diye açıklıyor. "Bu şekilde daha etkili oluyor."

İhanet, zarlar ve kas lifleri arasından kayarak hayati bir iç mekanizmayı delen, kalbe doğru bir iğne batmasıdır.

Neden ben hemen o birkaç kişiden biri olmadım? Neden bunun gerçek olduğuna inanmama izin verdi? Ona aramızdaki ilişkinin bitmesi gerektiğini söylediğimde neden hiçbir şey söylemedi?

Evliliğinin görücü usulü olduğunu bilseydim aramızdaki ilişkiyi yine de bitirir miydim?

Sonra Isolde'ye, omuzlarına dolanmış saçlarına ve gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarının yumuşak kıvrımlarına bakıyorum ve sorunun iki hafta öncesine göre çok daha karmaşık olduğunu anlıyorum.

"Isolde," diyorum yavaşça. "Onun başka insanlarla birlikte olduğunu bilmelisin."

Bana bakmak için başını duvar boyunca çevirdiğinde yüz ifadesini çözemiyorum.

"Bu gerçek bir evlilik değil," diyor odun gibi. "Fark etmez."

"Yani sen onun yüzüğünü takarken o istediği kişiyle yatabilir mi?" Mark'la olan geçmişim düşünöldüğünde onu savunuyor olmam saçma ama yine de. Bu hiç adil değil.

"Hayır, o-" Durdu, bir elini kaldırdı ve kucağına bıraktı. "Aramızda algılanan herhangi bir boşluk istemiyor. Birbirimizin gücünü ve bağlantılarını daha az etkili hale getireceği için bir kama olarak kullanılabilecek bir sevgili ya da ilişki yok. Bu yüzden evlendikten sonra da sadık olmamı istiyor ve o da benim kadar sadık olacağına söz verdi. Anlaşmamıza göre düğün günü Birinci Gün. Sadakatin başlangıcı."

"Yani törenden önceki hiçbir şey sayılmıyor mu?"

Mark'ın hiç çekinmeden kendini şımartması ve Isolde'nin buruşuk bir tafta yığını içinde perişan olması hâlâ büyük bir haksızlık gibi geliyor.

"Bir keresinde bana başkalarıyla oynamayı bırakmasını isteyip istemediğimi sordu," diyor. "Ona hayır dedim."

Onu izliyorum. Kıvrılmış omuzlarındaki, ellerinin gevşek yuvalarındaki yenilgiyi.

"Durmasını mı istedin?"

Başını geriye atıp tekrar okyanusa bakıyor. "Evet." "O zaman neden ondan istemedin?" Mark birçok şeydir, ama aynı zamanda Tanıdığım en açık sözlü insan. Vereceği cevabı duymaya hazır olmasaydı bunu sormazdı.

"Zaten gerçek bir eş ya da gerçek bir itaatkâr olamayacağım ve karşılığında ona kendimi vermeyecekken, en azından onun istediği şekilde vermeyecekken, ondan durmasını istemek bencilce geldi. Ve ondan nefret etmek istiyordum! Başkalarıyla oynamayı bırakmasını istemedim. Onun hakkında hiçbir şey hissetmek istemiyordum ama ... "

Durdu. Şimdi çok fazla gözyaşı dökülüyor.

Uzun bir dakikadan sonra "Bana bulaştı," dedi. "Hiçbirinin önemi yoktu çünkü bana yine de bulaştırdı."

Tanıma gelir, baş döndürücü ve kesin. Çünkü bunu biliyorum, değil mi? Mark Trevena'nın zihninizin, bedeninizin içinde olmasının, sizi zar zor tanıdığınız birine dönüştürmesinin azabı.

Bunu biliyorum çünkü Mark bana da bulaştırdı.

"Bu sefer hazır olduğumu sanıyordum," diye mırıldanıyor Isolde. "İki yıl uzak kalmanın beni güçlü kılmaya yeteceğini düşünmüştüm. Dayanıklı. Ama işte buradayım, yine kayboldum. Bir buçuk hafta oldu ve ben tamamen, *aptalca* bir şekilde kayboldum. Ve o *burada* bile değil."

Gözlerimi kapatıyorum. Dalgalar teknenin gövdesine çarpıyor, yatıyor ve sallıyor. Isolde'nin müstakbel kocasına aşık olmasının taze, delici acısını uzaklaştırmaya çalışıyorum. Evliliğin görücü usulü olduğunu bilmek her şeyi daha iyi yapmalı, değil mi? Peki neden yapmıyor?

Neden daha kötü hissediyorsun?

Ve ben hala Mark'a aşıkken neden onun tüm ilgisini istiyorum? Bu ne tür bir açgözlülük? Özellikle de Mark'ın nasıl bir adam olduğunu, gurur, akıl sağlığı ve ihtiyaçlar üzerindeki etkisini biliyorken. Onunla savaşmak yok.

"Kaç kişi?" diye sorduğunda Isolde'nin sesi su gibi donuktur.

Başımı çevirip ona bakıyorum, midemde korku birikiyor. Yüzündeki perili ifadeden ne demek istediğini anlayabiliyorum.

"Kaç kişiyi sikti?" diye soruyor.

Onun bilmesini isteyen, yaptıklarımızdan dolayı duyduğu suçluluk duygusunu hafifletmek isteyen bendim. Ama yine de cevap verdiğimde kendimi mutsuz hissediyorum. "Bildiğim kadarıyla üç kişi. Strassburg, eski koruması. Montreal'den Isabella adında bir itaatkâr. Ve"-uzun bir nefes-"ben."

Okyanusa bakar, göz kırpar. Başını sallıyor. "Yapmalıydım- tabii ki." Yavaşça nefes alırken bir duraksama. "Düğünde bitecek mi?"

"Çoktan bitti," diyorum hemen. "Nişanlı olduğunu öğrendiğimde ona bittiğini söyledim." Nişanlısının üzerine atladıktan sonra bu pek de ahlaki bir üstünlük değil, biliyorum.

"Ona aşık mısın?" diye soruyor, sesi hala sinir bozucu bir şekilde donuk.

Bu gece çok dürüst davrandı ve karşılığında ben de ona dürüstlüğümü borçluyum. "Evet." "Ona sadık mısın?"

Bu daha karmaşık bir soru ve daha karmaşık bir cevabı var. "Evet, ama ... "

"Ama?"

"Senin onun ve dünyasının bir parçası olduğunu açıkça belirtti." Bu konuda ne kadar ciddi olduğumu görebilmesi için dizlerimin üzerine çöküp ona doğru dönüyorum. "Benim sadakatim de sana Isolde."

Bana inanıp inanmadığını anlayamıyorum. Dudakları birbirine dolanıyor ve ıslaklar, çünkü tüm bunlar olurken ağlamayı bırakmadı.

Eline dokunuyorum. Serin ve gözyaşlarıyla ya da belki de dalgalardan sıçrayan suyla ıslanmış. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Hızlı ve sarsak bir şekilde başını sallıyor.

"Neden evet dedin? Mark'la evlenmeye mi?"

"Sana söyledim," diye yanıtlıyor. "Babam öyle yapmamı istedi." Onu inceliyorum. "Gerçekten öyle mi?"

Başka tarafa baktığında çenesi gergin. "Bu kadar yeter. Ve bunu berbat edemem. Bu evliliğe çok şey bağlı. İnsanların bu işi yürütmem için bana ihtiyacı var."

"Bay Trevena'ya söylemeyeceğim. Aramızda olanları."

Yine de içten içe bunu anlayabileceğinden ya da soğuk, mavi bir bakıştan sonra itiraf edeceğimden endişeleniyorum.

"Bu onu ilgilendirmez," diyor Isolde aniden, öfkeyle. "Düğün gününe kadar hiçbir şey kimseyi ilgilendirmez ve eğer bu onun için doğruysa, benim için de doğrudur."

Düğün gününe kadar hiçbir şey.

Aptal bedenim bu cümleyle, arkasına gizlenmiş olabilecek anlam katmanlarıyla canlanıyor. Ya o . . . Hayır, hayır, hayır.

Aklımda bile olsa oraya gitmemek daha iyi.

"Geçen gün olanlar yine de olmamalıydı," diyorum. "Özür dilerim. Tüm bu evlilik ayarlanmış olsa bile, düğüne kadar hiçbir şeyin önemi olmasa bile. Sana bakmam için bana güvenildi ve ben-"

"*Yararlandım* deme," diye araya giriyor. Dizlerinin üzerine çöküp bana bakıyor ve akşamın zar zor görünen ışığında kollarını ve göğüslerinin üstünü kaplayan tüyleri görebiliyorum. Gözlerindeki yıldızların parıltısını, taze gözyaşı izlerini ve gözyaşlarının teninde kuruduğu yerleri görebiliyorum.

"Sen iyi bir adamsın," diyor ve ben itiraz etmek için ağzımı açtığımda parmaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Kıpırdamadan duruyorum. Ağzıma böyle dokunursa bana her şeyi yaptırabilir.

"Öyle olmadığını düşündüğünü biliyorum," diye devam ediyor. "Bozulduğunu ve lekелendiğini düşündüğünü biliyorum ama sen iyisin Tristan ve senin yanındayken ben de iyi olabileceğimi hissediyorum. Cesur olabileceğimi hissediyorum. Ve seni korumak istiyorum. Sana göz kulak olmak istiyorum."

İki gün önce *onu* yere yatırıp *tokatladım* ve o beni korumak mı istiyor?

Ama gözleri hâlâ yavaş ve ağır yaşlar döküyor olsa da tamamen ciddi.

Ona bakıyorum, lanetin göğsümün içinde çiçek açtığını, köklerini sarmaladığını ve kalınlaştırdığını hissediyorum. Bir dalga geliyor, tekne aniden yana yatıyor, sudan ağır bir spre y yükseliyor ve ikimizi de yıkıyor. Görmezden geliyoruz, gözlerimiz kilitleniyor.

"Seni sevmiyorum," diye fısıldıyor.

Ben konuşurken dudaklarım parmak uçlarına değiyor. "Yapmak zorunda değilsin."

Sonra o eğiliyor, ben eğiliyorum ve parmaklarını ağzımdan çekip yerine sıcak, ıslak dudaklarını koyuyor.

Onun gözyaşları ile deniz arasındaki farkın tadını alamıyorum.

otuz iki

DUDAKLARIMI ONUNKILERIN ÜZERİNDE GEZDIRIRKEN DILIMDE TUZ PARLAK VE HAFIF.

Elleri gömleğimi buluyor, kumaşı yumrukluyor ve sanki bir yere gidiyormuşum gibi beni kendine yakın tutuyor. Sanki hiç gidecekmişim gibi.

Dudakları bir insanın kalbini durduracak kadar yumuşak. Ve sonra ayrılıp içeri girmeme izin veriyorlar.

Bir, iki kez yalıyorum, dilini arıyorum ve bulduğumda homurdanıyorum. Kaygan, kadife ve kaygan, sonra ellerim saçlarının ipeksi uçlarını elemek için yukarı çıkıyor. Parmaklarımın üzerinden su gibi dökülüyor ve ben doyamıyorum. Ellerimi saçlarının arasına sokup avuçlarımda, bileklerimde hissetmek zorundayım. Nefesini ağzıma vermesini sağlayacak kadar tutup çekmem gerekiyor.

Bu sesle keskin, çığ bir heyecan sikime kadar saplanıyor. Mark böyle mi hissediyor? Birini kontrol ederken? Sanki her inilti ve sızlanma doğrudan onun sistemine bağlıymış gibi? Buna nasıl dayanıyor, ağzının altında biri varken ve kafası ellerindeyken nasıl düzgün düşünebiliyor bilmiyorum.

Ve Isolde sadece ... bana izin veriyor. Parmaklarımı saçlarında dolaştırmama ve dilimi onunkinin üzerinde kaydırmama izin veriyor. Dişlerinin izini sürmeme ve ağzının çatısına sürtünmeme izin veriyor ve her nefes alışını, her nefesini çalmama izin veriyor.

Bunun nasıl bir şey olduğunu anlatacak kelime yok.

Ellerimi saçlarından boynuna doğru kaydırıyorum, başparmaklarım çenesine bastırıyor ve yüzünü kendime doğru eğiyorum.

"Çok güzelsin," diyorum kabaca. "Beni sen-" cümlemi tamamlayamıyorum çünkü cümlenin tamamı bu. *Beni o yapıyor.*

Beni açlığında acımasız ve zalim yapıyor; beni farklı bir Tristan, yeni bir Tristan yapıyor. Bu çok heyecan verici. Mark'la yüzmek gibiydi, nefes almak gibiydi, ama bu, bu *yanmak gibi.*

Bu tehlikenin heyecanı değil; bu tehlikeli olmanın heyecanı.

"Tristan," diye nefes alıyor, ben ağzından ayrılıp önce çenesini sonra da boğazını ısıyorum. "Aman Tanrım. Seni gördüğüm andan beri bunu istiyordum."

Tatmin, şiddetli ve ahlaksız, içimden taşıyor.

"Ben de seni istedim," diye törpüledim, zaten benim için açık olan ağzına kadar yaladım.

Ben kimim? Kalbini çoktan bir başkasına vermiş olan bu hayvan kim? İyi olduğumu, iyi olmak istediğimi söyledi ama artık bunların hepsi geride kaldı. Ben artık yokum. Yabaniyim. Tek tesellim, onun beni kavrayan parmaklara ve acımasız dişlere dayanabilecek kadar güçlü olması.

Elbisesine uzanıyorum, taftanın arasından kıvrak bir kalça bulmak için arıyorum. Elimi daha da yukarı kaydırıyorum ve o da dizlerini açıyor. Bunu içgüdüsel olarak yapıyor ve ben memnun bir nefesle ürperiyorum. Aynı şeyi Mark için de yapmıştım ve gözümü kırpmadan yine yapardım ... ve burada bunu benim için yapan başka biriyle birlikteyim ve bunu nasıl anlamlandıracağımı bilmiyorum. Nasıl aynı anda iki Tristan birden olabilirim? Ama öyleyim ve Tanrım, kalçası o kadar sıcak, o kadar pürüzsüz ki, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor ve sonra bacağıının vücuduyla birleştiği yere ulaşıyorum. Durakladım, alnımı onunkine dayadım.

"Ona dokunmayı çok istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Sana dokunmama izin ver. Lütfen."

Ağzıma doğru sertçe nefes alıyor. "Düğün gününe kadar, bana dokunabilirsin."

Önce başparmağımı hareket ettiriyorum, parmaklarım hâlâ kalçasının iç kısmında. İç çamaşırı dantelli ya da ipeksi değil ama yine de pahalı hissettiriyor. Tıpkı onun gibi. Amcığı gibi, Mark'ın tüm krallığını

ödediği kadar pahalı bir amcık.

Başparmağımın her geçişinde titriyor ve avucumu ona doğru bastırdığımda diğer eliyle gömleğime tutunmak zorunda kalıyor.

"Oh Tanrım," diye inliyor. Parmaklarım iç çamaşırının üst kısmına kayarken onu sabit tutmak için elimi boğazına doladığımda, o kadar hızlı nefes almaya başlıyor ki neredeyse hiperventilasyon geçiriyor.

Boğazındaki elim o kadar sıkı değil, yani hava akışıyla ilgili değil. Ona bakıyorum, elim külotunda duraklıyor, sormak üzerey-

"Hyssop," diyor titrek bir nefesle. "Bu benim güvenli kelimem. Durmanı istersem söylerim."

Gülümsememin ağzımı buruşturmasına engel olamıyorum. "Benimki ela," diyorum.

Onun da ağzı eğiliyor ve bir an için ikimiz de hareketsiz kalıyoruz. Bu ikiz eşyalarımız karşısında aptallar gibi gülümserken gözlerinde yeni bir anlayış görüyorum. Mark ve benim sıradan sevgililer olmadığımızı, benim *onun olduğumu*. Güvenli bir kelime gerektiren bir şekilde onun.

Elimi iç çamaşırının içine kadar sokuyorum, parmak uçlarımı onun akıldan çıkmayacak kadar mükemmel merkezinin üzerinde gezdirirken esnek malzeme bileğime dolanıyor. Ve ona bu şekilde sahip olmanın verdiği karanlık heyecan geri döndüğünde gülümsemem kayboluyor. Elim boğazında, diğer elim elbisesinin üstünde.

Şu anda harcamam için hiçbir şey gerekmiyordu. Sadece kalçalarımın birkaç hareketi ve Mark'ın ödünç aldığı keten pantolonun sürtünmesi gerisini halledecekti. Ama bunu daha önce hiç yapmadığımı da çok ama çok farkındayım. Daha önce hiç bir amcığı okşamamış, ona dokunmamış, boşalmasını ummamıştım. Ve daha önce hiç kontrol bende olmamıştı. Mark'la birlikte onun oyuncağıydım, sikiş oyuncağıydım ve kontrolün bende olmasının ne kadar yoğun bir duygu olduğunu, bunun baskısını yeni yeni anlıyorum.

Bunu onun için mükemmel hale getirmek istiyorum; içimdeki bu yeni Bençanavarı beslemek istiyorum.

.

İkisi birden nasıl yapılır?

Eteğinin kumaşı ön kolumda toplanıyor ve ben klitorisinden arka girişinin sıcak tenine doğru bir yol çizirken dirseğimde kıvrılıyor. Ben keşfetmeye devam ederken uzun bir nefes alıyor, yumuşak buklelerini ve sonra ıslak, kaygan etini kendim için hissediyorum.

Oh Tanrım. Çok ıslak. Başka birinin *ıslaklığını* hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu bilmiyordum ama sanki içten dışa doğru yanmak, tenimin iç kısmının okşanması gibi.

Tırmanan orgazmımı uzak tutmak için kalçalarımı sıkıyorum.

Yüzümü onunkine doğru eğiyorum ve altının haritasını çıkardığım gibi üstünün de haritasını çıkarıyorum; parmağımı sırlıklam girişinde gezdirirken dilimi dişlerinin arasında gezdiriyorum, önündeki şişmiş düğümü okşarken dilimi dilime değdiriyorum.

Ve sonra öpücüğüm derinlere inerken, aynı şeyi ilk parmağımla yapıyorum. Son boğumuna kadar içine sokuyorum ve ben-

Ağzım onunkinden ayrılıyor ve artık hayatım için savaşıyorum. Tüm bedenim titriyor, bu sıkı kanal tarafından dönüştürülüyor, kaygan ve ipeksi. O kadar sıcak ki ağzında alevlerin tadını nasıl almadığımı bilmiyorum.

Uzun bir süre bu şekilde kaldık: ben kontrol için zorlanıyorum, o titriyor ve nefes alıyor. Ben yıldızların altında onun içini hissediyorum ve onun öpücüğü hala gözyaşı ve deniz tadında.

Ve düşünüyorum: *Bu Mark'ın gelini.*

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Başparmağım klitorisini bulup ona doğru bastırırken söylüyorum.

Titriyor. "Evet."

"Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Harika gidiyorsun" -daha fazla titreyerek- "harika gidiyorsun."

Harika yapmak için yeterli değil. Tüm ellerimi ıslatmasını istiyorum. Onu geçen günkü gibi istiyorum - utanmaz, kötü. Mark'ın ellerinde hissettiklerimin sadece bir kısmını hissetmesini istiyorum, şimdiye kadar nefes almış en mutlu, en sıkılmış sürtük gibi.

"Elimi tut," diye emrediyorum, gömleğimi bırakıp bacaklarının arasına uzandığında memnun oluyorum. Benimkinin üzerinde dururken titrediğini hissettiğimde daha da memnun oluyorum. "Yalnızken yaptığın şeyi benim elime de yaptır."

Gözleri kapanıyor. "*Tristan*." Bu bir inilti. "Yap şunu."

Eli hâlâ titriyor ama itaat ediyor, parmak uçları parmak uçlarıma bastırıyor, bana rehberlik ediyor, beni *kullanıyor*. Parmaklarımı kullanıyor ama yavaş daireler çizen, giderek hızlanan vuruşlar yapan kendisi. Klitorisi artık o kadar sertleşmiş ki ilgi çekmek için adeta somurtuyor. Acaba ağzımı etrafına dolayıp bir penis gibi emebilir miyim? Denemek istiyorum.

Bana karşı daha da sertleşirken elini bırakıyor ve ben onun istekli bedenini okşarken alnımı onunkine bastırıyorum, her nefes verişini kendi nefesim gibi içime çekiyorum, göğsünden çıkan küçük seslerin tadını çıkarıyorum. Soluk soluğa söylediği sözcüklerin -evet-yakınım, *yakınım-Tristan, daha hızlı, yap beni, yap beni-*

Son malzemeyi biliyorum. Diğer elim uyluğuna gidiyor, başparmağım kuadriseps kasının eğimini arıyor ve sonra aşağı kayarak yanına gömülmüş sinire sertçe bastırıyor. Hissetmesine yetecek kadar baskı uyguluyorum, rahatsız edecek kadar değil.

Sessiz bir çığlıkla patlıyor, gözleri irileşiyor, kalçaları elimin etrafını sarmaya çalışırken elleri göğsümü tırmalıyor. Açılmasını sağlamak için kalçasını tutuyorum ve gevşemeye başladığını hissettiğim anda, tüm o ıslak titremeyi kendim hissetmek için iki parmağımı içeri itiyorum.

İlkel bir hırıltı göğsümde gürlüyor. Azalan kasılmalar, ona yaptırdığım şey. Tekrar istiyorum, daha fazlasını istiyorum ve ben bir sadist değilim, onu incitmekten zevk almıyorum, ama onu *yapmayı seviyorum*, onu kabaca kullanmayı seviyorum ve avucumun topuğunu klitorisine doğru itiyorum, parmaklarım hala derinlere gömülü.

"Sür onu," diyorum ve titreyerek boyun eğiyor, elimi o kadar itaatkar bir şekilde beceriyor ki, bunun bıçaklarla oynayan kızla aynı kız olduğuna inanamıyorum.

boş zamanlarında.

Çenesini kavriyorum ve derin bir öpücük için onu yukarı kaldırıyorum, alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırmadan önce uzun bir süre ağzının tadına bakarak kendimi tatmin ediyorum.

Sert.

Hayvani bir sesle tekrar boşalıyor, dudağı hala dişlerimin arasında, kalçaları genişlemiş, umutsuzca elime karşı kasılıyor, elbisesi her yerde, her yerde, ve sikim o kadar acıyor ki, tüm vücudum acıyor. Parmaklarımın etrafında sarsılmaya devam ederken dudağını bırakıp yalıyorum ve sonra onu izlemek için geri çekiliyorum.

Şu anda tam bir karmaşa içinde, birbirine karışmış saçlar, kırmızı gözler ve sırlıslık olmuş bir am ve aman Tanrım, bunu hayal etmeyi hiç düşünmediğime inanamıyorum, harap olmuş bir varis, hayatı buna bağlıymış gibi elime biniyor.

Sonunda içi ve dışı hareketsiz kaldığında parmaklarımı çekip emerek temizliyorum. Tadına bakarken neredeyse ölüyorum: tuz, bal ve adı olmayan başka bir şey çünkü sadece o.

Kapüşonlu gözlerle beni izliyor ve sonra elimi elbisesinin korsajına sokuyorum. Sert bir meme ucu buluyorum ve ıslak parmaklarımla alay ediyorum. Onu tekrar inletecek kadar çeğiştiriyorum.

"Amını sikmek istiyorum," dediğimi duyuyorum. "Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ediyor.

"Güvenli kelimen olmasına rağmen mi?" diye sordum. Mark'ın benimle tanıştıktan birkaç hafta sonra beni bir halının üzerine yüzüstü yatırdığını düşünürsek, Isolde'yle birlikte her şeyi yaptıklarını, her şeyi birlikte yaptıklarını varsaymışım.

Başını iki yana sallıyor. "Güvenli kelime bir önlemdi. Yaptığımız her şeyi bir performans olarak, evliliğimizin hikayesini satmak için yaptık." Yüzünde bir gölge beliriyor. "Bir sefer hariç."

Bunun bizi nereye götürdüğünü düşünüyorum.

"Bunu ben de yapmadım," diye itiraf ediyorum. "Bu işte gerçekten kötü olabilirim."

Elbisesinin içindeki elime ve açılmış kalçalarına bakıyor. Yanakları pembeleşti. "Sanırım az önce hiç yapmadığın şeylerde oldukça iyi olduğunu tespit ettik."

Biraz gülüyorum, bir kolumu beline dolamak ve onu kendime çekmek için göğsünü bırakıyorum. Ona dokunmadan, onu yakalamadan duramıyorum. Ondan istediğim çok şey var ve hepsini aynı anda istiyorum.

"Mark odasını iyi dolduruyor," diyorum, burnumu yanağında gezdirip saçlarına gömüyorum. Saçları da bal gibi kokuyor - tatlı, tatlı, tatlı. "Orada prezervatifleri var."

Sonra duraksadım ve aslında hiç sormadığımı fark ettim. "Eğer istersen."

"Seni içimde istiyorum," diyor köprücük kemiğime karşı. "Ve benim bir RIA'm var."

"Bu hiç Katolikçe değil." Ellerim meşgul, belini kavıyor, saçlarını düzeltiyor, elbisesinin içinden kıcını sıkıyorum.

Bir ses çıkarıyor. "Prezervatif daha iyi bir şey değil, en azından Papa'ya göre."

"Bilmediği şey ona zarar vermez," diyorum ve ayağa kalkmak için isteksizce onu bırakıyorum. Ama elini bileğime koyarak beni durdurdu.

"Ne dediğimi anladığını sanmıyorum. Prezervatife ihtiyacımız yok," diye fısıldıyor.

Orgazmımın onun üzerindeki görüntüleri zihnimi dolduruyor. Ondan damlayan menilerim, pembeden beyaza. Aletim çarşafıya doğru sarsılıyor, taşaklarım vücuduma sıkıca yapışıyor ve inliyorum. Mark'ın aylar önceki sözleri zihnimde yankılanıyor.

Üreme karışıklıkları.

Evet, bu bana ait bir şey. Ama bu şekilde sıvı alışverişi yapmak küçük bir şey değil. Lyonesse'de, bunu yapmak için yıllarca bekleyen ortaklar duydum. Mark ve ben daha yapmadık bile.

Geri çekiliyorum, Isolde'nin yüzünü ellerimin arasına alıyorum, böylece ifadesini görebiliyorum. "Emin misin?"

Yüzü bu gecedan önce nadiren gördüğüm kadar açık. Ay ışığı irislerindeki açık renk iplikleri yakalıyor ve onları gümüşe çeviriyor. "Eminim," diyor usulca ve ben yine inliyorum.

"Bunu çok istiyorum," diyorum ve onu güverteye yatırıp kalçalarının arasına girmeye hazır bir şekilde yeniden eteğine uzanıyorum.

"Burada mı?" diye soruyor ben daha cevap vermeden.

"Sabırsızlanıyorum." Ve sonra elini tutup zonklayan sikime bastırıyorum, elini etrafına sararken tıslıyorum. Amının içinde ne kadar dayanacağımı bilmiyorum. Çok sürmez, sanırım.

"Bir fikrim var," diyor ve ardından çeneme bir öpücük konduruyor.

BIRKAÇ DAKIKA SONRA, BİR ÜST KATTAKI ŞAPELDEYİZ. BU ihtiyaçlarımızı mükemmel bir şekilde karşılıyor - sadece bir kapı ve sessiz bir merdiven seti uzakta, sütlerimizden çok daha yakın ve mürettebat, Isolde'nin dua etmeye geldiği yer olduğu için tam bir mahremiyet sağlamaya alışkın.

Şapel küçüktür, öndeki küçük masanın üzerindeki yapay mumlarla, girintili bir köşedeki daha fazla sahte mumla ve pencereden giren ay ışığıyla aydınlatılır. Diz çökme yerleri olan iki kısa sıra alanı dolduruyor.

Dönüp bana kara gözlerle bakan, ağzı şişmiş Isolde'ye bakıyorum. Burada, kapalı alanda, hareket ederken elbisesinin hışırtısını duyabiliyorum.

Birdenbire -tersine- Mark'ın burada olmasını diledim. Onu böyle görmek için. Beni böyle görmesini.

Düşündükçe bile titriyorum.

Isolde yaklaşıyor, hışırıyor, hışırıyor ve elini kalbime bastırıyor. Sikim aramızda müstehcen bir şey gibi duruyor, eteğine sürtünüyor.

bana bakarken önlük giyiyor.

"Ne düşünüyorsun?" "Seni," diye

fısıldıyorum.

Gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Ya Mark?" diye tahmin ediyor. Yalan söyleyemem. İsteksiz bir şekilde başımı sallıyorum.

"Onu gerçekten seviyorsun," diyor sessizce.

Cevap vermiyorum, ama vermeme de gerek yok. Beni öpmeden önce söylediklerini düşünüyorum.

Seni sevmiyorum.

Ama yine de buradayız, ıslanmış, şişmiş ve çoktan çok ileri gitmişiz. Buradayım çünkü soğuk, ölümcül insanlara aşık olmaktan kendimi alıkoyamıyorum ama onun neden burada olduğunu bilmiyorum. Mark'ı cezalandırmanın bir yolu muyum? Kendine bir şey kanıtlamak için mi?

Yoksa evlenmeden ve sadık kalmakla yükümlü olmadan önce kaçınıyor muyum?

Lanetin umurunda değil. Yalnızlığa, asla sahip olamayacağı şeyler için acı çekmeye alışkın. Ve eğer ona aşık olduğum için yalnızsam, o zaman bana başka pek çok konuda yalnız olmadığımı hissettirdi. Kederde. Kabuslar. Mark'ın dünyasının karanlık çekimine kapılmak.

Birlikteyiz. Başka ne olursak olalım, birlikteyiz.

Belini kavıyorum ve sert, hızlı bir öpücük için onu kendime çekiyorum. "Nasıl istersin?" Törpüledim.

"Nasıl istersen öyle istiyorum," diye nefes alıyor.

Yüzüne bakıyorum. Gözleri odadaki her mumu yansıtıyor ve nabızı boğazında hızla atıyor. "Emin misin?"

Küçük bir gülümseme, sanki şu anda çok değerliymişim gibi. "Sert yap, Tristan. Ciddiymişsin gibi."

Tereddüt ediyorum. "Bu senin ilk seferin."

"İlk kez *seks yapmıyorum*, sadece ilk kez böyle seks yapıyorum. Ve ilk seferim Mark'la oldu, ve inan bana o beni

Ciddiydi. Parmaklarının izini hâlâ içimde hissedebiliyorum."

Bunu gözlerini kırıştırarak ve başını sallayarak söylüyor ve gözlerimin önünde parıltılar dans ediyor.

"Beni kıskırtıyorsun," demeyi başarıyorum. "Belki de. İşe yarıyor mu?"

Kıskançlık göğsüme bir kılıç gibi saplanmış olmasaydı gülebilirdim. Dudaklarını, çenesini ısırarak onu bir sıraya doğru itiyorum. Onu döndürüyorum, arkaya doğru eğiyorum ve elbisesini kalçalarına kadar itiyorum.

Külotunu -siyah, yumuşak, etiketsiz- ayak bileklerine kadar çekip daha sonra özel olarak kullanmak üzere cebime soktuğumda hâlâ dengesini bulmaya çalışıyor. Yeni favori şeyimi, altın bukleleri ve pembe yaprakları görebilmek için bir an diz çöküyorum. Parmaklarımdan dolayı kızarmış ve ıslanmıştı ve ben onun her yerini bu şekilde görebiliyordum.

Kıçını iki elimle tutup ayırıyorum ve sonra dilimi içine bastırıyorum, bunu yaparken burnumu da içine gömüyorum.

Tanrım, tadı o kadar güzel ki. Dilim hiç direnmeden içinden geçiyor ve sonra hayal ettiğim kadar sıkı ve güzel olan arka girişine kadar sıcak bir şerit yalıyorum.

Sarsılıyor, bana karşı koyuyor, dilimle kaslı kenarını test ettiğimde boğazında paniklemiş bir inilti, ama parmaklarımı kazıyorum ve onu yaymaya devam ediyorum, çekirdeğine dönüyorum. Dilimi kanalının olabildiğince derinlerine sokuyorum ve sonra klitorisini bulup dilimin ucuyla parlatıyorum.

Ayağa kalkıp kolumun tersiyle ağzımı sildiğimde dizleri bükülmüştü ve nefes nefese kalmıştı.

"Yüzüme oturmanı istiyorum," diyorum, pantolonumun kemerini aşağı itip aletimi çıkararak. "Seni oraya hapsetmek istiyorum, ellerim kalçalarında, ağzım istediğim yerde ve klitorisini dilimde hissetmek istiyorum. Onu emmek istiyorum. Yüzüme boşalmanı istiyorum ki tadına bakabileyim." Parmaklarımı ağrıyan uzunluğumun etrafına sarıyorum ve kendi dokunuşumdan ürperiyorum.

Sanırım uzun süre dayanamayacağım. Bunu değerlendirmeliyim, onu tekrar doruğa çıkarmalıyım.

Tanrım, onun sikimin üzerinde çırpındığı, kazığa oturduğu ve kıvrandığı düşüncesi ...

"Tristan," diyor omzunun üzerinden geriye bakarak. Gözleri karanlıkta yanıyor. "Ona şimdi ihtiyacım var."

"Siktir, tatlım, ben de." Ve tacımı amının kaygan koynuna yerleştiriyorum, iki ihtiyacımız buluşurken tıslıyorum. Ortası çok sıcak, çok ıslak ve ucumun böylesine güzel bir deliğe girdiğini görmek-

"Oh," diye inliyor. "Oh Tanrım."

Tanrım, doğru. Kalçalarımıdaki, kıcımdaki ve karnımdaki kaslar beni onun ıslak küçük eldivenine itmek için çalışıyor ve etrafımda geriliyor, içine aldığım her yeni inç bir tür ilkel zafer gibi.

Ama içeri sokmak zahmetli, tatlı bir zahmet ve bunu yaparken onu sabit tutmak için kalçalarını bulmam gerekiyor. Her vuruş etimi kadife gibi okşuyor, organımdan göbeğime, utanç verici derecede sıkı olan taşaklarıma doğru gıdıklayıcı kıvılcımlar gönderiyor. Üremeye hazırım.

Daha içine bile girmedim.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inliyorum. "Kahretsin, başaramayacağım."

"İçeri gel," diye fısıldıyor. "Benim yüzümden olduğunu bilmek istiyorum."

Sonunda sonuna kadar girdim ve birleştiğimiz yere baktım. Gördüğüm manzarayı takdir ettikçe sikim kabarıyor: pembe teni kalın girintimin etrafına sarılmış, ben parıldayan bir inç çekip sonra tekrar içeri iterken yapışıyor.

Onun güzel göt deliği. Onun sıkı kıcı.

İhtişamlı elbisesinin kumaşı kalçalarının etrafına dolanmıştı.

"Tamam," dedim sonunda. "İçeri geleceğim."

İçimdeki her iyi şeyin gitmesine izin veriyorum ve içgüdülerimi takip ediyorum. Bunu daha önce yapmamış olmam önemli değil.

gölünç derecede kısa, çünkü boşalana kadar onun deliğini sikeceğim ve bu şimdiye kadar sahip olmaktan utandığım her fantezi.

Bunu daha iyi hale getirecek tek şey, birinin de içime girmesi olurdu.

Kahretsin, işte bu.

Daha hızlı, daha sert, daha acımasız pompalıyorum, sanki bu amaç için bulup sıkıştırdığım bir şeymiş gibi ve inliyor, inliyor, itişlerimi karşılamak için geri itmeye çalışıyor ve hala kalçalarını elimde tuttuğum için başarısız oluyor.

"İşte geliyor," diye inliyorum, daha da hızlanarak. "Geliyor, geliyor."

Doruk noktası kalçalarımı tırmalıyor, karnımı kemiriyor. Kasıklarımda sıkı, kısır ısı dalgalarıyla dalgalanıyor, bunun acısıyla homurdanmama neden oluyor, şu anda bir şapel sırasının üzerine eğilmiş gelinin içine salınmanın inanılmaz, güzel acısı.

O da inliyor, alçak, müzikal bir uğultu ve ben onu doldururken titriyorum. Ona tüm ihtiyacımı, tüm şehvetimi, içimdeki bu yeni canavarı verirken. İkiz lanetlerimin hepsini, hem ona hem de Mark'a.

Kaygan ve aletimin her darbesi onu daha da kayganlaştırıyor, ta ki taşaklarımdan aşağı aktığını ve kucağıma bulaştığını hissedene kadar. Ama her bir zerresini içene kadar durmuyorum. Son damlasına kadar.

Yavaşça çekiyorum ve o yaralı bir ses çıkarıyor. Gelmedi ve bunu düzelteceğim, ama önce-

Yaptığım şeye, onu ne hale getirdiğime bakıyorum. Sperm her yerde, ıslak ve kaba ve parıldayan inciler halinde dışarı damlıyor. Parmaklarımla toplayıp tekrar içine itiyorum, inanılmaz pornografik bir görüntü.

Bunu yaparken ürperiyorum, parmaklarım daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor ve şimdi beni karşılamak için geri sallanıyor. "Tekrar boşalmak istiyorum," diye nefes nefese bağılıyor, "lütfen, lütfen, lütfen-"

Eğer sikim ara vermek isteseydi, artık istemezdi. Menim ve onun sıcak teninde kuruyan uyarılmasıyla çoktan hayata geri döndü. Ereksiyonum

Son bir kez bakarken kalçalarımın arasından iffetsizce sarkıyor -görüntüyü ezberliyorum, bir daha asla sahip olamayacağımı biliyorum- ve sonra onu yakalıyorum, yukarı çekiyorum ve yere itiyorum.

Ne istediğimi biliyor -ya da belki o da bunu istiyor- ve çoktan eteğini kalçalarına kadar toplayıp kalçalarını açıyor. Beni pembenin parıltısı karşılıyor, tohumum hala orada görünüyor.

Bacaklarının arasına geçiyorum ve hemen üzerine çıkıyorum. "Kahretsin," diye küfrediyorum, çünkü sıvı ısı tarafından tekrar yutuldum, az önce yaptığımız şeyle geçişimi kolaylaştırdım. "Siktir, bebeğim."

Bileklerini bulup başının üzerinde sabitliyorum, tüm ağırlığım onun üzerinde ve boğazı altımda kıvrılıyor. Boşalmanın gerginliğini azaltacağını, onun içinde olmanın keyfini daha uzun süre çıkarmamı sağlayacağını düşünmüştüm ama hiçbir şey beni Isolde Laurence'ı bu şekilde görmeye hazırlayamazdı. Altımda kıvranıyor, dölle ıslanmış amcığı sikim tarafından mızraklanıyor, gırtlığı dişlerime doğru açılıyor.

Kucağımı ona sürtüyorum, doğru sürtünme türünü arıyorum ve bulduğumda altımda titrediğini hissediyorum. Onu becerirken klitorisine sürtünmek için mükemmel açıyı bulduğumda. Ve geriye kalan tek şey dilimi nabzının üzerinde gezdirmek, inleyene kadar boğazının omzuyla birleştiği yeri ısırmak ve emmek.

Kalçalarım çalkalanıyor, sikimi içine sokup çıkarıyorum ve sonra onu izlemek için başımı kaldırıyorum. Göz kapaklarının çırpınışını, ağzını açışını, ellerinin pençelerimi kavrayışını, adımı fısıldayışını izlemek için.

Tristan.

Altımda titriyor, kalçaları arıyor ve ben de sonuna kadar itiyorum ve yere sabitlenmişken kendini bana olabildiğince sürtmesine izin veriyorum. Baş sallanıyor, omuzları kalkıyor, bütün satenleri titriyor ve ben bitiyorum.

Dişlerimi köprücük kemiğine batırıyorum ve nabzını attırıyorum, ikinci kez serbest bırakıyorum, serbest bırakırken daha derine, daha derine ve daha derine itmeye çalışıyorum

vücuduna.

Ve sonunda altımda hareketsiz kalıyor, gözleri kapalı ve elleri gevşek. Kaburgaları hızlı ve sert bir şekilde hareket ediyor ve ağzı bir gülümseme şeklinde seğiriyor.

"O konuda da oldukça iyiydin," diyor ve yanlarını gıdıklamak için bileklerini bırakıyorum.

"Oldukça iyi mi?" Yüzündeki gülümsemeyi öpmek için başımı eğerek alaycı bir şekilde homurdanıyorum.

"Yani-" Gülüyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en güzel ses ve aynı zamanda her gülüşü beni içine sıkıştırıyor ve bu beni öldürüyor. "Doğru yargılayabilmem için bunu tekrar yapman gerekebilir."

"Bunu ayarlayabiliriz," diye mırıldanıyorum, yüzümü hareket ettirerek saçlarını, burnumu çenesinin ve boğazının köşelerine sokabiliyorum. Ağzımı göğüslerinin üst kısımlarında gezdiriyorum. Gözleriyle tekrar buluştuğumda o hala gülümsüyor, ben de gülümsüyorum ve sanırım ikimiz de aynı anda mutlu olduğumuzu fark ediyoruz.

Elini yüzümün yan tarafına bastırıyor. "Gülümsemeni seviyorum." Avucunu öpmek için yüzümü çeviriyorum. "Ben de seninkini seviyorum."

Gözleri yüzümü arıyor. "Daha fazla gülümsemeyi hak ediyorsun, Tristan." "Bu bir taş ve cam ev durumu gibi görünüyor."

"Belki de bunu yapmak için daha fazla nedene ihtiyacımız vardır," diye yanıtlıyor.

Avucunu tekrar öpüyorum. Haklı, ama aynı zamanda hayatlarımızı olduğu gibi silemeyiz. Ölü anneler, savaş, istenmeyen evlilikler, Mark Treven'e aşık olmak - hepsi burada kalacak.

Onu tamamen kaldırıyorum. Sikim bir sıvı akıntısıyla serbest kalıyor ve ikimiz de keskin bir nefes alıyoruz.

"Birkaç dakika burada kalır mısınız?" Dizlerimin üzerine çöküp kıyafetlerimi düzeltirken sordum. "Seni temizlemek için bir şeyler getireceğim."

Tereddüt ediyor, narin yüzü garip bir şekilde savunmasız, ama sonra başını sallıyor. "Geri döneceğim," diyorum, ciddi olduğumu bilmesini

istiyorum. "Lütfen gitme."

"Yapmayacağım," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor ve ben de ayağa kalkıp şapelden dışarı fırlıyorum.

Spaya gidip bir bornoz, bir bez ve bir şişe su bulmam üç dakikadan az sürse de, şapelin kapısını açtığımda boş bulacağımdan hâlâ korkuyorum. Az önce yaptığımız muazzam aptalca şeyi fark etmiş olacak -tekrar- ve benden uzaklaşmak için odasına kaçmış olacak. Çünkü düğün gününe kadar hiçbir şey sayılmasa bile, koruma hariç mi? Mark'ın eski sevgilisi?

Ama şapelin kapısını açtığımda, o hâlâ oradaydı. Dizlerini göğsüne çekmiş, gözlerini duvardaki haça dikmiş oturuyor, saçları sırtından aşağı sarkıyor.

Çok sevimli ve yalnız ve ona bakarken bile kalbim acıyor.

İçeri girdim, kapıyı kapattım ve yanına gittim. Su şişesini açıp içmesini sağlarken arkasına diz çöküp yavaşça elbisesinin fermuarını açmaya başlıyorum.

"Pişman mısın?" Yumuşakça soruyorum, cevap evet ise ne yapacağımı, hayır ise ne yapacağımı bilmeden... çünkü benim için cevabın ne olduğunu henüz bilmiyorum. Tek bildiğim, üzücü ya da değil, bunun kaçınılmaz olduğu.

Onu gördüğüm ve açan gülleri ve donmuş ormanları düşündüğüm andan itibaren bu kaçınılmazdı.

"Pişmanlıklarımızı tartmak zorunda olduğumuz için üzgünüm," diyor Isolde. Elbiseyi bedeninden sıyrıyorum ve omzunun üzerinden bakıyor. Gözlerinin kenarları kırmızıydı ama şimdi berrak ve kuru. "Bil diye söylüyorum, yine olsa yine yapardım. Geçen gün. Bu gece. Başka ne olacaksa. Hepsini tekrar yapardım."

Sesindeki berraklık gözlerindeki berraklıkla eşleşiyor ve bana güvertedeki sözlerini hatırlatıyor. Beni korumak istediğini.

Asker ben olabilirdim, koruma ben olabilirdim, ama iş metanete, odaklanmaya geldiğinde Isolde'nin aramızda daha güçlü olduğunun giderek daha fazla farkına varıyorum.

Aslında bana Mark kadar başka kimseyi hatırlatmıyor.

Çıplak omzunu öpüyorum ve elindeki su şişesini alıyorum. Halının üzerine uzanması için ona rehberlik ediyorum, elbisesini sunağın yanında yerde yeşil bir yığın haline gelene kadar vücudundan çekiştiriyorum.

Ve sonra onun tadını çıkarmak, günahkâr gösterinin tadını çıkarmak için bir dakika ayırıyorum. Başının etrafında altın bir hale oluşturan saçları, şişmiş ağzı ve göğüslerinin pembe uçları.

Göğüslerinin yumuşak avuçları dışında her yeri kıvrak ve zayıf; bakışlarımın altında kıpırdandıkça karnındaki ince kas çizgilerinin hareket ettiğini görebiliyorum.

Ama onda da narin bir şeyler var - köprücük kemiğinin mimarisinde ve kaburgalarının hilallerinde, boyasız tırnaklarıyla ince ayaklarında. Seksini kaplayan yumuşak altın. Bana biraz bıçağını hatırlatıyor, altın ve yakut kabızalı olanı. Bu kadar tehlikeli bir şey için fazla güzel.

"Tristan," diye mırıldanıyor, biraz gerinerek. "Ne yapıyorsun?" "Karnımı doyurmaya çalışıyorum," diyorum bacaklarının arasına diz çökerken.

"Görmek istiyorum

her parçanı. Her eğim ve kıvrım. Her santimini."

Ağzının kenarları eğiliyor ama hâlâ o ciddi ve kesin bakışıyla bana bakıyor. "Bakmak sana düşer."

"Düğün gününe kadar."

Neden onun daha önceki sözlerini tekrarladığımı bilmiyorum - alay etmek istemiştin, ama kederli ve kaba geliyor. Ama o irkilmiyor.

Sadece başını sallayıp "Evet. O zamana kadar." diyor.

Yüzümü saklamak için başımı eğiyorum, neyi açığa çıkarabileceğinden emin değilim. Spa'dan çaldığım ılık, ıslak bezi buluyorum ve az önce kullandığım yerin üzerine yavaşça ve nazikçe getiriyorum.

Sonra kıkırdarken kalçaları birbirine kenetleniyor ve yana doğru yuvarlanıyor. Karnındaki kasların hareket edişini, dişlerinin parlayışını büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

geniş bir sırtışla kahkahalarını bastırmaya çalışıyor ve sonuç olarak homurdanıyor ve sonra daha da yüksek sesle kıkırdıyor.

Boşaldıktan sonra bacaklarının arası gıdıklanıyor.

Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyalıyorum ve sonra onu sırtüstü yatırıp bir elimle karnına bastırıyorum. Pisliğimi temizlediğim süre boyunca ciyaklıyor ve ben de gülüyorum, sonunda bezi bir kenara atıp vücudumu onunkinin üzerine yatırıyorum. şmesini istemediğim için olabildiğince her yerini rtyorum. Aramızda tek bir santim bile olmasını istemiyordum.

"Neden hoşuna gidiyor?" diye soruyor ben onu kahkahalarla öptükten sonra. "İçime boşalman yani."

Ona bakmak için n kollarımın üzerinde kendimi destekliyorum. "Bence bu işte ahlaksızca bir şeyler var. Dağınık ve riskli olmasıyla ilgili. Ama dürüst olmak gerekirse, bunun arkasında bir şey olduğundan emin değilim. Sadece beni azdırıyor." Ellerimi saçlarına doluyor, üzerinde dururken sa tellerini parmaklarımın arasında ovuşturuyorum. "Peki ya sen?"

"Ben mi?"

"Seni ne azdırıyor?"

Yüz ifadesindeki bir şey değişiyor. "Sanırım ne olduğunu tahmin edebilirsin," diyor.

"Acı mı?"

Başını sallıyor. Ama neden hoşlandığına dair bir şey söylemiyor, ben de zorlamıyorum.

zerinden kalktım ve kaplıcadan getirdiğim bornozu buldum. İçine girmesine yardım ettim ve kemeri beline sıkıca bağladım. "Seninle odanda buluşabilir miyiz?" diye sordum. Bu gecenin bitmesini istemiyorum. Onunla duş almak, ona sarılmak, kollarımı ona dolayarak uyumak istiyorum.

Çenemi pyor. "Evet."

OTUZ DAKIKA SONRA ONUN DÜŞÜNÜYÜZ.

Denizde olduğumuzu ve dalgaların hareketi bizi ara sıra birbirimize bastırırken kahkahalarımızı bastırmaya çalıştığımızı düşününce boyutlar değişiyor.

"Manhattan'a gittiğimizde sakın bırakma" dediğinde, saç derisine şampuanla masaj yapmakla meşguldüm.

Ellerim hareketsiz kaldı.

Bana bakmak için dönüyor, bakışlarımla buluşmak için çenesini yukarı kaldırıyor. Omuzlarından aşağı sabun akıyor. "Planladığın şey bu, değil mi? Vardığımızda Mark için çalışmayı bırakmak. Kendi sadakat uygun için kendini şehit etmek."

Kaşlarımı çattım. "Ben buna şehitlik demezdim."

Buna cevap vermiyor. Sadece bana bakmaya devam ediyor. İçimi çekiyorum ve ellerimle yüzünü çerçeveleyorum, başparmaklarımla şampuan kabarcıklarını siliyorum. "Evet, bırakmayı düşünüyorum," diyorum. "Bence yapılacak en doğru şey bu."

"Öyle mi?"

"Isolde, patronumun nişanlısını birkaç kez becerdim. Biraz daha yapmak istiyorum. Bunun beni işe alınabilir yapacağını sanmıyorum."

"Onunla evlenene kadar benden sadakat beklenmese bile mi?" diye soruyor sessizce. Bakışları benimkilerden ayrılmıyor.

İçimi çekiyorum ve saçındaki şampuanı durulamak için geri çekilmeden önce alnımı kısa bir süreliğine onunkine değdiriyorum. "Mark'ın düğünden önce başkalarıyla seks yapabileceğini bilmesi bir şey. Ama düğünden sonra etrafta olacak olan korumasıyla olması? Bu yolculukta tek bir şey yapması gerekiyordu, o da senin güvenliğini sağlamak? Isolde, bana bir daha asla güvenmemeli. Ve eğer güvenemezse

o zaman işimi doğru yapamam. Ve eğer ben işimi doğru yapamazsam, o zaman yapacak bir korumayı hak eder."

Saçını durulamayı bitirdiğimde Isolde yere bakıyor, onu çevirip saç kreminde uzandığımda kirpikleri neredeyse elmacık kemiklerine değiyor.

"Peki ya kalmanı istersem?" diye soruyor. Yumuşakça. Bana bakmadan.

Kırılmalı sesine, omuzlarının kıvrımına ve çenesinin gergin çizgisine kazınmış. Saç kremini saçlarına sürüyorum, cevap vermiyorum, kalbim tıpkı denizdeki ay gibi parçalara ayrılıyor.

Çiğ ve sessiz isteği, şeffaflığıyla, itiraf ettiği şeyle beni yaralıyor.

Ve lanet ona kulak veriyor, onu arıyor, *Evet, evet, seni istiyor diye* fısıldıyor. *Senin onu istediğin gibi o da seni istiyor.*

Ama kendi duygularım hakkında ne yapabilirim? Kendi ahlak anlayışım konusunda? Mark'ı hâlâ severken ve Isolde ile yatmanın onu endişelendirebileceğini ya da hoşnut etmeyebileceğini bilirken ne yapabilirim?

Hatta onu yaraladı mı?

Saçındaki kremi duruluyorum ve sonra dönüyor. Dokunmuyoruz, sadece birbirimize bakıyoruz ve ben annesini kaybetmiş, sonra da kiliseye katılma hayalini yitirmiş bu kadına bakıyorum. Sırf babasını mutlu etmek için özgürlüğünün büyük bir kısmını kaybetmek üzere olan bu kadına.

Bunun gerçek bir seçim olduğunu düşünüyorsam kendimi kandırıyorum. Tek yapması gereken sormak ve ben onunum.

"Eğer kalmamı istiyorsan," diyorum ve dudaklarımı onunkilere doğru büküyorum, "o zaman kalırım."

otuz üç

"SUS," DIYORUM ISOLDE INLERKEN. "SESSİZ OL YOKSA DURMAK ZORUNDA KALACAĞIM."

Gün ortası, personelin çoğu öğle yemeğinden sonra mola veriyor ve Isolde ile ben yatın en büyük havuzunun şelalesinin arkasına sıkışmış, sadece iki kişinin sığabileceği kadar geniş bir köşeye sıkışmış durumdayız. Dün burayı iyice araştırdım, her görüş açısını kontrol ettim, emin olmak için teknenin sallanmasını ve şelalenin onunla birlikte hareket etmesini izledim. Kuytu yeterince karanlık, şelale ise arkasında duran herhangi birinin görünmeyeceği kadar geniş ve gürül gürül akıyor.

Isolde her gün o tanrısız mayoyu giymeyi, ben güvertede fantastik romanlar okuyormuş gibi yaparken havuzda uzun turlar atmayı, sonunda pes edip mastürbasyon yapmak için odama dönene kadar sürdürdüğü için gerekli keşif.

Bunun çok eğlenceli olduğunu düşünüyor.

Ama bugün bunu ona ödeteceğim ve o şelaleye yakın yüzerken, arkasından fırladım ve onu yakaladım, bana karşı mücadele ederken onu bir yağmacı gibi geri çektim. Bu mücadele, mayosunun kasıklarını kenara itip parmaklarımı amına sokana kadar sürdü.

Ve şimdi bana karşı nefes nefese, sırtı göğsüme dönük, kalçaları elimi becermek için hareket ediyor. Cennet gibi.

"Bütün hafta bu lanet mayoyla benimle dalga geçtin," diye kulağına homurdanıyorum. Boşta kalan kolumu ön tarafına dolayarak elimi

göğsünü. Suyun içinde tartıyorum. Kürklü ucunu örten yarı saydam kumaşın üzerinde tırnaklarımı gezdiriyorum. "İhtiyacım var, tatlım. Çok ihtiyacım var."

Parmaklarım suyun altında çalışırken, onu germek için içinde yavaşça makaslıyor, öndeki sinir düğümünü okşamak için yukarı kayıyor, arkadaki sıkı deliğe bir veya iki kez takılıyor.

"O zaman al," diye inliyor, o gün dojudaki sözlerimi yankılayarak. "Eğer ihtiyacın varsa."

Yüzümü onunkinin yanına yaslıyorum ve onu içime çekiyorum. Tuz tadı alıyorum. Çoktan şortumun belini aşağı çekip sikimi çıkarıyorum. Başını ortasına bastırıp içine giriyorum.

"Bunu bana nasıl yapıyorsun bilmiyorum," diye fısıldıyorum göğsünü sıkarak. Su kaldırma kuvvetine karşı dirençli ve amına istediğim kadar sert girebilmek için onu kendime doğru sıkıca tutmam gerekiyor. "Daha bu sabah seviştik. Bütün geceyi yüzüm bacaklarının arasındayken geçirdim. Nasıl hâlâ bu *kadar* ihtiyacım olabilir?"

"Eğer bir yolunu bulursan bana haber ver," diyor nefes nefese. Parmaklarım klitorisini buluyor ve tekrar ovmaya başlıyor. "Her zaman bunu düşünüyorum. Seni nasıl yalnız bırakacağımı, yalnız *olmadığımızı* nasıl fark ettirmeyeceğimi. Dün gece elini yemek masasının altından alıp bacaklarımın arasına sokmama saniyeler kalmıştı."

Sessizce inliyorum - orgazmım zaten aletimin dibinde kilitlenmiş ve yüklenmiş durumda.

"Boşalacağım tatlım," diye mırıldanıyorum ve bana doğru eğiliyor.

"İçime gir," diye yalvarıyor, sanki yapmayı tercih edeceğim başka bir şey varmış gibi. "İçime gir."

Bir homurtu ile serbest bırakıyorum, içine ısı ipleri fışkırtıyorum, kendimi koparmadan önce boynunu arkadan ısıriyorum, herhangi bir iz bırakmak istemiyorum, bunun herhangi bir izi.

Ya da daha doğrusu, *istemek* ama bunun berbat bir fikir olduğunu bilmek.

Taşaklarım boşalana kadar boşalıyorum, özlemim vücudunun içindeki rahat kanal tarafından geçici olarak yatırılıyor ve sonra kayıyorum ve aletimi parmaklarımla değiştiriyorum, ona iki tane ve elimin topuğuna binmek için veriyorum, boşalmanın en sevdiği yollarından biri.

Bunu yaparken suyun içinde kıvrılıyor, elimin etrafında kasılıyor, kalçaları sıkıca kapanıyor ve onu göğsüme bastırıp bana verdiği her nabızda hırlıyorum. "Kahretsin, çok seksisin," diye övüyorum. "Beni çok sertleştiriyorsun. Beni vahşileştiriyorsun. Günün her anında seni becermek istiyorum. Nasıl duracağımı bilmiyorum-"

Bedeni son zevkini de bıraktığında sesim kesiliyor ve bir süre öylece kalıyoruz. Kollarımın arasında dönüp kollarını boynuma, bacaklarını belime doladığında parmaklarım hâlâ onun içindeydi. "Ben de nasıl duracağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor, sesi şelalenin üzerinde boğuk bir melodiye dönüşüyor ve içimde hayati bir şeyin yırtıldığını hissediyorum yeni sertleşmiş ereksiyonumu tutup içeri kaydırıyorum.

Birbirimize bakarak sevişiyoruz, ellerim onun kalçalarında, onu bir oyuncağı ya da kendi elimi hareket ettirdiğim kadar kolay bir şekilde aletimin üzerinde yukarı aşağı hareket ettiriyorum ve bir sonraki doruk noktamıza kadar kendimizi okşarken tek kelime etmiyoruz.

Söylenecek başka ne var ki?

Nasıl duracağımızı bilmiyoruz.

HARITALARA TAKINTILIYIM.

Özellikle de köprüüstünde yatı ve Manhattan'dan ne kadar uzakta olduğunu gösteren yanıp sönen noktalı harita. Her sabah Kaptan Duval ile köprü üstünde buluşuyorum ve gözlerim köprü pencerelerinin önündeki ekranlara sabitlenmiş, kıyıya daha da yaklaşmamızı izliyorum.

"Yarın öğleden sonra olmalı," diyor kendinden emin bir şekilde. "Hava açık ve nakliye yollarından oldukça uzağa yaklaşıcağız, bu yüzden endişelenmemiz gereken tek şey ticari olmayan tekne trafiği olacak. Kolay bir son ayak. Bayan Laurence hazır mı?"

Yüzbaşıya bakıyorum ve yüz ifadesinde hiçbir şüphe ya da alt metin olmadığını görünce rahatlıyorum. Isolde ve ben ne kadar sürekli sevişmiş olsak da, asker olarak geçirdiğim yılları, koruma olarak edindiğim tecrübeleri silemem. Dikkatli ve ihtiyatlı davrandım, birlikte olduğumuz her an şüphe uyandırmadığımızdan emin oldum. Yolculuğun ilk yarısında kendi ilgi alanlarımızın ve eğlencelerimizin, daha önce yaptığımız her şeyin peşindeymişiz gibi görünmeye devam ettiğimizden emin oldum.

Aldatmada bu kadar usta olmam beni neredeyse hayal kırıklığına uğrattı. Ve Isolde benim iyi bir adam olduğumu düşünüyordu.

"Bugünün geleceğini biliyordu ve tüm hazırlıklarını yaptı. Ben de yeniden sağlam topraklarda olacağım için heyecanlıyım," diye ekliyorum. Yüksek sesle yalan söylemek benim için hala zor olduğundan, mümkün olduğunca doğru konuşuyorum.

Bu da garip bir şekilde rahatlatıcı. En azından ahlak anlayışımın izleri hâlâ duruyor.

Haritaya son bir kez bakıyorum, kaptana yarın Isolde'yi Mark'a teslim etmeye hazır olacağımı bildiriyorum ve basketbol sahasına gidiyorum. Kollarım acıyana ve ter gözlerime damlayana kadar atış yapıyorum ve sonra duş alıp üzerimi değiştirmek için odama gidiyorum.

Daha sonra odamın balkonunda durup öğleden sonra gökyüzünün altında hareket eden dalgaları izliyorum.

Okyanus sonsuzdur. Nerede olduğunuzu anlamamanın bir yolu yok, arazi ilişkilendirmesi yok, ölü hesaplama yok. En azından güneş ya da yıldızlar, ekran panelleri, uydular ve GPS transponderleri olmadan mantığa meydan okuyan uçsuz bucaksız, mavi bir çürüktür. Kendi başına, bir yerin tam tersi.

Burası bir yer değil.

Ve burada hiç kimse olamayacağını hissettim - geçen hafta boyunca hiç kimse olmadım. Ne bir koruma, ne de ahlaklı bir adam.

Mark Trevena'ya hala aşık olan bir adam değil.

Yarın bu değişecek. Yarın sahili göreceğiz, demir atacağız ve marinaya doğru yola çıkacağız.

Bir yere geri döneceğiz. Artık hiç kimse olmadığım bir yere.

Ellerimi korkuluklara dayayıp başımı omuzlarımın arasına alarak serin ve ıslak havayı içime çekiyorum.

Benimkinin yanındaki balkonun kapısı kayarak açılıyor ve gelenin Isolde olduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek kalmıyor. Göz ucuyla onun kendi korkuluğuna geldiğini görüyorum, saçları beyaz-altın bir örgü içinde.

"Bu sabah dojoya gelmedin," diyor. "Biliyorum."

"Ya da şapelden

sonra." "Biliyorum."

Bir nefes verdi. Baktığımda onu dalgalara bakarken buluyorum.

"Bitiriyorsun, değil mi?" diye soruyor. Sözleri o kadar düz, o kadar donuk ki, çoktan kendi içinde derinlerde bir yere gittiğini biliyorum. Annesinin ölümüyle, babasının onun geleceğiyle ilgili planlarıyla başa çıkmak için yıllarca içinde yaşadığı yere. Ve bundan nefret ediyorum. O sesin sebebi olduğum için nefret ediyorum; onu o yere gönderen kişi olduğum için nefret ediyorum.

Ama o haklı. Bitiriyorum.

Göğsümde amansız bir sıkışma ile nefes veriyorum. "Evet."

"Neden? Düğüne kadar istediğimi yapabilecekken neden? Haftalar sonra olan bir düğün?"

Ona bakmak için dönüyorum ama o olduğu gibi kalıyor, gözleri suda.

"Nasıl olsa durmamız gerekecek. Bunu Mark'ın evine gitmeden önce yapsak daha iyi olur."

"Çünkü onun öğrenmesinden endişeleniyorsun," diyor sesi çıkmadan. "Çünkü onu seviyorum." Sesim sessiz, yorgun. Üzgün.

Ve Şimdi bana bakmak için dönüyor.

"Kendi duygularıma sadık kalmalıyım," diye açıklıyorum. "Ve sen düğün gününe kadar zgr olabilirsin ama ben değilim. Lyonesse'de kalacaksam, onun güvenine layık olmak zorundayım. Ben de kendiminkine layık olmalıyım. Kendi zgrlğ ne olursa olsun, onun arkasından geliniyle yatamam."

"Demek benim için kalmanın bedeli bu," diyor. Gözleri ıslak ama yaşlar akmıyor. Dşmelerine izin vereceğini sanmıyorum. "Eğeri kalırsan, bu ilişkiyi Şimdi bitirmek zorundayız."

"En iyisi bu. Ayrıca," diye ekliyorum kendi kendimi yaralayan bir teselli çabasıyla, "beni sevmediğini kendin söyledin. Yani bu zaten geçici bir şeydi. Sadece eğlence."

Çenesi bir kez esniyor.

"Sadece eğlence, bu doğru," diyor, ses tonundan yoksun bir şekilde. "Zararı yok."

"Belki biraz zarar görmüş olabilirim." Ellerimi korkuluklara koyuyorum. "Evlenmeden önce ne yaptığınızın Mark'ı ilgilendirmedini biliyorum, ama benim için aynı şeyin geçerli olduğuna ikna olmadım, özellikle de düğünden sonra da orada çalışacağım için."

Bunu yüksek sesle söylemek beni hasta ediyor ama söylenmesi gerekiyor. "Ona söyleyecek miyiz? Yoksa sır olarak mı saklayacağız? Ve asla ğrenmemesini mi umacağız?" Arkama dönüp baktığımda kollarını kendine sımsıkı sarmıştı ve balkonuna atlayıp onu kendime çekmeyi o kadar çok istiyordum ki . Onu rahatlatmak, yatıştırmak, korkularını ve endişelerini uzaklaştırmak istiyorum. Bu sadece benim

Şu an yapamayacağım kadar mutsuzum.

Yapmamam gerektiğini.

Seni sevmiyor, diyorum kendime. Bu seni, onu incittiğinden çok daha fazla incitiyor.

Yine de. Onun birazcık, en ufak bir şekilde incinmesi fikri bile insanı dehşete düşürüyor.

"Yalan söylemeyi senden daha fazla sevmiyorum, Tristan, yine de bu konuda daha iyi olabileceğimi düşünüyorum. Ama sanırım -eğer akli başında düşünebilseydim, ki son zamanlarda bunu pek yapmadığımı itiraf etmeliyim- bunu düğün sonrasına kadar aramızda tutmak daha akıllıca olurdu. Bu kadar yakinken evliliği riske atmamalıyım. Ve sonra -evraklar imzalandıktan sonra- bu konuyu biraz daha düşünebiliriz."

Her şey mantıklı geliyor ve başımı sallıyorum.

"Nasıl isterseniz," diyorum ve önümüzdeki yirmi dört saat içinde daha iyi bir yalancı olabilmek için dua ediyorum.

Elimi odamın kapısına koydum ve kapıyı kaydırarak açıp içeri girdim. "Tristan."

Ona bakıyorum, parlak mavi gökyüzüne karşı ince ve çelik gibi.

"Bu hafta hayatımın en güzel haftasıydı." Yutkunuyor ve ben cevap veremedenden dönüp balkon kapısını açıyor ve odasında kayboluyor.

OceanofPDF.com

otuz dört

ARAÇ RLANTIDE MARINAYA YANAŐTI VE HEMEN MARK'I GÖRDÜM. MARK'I GÖRDÜM.

Esinti takım elbisesini zayıf bedenine yapıőtırıyor, saçlarıyla oynuyor. Arkasında, Manhattan'ın cam ve elik ormanı iri bir şekilde beliriyor.

Yanımda Isolde ellerini kucağında kavuőturuyor. Bütün gün neredeyse sessizdi, sadece zarif, küçük parçacıklarla cevap vermek için konuőuyordu. Kaba olacak kadar hızlı değil, elbette değil, ama personel ile küçük konuşmaları caydıracak kadar da ekingen.

Ya da benimle konuşmak.

Balkonumdan beri konuőmadık, hatta dün gece onu kabuslarından uyandırmak için odasına girdiğimde ve ben ona dokunamadan sarsılarak uya nd ı ğ ı n d a bile. Beni el sallayarak odama geri gönderdi, ben de yatağıma uzanıp neredeyse sabaha kadar tavana baktım ve başka türlü bir adam olmayı diledim. Gelecek, dürüstlük ve aşk vaatlerine ihtiyaç duymadan gelin ve damat yatakları arasında mekik dokuyabilen biri.

Tekne rıhtıma yanaőıyor, mürettebattan biri tekneyi rıhtıma bağlamak için ayağa fırlıyor ve ben de tekneden inip Isolde'nin inmesine yardım etmek için ona dönüyorum. Bugün beyaz bir elbise ve beyaz bir pantolon giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmış ve dudakları kabuk pembesi. Elimi tutup iskeleye çıkmasına yardım etmeme izin verirken ıőıl ıőıl, bir hayal gibi görünüyor.

Dokunduğumda içimde sıcaklık dalgalanıyor ve titreme dürtüsüyle savaşıyorum. İki gece önce yatağında Isolde şeklinde bir çukur atığımdan beri ilk kez dokunuyoruz.

İskelede dengesini kurduğu anda elini serbest bırakıyor ve ben de kendimi bırakmaya zorluyorum.

Bunu bitirdik. Ona aşığım ama bunu bitirdik.

En iyisi bu.

Her seferinde sıcak bir damla kanı körfeze akıtmak gibi gelse bile.

Mark'ın yalnız olmadığını görmek için başımı kaldırıyorum. Sedge onun arkasında, soluk gözlü ve esrarengiz, Goran ise ikisinin arkasında, sırtarak ve dostça bakıyor.

Sonra Mark bana bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor ve sanki göğsümden vurulmuş gibi oluyorum.

Üç hafta. Sadece üç hafta oldu ve zihnimde bir efsaneye dönüştü, bulanık ve tanrısal. Ama *burada, ete kemiğe büründüğünde, tanrısal olmaktan çok* daha fazlasıydı. O yüksek alın, bir zamanlar kırık olan burun ve dolgun ağız, vahşi bir güzellik.

Dudakları bir gülümsemeyle eğiliyor, *benim için bir gülümseme* ve ben ciğerlerime bir nefes çekiyorum.

Dengeli olmak zorundayım. Onun yanında çok istikrarlı olmalıyım. En azından evlenene kadar, Isolde ve benim hakkımdaki gerçeği bilmemeli ve şimdiden bu ritimde ona diz çökmemi istiyorsa, bunu böyle tutmak çok zor olacak.

Isolde'ye karşı dikkatliydin, kendime hatırlatıyorum. *Çok dikkatliydin. Sırrın güvende.*

Mark şimdi nişanlısına elini uzatıyor ve Isolde bu eli görgü kurallarından, böyle bir nezaketin normal olduğu bir dünyada yaşamaktan bahseden bir zarafetle tutuyor. Elini tuttuğunda ve gözleri buluştuğunda, safir ve turkuaz, aralarındaki elektrik arkını neredeyse görebiliyorum. İkisinin de vücudunda dalgalanan gerilimi.

Düşmanlık değil -ama sevgi olduğunu da söyleyemem. Her neyse, fiziksel bir şey ve Isolde'nin bana tekne Mark'ın onun için ilk olduğunu söylediği şeyi düşünüyorum.

Parmaklarının izini hâlâ içimde hissedebiliyorum.

Kıskançlık beni canlı canlı yiyecek.

Mark'ın Isolde'nin elini öpmesini izlerken elimi göğsümde ovuşturduğumu fark ediyorum, sanki içimdeki berbat kıskançlığı yok edebilmişim gibi. İkisine de aşık olmanın işkence olacağını biliyordum, ama lanet olsun, bu hayal edebileceğimden de kötüydü.

Mark, Isolde'nin elinin üzerinden "Evinize hoş geldiniz kraliçem," diye mırıldanıyor ve sonra başını kaldırıp Isolde'nin gözleriyle tekrar buluşuyor. O anda aralarında geçen ve dile getirilmeyen şey Mark'ın ağzında bir gülümsemeye yol açıyor.

En sevdiği şey olan bir meydan okumayla karşı karşıya kalmış gibi görünüyor.

Hepimiz rıhtımın sonuna, bekleyen araçlara doğru ilerlemeye başladık. Mark, Isolde ve ben Mark'ın Manhattan'daki çatı katında kalırken diğerleri yakınlardaki bir otelde kalacaklar. Sedge yanıma geldiğinde aklımda ikisiyle birlikte bir evde kapana kısılmış olmanın olası eziyeti var.

İnce ve düzgün giyimli asistana bakıyorum, düğmeli bir gömlek ve deniz salyangozu şort giymiş, çene hizasındaki saçları neredeyse utangaç bir şekilde kulaklarının arkasına toplanmış.

"Sana bir tavsiye, Tristan," diyor ve görünüşüne rağmen sesi hiç de utangaç değil. Sesinde anlamadığım bir şey var. "Belki de yatı istediğin herhangi bir şey için kullanmadan önce *içinde* kamera olmadığından emin olmalısın."

Ve bununla birlikte Sedge uzaklaşır, anlamı arkasında patlar. O biliyor.

Ve eğer biliyorsa . . .

Mark'ın da öğrenmesi uzun sürmez. Şimdiye kadar öğrenmediyse tabii.

Ve tam o anda Mark omzunun üzerinden bana bakıyor, eli Isolde'nin sırtında.

"Gel Tristan," diyor sakince. "Konuşacak çok şey var."

Devam edecek . . .

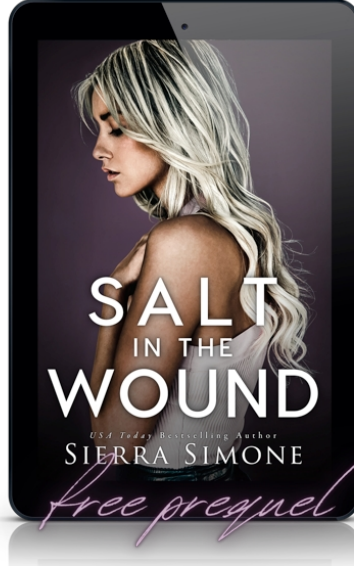
Salt Kiss'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

Tristan, Isolde ve şeytani Mark için işler kızışmak üzere ve onların hikayesi Haziran 2024'te çıkacak olan *Honey Cut'ta* devam ediyor. (Biliyorum, özür dilerim. Çok kötüyüm!)

Bu arada, Mark ve Tristan'ın Lyonesse'de sapkınlaştığı [ücretsiz bonus sahneyi](#) okumak ister misiniz? Bolca kızgınlık ve popo meselesi var... ve hatta bir kovboy şapkası (gerçek bir kovboy tarafından takılmış)!

Lyonesse'[in](#) ücretsiz ön kitabı [Yaradaki Tuz](#)'u okudunuz mu?

Şeytanla ilk karşılaştığımda adımı biliyor.

Onunla ikinci kez karşılaştığımda gerçek ortaya çıkıyor: Mark Trevena benim kocam olacak.

Birbirimizi tanımıyor olmamızın önemi yok. Benden büyük olması önemli değil; utanmaz ve günahkâr; güçlülerin oynamaya geldiği gizli bir kulübün sahibi. Babam konuştu ve ben şeytanın gelini olacağım. üniversiteden mezun olmak.

Ancak müstakbel kocamın bu görücü usulü evlilik için bir şartı var: Gerçekmiş gibi davranmalıyız.

Bana öğreteceğini söylüyor. Hem acı hem de zevk içinde nasıl onunmuş gibi davranacağımı. Onun dokunuşu altında nasıl kıvrılmış gibi yapacağımı. Ama onun dersleri bana tamamen başka bir şey öğretiyor.

...Mark Trevena'nın beni hiç de numara olmayan bir şekilde istediğini.

Ve ne kadar mücadele edersem edeyim, şeytan hak ettiğini bulacaktır.

Salt in the Wound'u buradan ücretsiz edinin!

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Tuz Öpücüğü yıllardır yazılmak için parmaklarımı kemiriyordu ve tatlı yavrum Tristan'a ve aşık olduğu iki canavara şans veren herkese kova dolusu minnettarlığım var. (Evet, Isolde de bir canavar. Shh, sorun değil.)

Öncelikle, beni Bloom ailesine katmakla kalmayıp, ne yazmak istediğimi söylediğimde bir saniye bile tereddüt etmeyen ve Tristan'ı sayfaya dökmem için bana gereken tüm alanı ve zarafeti sağlayan Christa Désir'e kocaman bir teşekkür. İkinci olarak, yenilikçi oldukları kadar cömert de olan tüm Bloom Books/Sourcebooks ekibine çok teşekkür borçluyum: Dominique Raccah, Letty Mundt, Pam Jaffee, Madison Nankervis, Katie Stutz ve bir keresinde beni cesurca bir yayıncılık turşusundan kurtaran Jennifer Sterkowitz!

Ayrıca hem sakin hem de fırtınalı yayıncılık sularında bana yol gösteren cesur menajerim John Cusick'e ve neşeli pazarlama ve yönetim uzmanlarından oluşan ekibime de teşekkür etmeliyim: Candi Kane, Serena McDonald, Melissa Gaston ve tüm GSC ekibi. Sevgi dolu bir sıkışma, tüm sapıkça, bıçak gibi iyiliğiyle Lyonesse dünyasına girmeme yardımcı olan Erica Russikoff'a gidiyor!

Neredeyse altı yıldır bu üç karakter hakkında konuşmamı dinlemek zorunda kalan herkese büyük bir zaman (ve sıvı konforu) borcum var. Julie Murphy, Ashley Lindemann, Nana Malone, Natalie C. Parker, Tess Gratton ve Kenya Bell'e olay örgüsü sorunları, sprintler ve küçük sinir krizlerinde yanımda oldukları için teşekkür ederim. (Koruma lojistiğiyle ilgili *birçok* VM'yi nazikçe dinleyen ve kulaklıkların nasıl çalıştığıyla ilgili çok fazla soruyu yanıtlayan Nana Malone'a ekstra teşekkürler).

Lucy ve Ethel'in çikolata fabrikasında çalıştığı bölüme eşdeğer bir sezon boyunca bana destek olan tüm yazar ve yazar olmayan arkadaşlarıma teşekkür ederim: Kate Fasse, Ashley Brown, Ian Pearce, Juliet Naumann, Marianne Devin, Ariel Larson, Kennedy Ryan, Nisha Sharma, Adib Khorram, KA Linde, Jean Siska, Carley Morton ve Skye Warren.

Yorulmak bilmeyen Bay Simone'a ve komik, tuzlu çocuklarımıza beni tekrar tekrar The Words'e teslim ettikleri için sonsuz teşekkürler. YouTube ambiyans kanallarına ve her yerde boş kahve kupalarına katlandığınız için teşekkür ederim.

Ve son olarak, ne tür bir kargaşaya yol aacağımı bilmeden bu kitabı alacak kadar cesur olan herkese teşekkür ederim. Sizler en iyisisiniz ve söz veriyorum daha pek çok kargaşa (ve şaplak) gelecek.

OceanofPDF.com

ayrıca Sierra Simone tarafından

Julie Murphy ile birlikte yazılmıştır:

Neşeli Küçük Bir

Buluşma Los Angeles Gibi Sevimli Karlı Bir Yer:

Temmuzda Bir Noel Novellası

Sonsuza Kadar Neşeli

Lyonesse Üçlemesi:

Yaradaki Tuz (ücretsiz bir Lyonesse ön kitabı!)

Salt Kiss

Bal Kesimi (Haziran 2024'te

Geliyor!)

Lyonesse #3

Bağımsızlar:

Kırmızı & Beyaz: bir FFM kış hikayesi - ÜCRETSİZ!

Supplicant: bir yaş farkı romanı

Sanguine: bir MM vampir

hikayesi Sherwood: bir FFM

romanı

Bu Yılki Hediye: Yasak bir Noel hikayesi - ÜCRETSİZ!

Rahip Serisi:

Rahip

Gece Yarısı Ayini: Bir Rahip

Romanı

Güna

hkar

Aziz

Thornchapel:

Dikenler Üzerine Bir Ders

Kıvılcımların

Ziyafeti _____ İç

Çekişlerin

Hasadı

Çürüklerin

Kapısı

Yanlış

Maceralar Bir Profesörle

Yanlış Maceralar Kıvrımlı Bir

Kızın Yanlış Maceraları Mavide

Yanlış Maceralar

Yeni Camelot Üçlemesi:

Amerikan

Kraliçesi

Amerikan Prensi

Amerikan Kralı

Ay (Merlin'in Romanı)

American Squire (Bir Thornchapel ve Yeni Camelot

Çaprazlaması)

High Spice Historicals:

Markham Hall Serisi Ivy

Leavold'un _____ Uyanışı _____ Ivy

Leavold'un Eğitimi

Ivy Leavold'un Cezalandırılması

Londralı _____ Aşıklar

Molly _____ O'Flaherty'nin _____ Baştan

Çıkarılması _____ Molly O'Flaherty'nin

Düğünü

Uzak Umut
Öyküleri Eleanor Vane'in
Peşinde

Laurelin Paige ile birlikte yazılmıştır

Porno

Yıldızı

Ateşli

Polis

OceanofPDF.com

yazar hakkında

Sierra Simone, danışma masasında aşk romanları okuyarak çok fazla zaman geçiren USA Today çoksatan eski bir kütüphanecidir. Kocas ve ailesiyle birlikte Kansas City'de yaşamaktadır.

[Çıkan kitaplardan, satışa sunulan kitaplardan, etkinliklerden ve diğer haberlerden haberdar olmak için haber bültenine kaydolun!](#)

www.thesierrasimone.com

thesierrasimone@gmail.com

OceanofPDF.com